Henry Gilbert

Robin Hood

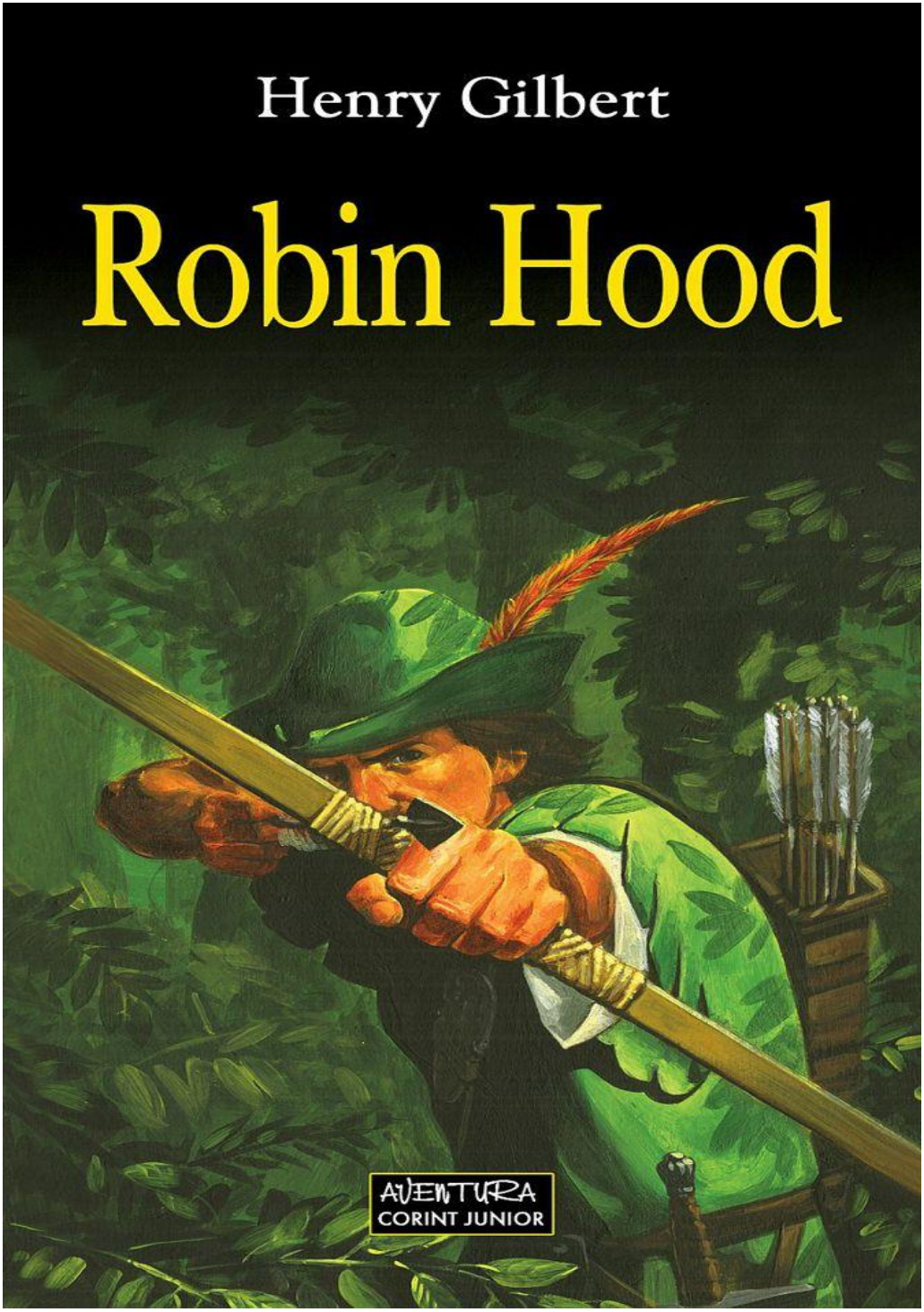

AVENTURA
CORINT JUNIOR

Henry Gilbert

ROBIN HOOD

Traducere de MARIA ILIESCU

Editura CORINT

2012

Robin Hood
Henry Gilbert

Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la:
Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod 060012,
Bucureşti
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33,
021.319.88.77
Fax: 021.319.88.66; E-mail:
vanzari@edituracorint.ro

Coperta: Mihai Ţenovici
Redactare: Amalia Segărceanu, Antonia Kacsó
Tehnoredactare: Andreea Apostol, Jora Grecea

ISBN ePub: 978-973-128-393-7
ISBN PDF: 978-973-128-380-7
ISBN print: 978-973-7789-45-8

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt
rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Capitolul I

CUM A DEVENIT ROBIN HOOD PROSCRIS

Era pe la amiază, într-o zi de vară şi pădurea părea adormită. O briză, abia simțită, mişca frunzele late ca nişte evantaie ale stejarilor; singurul sunet era zumzetul slab al insectelor care zburau fără oprire încoace şi încolo, în răcoarea ramurilor umbroase.

Locul părea atât de liniştit şi de singuratic încât ai fi zis că numai cerbul roşu sălbatic sau duşmanul său, fiorosul şi perfidul lup, mai trecuseră pe acolo de la începutul lumii. Se vedea o potecuță printre tufişurile dese de aluni şi de sângeri, dar era atât de îngustă şi atât de firavă, încât părea călcată doar de picioare sprintene de căprioare sau de iepurii care îşi aveau culcuşul printre rădăcinile fagilor din jur.

Puțini oameni veneau pe aceste meleaguri deoarece era partea cea mai singuratică a pădurii Barnisdale. Şi apoi, cine ar fi îndrăznit să vină aici în afara pădurarului care supraveghea şi apăra cerbii regelui?

Totuşi, iepurii care se hrăneau prin preajma vizuinilor lor păreau ascunşi acum în vizuini, parcă speriați de ceva care trecuse pe acolo. Încet, acum, unul apoi doi, ieşeau şi se uitau temători afară să vadă dacă este din nou linişte. Apoi, un urecheat mai curajos ieşi țopăind afară, iar după un minut o droaie de iepuri îl urmară.

Puțin mai departe de locul unde ronțăiau şi se zbenguiau iepurii, poteca făcea o cotitură iar copacii uriaşi se răreau din ce în ce mai mult şi lumina cerului pătrundea din belşug printre ramuri. Deodată, copacii dispărură, iar potecuța abia zărită se transformă într-un luminiş larg acoperit cu iarbă, unde ici şi colo creşteau tufe de ilice şi aluni.

Un om şedea lângă potecuță, în spatele unui copac şi privea spre luminiş. Era îmbrăcat cu o tunică de stofă groasă verde, deschisă în față, lăsând să i se vadă gâtul bronzat. În jurul taliei avea un brâu lat din piele în care erau înfipte într-o parte un pumnal, iar în cealaltă parte trei săgeți lungi. Purta pantaloni lungi strânşi pe picior, din lână verde, iar deasupra lor avea alți pantaloni scurți din piele moale. În picioare avea încălțări din piele tare de porc.

Capul, cu păr castaniu-închis, buclat, îi era acoperit cu o bonetă de catifea, în care era înfiptă o pană scurtă smulsă din aripa unui ploier[1]. Chipul său, bronzat şi rumenit de soare şi vânt, era deschis şi sincer, avea ochii strălucitori ca cei ai păsărilor sălbatice şi părea tot atât de neînfricat şi nobil. Avea o statură impresionantă şi părea mai puternic decât îl arăta vârsta, cam de douăzeci şi cinci de ani. Într-o mână ținea un arc lung, iar cealaltă mână şi-o sprijinea pe trunchiul neted al fagului din fața sa.

Privea fix spre un tufiş situat la mică distanță de el, în luminiş. Privea fix fără să aibă vreo expresie. Din când în când, privea mai departe, dincolo de luminiş, spre o margine de pădure, unde câțiva cerbi păşteau la rădăcina copacilor venind tot mai aproape de locul unde stătea el.

Deodată, tufişul se mişcă uşor şi un cap ciufulit apăru printre frunze; apoi se ivi şi fața unui om slab, palid şi înspăimântat care privea cu precauție într-o parte şi în alta. În momentul următor, din tufişul unde era ascuns omul, țâşni o săgeată drept spre cerbii care păşteau, oprindu-se în pieptul celei mai apropiate ciute. Ciuta mai făcu câțiva paşi, apoi se prăbuşi. Celelalte animale, speriate, dispărură printre copaci.

---

1 Pasăre călătoare de mărimea unei turturele, cu picioare lungi, lipsite de degetul posterior, cu coadă scurtă şi pene colorate. (n. red.)

Omul nu ieşi imediat din tufişul unde se ascundea, ca să-şi ia prada. Aşteptă cam până numeri la cincizeci, deoarece el ştia că dacă un pădurar care stă la pândă întâlneşte cârdul de cerbi fugind speriaţi va şti că ceva rău se întâmplase şi cu siguranţă îl va căuta pe cel care a făcut răul. Dar minutele treceau şi nimic nu se întâmpla; nu se mişca nici omul din ascunzătoare nici cel ce îl privea. Nu se arăta nici măcar vreun pădurar dinspre desişul unde fugiseră cerbii. Simţindu-se în siguranţă, omul ieşi din tufiş cu mâinile goale; arcul şi săgeţile le lăsase în ascunzătoare, cu gândul să le ia altă dată.

Purta haine groase şi zdrenţăroase de iobag şi era legat cu o sfoară în jurul tunicii maronii, iar partea de jos a corpului era pe jumătate acoperită cu nişte pantaloni largi şi groşi, găuriţi şi peticiţi. Uitându-se dintr-o parte în alta, jumătate aplecat, traversă spre locul unde zăcea ciuta, se aplecă deasupra ei, scoase un cuţit de la brâu şi cu vădită agitaţie începu să taie bucăţi din părţile cele mai fragede ale corpului.

Privindu-l, omul din spatele copacului păru că-l recunoaşte şi murmură: „Bietul om!" Iobagul înveli carnea căprioarei cu cârpă groasă apoi se ridică şi dispăru printre copaci. Cel care îl privise se îndreptă cu paşi repezi şi fără să facă vreun zgomot, spre pădure. Iobagul privi precaut într-o parte şi în alta, apoi se afundă în pădure. Din când în când, se oprea să-şi frece mâinile înroşite prin iarba lungă şi umedă ca să îndepărteze urmele de sânge ce l-ar fi putut da de gol.

Deodată, pe când ieşea de după un stejar uriaş, îi apăru pe potecă voinicul care îl pândise. Iobagul îşi duse mâna la cuţit şi fu gata să sară pe cel din faţa lui.

- Omule, spuse cel în tunica verde, ce gând nebun te-a îndemnat la o astfel de faptă?

Iobagul îl recunoscu şi râse cu amărăciune.

- Gând nebun! spuse el. Nu pentru mine am făcut-o de data asta, stăpâne Robin. Băiatul meu cel mic este flămând, dar atâta timp cât mai sunt animale în pădure el nu va muri de foame.

- Băiatul tău cel mic, Scarlet? întrebă Robin. Fiul surorii tale stă cu tine acum?

- Da, răspunse Scarlet. N-ai fost pe aici în ultimele trei săptămâni şi n-ai putut să auzi.

Vorbea cu multă amărăciune în timp ce păşeau pe poteca atât de îngustă încât dacă Robin mergea primul, Scarlet trebuia să păşească în spatele lui.

- Cu o săptămână în urmă, continuă Scarlet, bărbatul surorii mele, John a'Green, s-a îmbolnăvit şi a murit. Şi ce-a făcut intendentul stăpânului nostru? A spus: „Ieşiți afară, luați-vă bagajele şi descurcați-vă. Arenda asta este pentru un om care va aduce servicii bune stăpânului."

- Fapta asta seamănă cu Guy de Gisborne, spuse Robin, cel cu suflet hain şi trădător!

- A plecat sărmana, doar cu câteva zdrențe cu care şi-a acoperit copiii, spuse Scarlet cu amărăciune. Dacă aş fi fost acolo nu m-aş fi abținut să-i înfig cuțitul în gât. A venit la mine buimăcită şi bolnavă. Adevărata ei boală era foamea, iar după o săptămână a murit. Pe cei doi copii mai mici i-au luat nişte vecini, iar eu l-am luat pe micul Gilbert. Sunt singur şi îl iubesc pe băiat, dar dacă va păți vreun necaz îl voi face pe Guy de Gisborne să-mi simtă tăria brațului.

În timp ce asculta scurta şi trista poveste a familiei de iobagi, alungată şi distrusă, Robin simțea cum i se aprinde ura în suflet împotriva arendaşului, nobilul Guy de Gisborne, cel care administra, cu biciul în mână, castelul Birkencar, proprietatea călugărilor din Mânăstirea St. Mary. Robin ştia bine că administratorul făcea doar ce-i permiteau călugării şi blestemă toată tagma lor de îmbuibați şi trufaşi, cu traiul lor îmbelşugat de pe urma

muncii şi dărilor stoarse de la bieții iobagi pe care călugării îi considerau o parte din pământul moşiei pe care îl lucrau. Robin, sau Robert de Locksley, cum era cunoscut de logofăt şi de călugări, era un om liber sau iobag, cum se mai numea şi era tânăr şi bogat după vremurile de atunci. Avea o casă şi o moşie de vreo o sută şaizeci de acri din cel mai mănos pământ şi ştia bine că încă de multă vreme călugării puseseră ochii pe bunurile lui. Moşia lui se învecina cu pădurea şi se numea Outwoods. El şi strămoşii lui stăpâniseră aceste locuri cu multe generații în urmă. Mai întâi prin nobilii cărora regele William le dăruise castelul Birkencar, iar mai apoi de la ultimul stăpân al Abației St. Mary, lordul Guy de Wrothley, care îi lăsase moşia prin testament.

Robin plătea arendă pentru moşie, iar atâta timp cât îşi respecta această obligație, călugării, în mod legal, nu-l puteau îndepărta din acele locuri, oricât de mult ar fi dorit să o facă. Episcopul îl considera un răzvrătit şi un răufăcător. De multe ori, Robin îl înfruntase pe episcop chiar în propria-i mânăstire, reproşându-i răutatea şi fărădelegile aplicate iobagilor şi arendaşilor de pe moşiile lor. Nu prea se auzea de astfel de incidente în acele vremuri, şi de aceea, atât călugării cât şi Guy de Gisborne îl urau pe Robin şi vorbele lui îndrăznețe, la fel de mult cum Robin îi ura pe ei pentru tirania lor.

- Păcat că am fost plecat, răspunse Robin când auzi ultimele cuvinte ale lui Scarlet. Trebuia să te duci la Outwoods şi Scadlock ți-ar fi dat mâncare.

- Aşa-i, stăpâne Robin, spuse Scarlet, întotdeauna ne-ai fost un adevărat prieten. Dar, vedeți, şi eu am fost un om liber şi nu pot acum să-mi cerşesc pâinea. Ți-ai făcut destui duşmani din cauza noastră şi n-aş mai suporta să-ți pricinuiesc şi alte necazuri. Atâta timp cât mai există vânat în pădure, eu şi băiatul nu vom muri de foame. Şi mai e ceva, stăpâne Robin, să ai grijă de tine. Dacă cei ce

nu-ți sunt prieteni ar fi ştiut cât de mult vei lipsi - am auzit nişte şoapte - te-ar fi declarat proscris, ți-ar fi luat moşia în lipsă şi te-ar fi omorât când te-ai fi întors.

Robin râse.

- Aşa-i, am auzit şi eu despre toate astea în timp ce eram plecat.

Scarlet îl privi mirat. Credea că îi spusese prietenului său un mare secret.

- Ai auzit asta? se miră Scarlet.

Robin nu răspunse. Ştia că duşmanii lui abia aşteptau un prilej să-l poată ruina.

Uneori, un om plecat într-o călătorie mai lungă, întors acasă constata că în timpul absenței sale un duşman de-al lui jura în fața unui judecător că omul fugise deoarece comisese o faptă rea şi astfel era declarat proscris şi condamnat la moarte.

Scarlet tăcea şi se gândea la poveştile stranii pe care iobagii le spuneau când se întâlneau la bere, la sfârşitul lucrului; poveşti despre bunul lor prieten, Robin.

Deodată, la mică distanță în fața lor se auzi zgomot ca de veveriță certăreață. Apoi se făcu linişte un timp; şi din nou un strigăt, de data asta lung şi trist, ca de lup. Robin se opri brusc, îşi aşează arcul şi săgețile la rădăcina unui stejar bătrân şi îi spuse lui Scarlet cu o voce joasă şi hotărâtă:

- Pune carnea de căprioară pe care o ai sub tunică lângă săgețile mele. Repede, omule, înainte ca pădurarii să-ți vadă tunica umflată pe piept. O să-ți iei carnea peste puțin timp, cu siguranță.

Când auzi tonul de comandă, aproape mecanic, Scarlet scoase cârpa groasă de cânepă în care era înfăşurată carnea, din tunica sa, şi o puse lângă arcul şi săgețile lui Robin. Robin porni mai departe. După câțiva paşi, Scarlet îşi întoarse privirea spre locul în care puseseră toate lucrurile acelea. Dispăruseră!

Simți o strângere de inimă şi aproape se opri din mers, dar din nou tonul de comandă al lui Robin se auzi:

- Mergi, omule, mergi după mine!

Bietul Scarlet era sigur că era vorba de vreo vrăjitorie, totuşi merse cum i se poruncise, dar nu înainte de a se închina ca să alunge spiritele rele.

Deodată, pe potecuța din fața lor apărură două arătări mătăhăloase: doi pădurari cu arcuri şi săgeți mari, curbate, în mâini. Pădurarii îi priviră pe Robin şi pe Scarlet fix, de parcă ar fi dorit să le bareze trecerea, dar mersul îndrăzneț al lui Robin îi făcu să se răzgândească şi-l lăsară să treacă.

- Când un om liber şi un iobag sunt găsiți împreună, spuse un pădurar, cu batjocură în glas, înseamnă un lucru rău pentru stăpânul lor.

- Iar când doi pădurari sunt găsiți împreună, spuse Robin râzând scurt, viața unui om amărât va fi în pericol în scurt timp.

- Te ştiu, Robert de Locksley, spuse pădurarul care vorbise primul, aşa cum te ştiu şi alți oameni, ca pe un om cu vorba cam prea îndrăzneață.

- Şi eu te ştiu pe tine, Black Hugo, răspunse Robin, ca pe un om care a jurat împotriva celui mai bun prieten al său ca să fie ruinat şi să i se treacă puținul lui pământ în proprietate.

Omul se înnegri de furie, în timp ce celălalt pădurar râdea văzându-şi tovarăşul la ananghie. Black Hugo îl fulgeră cu privirea pe Robin de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui, dar văzând ochii neînfricați ai lui Robin ațintiți pe el, se întoarse nemulțumit şi plecă fără un cuvânt.

Robin şi Scarlet îşi văzură de drum şi în scurt timp ieşiră din pădure. Apoi traversară un crâng des şi un câmp care despărțeau fermele de castel, în partea din care începea pădurea.

În cele din urmă ajunseră pe vârful unui deal, iar în fața lor se zăreau ogoarele cultivate şi păşunile ce înconjurau satul cu case mici ale iobagilor. Ceva mai departe, pe o pantă mai ridicată, se găsea conacul. Scarlet se uită atent împrejur să vadă dacă nu cumva l-a văzut cineva venind dinspre pădure. Fugise de la construcția unui zăgaz, unde lucra, când plecase în pădure să vâneze. Dacă absența lui ar fi fost descoperită, ar fi riscat să fie biciuit pentru că îşi lăsase treaba pe jumătate făcută. Dar asta nu mai conta acum, când ştia că micul Gilbert Mână Albă va avea în seara asta o cină regească.

Iar îl cuprinse frica. Unde dispăruseră arcul şi săgețile lui Robin, dar şi vânatul lui? Le-a ascuns vreun spiriduş sau el s-a uitat în altă parte decât unde trebuia? Sau poate, la ora aceasta, sunt în mâna pădurarilor? Strânse din dinți şi privi înapoi cu mâna pe cuțit, de parcă se aştepta să-i vadă pe cei doi pădurari apărând.

- Salutare, spuse Robin relaxat, iată arcul şi săgețile mele, dar şi vânatul tău, băiete.

Scarlet întoarse capul şi văzu toate acele lucruri într-un luminiş, ceva mai departe, unde se uitase şi el puțin mai înainte dar nu văzuse nimic!

- Stăpâne, spuse el cu o voce speriată, nu cumva este vorba de vreo vrăjitorie? Păi... mă gândesc că dacă neprietenii tăi află că eşti ajutat de spiritele pădurii, nu-ți va fi bine.

- Scarlet, spuse Robin, te credeam om isteț, dar constat că eşti ca toți ceilalți, prost. Nu ai de ce să-ți faci griji pentru mine. Prietenii mei din pădure nu sunt periculoşi. Nu sunt nici mai buni nici mai răi decât eşti tu sau eu.

- Stăpâne, spuse Scarlet, regretând cuvintele nechibzuite, mă iartă pentru vorbele mele de om prost. M-am grăbit cu vorba când am văzut lucrurile acelea acolo unde puțin mai înainte nu era nimic şi m-am speriat.

Acum ştiu că nu pot fi în pădure lucruri mai rele decât cele din castelele şi palatele episcopilor care ne asupresc şi ne schilodesc. Nu-i aşa, stăpâne, că pe noi ne-a ajutat, mai adineauri, un spiriduş sau un pitic fermecat?

Robin îl privi pe Scarlet drept în ochi, fără să spună nimic.

- Scarlet, spuse el. Cred că va veni o vreme când noi doi vom petrece mult timp împreună, în pădure. Atunci îi vei cunoaşte şi tu pe prietenii mei de acolo. Până atunci, nici o vorbă despre ce s-a întâmplat azi. Juri?

- Pe Sfânta Fecioară, răspunse Scarlet ridicând mâna pentru a jura.

- Amin, răspunse Robin, luându-şi jos boneta şi înclinându-şi capul.

- Hai, ia-ți carnea şi dă-mi arcul şi săgețile. Eu trebuie să mă întorc în pădure. Spune-i micului Gilbert că Robin îi doreşte să se facă repede bine ca să putem merge împreună la vânătoare sus, la munte, unde zboară ploierii.

- Da, spuse Scarlet, iar fața lui palidă şi chinuită de foame se lumină când vorbi de micul băiat, e fericit băiatul când vorbeşte de tine şi mai ales când aude că te interesezi de el. Cuvintele tale îi vor merge drept la inimă.

După ce se despărțiră, Robin intră din nou în desişul de la marginea pădurii, dar în direcție opusă. Privi în sus, spre soare şi grăbi pasul deoarece era trecut cu două ore de miezul zilei. În curând ajunse în zona cu copaci de unde, cu pasul sigur, porni în jos pe drumul care străbate, cale de multe mile, pădurea din Barnisdale până în ținutul Nottingham.

Cu pasul grăbit şi înflăcărat, Robin străbătu luminişurile unul după altul pentru a ajunge la doamna pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Ea se numea Marian şi era fiica lui Richard Fitz Walter de Malaset. Încă de pe vremea când era copil şi se exersa în meşteşugul trasului cu arcul în Locksley, locul unde se

născuse, Marian îi fusese tovarăşă de joacă. Deşi Marian era fiica unui nobil, iar Robin nu era decât un yeoman, țăran liber, şi nici prea bogat nu era, cei doi se iubeau sincer şi îşi juraseră că nici unul nu se va căsători cu altcineva.

În acea zi, Marian urma să plece de la castelul tatălui ei din Malaset, la Linden Lee, lângă Nottingham, pentru a sta câteva zile la castelul unchiului său, Sir Richard, iar Robin îi promisese că o va însoți la trecerea prin pădure.

În curând ajunse pe un drum lat, acoperit cu iarbă, cu urme adânci de roți, cu părți mlăştinoase din loc în loc. Merse repede pe acest drum şi nu se opri înainte de a fi parcurs vreo cinci mile. Apoi ajunse la o răscruce. Aici se opri, privi atent în jur şi dispăru printre tufişurile ce formau o coroană pe lângă cele patru părți de drum.

Mai parcurse o mică distanță şi dădu de o vâlcea. Aici pământul era curat, fără tufişuri sau ierburi. Într-o parte, Robin zări un petic de nisip şi se duse drept spre acel petic. Pe pământul gol zăceau câteva nuiele care, pentru un ochi neavizat păreau aduse de vânt, din întâmplare. Robin, cu mâinile sprijinite pe genunchi, se aplecă şi cercetă cu atenție nuielele.

„Una îndoită la un capăt şi opt drepte", murmură el; „asta înseamnă un călăreț şi opt pe jos. Sunt opriți pe aici pe undeva, pe drumul dinspre partea de vest. Cam ce poate să însemne?"

Se ridică şi traversă repede drumul pe care venise, apoi se afundă în pădurea ce mărginea drumul din dreapta. Înaintă cu grijă printre copaci, atent să nu calce pe vreo nuia rămasă pe iarbă. În timp ce mergea, privea atent în toate direcțiile, căutând să pătrundă lumina slabă din desişul pădurii ce-l înconjura.

Deodată, se lăsă în jos şi privi cu atenție printre copaci. Auzi un zăngănit slab de frâu venind spre el. După puțin timp, privind pe furiş printre ramurile unui copac

tânăr de tisă, văzu un grup de oameni înarmați înaintând prin cele mai umbroase locuri de pe lângă copaci, iar în mijlocul lor un cavaler călare.

Robin îi cercetă cu atenție pe fiecare, străduindu-se să afle cărui stăpân îi aparțin. Nu prea avea indicii; pedestraşii erau îmbrăcați simplu cu pieptare obişnuite, iar cavalerul avea un scut în formă de zmeu, fără nici un blazon. Pentru moment, încercările lui Robin de a afla cine erau acei oameni şi ce făceau ei ascunşi în inima pădurii eşuară. Ba mai mult, s-ar fi zis că aşteptau să treacă ceva călători pe care să-i atace. Cavalerul îşi roti privirea peste cuprinsul pădurii şi cu un gest de nervozitate însoțit de o înjurătură îşi potoli calul.

Când îi auzi vocea, Robin îl recunoscu pe cavaler. Pe dată fața i se încruntă, iar ochii căpătară o privire aprigă.

„Aşa, deci, Roger de Longchamp", murmură el, „vrei s-o răpeşti pe doamna mea şi să obții prin forță ceea ce nu poți obține pe căi cinstite!"

Sir Roger era un cavaler tiranic care o ceruse în căsătorie pe frumoasa Marian, dar tatăl ei îl refuzase. Fritz Walter îşi iubea fiica şi, deşi o ironiza pentru dragostea ei pentru Robin, n-ar fi dat-o după un om cu o reputație atât de proastă ca a lui Roger de Longchamp, fratele arhiepiscopului de Fecamp, şi favoritul ducelui Richard.

Când Robin se gândea că Sir Roger de Longchamp sau altcineva, oricât de rău ar fi fost el, puteau să stea de vorbă față în față cu Marian, i se întuneca sufletul şi începea să se întrebe cât adevăr era în poveştile unchiului său, Stephen de Gamwell, despre descendența lui de origine nobilă. Unchiul său spunea că strămoşii lui Robin, lorzii Huntingdon, stăpâniseră moşii întinse şi multe castele, dar fiindcă au luat parte la revolta englezilor împotriva cuceritorilor normanzi, regele le-a confiscat toate bunurile, l-a omorât pe duce, iar celelalte rude au fost alungate.

Se ştie bine, acum, că moşiile din Huntingdon aparţin regelui, iar titlul de duce i-a revenit lui David, fratele regelui Scoţiei. Adesea, Robin se întreba dacă ar fi posibil să recapete câte ceva din vechile drepturi şi onoruri pierdute de familia sa. Şi dacă ar fi aşa, s-ar duce şi el plin de curaj să ceară mâna frumoasei Marian fără să fie refuzat.

O mişcare printre oamenii ascunşi în pădure îl făcu pe Robin să-şi întrerupă gândurile. Un alt om veni în fugă dinspre copaci, se duse direct la cavaler şi îi şopti:

- Se apropie! Doamna şi un valet sunt călare, ceilalţi pe jos. Sunt nouă cu toţii şi par a fi servitori din casă.

- Foarte bine, spuse cavalerul. Când vor fi aproape, eu mă reped şi prind frâul doamnei. Dacă celălalt călăreţ încearcă să mă urmărească, doboară-l.

Robin zâmbi cu amărăciune când îi auzi pe cei doi vorbind şi scoase o săgeată de la brâu. În momentul următor, se auziră voci venind dinspre drum însoţite de zgomote de potcoave de cai. Inima lui Robin începu să bată mai repede când zări prin frunzişul din faţa lui figura atât de blândă a frumoasei Marian. Avea gluga trasă pe spate şi şedea de vorbă cu Walter, valetul de casă al tatălui ei.

În momentul următor, cavalerul ţâşni dintre copaci, urmat de oamenii săi. Imediat viteazul Walter îşi aşeză calul în faţa calului stăpânei sale. La fel făcură şi ceilalţi însoţitori ai ei. Sir Roger îl lovi pe valet cu sabia, dar acesta îi înapoie lovitura atât de tare, încât cavalerului aproape îi căzu sabia din mână. Cu un strigăt fioros cavalerul îşi recuperă sabia.

În secunda următoare, viteazul valet ar fi fost străpuns de sabia cavalerului dacă n-ar fi fost trântit de pe cal de unul din oamenii lui Sir Roger. Acum zăcea inconştient la pământ. Lupta dintre cele două cete devenea tot mai încinsă şi în acelaşi timp în defavoarea bieţilor

iobagi, înarmați doar cu nişte sulițe de lemn, pe când ceilalți aveau săbii şi lănci ascuțite.

Sir Roger ținea deja mâna pe frâul prins de degetele frumoasei Marian care încerca din răsputeri să-şi tragă calul înapoi, când se auzi un zgomot ca un bâzâit de albină, iar când privi spre viziera cavalerului văzu ceva zburând prin apropiere, iar în momentul următor vârful unei săgeți se înfipse printre locurile goale ale vizierei.

Cavalerul gemu prelung, se clătină şi căzu de pe cal. În acel moment, oamenii lui încetară lupta; unul dintre ei, cel care era şeful lor, alergă spre corpul neînsuflețit al cavalerului şi îi smulse săgeata din ochi. Apoi, toți priviră rapid în sus şi în jos pe drumul larg şi spre pădurea deasă de lângă ei.

- Nu-i decât un om! spuse unul dintre ei. Săgeata a venit din stânga.

- Aşa-i, şi ştiu a cui este! Este a..., începu vorba cel care mai ținea încă în mână săgeata, dar nu-şi isprăvi vorba. Din nou se auzi ceva zburând prin văzduh, ceva ca un fluierat slab de pasăre şi omul căzu la pământ doborât de o săgeată mică, înfiptă drept în piept. Săgeata venise din partea dreaptă, asta însemnând că existau mai mulți arcaşi la pândă.

Pe dată, toți ceilalți se risipiră, fugind în pădure, dar înainte ca ultimul să ajungă la adăpost, o săgeată, din cele mici de doborât păsări, țâşni dintre copacii din dreapta şi se înfipse în umărul fugarului, care scoase un țipăt dar îşi continuă alergarea.

În acel moment, Marian îl zări pe Robin cu boneta în mână, ieşind din pădure şi venind către ea. Îmbujorată, se aplecă spre el şi zise:

- Dragul meu Robin, ştiam că nu mă vei părăsi la nevoie. Cu lovitura ta atât de curajoasă l-ai doborât pe cavalerul trădător, dar mă tem că dacă cel doborât este cel care cred eu, moartea lui îți va aduce ție mult necaz.

Marian îi întinse mâna pe care Robin o sărută cu dragoste.

- Este Roger de Longchamp, draga mea, răspunse Robin; dar chiar de ar fi fost regele Henry cel ce ar fi vrut să-ți facă vreun rău, săgeata mea tot l-ar fi țintit.

- Dar, dragă Robin, continuă Marian, cu o lumină caldă în ochi dar şi cu mândrie, fratele lui, arhiepiscopul, te va urmări şi te va proclama proscris pentru fapta ta. Îți vei pierde numele şi toate bunurile din cauza mea! Vai, Robin! Robin! mă voi sfătui cu Sir Richard din Lee, care te iubeşte tare mult, cum să fac ca să obțin iertarea pentru tine din partea arhiepiscopului.

- Scumpa mea Marian, spuse Robin cu o voce hotărâtă, nu vreau nici un fel de iertare din partea vreunui prelat pentru nici un fel de necaz ce l-aş aduce tagmei rele de preoți. Mai devreme sau mai târziu ştiu că va trebui să le vin de hac paraziților care locuiesc în castele solide sau îşi duc viața prin mânăstiri şi îi asupresc pe cei săraci şi pe cei lipsiți de apărare. Aşa am să fac şi voi fi mulțumit. Să nu-ți faci griji pentru mine, draga mea. Dar hai mai bine să te duc într-un loc mai sigur înainte ca bătăuşii aceia să înceapă să mă hăituiască. Walter, i se adresă Robin bietului valet care, aproape leşinat, stătea în mijlocul drumului, adună-ți forțele, viteazule, şi ai grijă de stăpâna ta. Şi voi, voinicilor! li se adresă celorlalți şerbi, dintre care majoritatea erau răniți. Uitați de rănile voastre şi aveți grijă ca stăpâna voastră să ajungă cu bine. Cavalerul care zace mort are prieteni la fel de răi ca şi el şi ne-am putea trezi cu ei peste noi cât de curând şi nu ştiu dacă veți mai putea scăpa atât de uşor. Acum porniți către răscrucea de drumuri unde voi veni şi eu îndată.

Robin îl ajută pe Walter să încalece, iar frumoasa Marian şi credincioşii săi şerbi porniră înainte. După ce se îndepărtară, Robin trase corpul cavalerului mort dincolo de drum, în desişul pădurii. Îi ridică viziera coifului, îi

aşează sabia pe piept cu braţele încrucişate peste sabie, în aşa fel încât îţi făcea impresia că sărută crucea de pe mânerul sabiei. Apoi, cu capul descoperit, îngenunche şi spuse o rugăciune scurtă pentru odihna sufletului cavalerului. Făcu la fel şi pentru cel doborât de a doua săgeată, după care îşi adună propriile săgeţi, cea mare şi cea mică, apoi lovi cu putere calul cavalerului şi îl urmări cu privirea cum dispărea în pădure. Făcu toate acestea ca să-i îndepărteze cât mai mult pe urmăritori de locul acela. Apoi făcu câţiva paşi în pădure, în direcţia în care dispăruseră oamenii cavalerului, duse cornul la gură şi scoase nişte sunete stranii, ascuţite şi din când în când întrerupte, după care se grăbi s-o ajungă pe frumoasa Marian. Apucă calul de frâu şi, evitând potecile bătătorite, o conduse pe potecuţe secrete, prin desişul pădurii, pe unde nici unul dintre însoţitori nu mai călcaseră.

Frumoasa Marian, mulţumită că-l avea pe Robin lângă ea, nu se mai temea deloc de pădurea tăcută şi întunecată prin care treceau, în schimb mulţi dintre şerbii care mergeau înşiruiţi unul după altul pe urmele lăsate de potcoavele cailor, îşi făceau semnul crucii când treceau pe lângă scorburi tăcute şi întunecate sau când drumul şerpuia printre poienişte încremenite şi fără viaţă, de ai fi zis că stau aşa de la începutul lumii.

Erau oameni simpli şi se temeau nu numai pentru viţele lor, dar şi pentru sufletele lor dacă întâlneau cumva în acele locuri sălbatice demoni ai pădurilor, spirite malefice sau alte fiinţe sub diferite vrăji. Mergeau aproape unul de celălalt, iar ultimul din şir privea din când în când înapoi cu groază; ceilalţi aruncau şi ei, pe furiş, privind încoace şi încolo spre copacii acoperiţi cu muşchi, parcă aşteptând să vadă nişte ochi roşii de demoni apărând de după copaci sau, şi mai rău, chipuri de vrăjitoare rânjindu-le fioros printr-o perdea de iederă sau de barba-dracului care atârna din copacii cei mai bătrâni.

Nu se auzea decât pasul lor călcând pe iarba deasă sau câte o crenguță uscată pocnind, ici şi colo. Uneori, de sus, din desişul frunzelor de deasupra capetelor drumeților se auzea un strigăt de pasăre sau altădată se auzea câte un ciripit straniu, aproape misterios, venind dinspre un pâlc de frunzăriş - dar nu vedeai nimic. O dată sau de două ori auziră susur de apă, iar puțin mai departe un pârâiaş abia se zărea de sub ierburile dese.

Ceva mai departe, în mijlocul unui luminiş, se iviră două movile înverzite, una lângă cealaltă, iar bieții țărani se speriară de-a binelea.

- Casele piticilor vrăjitori! îşi şoptiră unul altuia şi grăbiră pasul.

- Nu scăpăm vii de aici, zise altul în şoaptă.

- De ce ne poartă conducătorul nostru pe astfel de drumuri pline de spaime? se tângui un altul. Or să ne vadă piticii vrăjitori trecând şi or să arunce vrăji cumplite asupra noastră şi or să ne rămână oasele pe aici până în ziua de apoi.

Atât de înfricoşați erau, încât nici nu-şi dădură seama cât de mult se apropiaseră de calul lui Walter.

- Stați mai departe, oameni buni, îi avertiză el. Ştiți cât de focos este calul ăsta, că dacă îl loveşte pe unul cu copita în cap, oricât de tare i-ar fi capul, nu va rezista.

Lumina zilei începu să scadă uşor, iar după-amiaza se apropia de sfârşit. Robin tăcuse mai tot timpul cât a durat drumul prin pădure şi, întorcându-se spre Marian, spuse zâmbind:

- Mă iartă, scumpă doamnă, dacă am fost cam posac, dar Roger de Longchamp şi prietenii lui de la castelul Unde Bântuie Răul mă îngrijorează. Relele pe care le fac ei nu sunt potrivite pentru urechile tale şi de aceea ne-am grăbit să scăpăm de ei. Te-am obosit cumva prea tare?

- Nici vorbă, dragă Robin, spuse Marian privindu-l cu dragoste. Ştiu câte griji ai pe sufletul tău şi de aceea nici

nu-ți reproşez că eşti prea tăcut. Dar nu înțeleg ce înseamnă castelul Unde Bântuie Răul, castelul lui Roger de Longchamp se numeşte parcă Wrangby.

- Aşa l-au numit sărmanii şerbi care trudesc pentru cavaler, răspunse Robin, din cauza faptelor îngrozitoare pe care le săvârşeşte acolo cavalerul, împreună cu tovarăşii lui iubiți, Isenbart de Balame, Niger le Grym, Hamo de Mortain, Ivo de Raby şi alții.

Marian se cutremură la auzul acestor nume.

- Am auzit despre aceştia, spuse ea cu voce scăzută. Hai să ne continuăm drumul. Nu, nu sunt obosită, Robin, şi ard de nerăbdare să te ştiu în siguranță în castelul lui Sir Richard.

- Nu-ți fie teamă pentru mine, râse Robin. Atâta timp cât am arcul cu mine şi pădurea care să mă ocrotească, nu-mi pasă de cei care vor să-mi facă rău. Peste puțin timp îl vei îmbrățişa pe unchiul tău şi vei fi în siguranță în casa lui.

Deodată, din întunecata pădure se auzi un strigăt, de animal sau de pasăre prinsă în ghearele uliului. Robin se opri şi privi în depărtare. Apoi se auzi un urlet de lup singuratic ce-i făcu pe bieții şerbi să se cutremure de frică şi să-şi ațintească privirile spre smârcurile întunecate dintre copaci.

Robin făcu câțiva paşi înainte, scoțând un strigăt ca al cocoşului de munte care îşi cheamă perechea; mai făcu câțiva paşi alături de calul frumoasei Marian şi după puțin timp tot grupul ajunse la poalele unui deluşor pe care îl urcară până în vârf. De acolo de sus văzură soarele, cu străluciri de foc, coborând printre copaci. Din vârful dealului cobora o pantă verde, iar în fața călăreților, dincolo de pajişte, apăru castelul. Pe o cărare, nu departe de pădure, doi călăreți se îndreptau spre castel.

- Iată, spuse Robin, cred că cei doi călăreți sunt Sir Richard şi vărul său, Sir Huon de Bulwell.

- Chiar ei sunt, răspunse Marian. Au venit să mă întâmpine pe drumul mare şi cu siguranță se întreabă dacă nu cumva s-a întâmplat ceva cu mine. Strigă la ei, dragă Robin, iar tu, Walter, grăbeşte-te să le ieşi în cale şi să le spui că numai datorită prietenului meu, Robert de Locksley, sunt teafără şi sănătoasă.

Robin suflă din corn. Pe dată, cei doi călăreți, la auzul cornului, îşi întoarseră capetele, iar Marian, trăgându-şi calul din umbra pădurii flutură o batistă albă spre ei. Călăreții o recunoscură imediat şi făcând semne de salut cu mâinile, porniră în galop spre grup.

- Spune-mi, Robin, începu Marian în timp ce cobora de pe cal ca să se mai dezmorțească puțin şi păşind alături de iubitul ei, ce însemnau strigătele pe care le-am auzit mai înainte? Părea că cineva trimitea un semnal iar tu îi răspundeai.

- Însemna, draga mea, răspunse Robin, că unul dintre prietenii mei din pădure îi văzuse pe cei doi călăreți şi se temea să nu fie cumva duşmani, deşi, după părerea mea nu puteau să ajungă în aceste locuri la fel de repede ca şi noi. Ei făceau parte din suita lui Sir Richard şi te căutau pe tine. Iar eu le-am răspuns că totul era bine.

- Cine sunt aceşti prieteni ai tăi din pădure care te însoțesc şi te ocrotesc din umbră? întrebă ea. Tot ei i-au doborât cu săgețile mici pe oamenii lui Sir Roger?

- Îți voi răspunde scumpa mea, zise Robin. Ei sunt oamenii din pădure pe care eu, cândva, i-am scăpat de la o moarte teribilă din partea unor oameni răi şi cruzi. De atunci, ei au devenit prietenii mei credincioşi care mă veghează şi mă păzesc când mă aflu în pădure.

- Mă bucur să aud că ai asemenea prieteni, dragul meu Robin, spuse Marian. Îmi simt inima mai uşoară când ştiu că te poți bizui pe prieteni credincioşi, căci tare mă tem că, în curând, vei avea nevoie de ei.

Sosi şi Sir Richard de Lee cu vărul lui şi amândoi se bucurară când văzură că Marian era teafără şi sănătoasă. Nu mică le fusese îngrijorarea când nu găsiseră nici urmă de Marian pe drumul mare pe care venea ea, de obicei; atunci se întoarseră la castel să mai adune oameni cu care să scotocească pădurea.

Când Sir Richard şi Sir Huon auziră de încercarea lui Sir Roger de a o răpi pe Marian, şi cum Robin îl trimisese pe Sir Roger pe lumea cealaltă, feţele lor deveniră grave, iar Sir Huon clătină din cap. Totuşi, Sir Richard, cu păr cărunt şi înfăţişare nobilă, se întoarse spre Robin şi îi strânse mâna cu putere.

- Ai scăpat pământul de un ticălos şi un trădător, strigă el, iar eu, unul, îţi mulţumesc din inimă. Tot răul pe care l-a făcut oamenilor sărmani - câţi orfani a jefuit, câte femei a chinuit - toate aceste crime, de mult timp cer să fie răzbunate. Mă bucur că săgeata ta i-a străpuns creierul acela plin de vicii.

- Spui adevărul, zise Sir Huon cu gravitate, dar mă gândesc la ce-ar putea suferi Robin. Arhiepiscopul nu-şi va lăsa fratele nerăzbunat şi nici tovarăşii lui Roger nu-şi vor precupeţi eforturile de a-l prinde pe Robin şi de a-l închide în camera de tortură, cea pe care oamenii o numesc Locul unde Bântuie Răul.

- Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse Robin, cu o voce liniştită şi hotărâtă. Cu siguranţă, eu voi scăpa de cursele şi trucurile lor, dar vă rog ca domnia voastră, cât şi tatăl scumpei mele doamne, să aveţi grijă ca nu cumva acei ticăloşi cavaleri să încerce din nou s-o sechestreze pe frumoasa Marian şi să arunce răzbunarea lor pe ea. În ce mă priveşte, voi face tot ce voi putea ca s-o apăr.

- E adevărat ce spui, zise Sir Richard. Nu ne-am gândit la aşa ceva, dar cu siguranţă că Insebart de Balame, cât şi Niger le Grym ar dori s-o răpească pe scumpa

noastră nepoată ca recompensă. Domnul Nostru şi Sfânta Fecioară să ne păzească de vicleşugurile lor murdare.

- Amin, spuse Robin. Între timp, voi sta cu ochii pe castelul Wrangby şi pe lorzii aceia ticăloşi din castel.

În următoarele trei zile, Robin şi Marian, împreună cu Sir Richard şi doamna Alice, soția acestuia, petrecură, veseli, mergând la vânătoare cu şoimii prin lunci şi pajişti sau doborând mistreți prin pădure. Seara, adunați în marea sală a castelului, jucau baba-oarba ori dansau în sunetul violei; mai târziu, se aşezau la joc de table sau şah, sau îi ascultau pe menestreli povestind despre cavalerii regelui Arthur, despre Roland şi bunul său prieten Olivier, sau despre Ogier Danezul, ori Graelent şi despre cum au dispărut cu toții ademeniți de Crăiasa Zânelor.

În a patra zi, Robin se duse în pădure să vâneze păsări. Deodată auzi un sunet sacadat, ca de ciocănitoare, venind dintr-un ulm plângător, de deasupra lui. Privi în sus şi văzu o față mică de om, printre frunzele ulmului.

- Coboară, Ket, îi spuse Robin, şi spune-mi care mai sunt veştile.

În momentul următor, un om cu o statură măruntă îşi dădu drumul din copac şi apăru în fața lui Robin. Ket avea înălțimea unui băiat cam de paisprezece ani, dar el era un bărbat în toată firea, cu umeri lați, mâini şi picioare musculoase, acoperite cu păr des. Avea părul negru, des şi buclat. Nu purta încălțăminte, iar singurele haine erau o vestă de piele prinsă în şireturi pe piept şi nişte pantaloni din piele de căprioară, strânşi pe picior până la genunchi. Avea o față lată dar plăcută la vedere, iar acum era luminată de un zâmbet de mulțumire pentru întâlnirea cu Robin.

- Încotro au luat-o fugarii? întrebă Robin.

- Au luat-o spre nord şi apoi spre vest până la izvor şi de acolo au trecut prin vad la Stakes şi au traversat mlaştinile până la Ridgeware. Au trecut prin Pădurea lui

Hag şi apoi prin Pădurea cu Scorburi. Şi atunci am ştiut unde se duc; pe la Hoar Tree Cwelm, peste Dealul Spânzuraţilor până la Dealul Mortului şi pe poteca de-i zice Pietrele Roşii până la Locul unde Bântuie Răul. Am stat de veghe toată noaptea la stejarul lui Mark, iar în zori am văzut trei cavaleri ieşind călare din castel. Unul a luat-o spre sud şi apoi spre est. Cu el mai erau trei călăreţi dintre cei pe care îi urmărisem. Doi au luat-o spre est şi pe aceştia i-am urmărit. Erau însoţiţi de zece călăreţi. Au trecut prin pădurea Barnisdale şi au luat-o pe drumul mare care duce la Doncaster.

- Ai făcut treabă bună, Ket, spuse Robin. Şi apoi?

- M-am dus la casa ta, la Outwoods, prin pădurea Barnisdale, răspunse Ket. Acolo l-am întâlnit pe Scadlock, servitorul tău. Era tare trist şi spunea că l-a văzut pe Guy de Gisborne cu doi călăreţi trecând pe lângă moşia ta, zilele trecute. Vorbeau şi arătau spre pământurile tale. Şi zicea că Sir Guy, ca un Iuda al zilelor noastre, ţi-a blestemat moşia şi pe tine ca să aveţi parte de ruină şi nenorociri.

Robin tăcu o vreme, căzut pe gânduri.

- Ai mai auzit şi altceva? Ce ştii de Scarlet şi de micul băiat?

- Nu i-am văzut, dar pe seară, m-am strecurat în sat, m-am pitulat lângă uşa cârciumii şi am tras cu urechea la ce se vorbea înăuntru. Tare supăraţi mai erau şi plini de amărăciune, şi nu prea le ardea de băut.

- Ce ziceau? întrebă Robin. Câţi crezi că erau?

Ket ridică ambele mâini şi arătă zece, apoi coborî o mână şi arătă cinci degete şi apoi încă două degete.

- Erau mai tineri sau mai bătrâni?

- Mulţi aveau vorbe mânioase, deci erau tineri, continuă Ket. Cei care aveau răni pe spate erau cei mai furioşi. Se pare că au fost bătuţi cu cruzime în ziua aceea; unul mai zăcea încă în şanţ, n-a putut să se mişte de

durere, iar pe altul l-a ars cu fierul înroşit fiindcă administratorul a spus că a furat - acesta era cel mai pornit dintre toți. Mulți spuneau că sunt prea amărâți şi că mai bine nu se năşteau. Munca depusă pe pământul stăpânului le depăşea puterile şi astfel propriile lor ogoare rămâneau nelucrate iar ei mureau de foame. Alții spuneau că au de gând să fugă la oraş şi dacă vor reuşi să se ascundă timp de un an şi o zi vor deveni oameni liberi. Alții spuneau că poți găsi ciumă şi pelagră într-o cocioabă de la țară ca şi într-o casă de la oraş, aşa că preferă să trăiască vânând cerbii regelui prin păduri.

- Aşa-i! spuse Robin cu amărăciune, bieții oameni nu mai au pe nimeni de partea lor, în zilele astea. Fiii regelui se răzvrătesc şi pornesc război împotriva propriului părinte, castelanii şi călugării se luptă pentru putere şi cât mai multe moşii, iar pe bieții iobagi îi țin legați de pământul pe care îl muncesc şi le storc dări şi servicii ce depăşesc cu mult legalitatea obiceiurilor. Ket! spuse el ridicându-se, azi plec acasă. Găseşte-l pe fratele tău, pe Hob. După ce îmi voi lua rămas-bun de la prietenii mei voi porni de îndată.

Cu aceste cuvinte, Robin îşi luă păsările doborâte şi se întoarse la castelul lui Sir Richard, să-şi ia rămas-bun de la Marian. Ket, piticul, dispăru printre copaci.

În acea zi, când soarele coborând încet arunca umbre lungi peste copaci şi peste câmpuri, iar liniştea şi căldura zilei ce se pregătea să se ducă la culcare făceau ca orice gând să însemne doar pace şi fericire, în acea zi, Robin, cu pasul uşor şi sprinten, ajunse la marginea pădurii Barnisdale, de unde începea proprietatea lui.

Pădurea era pe un teren ceva mai ridicat care, apoi, cobora lin spre ogoarele ce îi aparțineau. Privi lung şi cu drag către casa lui şi spre colibele celor cinci iobagi care îi aparțineau. Casa îi păru prea liniştită şi la fel erau curtea şi tufişurile de gard viu din jurul ei. Desigur, aşa trebuia să fie la ora aceea. Probabil că Scadlock, administratorul

lui, era înăuntru, dar iobagii ar fi trebuit să fie pe ogoare, la lucru. Prea multă liniște, se gândi şi se întrebă de ce nu vede copii țopăind şi alergând prin praful din fața colibelor iobagilor. Ba mai mult, uşile colibelor păreau ferecate şi nicăieri nu era nici un semn de viață.

Tocmai se pregătea să păşească pe cărarea ce ducea spre fațada casei, când zări o femeie, soția unui iobag, ieşind din coliba ei şi furişându-se spre gardul viu. Şedea acolo de parcă ar fi aşteptat ca cineva să apară din câmp, dincolo de coliba de unde ieşise. Deodată, o văzu gesticulând cu amândouă mâinile ca şi cum ar fi atenționat pe cineva să nu se apropie. Mai stătu puțin în acelaşi loc, dar din poziția în care se afla, Robin nu putea să vadă cui îi erau adresate semnalele.

După un timp femeia, aparent convinsă că avertismentele ei fuseseră înțelese, intră cu precauție în casă şi închise încetişor uşa.

Robin era acum sigur că ceva nu era în ordine. Privind într-o parte şi în cealaltă, înaintă printre copaci, cu mare grijă, până la capătul cărăruii. Deodată, cum privea din spatele unui copac, se trase repede înapoi. Un bărbat înarmat stătea chiar lângă copacul ale cărui ramuri acopereau cărarea.

Ascuns de trunchiul fagului, Robin cercetă cu atenție pe bărbatul căruia, din păcate, nu-i vedea decât spatele. Cu siguranță fusese plasat acolo ca să observe dacă cineva se apropia dinspre pădure. Din locul de unde stătea putea vedea, în acelaşi timp, şi fațada casei şi tot ce se întâmpla acolo. Din când în când, pe față îi apărea un rânjet de satisfacție.

Ochii lui Robin se încruntară. Îl recunoscuse pe om după tunica roşie şi coiful de pe cap. Făcea parte din garda înarmată pe care arhiepiscopul Mânăstirii St. Mary şi stăpânul castelului şi-o formase pentru propria măreție şi pentru a-şi mai umfla propriul alai de slugi leneşe şi

pline de cruzime. Cu mare grijă, Robin se strecură printre doi copaci, ferindu-se de trunchiul copacului de care era rezemat omul.

Cu pas uşor ca de pisică, Robin se furişă apoi pe nesimțite până în apropierea copacului care-l despărțea de soldatul care nu bănuia nimic. Se ridică pe de-a întregul, dar în acel moment călcă pe o crenguță uscată care pocni. Soldatul se întoarse pe jumătate la auzul zgomotului, dar în momentul următor degetele lui Robin i se înfipseră în gât. În strânsoarea de fier orice putere îi pieri.

Omul leşină, şi atunci, trăgându-l jos, Robin îi legă mâinile şi picioarele şi îi înfundă un căluş în gură, ca atunci când îşi va reveni să nu mai poată să strige.

Când Robin se întoarse ca să vadă ce îi atrăsese privirile omului cu atâta intensitate, un geamăt îi izbucni dintre buze. În fața casei, legați de stâlpi, îi văzu pe Scadlock şi trei sărmani şerbi. Erau fără cămăşi pe ei şi în fața fiecăruia şedea câte un soldat mătăhălos cu o curea lungă şi aspră în mână.

Puțin mai departe de ei stăteau alți soldați înarmați şi şeful lor, Hubert de Lynn, omul pe care Robin îl ura de mult timp pentru insolența şi cruzimea lui. În liniştea după-amiezii, Robin, cu urechea lui fină, putu să-i audă râzând şi vorbind pe Hubert şi pe oamenii lui. După un timp, când totul părea pregătit, se auzi vocea şefului:

- O sută de lovituri mai întâi, pentru aceşti câini care au opus rezistență slujitorilor castelanului lor şi apoi o săgeată pentru fiecare. Hai - începeți!

Ca şi cum un singur om ar fi ridicat patru bice, se ridicară în aer toate patru odată, apoi căzură pe spinările goale care nu fuseseră niciodată învinețite de bici de când le era Robin stăpân.

Robin îşi ridică arcul şi săgețile pe care le pusese jos, la umbra crengilor de fag, când se pregătise să-l surprindă pe omul de la capătul cărării. Ciupi coarda arcului ca să

fie sigur că este suficient de întinsă şi îşi aşează fiecare săgeată separat în faţa lui.

Apoi, se aşează în genunchi şi începu să murmure o rugăciune către Sfânta Fecioară.

„Lumina e aşa de slabă, sfântă şi dulce Maică a lui Hristos, dar, te rog, condu-mi săgeţile direct în inimile oamenilor aceştia. Am şase săgeţi. Din milă pentru sărmanii mei oameni îl voi ucide mai întâi pe cel cu cea mai haină inimă, pe Hubert de Lynn, şi apoi pe cei patru cu bicele. Ascultă-mă, Sfântă Fecioară, de dragul Fiului Tău care condamna răul şi era atât de milostiv cu cei slabi. Amin!"

Apoi, încrestă prima săgeată şi ţinti pieptul lui Hubert. Cântând prin aer de parcă ar fi fost cuprinsă de exaltare, săgeata îşi urmă drumul. Când se afla pe la jumătatea drumului, o altă săgeată la fel de exaltată cântă şi zbură în urma celei dintâi.

Scoţând un strigăt, Hubert căzu pe un genunchi, apoi se prăvăli la pământ cu săgeata înfiptă în piept. Cu ultimele forţe încercă să o tragă afară, dar viaţa îl părăsise. Căzu pe o parte fără suflare. Deodată, locul păru invadat de albine mari. Primul lovit scăpă biciul din mână, se învârti şi apucă cu mâinile săgeata care-i străpunsese coastele, apoi căzu. Un altul se prăbuşi fără nici un cuvânt; următorul făcu un salt în aer ca un iepure împuşcat; ultimul, cu o mână străpunsă de săgeata care-i trecuse mai întâi prin şold, o rupse la fugă pe câmp împleticindu-se până ce căzu pe o brazdă şi rămase acolo fără viaţă.

Patru rămaseră neatinşi, dar erau atât de speriaţi încât au rupt-o la fugă fiecare pe unde a apucat. Unul dintre ei, complet năucit, venea în mare fugă înspre cărarea unde Robin, încă în genunchi, îşi încresta ultima săgeată. Omul alerga cu mâinile întinse, cu ochii îngroziţi, neştiind măcar încotro s-o ia. Când dădu cu ochii de Robin se opri şi începu să strige:

- Stăpâne, de eşti om ori diavol nu mă omorî! am văzut săgeţile acelea vrăjite şi cântând prin aer. Mă predau! Mă predau!

Omul se prăbuşi în faţa lui Robin plângând:

- Vreau să fiu omul tău, stăpâne. Am fost un om cinstit până acum două zile şi sunt fiu de om cinstit şi mă doare sufletul că am intrat în jocul acesta murdar.

Robin se ridică în picioare, iar el îi prinse mâinile şi îşi aşează capul între mâini în semn de credinţă.

- Ai grijă, spuse Robin pe un ton aspru, nu cumva să-ţi uiţi legământul. De cât timp eşti omul lui Hubert?

- De două zile, stăpâne, spuse omul ai cărui ochi simpli şi cinstiţi erau acum mai liniştiţi. Sunt Dudda sau Dodd, fiul lui Alstan, un şerb cinstit din Blythe, şi când stăpânul meu m-a bătut fără motiv, am fugit în pădure. Acolo am flămânzit şi când n-am mai putut rezista fără mâncare m-am târât până la uşa mânăstirii să cer puţină pâine. Mi-au dat să mănânc şi când au văzut că am braţe puternice mi-au spus că aş fi bun pentru meseria de soldat. Mi-a plăcut un timp, dar când i-am auzit lăudându-se cu cruzimile aplicate bieţilor şerbi, cum sunt şi eu, am început să-i urăsc.

- Ridică-te, Dodd, spuse Robin. Să nu mai uiţi de acum înainte că eşti şerb şi să nu mai faci rău semenilor tăi.

Robin coborî în curtea casei sale, îi eliberă pe bietul Scadlock şi pe ceilalţi şerbi, apoi intră în casă şi aduse nişte alifii cu care le unse spinările zdrobite.

- S-a întâmplat ieri, stăpâne, răspunse Scadlock când Robin l-a întrebat ce se întâmplase. Te-au proclamat proscris pe treptele crucii din Pontefract, iar în această dimineaţă Hubert de Lynn a venit să-l declare stăpânul pământului pe lordul arhiepiscop. Noi, Ward, Godard, Dunn şi John, n-am putut suporta această nedreptate şi, ca nişte proşti, am încercat să-i oprim cu bâte şi furci.

- Sărmani băieți slabi de înger, era gata să vă pierdeți viețile pentru ce ați făcut, spuse Robin. Dar acum haideți să intrăm în casă să mâncați şi apoi ne vom sfătui împreună ce trebuie să facem.

Se lăsase seara. În camera cea mare a conacului ardea focul, iar în curând sosiră vase cu mâncare bună şi caldă şi, bineînțeles, băutură. Nici soldatul capturat nu a fost uitat; i-au dat mâncare şi apoi l-au dus să doarmă într-o cameră din afara casei, bine păzită.

- Stăpâne, zise Scadlock, după ce se înapoiară în casă şi după ce sarcina fuse îndeplinită, ce ai de gând să faci? Vei trăi prin păduri, fără casă, ca un renegat?

- Nu am altă cale, zise Robin râzând apăsat. Voi fi chiar bucuros, deoarece în Pădurea Verde voi putea să-i fac pe cei bogați şi trufaşi să guste şi ei din ceea ce le dau sărmanilor iobagi pe care îi au în stăpânire.

- Iar eu voi merge cu tine stăpâne, bucuros din toată inima, spuse Scadlock. Vor veni şi ceilalți, deoarece după cele întâmplate azi nu se pot aştepta la vreun strop de milă din partea lui Guy de Gisborne.

Deodată, auziră un zgomot de voci venind dinspre satul de peste câmp. Ascultând mai atent, distinseră şi un zgomot de paşi.

- Sunt Guy de Gisborne şi garda înarmată! zise Scadlock. Să fugim în pădure, stăpâne, chiar acum.

- Nici vorbă, spuse Robin, crezi că Guy de Gisborne ar veni măcănind precum un cârd de gâşte să mă anunțe că a sosit? Sunt şerbii de pe moşie, dar nu înțeleg ce-i cu ei aici, la această oră târzie. Vor da ei socoteală, mâine, când va afla administratorul de isprava lor.

- Ba nu, stăpâne, se auzi din întuneric o voce, chiar lângă ei. Nu va mai fi nici un mâine pentru aceşti sclavi, dacă tu nu vei voi să fii conducător.

Era vocea unuia dintre cei mai bătrâni şerbi şi care ieşise în fața celorlalți. Era Will de Stuteley, sau, cum i se

mai spunea, Will Arcaşul - un om liniştit şi chibzuit, pe care Robin îl îndrăgea dintotdeauna. Fusese arendaş sau şerb principal mult timp.

- Hei, Will, zise Robin, ce vor ei de la mine? Unde să-i conduc?

- Măcar ascultă-i, stăpâne Robin, spuse Will. S-au săturat până peste cap şi au burţile goale. Recolta a fost slabă; a urmat o iarnă grea, foamete în vară şi un castelan care ne-a luat şi pielea de pe noi. Nu mai pot să îndur, cât sunt eu de bătrân.

- Iată-i, Will, interveni Robin, când un grup de forme întunecate intră în curte.

- Ei, băieţi, ce vreţi de la mine? le strigă.

- Vrem să ne refugiem în Pădurea Verde, strigă unul... Suntem bolnavi şi bătuţi de soartă şi nu mai putem îndura, strigară ceilalţi.

Ei nu prea aveau meşteşugul vorbitului şi nu prea puteau să exprime tot ce simţeau, de aceea şedeau acolo şi aşteptau ca cel din faţa lor, care era atât de înţelept şi atât de omenos, să le înţeleagă toată durerea şi amărăciunea din suflete.

- Bine, spuse Robin, dar dacă voi veţi fugi în pădure, ce se va alege de soţiile voastre şi de copiii voştri?

- Nu vor păţi nimic, veni răspunsul. Plecarea noastră îi va face chiar mai valoroşi în ochii castelanului şi ai administratorului lui. Ei nu sunt proprietatea noastră. Ei aparţin castelanului cu trup şi suflet. Va fi mai multă mâncare dacă plecăm noi.

Era mult adevăr în povestea lor, şi Robin ştia acest lucru. Castelanul şi administratorul nu-şi vărsau răzbunarea pe femeile şi copiii celor fugiţi. Pământul castelanului trebuia muncit, iar femeile şi copiii erau un bun ajutor.

- Câţi sunteţi? întrebă Robin. Sunt şi bătrâni printre voi?

- Suntem treizeci. Majoritatea suntem tineri şi mai înțelepți decât părinții noştri, mormăi unul dintre ei. Dacă nu vom rămâne şi mai puțini în curând, adăugă altul.

- Deci, voi vreți să lăsați toate muncile câmpului, cât şi corvoadele datorate stăpânului vostru pe umerii bătrânilor, femeilor şi copiilor? spuse Robin, care era hotărât să-i facă pe aceşti oameni să înțeleagă care erau consecințele evadării lor.

- Ia spuneți, băieți, este bărbăteşte să ne salvăm noi pielea şi să lăsăm pe cei mai slabi dintre noi să trudească din greu pe arşița din miezul zilei şi pe ploaia rece de iarnă?

O bună parte dintre ei, cei care veniseră înfierbântați de vorbele pline de mânie auzite la cârciumă, acum, în răcoarea nopții, îşi pierdură curajul şi se uitau în stânga şi-n dreapta nehotărâți.

Alții, mai hotărâți din fire, care suferiseră mai mult ori simțeau mai profund, rămaseră neclintiți. Dintre aceştia unii nu erau căsătoriți, alții nu mai puteau să suporte domnia brutală a lui Guy de Gisborne.

Deodată se auziră paşi venind în fugă spre ei. Toți ascultară cu atenție fără măcar să respire. Cei mai slabi de inimă, la primul zgomot se desprinseră de grup şi se furişară afară.

Un bărbat, mic de statură, se strecură prin gardul de mărăcini şi ateriză chiar la picioarele lui Robin.

- Opriți-vă, nu-i vremea pentru astfel de vorbe, zise el gâfâind şi cu o nuanță stranie în voce.

- Este Much, fiul morarului! strigară toți, apoi tăcură.

Simțeau ei că se întâmplase ceva rău, care îl scosese din apele lui pe omulețul curajos şi care nu era uşor de impresionat.

- Nu mai complotați, băieți, continuă cu vocea gâtuită. Voi sunteți nişte iobagi şi nu prețuiți mai mult decât vitele pe care le spălați sau porcii pe care îi hrăniți. Sunteți trecuți în documentele legale la un loc cu plugurile, cu

uneltele de săpat, cu căruțele şi colibele în care locuiți. Pe voi, stăpânul vă poate vinde când doreşte.

Vocea i se îneca în lacrimi, dar el continua cu pasiune şi emoție gândindu-se la ce avea să urmeze.

- Ascultați-mă, întoarceți-vă la colibele voastre, continuă el, şi să nu credeți că puteți să cereți ceva sau să decideți ceva în legătură cu soarta voastră. Stăpânul vostru este scârbit de iobagii răzvrătiți şi mâine - mâine o să vă vândă altui castelan!

Un strigăt de surpriză şi furie ieşi de pe buzele oamenilor care îl ascultau.

- Ne vinde? strigară ei. Vrea să ne vândă?

- Da, va vinde zece dintre voi. Documentul prin care vă trece în proprietatea lordului Arnald de Shotley Hawe este deja semnat.

- Ăla e drac, nu e om! spuse Robin, este fără Dumnezeu - şi îi jecmăneşte pe bieții țărani! Dar să vă vândă! Ce ticălos!

Un geamăt ca de vită rănită ieşi din piepturile bieților şerbi. O, da, legea zicea că şerbii puteau fi vânduți precum vitele, dar până acum nu se întâmplase aşa ceva pe moşia de care aparțineau. Fiecare avea bucata sa de pământ în arendă şi mai aveau înțelegerea ca fiul să-şi moştenească tatăl, iar cei mai tineri să urmeze sfaturile celor mai bătrâni.

Iar acum să fie scoşi şi aruncați ca nişte buruieni de pe locurile unde trăiseră ei şi strămoşii lor, de câteva generații şi apoi să fie vânduți, ca vitele, în oborul de animale! Ah, cum să înduri aşa ceva!

- Spune, omule, de unde ai aflat vestea asta cumplită?

- De la Rafe, servitorul administratorului lordului Arnald, răspunse Much. L-am întâlnit la cârciuma din Blythe şi mi-a spus, râzând, că Guy de Gisborne îi spusese administratorului că sunteți o şleahtă de obraznici şi de răzvrătiți pe care domnia sa s-ar bucura s-o îmblânzească.

- Spuneai că zece vor fi vânduți? se auzi o voce timidă, mai din spate. Ştii care sunt cei zece?

- Asta contează? răcni un om. Toți suntem loviți. Eu, pe sfânta cruce, voi fugi în pădure, dar mai întâi îi las o amintire de la mine administratorului.

- Rafe nu ştia nici un nume, preciză Much. Dar nu contează, cum a spus şi Hugh din Forde. Sunt zece dintre voi. Cei care l-au înfruntat mai aprig pe Guy de Gisborne şi care au fost mai des biciuiți la stâlpi.

- Câți suntem aici? întrebă Will Arcaşul, cu o voce aspră.

- Am fost treizeci, ceva mai devreme, spuse unul, cu un zâmbet caustic. Dar am rămas paisprezece, numărându-l şi pe Much.

- Unde este Scarlet şi băiatul lui? întrebă Robin.

Îşi aminti deodată că prietenul lui nu era printre cei de față - deşi Scarlet fusese cel mai vehement oponent față de ilegalitățile şi abuzurile administratorului.

- Scarlet zace în şanț aproape mort, spuse Much, după ce a fost biciuit cu o sută de lovituri, iar mâine va fi dus la Doncaster, la judecata regelui, să i se taie mâna dreaptă pentru uciderea cerbilor regelui.

- Pe Sfânta Fecioară! strigă Robin, aşa ceva nu se va întâmpla. În noaptea asta îl voi scoate din şanț.

Era gata să pornească, dar ceilalți îl opriră.

- Stăpâne, mergem şi noi cu tine! strigară cei de față.

- Ascultă-mă, Robin, spuse Will Arcaşul, vorbind liniştit dar cu hotărâre în voce. Suntem paisprezece oameni, sătui de tot ce îndurăm zi de zi, şi dacă acum nu vom face nimic împotriva castelanului care ne chinuieşte şi ne asupreşte cât de mult poate, vom rămâne sclavi pentru totdeauna. Eu, unul, prefer să mor de foame în Pădurea Verde decât să mai îndur truda şi nelegiuirile de până acum. Ce ziceți, băieți?

- Aşa-i! Vom merge în Pădurea Verde! strigară ei. Fie că stăpânul Robin ne vrea sau nu ne vrea, noi ne vom duce în pădure.

Robin se şi hotărâse.

- Băieți, strigă el, voi merge pe acelaşi drum ca şi voi. De curând am făcut ce trebuia să fac cu mult înainte, iar acum sunt renegat. Gărzile arhiepiscopului au venit aici, în timp ce eu eram plecat, să mă deposedeze de bunuri. Scadlock şi ceilalți oameni credincioşi mie l-au atacat. Pentru fapta lor erau la un pas de a-şi pierde viețile. Cu arcul meu minunat am doborât cinci dintre oamenii castelanului. Cadavrele lor zac acolo, în spatele zidului ăluia.

- Le-am văzut când am intrat aici, spuse Will Arcaşul, frumoasă priveliște, n-am ce zice. Dacă nu l-ai fi doborât pe Guy de Lynn, aveam eu o săgeată, sfințită de un călugăr bun la suflet, pentru răul făcut dragului meu flăcău mort, Christopher. Acum, băieți, ridicați mâinile şi juraţi credință până la moarte viteazului nostru conducător, Robert din Locksley.

Toți îşi ridicară mâinile şi cu voci solemne jurară.

- Acum, băieți, la drum, spuse Robin.

În câteva minute curtea se goli, iar formele întunecate ale lui Robin şi ale oamenilor lui se zăreau trecând peste câmpuri sub cerul înstelat.

Nici unul nu întoarse capul în timp ce treceau prin pădurea Fangthief, ieşind în luminişul din spatele satului. De aici, ca prin ceață, se vedeau colibele îngrămădite în jurul bisericii, apa întunecată a unui pârâu ce îşi făcea drum mai departe şi urletul bolborosit al apei care învârtea roata unei mori şi al cărui ecou ajungea, slab, până la ei.

În acele zile, când şerbul se ridica ostenit de pe brazda unde lucrase, ars de soare sau ud până la piele de ploaie şi-şi purta gândurile la coliba lui caldă şi cu ceva de mâncare pe masă, nu trebuia să uite că dacă greşea cu

ceva în fața castelanului sau a administratorului putea fi imediat pedepsit. Pe un deal, foarte aproape de casele iobagilor, se ridica o spânzurătoare, iar lângă ea se găsea şanțul sau groapa. Şi astăzi există un loc cu multă verdeață în apropierea unor sate frumoase, loc care se numeşte Dealul Spânzurații lor, deşi toate urmele îngrozitoare au dispărut definitiv. În mijlocul satului se aflau butucii, unde erau țintuiți cei pedepsiți fără posibilitatea de a se apăra de ironiile sau batjocura celor din jur.

Aceasta era imaginea satului Birkencar. Pe podişul dinspre nord se afla spânzurătoarea şi şanțul sau groapa, la numai câțiva yarzi de castelul de unde Guy de Gisborne împărțea ceea ce numea el „judecata". În momentul acesta, în castel era linişte şi întuneric; de bună seamă, Guy dormea mulțumit că scăpase de cei mai răzvrătiți şi mai încăpățânați dintre şerbi.

Robin şi oamenii lui păşiră pe iarba deasă a pajiştii din fața lor fără să facă nici cel mai mic zgomot şi, ajungând la mică distanță de locul unde se aflau spânzurătorile, Robin îi rugă pe fugari să aştepte până ce le va face el semn. Apoi, furişându-se precum o fantomă, Robin ajunse lângă un fel de închisoare subterană în care erau ținuți acei iobagi cărora le era destinată o judecată mai drastică decât aceea aplicată de stăpânul lor.

În închisoare se intra printr-o uşă de la care porneau câteva trepte. Robin se furişă pe la capul scărilor şi privi în jos. Nu se aştepta să găsească vreun paznic la intrare, căci nu i-ar fi trecut administratorului prin minte că vreun prizonier ar fi îndrăznit să evadeze din închisoarea stăpânului.

În timp ce Robin cerceta cu atenție groapa întunecată de la picioarele lui, unde abia pătrundeau câteva licăriri de stele, spre marea lui surprindere, văzu o formă mică ghemuită lângă scară. Din grotă se auzi un geamăt, după

care grămada de lângă scară se mişcă şi veni mai aproape de uşă.

- Vai, unchiule, se auzi o voce subțire, după care Robin îl recunoscu pe micuțul Gilbert Mână Albă, credeam că ai adormit şi că nu te mai dor rănile aşa de rău; am stat aici nemişcat şi m-am abținut să nu plâng. Ah, de-ar fi aici stăpânul Robin!

- Copilaşule, du-te acasă, trebuie să te duci acasă, şopti Scarlet cu voce slabă, din interiorul temniței. Dacă Guy sau oamenii lui te vor găsi aici, te vor lua la bătaie şi nu aş mai putea să suport aşa ceva. Copile, dragul meu copil, fugi şi ascunde-te undeva.

- Nu, unchiule Will, nu pot, se tângui băiețelul. Nu pot să plec şi să te las aici, în întuneric, cu spinarea sângerând şi nimeni în preajmă care să-ți spună măcar o vorbă bună. Toată noaptea m-am rugat pentru tine şi sunt sigur că adorata Fecioară şi Sfântul Christopher vor asculta rugăciunile unui sărman copil.

- Dar, copilaşul meu, şi tu eşti bolnav, spuse Scarlet, suspinând. Ai să te îmbolnăveşti rău de tot stând aici toată noaptea.

- Ah, nu mai contează din moment ce n-ai să mai fii lângă mine, strigă băiatul, izbucnind în plâns. Plângea în hohote lovind cu mâinile uşa neclintită. Dacă te vor ucide pe tine va trebui să mor şi eu fiindcă fără tine sunt pierdut, dragă unchiule Will.

- Hei, băiețaş, de ce faci atâta zarvă? spuse Robin pe un ton plin de prietenie şi începu să coboare scările.

Micuțul Gilbert tresări speriat, dar imediat ce îşi dădu seama cine era în fața lui se repezi spre Robin, îi luă mâinile şi i le acoperi cu sărutări. Apoi, fugi spre uşa temniței, îşi lipi buzele de ea şi strigă fericit:

- Ți-am spus eu! Ți-am spus eu! Bunul Dumnezeu cu Sfinții Lui şi Sfânta Fecioară m-au auzit. A venit Robin să te scoată de aici.

- Eşti rănit rău, Will? întrebă Robin.

- Vai, dragul meu Robin, se străduia bietul om să mai şi zâmbească; m-au ars cu fierul înroşit mai rău decât ar arde o gospodină purcelul de lapte.

- Aşteaptă puțin, omule, îl calmă Robin, vreau să văd dacă toporul va desface ceea ce mai devreme tot toporul a făcut.

Examină cu mare atenție belciugele prin care trecea lacătul. Apoi, cu două lovituri iuți de topor şi o răsucire cu pumnalul reuşi să fărâme încuietoarea şi să descuie uşa. Puştiul se repezi primul înăuntru şi cu un cuțit începu, cu mare grijă, să taie legăturile ce-l țineau încătuşat pe unchiul său.

Robin imită strigătul ploierului, iar Scadlock cu încă doi şerbi păşiră în grabă.

- Repede, băieți, îi îndemnară el. Scoateți-l pe Will Scarlet; îl vom duce la Outwoods să-l spălăm şi să-i îngrijim rănile.

În următoarele minute, îl scoaseră cu mare grijă pe Scarlet şi îl aşezară pe iarbă. Scarlet strânse în tăcere mâna lui Robin, în timp ce micul Gilbert, cu ochii strălucitori, dar incapabil să spună ceva de atâta emoție, îi săruta mâinile lui Robin încă o dată şi încă o dată.

- Unde sunt ceilalți? îl întrebă Robin pe Scadlock, în timp ce doi oameni îl ridicaseră pe Scarlet pe umeri şi se pregăteau să coboare dealul.

- Nu ştiu, răspunse Scadlock. I-am văzut şuşotind între ei după ce ai plecat domnia ta, şi deodată, când m-am întors să mă uit la ei - nu mai erau acolo. La început am crezut că nişte spirite i-au făcut să dispară, dar după puțin timp i-am zărit la lumina stelelor, alergând încovoiați peste deal.

- Încotro se duceau? întrebă Robin cu suspiciune în glas.

- Spre castel, veni răspunsul.

- Voi, duceți-vă la Outwoods, le ordonă Robin. Faceți tot ce trebuie pentru Scarlet şi aşteptați-mă acolo.

Cu paşi mari, Robin urcă panta iar ceilalți, purtându-l pe Scarlet, se îndreptară spre pădurea Fangthief. Când Robin ajunse la capul pantei văzu castelul în fața sa, întunecat, pe fundalul unui cer plin de stele. Înaintă pe marginea valului înalt ce înconjura castelul, dar nu întâlni pe nimeni. Ajunse la poarta cea mare pe care o găsi deschisă. Intră în prima curte, apoi mai înaintă puțin spre cărarea lată care ducea către intrarea în castel.

Deodată, ceva îi sări în față - era Much, fiul morarului.

- Aha, este stăpânul Robin, şopti el de parcă mai era cineva prin preajmă, iar din spatele unui copac apărură Will Stuteley şi Kit Fierarul.

- Ce puneți la cale, băieți? îi întrebă Robin. Credeți că intrați în castel şi-l omorâți pe Guy? Ascultați-mă, castelul ăsta rezistă şi unui asalt de trupe bine înarmate, iar voi nu aveți alte arme în afară de bâte şi cuțite.

- Stăpâne Robin, spuse Will Arcaşul, te-am rugat să stai departe şi să ne laşi pe noi să facem ce avem de făcut. Este o faptă de şerbi care trebuie făcută de şerbi. Aşa e drept şi aşa vom face; mâine, de dimineață, când vom fi în Pădurea Verde, vom face ce ne vei cere domnia ta, şi nu vom mai asculta de altcineva.

Deodată, o flacără izbucni dintr-o grămadă de uscături aruncate lângă un stâlp al casei, lângă ei, apoi alta foarte aproape de prima şi imediat apăru şi a treia flacără. Fusese mare arşiță în ultimele săptămâni şi totul în jur era uscat ca iasca. Construit aproape în întregime din lemn, castelul putea fi o pradă uşoară în fața flăcărilor.

- Măcar scoateți afară femeile, insistă Robin, pe bătrâna doamnă Makin şi pe servitoare - vreți să ardeți femei nevinovate?

Cei din castel îşi dăduseră seama de pericol. O figură apăru la una dintre ferestre. Era Guy. O piatră zbură spre

fereastra de unde privea, dar se feri rapid înainte de a fi nimerit.

Grămezi de uscături fuseseră adunate în jurul casei, iar focul deja se întindea cu furie printre ele. Plăcile de lemn ce formau pereții se aprinseră şi ele şi ardeau pârâind.

- Guy de Gisborne, tună vocea lui Will Arcaşul, zilele tale s-au sfârşit. Te-am prins ca pe un vulpoi în propria vizuină. Dar nu avem nimic cu femeile, nu vrem să ardă şi ele. Lasă-le să iasă afară din castel, dar nu cumva să faci vreo şmecherie, ai grijă!

Se auziră nişte țipete, după care uşa de la intrare se deschise şi două femei se iviră în cadrul uşii care ardea. Unul dintre bărbații din curte, cu un vătrai lung, scormonea în grămada aprinsă de uscături ca să facă loc flăcărilor să se înalțe. Uşa se închise la loc în spatele celor două femei, dar imediat se deschise din nou şi de acolo țâşni o lance. Îl lovi pe bărbat cu vătraiul drept în grumaz şi acesta căzu fără să scoată vreun sunet.

Ceilalți bărbați urlară şi se repeziră să dărâme uşa.

- Stați, tună vocea lui Will Arcaşul. Este doar administratorul în casă şi va pieri în flăcări. Alimentați focul cu lemne şi nu pierdeți din ochi uşa din spate şi ferestrele.

O săgeată veni de la o fereastră de sus şi se înfipse aproape de copacul lângă care şedea Will. Will o trase afară şi o privi cu atenție.

- Spune, Makin, o chestionă pe bătrâna care ieşise din castel, câți arcaşi are arhiepiscopul în casă?

- Nici unul, răspunse bătrâna menajeră; este doar stăpânul.

- Aşa m-am gândit şi eu, replică Will. Totuşi ar fi putut să țintească mai bine decât atât.

- Nu ți-a fost să mori dintr-o săgeată, râse bătrâna doamnă descoperindu-şi gingiile ştirbe.

- Da, ai dreptate, sau poate n-ai, replică scurt Will. Nu dau doi bani pe vorbăria ta, Makin.

- Şi nici stăpânul nu va pieri în focul ăsta frumos, aprins de voi pentru el, continuă bătrâna cu un alt zâmbet ştirb.

Will Arcaşul privi pereţii casei arzând şi nu răspunse nimic. Cine ar fi putut să scape cu viaţă din vâlvătaia de flăcări care pocneau şi se răsuceau în văzduh?

Deodată, din spatele casei se auziră ţipete pline de spaimă. Robin, urmat de Will se repezi înspre locul acela şi în lumina flăcărilor văzu câţiva şerbi, cuprinşi de spaimă, privind şi arătând ceva la distanţă. Cei doi se uitară şi ei în direcţia arătată şi văzură ceva ce părea să fie un armăsar brun gonind peste ţarcuri şi grădini.

Privind înapoi văzură uşa unei magazii din apropierea castelului deschisă, deşi structura ei din lemn era în flăcări. Urlând de furie, Will Arcaşul o rupse la fugă pe urmele armăsarului.

- Întoarce-te! întoarce-te! strigară şerbii îngroziţi.

- E Năluca Pădurilor! Te va sfâşia în zeci de bucăţi!

Dar Will continua să alerge, încercând în acelaşi timp să fixeze o săgeată în arcul pe care îl ţinea în mână.

- De unde a ieşit? întrebă Robin pe şerbi.

- A ţâşnit ca o scânteie din castel, cu coama în flăcări şi ochii roşii ca de jăratic, se auzi răspunsul. S-a repezit spre Bat Cărbunarul, şi am crezut că i-a sunat ceasul să fie sfâşiat pe loc, dar Bestia s-a întors şi a zburat afară peste ţarcuri şi grădini.

- Cred că Guy a scăpat de sub nasul vostru, zise Robin, bănuind ce se întâmplase.

- Ce vrei să spui? întrebă Bat Cărbunarul.

- Sunt sigur că Guy de Gisborne s-a deghizat ca să vă sperie pe voi şi acum îşi vede mulţumit de drum, răspunse Robin.

- Dar era Bestia Pădurilor! spuseră şerbii cu convingere. I-am văzut coama în flăcări, ochii de jăratic şi fălcile căscate.

Robin nu răspunse. Ştia că era inutil să contrazici superstițiile bieților şerbi. Se întoarse la bătrâna Makin.

- Spune-mi, Makin, stăpânul tău a jupuit un cal brun de curând?

- Da, acum două zile.

- Şi unde i-a pus pielea?

- În magazia de lângă casă.

- Ai spus că stăpânul tău nu trebuie să piară în flăcări, nu-i aşa, Makin?

- Aşa-i, răspunse bătrâna, şi ochii ei mici şi negri din mijlocul unei figuri galbene şi uscate se ațintiră drept în ochii lui Robin.

- Will Arcaşul a plecat după stăpânul tău să-l ucidă, continuă Robin, dar nu cred că-l va prinde, iar tu, Makin, să nu mai rămâi aici. Va fierbe de furie şi va lovi fără milă dacă ghiceşte ce s-a întâmplat.

Bătrâna zâmbi, apoi râse încetişor. Apoi, brusc, ochii i se umplură de furie, se întoarse spre Robin şi-i vorbi cu vocea scăzută:

- Ce altceva puteam să fac? A fost un om rău şi va rămâne rău până în ultima lui zi de viață - pe mine m-a tratat mereu ca pe o străină. Pe brațele acestea l-am ținut când era mititel. Eu i-am spus ce să facă cu pielea calului. Puteam să nu-i spun?

- Aşa-i, zise Robin, i-ai fost ca o mamă acestui om cu inimă de lup. Dar acum, pleacă înainte să sosească Will Stuteley.

Fără să mai zică ceva, bătrâna întoarse spatele şi pieri în întuneric.

După puțin timp se înapoie Will Arcaşul, fierbând de furie.

- Netoților, țipă el. N-aveți pic de minte în capetele voastre, ca să ştiți că un om atât de viclean foloseşte tot felul de trucuri? Nişte babe bune de nimic sunteți, sau buni numai la vite sau să fiți vânduți ca vitele? Cum de nu i-ați văzut picioarele pe sub pielea calului pe care o aruncase peste el? Lup în piele de cal - asta este. Plecați înapoi la viața voastră de şerbi; nu meritați să trăiți în Pădurea Verde ca oameni liberi.

Se îndepărtă plin de furie şi nu mai vorbi cu nimeni.

Într-un târziu, îi povesti lui Robin cum alergase după figura aceea cu chip de cal şi cum observase picioare de om sub pielea de cal. Încercase să-l doboare cu o săgeată, dar nu l-a nimerit, iar călărețul a dispărut înspre mlaştini. Acolo s-a lămurit pe deplin cum Guy de Gisborne şi-a scos pielea de cal de pe el, a sărit pe spatele unui cal care păştea pe câmpie şi a pornit ca o vijelie luând pielea de cal cu el.

- Haideți, băieți, se adresă Robin țăranilor, să nu ne mai pierdem timpul pe aici. Lupul a fugit şi în curând va ridica toată țara împotriva noastră. Casa voastră va fi de acum înainte Pădurea Verde, fiindcă ce ați făcut voi în noaptea asta nu a mai făcut nici un şerb împotriva stăpânului lor, de când ne ştim pe acest pământ.

- Ai dreptate, stăpâne, încuviințară ei. Ca să ne salvăm pielea trebuie să fugim. Tare proşti am fost, cum a zis şi Will, să-l lăsăm pe ticălos să ne scape printre degete, cu un astfel de truc.

Nimeni nu mai zise nimic. Toți se grăbiră să părăsească castelul care era acum o ruină înnegrită de fum, arzând încă înăbuşit. Coborâră în grabă dealul şi după ce se întâlniră cu Scadlock şi cu ceilalți țărani, cu Scarlet şi cu micuțul băiat, Robin îi conduse, sub lumina palidă a stelelor, spre marginea întunecată a pădurii care se zărea dincolo de câmpuri.

Capitolul II

CUM A FURAT MICUL JOHN CINA PĂDURARULUI ŞI CUM S-A ÎNTÂLNIT EL CU ROBIN HOOD

- Iuhu! băieți, asta-i adevărată fericire! Cel care vorbise era Much, fiul morarului. Scoase un sunet prelung de mulțumire şi se rostogoli de două ori în iarba moale căutându-şi un loc cât mai comod de odihnă. Alte douăzeci de mormăieli pline de satisfacție îi răspunseră de undeva din umbra deasă de sub copaci, unde douăzeci de forme zăceau lungite în totală mulțumire de sine. Totuşi, unii dintre cei lungiți sub copaci răspundeau sforăind după ce se ospătaseră cu carne de ied din belşug şi după ce se jucaseră de dimineață cu bâte şi ciomege zdravene. Aşa că tot ce putea să-i vindece era somnul.

Într-o mică poiană din inima pădurii Barnisdale îşi făcuseră renegații ascunzişul. Locul se numea Lunca lui Stane sau Stanley. La un capăt al poieniței curgea un pârâiaş ce şerpuia vesel printre pietre, iar la celălalt capăt se ridica, solemnă, o piatră acoperită cu muşchi verde unde, fără îndoială, cu multe veacuri în urmă, veneau războinicii îmbrăcați cu piei de animale să se închine spiritului marelui zeu îngropat sub acea piatră. Lângă pârâiaş, Scadlock şi ajutorul său bucătar şedeau ghemuiți pe genunchi şi spălau blidele de lemn care tocmai fuseseră golite, frecându-le cu nisip şi trecându-le prin apa caldă a pârâiaşului.

Era o zi fierbinte de iulie, iar razele soarelui treceau domol printre frunzele crengilor aplecate ajungând până la luciul apei, unde păreau nişte vergele de aur. Majoritatea şerbilor se odihneau, întinşi cu fața în sus şi privind cu încântare la jocul frunzelor printre care uneori străbăteau, ca nişte sulițe de foc, raze jucăuşe de soare. După o masă copioasă şi mângâiați de aerul blând de vară, sărmanii

renegați simțeau atâta fericire cât nu simțiseră ei în toată viața lor. Micul Gilbert, cu obrajii rumeni şi cu o înfățișare sănătoasă, şedea pe lângă Scarlet, meşterind nişte săgeți cu un cuțit.

Rezemat de trunchiul unui ulm căzut pe pământ, şedea Robin, la fel de neînfricat, cu privirea la fel de pătrunzătoare; o figură la fel de nobilă şi acum, ca şi cu o lună în urmă când nu era un renegat, un cap de lup cum se zicea, pe care orice om al legii putea să-l ucidă şi să primească recompensă în schimbul capului acestuia.

Dădea ordine severe celor douăzeci aflați acum în Pădurea Verde sub conducerea lui. Aveau pasul greoi şi se mişcau încet, dar el ştia că dacă doreau să supraviețuiască trebuiau să învețe repede să mânuiască bâta, sabia şi arcul. Zilnic, fiecare avea sarcini precise. Crăpate şi îngroşate de plug, de sapă sau de mărăciniş, mâinile lor se obişnuiau cu greu să treacă acum la sabie sau arc; dar majoritatea erau tineri şi, cu siguranță, aveau să capete suficientă îndemânare şi agerime în privire ca să poată urmări un cerb roşu sau să înfrunte un lup fioros sau un mistreț cu colți ascuțiți.

- Ce-am fi făcut noi acum, murmură Dickon Tâmplarul, dacă mai eram încă şerbi acolo în sat?

- Eu aş fi hrănit porcii stăpânului sau i-aş fi arat ogorul, interveni Peter Lunganul, iar ogorul meu rămânea iar năpădit de buruieni.

- Eu, oftă cu amărăciune Will Stuteley, l-aş blestema pe ticălosul de arhiepiscop care i-a frânt inima bietului meu băiat. Chiar şi atunci când simt că aş putea fi foarte fericit mă gândesc cu atâta durere în suflet doar la băiatul meu. Vai, de-ar fi şi el aici printre noi!

Un timp tăcură cu toții. Simțeau că, deşi toți suferiseră, Will Arcaşul fusese cel mai crunt lovit de cruzimea stăpânului Mânăstirii St. Mary şi de nelegiuirile lui Guy de Gisborne.

Will avusese un fiu, şerb ca şi el, desigur. Băiatul a fugit la Grimsby, unde a trăit un an şi o zi în serviciul unui proprietar de corabie şi astfel a devenit liber. Muncind din greu, zi şi noapte, a strâns ceva bani cu gândul să-i răscumpere libertatea tatălui său. A îndurat bătăi şi foamete până să adune cele douăzeci de monede care aveau să aducă sfârşitul sclaviei tatălui său. După ce a adunat toți banii, s-a dus la arhiepiscop să-i ofere în schimbul libertății tatălui său. Arhiepiscopul l-a înhățat, i-a luat banii şi l-a aruncat în închisoare. Apoi, nişte martori au jurat în fața curții de judecată a castelului că tânărul a fost văzut în coliba tatălui său în acest timp de un an şi o zi, fapt care îl îndreptățea pe castelan să-l declare supusul său. Cât despre banii pe care îi adunase, „Orice bun al sclavului este bunul stăpânului", zicea o veche lege pe care nimeni nu o putea ignora. Tânărul, bolnav şi dezamăgit, a fost scos din temniță şi pus să muncească pământul castelanului până într-o noapte când l-au găsit mort pe o saltea de paie.

- Iar eu, zise Scarlet, sprijinit pe cotul stâng şi ridicând pumnul drept în sus, eu aş secera grâul castelanului şi fiecare mişcare a secerei m-ar face să mă gândesc la ziua când aş înfige cuțitul în inima ticăloasă a lui Guy de Gisborne care m-a făcut dintr-un om liber, un sclav.

Aşa era: Scarlet fusese un om liber, dar recoltele fiind nesatisfăcătoare, administratorul castelului l-a obligat să facă munci pe care niciodată un om liber nu trebuia să le facă, iar, cu timpul, ogorul lui a devenit pârloagă, iar Scarlet şi-a pierdut şi pământul şi libertatea.

- Stăpâne, vorbi Much, fiul morarului, mi se pare că cei săraci suferă de pe urma celor bogați şi puternici, aşa că acum, când am ajuns renegați, trebuie să ne spui pe cine să batem, pe cine să legăm şi pe cine să lăsăm în libertate.

- Nu trebuie să le arătăm şi celor bogaţi cum este să fii schilodit şi să nu ai ce mânca?

- M-am gândit să vă vorbesc despre toate aceste lucruri, le spuse Robin. În primul rând, vă cer să nu jigniţi sau să faceţi vreun rău femeilor sau celor care însoţesc vreo femeie. Să ne gândim permanent la Sfânta Fecioară, să ne rugăm pentru preamărirea ei şi pentru protecţia ei, iar voi să protejaţi pe toate femeile. De asemenea, să aveţi grijă să nu vă atingeţi de ţăranul cinstit care îşi lucrează pământul în pace sau de fermierul liniştit oriunde îi veţi întâlni. La fel, pe cavalerii şi pe boiernaşii care nu sunt trufaşi şi guralivi, să-i trataţi cu omenie. Dar, să nu uitaţi ce vă spun acum - pe preoţi, călugări, stareţi şi arhiepiscopi - îi trataţi după cum vă este voia. Când le veţi lua aurul sau alte bogăţii, veţi lua ceea ce ei au jefuit de la cei săraci. Aşa că, faceţi-vă plinul din avuţiile lor, dar să nu pregetaţi să folosiţi bâtele când e vorba de spinările lor. Ei invocă învăţăturile Domnului Iisus prin vorbe, în timp ce burdihanele lor bine hrănite şi inimile lor haine îl resping în fiece minut.

- Aşa-i, aşa-i! strigară renegaţii, mişcaţi de vorbele înflăcărate şi de văpaia din ochii lui Robin. O să-i vămuim pe toţi cei care ne ies în cale în Pădurea Verde.

- Acum, băieţi, continuă Robin, deşi suntem renegaţi şi în afara legilor scrise de oameni, suntem, totuşi, fiii lui Dumnezeu, şi de aceea vom merge împreună să ascultăm liturghia. Vom merge la Campsall unde ne vom spovedi, iar preotul ne va citi din Cartea Sfântă.

În scurt timp, renegaţii, într-un singur şir, îşi urmau conducătorul pe drumurile şerpuite ale pădurii, printre copaci uriaşi sau poieniţe înverzite de unde săreau speriaţi cerbi roşii sau căprioare însetate făcându-şi drum spre izvoare. Deşi drumul era lăturalnic şi întortocheat, toţi se simţeau în siguranţă cu Robin înaintea lor.

Deodată, Much, care mergea lângă Robin, se opri la marginea unei poienițe.

- Ia priviți! zise el, arătând spre partea opusă a poieniței. Un spiriduş! L-am văzut. E mic, cât un copil. S-a ascuns sub feriga aceea. Cu săgeata asta am să-l scot eu de acolo!

Îşi ridică arcul şi trase o săgeată, dar Robin îl lovi peste mână, iar săgeata se înfipse în pământ la câțiva yarzi departe de ei.

- Spiriduşii îmi sunt prieteni, râse Robin, şi vor fi şi prietenii voştri, dacă veți fi demni de prietenia lor. Ascultați, Much şi voi ceilalți prieteni. Nu vânați nici o vietate care nu are de gând să vă facă vreun rău, altfel decât în cazul în care vă căutați hrană. Numai aşa vă veți câştiga bunăvoința spiritelor bune care se adăpostesc aici sau în cer.

Oamenii se întrebau ce a vrut să zică Robin şi restul drumului căutară cu mare atenție vreo urmă a spiriduşului lui Much. Dar nu zăriră nimic şi în cele din urmă îl ironizară pe Much întrebându-l dacă nu cumva de la prea multă friptură de ied îi apar în fața ochilor zâne şi spiriduşi. Dar el o ținea pe a lui; era sigur că a văzut o vietate măruntă, cu fața întunecată şi păr negru, cât un copil. O rază de soare i-a luminat brațul păros.

- Poate era o veveriță! zise unul şi Much a luat-o drept un braț de om.

- Sau Much o fi vrăjit, interveni un altul. O fi dormit într-un loc cu zâne, noaptea trecută.

- Era chiar Puck, sau fratele lui! râse Much, care începuse să aibă şi el îndoieli față de ce văzuse şi, ca să pună capăt glumelor tovarăşilor lui, se alătură şi el râsului general.

Intrară în micul sat aşezat în luminişul pădurii, înconjurat de ulmi şi stejari bătrâni, unde, unul câte unul, merseră şi se spovediră în fața unui preot bătrân. După

spovedanie, la rugămintea lui Robin, preotul ținu liturghia. Înainte de a îngenunchea, Robin privi în jur, în mica bisericuță de lemn şi zări un tânăr arătos îngenuncheat în spatele lui. Purta o cămaşă de zale, iar în mână avea un coif de oțel şi sabia atârnată la şold. Era înalt, bine legat şi, desigur, provenea dintr-o familie de nobili. Robin se uită la el cu atenție şi-i plăcu privirea onestă şi deschisă din ochii străinului.

Cam pe la mijlocul liturghiei, un om mărunțel, cu fața tuciurie, intră în biserică şi îşi roti rapid ochii prin spațiul întunecat, apoi, ca din instinct, îşi opri privirea asupra lui Robin, îngenuncheat în fața preotului. Călcând uşor, cu un pas de pisică, se furişă prin fața renegaților. Când aceştia îşi ridicară ochii şi văzură mica creatură trecând ca o umbră pe lângă ei, unii priviră uimiți, iar alții chiar se speriară de acea arătare stranie ce nu părea nici om, nici pitic. Creatura se duse direct la Robin şi îi atinse cotul, după care îi şopti ceva la ureche.

- Doi dintre cei patru cavaleri mânioşi te-au urmărit stăpâne, şi sunt acum cam la o aruncătură de arc distanță de uşa bisericii. Un țăran te-a urmărit în ultimele câteva zile. Mai sunt cu ei încă vreo douăzeci de oameni înarmați.

- Du-te şi stai de pază la uşă, îi şopti Robin. Nelegiuiții trebuie să aştepte până ce serviciul divin se încheie.

Piticul se întoarse şi porni în mare linişte tot pe unde venise, în timp ce renegații îşi dădeau coate unul celuilalt şi îl priveau cu mirare. Much, fiul morarului, zâmbea cu satisfacție.

Slujba continua, iar renegații dădeau răspunsurile potrivite cerute de cuvintele preotului. Liturghia se încheie, iar credincioşii se ridicară gata de plecare când, cu un bâzâit ca de bondar, o săgeată intră pe una din ferăstruicile înguste şi, traversând toată biserica, se opri zbârnâind în peretele din partea opusă.

- Sfinte Nicolae, apără-ne! strigă preotul cu groază, şi ieşi în grabă pe o uşă din spatele bisericii.

- Haideți, băieți, vorbi Robin, azi veți dovedi cât de bine ați învățat să mânuiți arcul. Țintiți ferestrele acelea înguste! Cavalerii din Castelul unde Bântuie Răul ne-au luat urma şi ar dori tare mult să ne tortureze în temnițele lor.

Fețele renegaților se întunecară la auzul acestor cuvinte. Se povestea de-a lungul şi de-a latul prin Barnisdale şi Peak despre cruzimile şi schingiuirile pe care stăpânii din Wrangby le aplicau. Sângele şerbilor împreună cu toți acei sărmani oameni schingiuiți şi omorâți cerea de mult răzbunare. Renegații se repeziră spre ferestre, în timp ce Robin şi Scarlet închiseră uşa masivă de stejar. În acele vremuri, orice biserică era un lăcaş de cult, dar şi o fortăreață care ar fi putut rezista oricărui atac timp de câteva zile, în afară de un incendiu.

Tânărul cavaler veni lângă Robin şi îl întrebă:

- Cine sunt aceşti oameni, bunule pădurean, care îți doresc răul?

- Sunt nobili de rang înalt, răspunse Robin, dar cu o purtare de pungaşi şi cuțitari de taverne: Niger le Grym, Hamo de Mortain.

- Cum? îl întrerupse cavalerul cu vehemență, gaşca aceea blestemată a lui Isenbart de Belame, nepotul ticălosului din Tickhill?

- Chiar ei, îl asigură Robin.

- Dacă este aşa, bunule pădurean, spuse tânărul cu convingere, te rog primeşte ajutorul meu. Isenbart de Belame este un ticălos şi un criminal care ucide şi înrobeşte oameni cinstiți şi femei fără apărare. Îmi este cel mai înverşunat duşman şi aş da orice ca să-l pot ucide.

- Acesta e adevărul, răspunse Robin, poți să mă ajuți, dacă aşa vrei şi dacă eşti atât de mâniat. Dar cine eşti?

- Sunt Alan de Tranmire, scutierul tatălui meu, Sir Herbrand de Tranmire, răspunse tânărul. Dar cel mai mult îmi place să mi se spună Alan-a-Dale.

În timp ce vorbea, Robin privea deschizătura din fereastră, pe unde pătrunsese săgeata şi observă cum oamenii înarmaţi din marginea pădurii se grupau având în frunte doi cavaleri călare şi intenţionând să se repeadă în uşă ca s-o spargă.

- Sper, tinere cavaler, spuse Robin, să nu avem nevoie de sabia ta. Poate vom reuşi, eu şi tovarăşii mei, să-i împiedicăm pe aceşti ticăloşi să se apropie prea mult, ca să nu avem nevoie de săbii - pe care oamenii mei nu prea le stăpânesc.

- Mie mi-e drag şi arcul, spuse Alan, iar în pădurea de lângă castelul tatălui meu am tras un număr frumuşel de săgeţi.

- Foarte bine, spuse Robin, iar ochii lui arătau că preţuirea arătată tânărului cavaler crescuse o dată cu ultima lui afirmaţie. Kit, dă-i tânărului nobil, Alan-a-Dale, unul din arcurile tale de rezervă şi o legătură de săgeţi. Şi acum, băieţi, treceţi lângă deschizăturile pentru săgeţi de unde îi putem supraveghea pe ticăloşii aceia de la marginea pădurii. Plănuiesc cum să doboare uşa, crezându-ne nişte iobagi renegaţi, fără habar de arme, şi pe care îi pot măcelări ca pe nişte şobolani prinşi în colţii terrierilor, în văgăunile lor. Dovediţi azi ce buni arcaşi sunteţi. Luaţi fiecare câte un om la ţintă, în timp ce avansează, şi nu-i lăsaţi să ajungă la uşă.

Plini de zel, renegaţii se îngrămădiră lângă deschizătura pentru săgeţi de unde-i puteau vedea pe oamenii înarmaţi care, în umbra unui desiş, lucrau ceva cu grabă. După un timp, îi văzură ridicând ceva greu de la pământ. În cele din urmă totul se lămuri. Tăiaseră un stejar tânăr pe care îl curăţaseră de ramuri şi pe care

intenționau să-l utilizeze ca berbec pentru a sparge uşa bisericii.

În curând, începură să avanseze. O duzină din cei douăzeci mergea alături de trunchiul de copac pe care-l cărau. Doi renegați stăteau la fiecare deschizătură din zid, unul scund în față, iar altul înalt în spate, şi fiecare scruta deschizătura cu o privire nemiloasă, ținând săgeata pregătită în arc cu aceeaşi nerăbdare cu care aşteaptă o haită de câini, ținuți în lanț, să se repeadă la prada din fața lor.

- Much, Scadlock, Dickon şi voi, toți cei din dreapta, fixați-vă câte un om de lângă copac, ordonă scurt şi şoptit Robin, şi aveți grijă să nu ratați. Iar voi, cei opt, îndreptați-vă săgețile spre piepturile celorlalți. Pe Sfânta Cruce! exclamă el, văzând cât de hotărâți avansau oamenii cavalerilor în câmp deschis, parcă ar merge să vâneze iepuri. Nu dați drumul săgeților până nu vă spun eu! Azi, de abia, mă veți ierta pentru câtă sudoare am scos din voi la tragerile cu arcul, din ultimele săptămâni.

- O, stăpâne! strigă unul, tremurând de nerăbdare, la dracu cu această aşteptare! Dacă mai aştept mult îmi va sări săgeata din mână.

- Nu trageți până nu vă spun eu! porunci Robin. Numai la o distanță de patruzeci de paşi am încredere în voi. Dar nici unul dintre derbedeii ăştia nu va mai fi în picioare. Atenție, băieți!

Toți aşteptau încordați cuvântul lui Robin. Oamenii înarmați, păşind zgomotos, păreau că au ajuns la uşă, când Robin strigă „Trageți!"

Douăzeci şi una de săgeți izbucniră din crăpăturile peretelui de lemn şi zumzăiră prin aer cam douăzeci de paşi. Celor închişi în biserică şi care priveau la ce se întâmpla afară, li se păru că asistă la o vrăjitorie. Ei văzură cum opt dintre cei care purtau trunchiul de copac se opriră, apoi, împleticindu-se, căzură la pământ. Din cei

rămaşi, trei se aruncară la pământ, unul se ridică şi o luă la fugă; alți doi porniră în fugă spre pădure în timp ce-şi smulgeau săgeţile din braţe. Unul dintre caii cavalerilor se poticni şi căzu cu o bufnitură la pământ, trântindu-şi stăpânul. Acesta se ridică şi, zăpăcit de lovitură cât şi de neaşteptata şi furtunoasa apărare a adversarilor, privi timp de câteva momente înspre biserică.

Celălalt cavaler, care scăpase neatins, strigă ceva tovarăşului său şi, ca o vijelie, îşi întoarse calul şi porni înspre pădure unde se ascunseseră şi ceilalți oameni rămaşi teferi. Cavalerul rămas fără cal tresări, făcu stânga împrejur şi alergă, cât de repede îi permitea armura, în pădure. O săgeată veni în zbor, din spatele lui, dar nu-l nimeri şi se făcu imediat nevăzut.

Pe iarba din fața bisericii zăceau zece oameni fără viață şi un cal străpuns drept în inimă de o săgeată.

- Acum, băieți, spuse Robin, repede prin pădure după ei.

Deblocară repede uşa şi porniră spre pădure în direcția unde dispăruseră atacatorii. Le găsiră uşor urmele în timp ce înaintau prin pădure. Alan-a-Dale veni cu ei, iar Robin îi mulțumi pentru ajutorul dat.

- Dacă vreodată, spuse Robin, vei avea nevoie de nişte arcaşi buni, trimite o vorbă lui Robin din Locksley, sau Robin din Barnisdale - oamenii mă cunosc sub ambele nume.

- Îți mulțumesc Robin din Barnisdale, spuse Alan şi, cine ştie, poate îți voi cere ajutorul, în curând.

- Cum aşa! râse Robin, poate un nobil tânăr şi arătos ca tine să aibă deja un duşman?

- Cam aşa, răspunse Alan, şi fața lui frumoasă se întunecă. Şi chiar nu cred că pot avea vreo şansă să-mi înfrunt duşmanul pentru că este puternic şi nemilos.

- Spune-mi povestea ta, îl încurajă Robin, pentru că vreau să-ți fiu prieten şi să te ajut cu tot ce pot.

- Îți mulțumesc, bunule Robin, răspunse Alan. Iată povestea mea. Iubesc o fată frumoasă şi dulce al cărei tată stăpâneşte pământurile de lângă pădurea Sherwood. Numele ei este Alice de Beauforest. Tatăl ei deține castelul de la cel mai mare tâlhar şi tiran, Isenbart de Balame, care doreşte s-o căsătorească pe frumoasa Alice cu un cavaler bătrân şi bogat, şi la fel de netrebnic ca şi el. Cavalerul de Beauforest ar dori mult să-i fiu eu soț fiicei sale pentru dragostea ce-i port; dar lordul Belame îl amenință că, dacă nu va face după voia lui, îi va trece prin foc şi sabie familia şi pământul. De aceea, eu nu ştiu cum să fac s-o câştig pe frumoasa mea doamnă. Deşi tânără, este foarte curajoasă şi ar înfrunta orice încercare grea de dragul meu, dar îşi iubeşte mult tatăl, care nu mai are vârsta zilelor pline de bătălii şi doreşte să trăiască în pace. De aceea, din loialitate față de tatăl său va renunța la dragostea ei pentru mine.

- S-a fixat data nunții? întrebă Robin.

- Belame a jurat că dacă nunta nu va avea loc în cursul acestui an, Beauforest îşi va frige gâsca la focul ce-i va mistui propriul castel, răspunse Alan.

- Mai avem timp, zise Robin. Cine ştie? De acum şi până atunci multe se pot întâmpla. Sunt sigur că eşti viteaz. Mai trebuie să ai şi răbdare. Voi pleca, în curând, în sud în frumosul Sherwood şi mă voi strădui să aflu cât mai mult despre chestiunea aceasta. Apoi ne vom întâlni şi vom mai discuta. Dar cine sunt cei doi - cavalerul şi țăranul, care stau de vorbă în mare taină?

Robin şi Alan se îndepărtaseră de grupul de renegați şi se pregăteau să păşească lângă un luminiş din pădure, când zăriră la celălalt capăt al luminişului un cavaler în armură, fără cal, vorbind cu un individ cu o frunte îngustă şi o înfățişare sinistră, îmbrăcat cu o tunică grosolană - şi fără nimic altceva în afară de nişte încălțări scâlciate în picioare. Auzindu-l vorbind pe Robin, cavalerul s-a întors

şi a fost imediat recunoscut ca fiind cel rămas fără cal în faţa bisericii. Ţăranul arătă spre ei şi îi spuse ceva cavalerului.

- Aha, domnilor! spuse cavalerul, înaintând în luminiş spre ei. Voi sunteţi cei doi însoţitori ai iobagilor fugari, dacă nu mă înşel.

- Iobagi fugari poate suntem, spuse Robin, încrestând o săgeată în arc, dar, domnule cavaler, aceşti fugari v-au dat o lecţie la care nu prea v-aţi aşteptat.

- Maică Precistă, râse ascuţit cavalerul, ce vorbe îndrăzneţe aud de la un borfaş care bate drumurile în lung şi-n lat. O, dar pe cine mai văd aici, zise el zărindu-l pe Alan, un boiernaş impertinent care nu merită altceva decât o bătaie bună.

Alan-a-Dale îşi şi aşezase scutul pe piept, după ce până atunci îl ţinuse legat într-o curea pe spate, şi scoţând sabia se alătură celorlalţi.

- Te cunosc, Ivo le Ravener, spuse el cu o voce clară şi sonoră, eşti un fals cavaler, un impostor şi un tâlhar care fură de la cei săraci şi chinuie femeile; un prăduitor de negustori. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfintei Fecioare o vei încasa de la mine chiar azi.

- Puşlama obraznică! urlă celălalt şi se repezi, plin de furie, spre Alan; zăngănit de săbii, lovituri căzute pe gardă sau pe scut întrerupseră liniştea din luminiş.

Se luptau cu furie şi se loveau ca mistreţii sau ca cerbii în luptele lor pe viaţă şi pe moarte. Alan era cel mai sprinten; celălalt ducea o viaţă de viciu, cu mese copioase şi multă băutură, şi, deşi era mai vârstnic şi mai priceput în mânuirea sabiei, totuşi, agilitatea celui mai tânăr, mobilitatea corpului şi precizia ochiului, cât şi forţa loviturii erau mai avantajoase. Alan nu voia să-i aplice adversarului său lovituri mortale, aşa că, prin fandări şi salturi înapoi căuta să-l obosească cât mai mult. Totuşi, se alese şi el cu câteva răni. În timp ce el purta doar o

cămaşă de zale şi un coif de oţel cu o mică apărătoare pentru nas, celălalt purta o armură în toată regula, cămaşă cu zale groase şi cască cu vizieră ataşată.

În cele din urmă, Sir Ivo scăpă scutul din mână, deşi făcuse eforturi mari să rămână înarmat, iar sabia lui lovea din ce în ce mai slab şi respiraţia îi era din ce în ce mai şuierătoare. În acel moment, Alan, dintr-un salt, îl ajunse pe adversar şi cu o lovitură înaltă înfipse sabia în gâtul cavalerului mârşav.

Tot atunci, Robin, care urmărise cu atenţie lupta dintre Alan şi cavalerul Ivo, auzi şuieratul unui şarpe la picioarele sale, dar şi zgomotul de paşi în spatele său. Se dădu cu grijă într-o parte şi lângă el luci lama unui cuţit. Când întoarse capul, îl zări pe ţăranul care vorbise cu cavalerul ceva mai devreme, aproape căzând la pământ sub lovitura pe care intenţiona să i-o aplice lui Robin. Omul se redresă repede şi dispăru printre copaci.

Dar nu avu norocul să scape, căci o formă întunecată sări dintre nişte tufe drept în faţa lui. Ţăranul se trezi cu piticul cu faţa negricioasă şi mai mult nălucă decât om, înhăţându-l zdravăn de gât. Urmă o luptă strânsă corp la corp, după care corpul greoi al ţăranului căzu ca o buturugă. Arătarea se ridică, se scutură şi-şi şterse lama pumnalului de o frunză din desişul din apropiere.

- Îţi mulţumesc, Hob din Deal, atât pentru semnalul şarpelui, cât şi pentru lovitura ta promptă, spuse Robin. Trebuia să fiu ceva mai atent. Cine este acest individ, Hob?

- Este Grull, unul din şerbii de la Casa unde Bântuie Răul. Şi-a făcut veacul prin pădure pe la Lunca lui Lea, unde era tabăra domniei tale acum trei zile. Am crezut că este şi el un şerb care-şi doreşte libertatea, dar când colo era spion.

Hob din Deal era frate cu Ket Piticul, dar ca statură şi înfăţişare diferea foarte mult. Era la fel de înalt ca fratele său, dar ceva mai delicat. Era suplu, cu o înfăţişare palidă

ce evidenția ochii negri pătrunzători, avea păr negru buclat şi o barbă tunsă scurt. Avea brațe lungi cu mâini fine, aproape feminine, dar bine formate şi puternice. Purta o tunică din piele şi pantaloni din piele de căprioară lungi până la glezne. În picioare avea nişte încălțări zdravene.

Robin se îndreptă spre Alan care şedea pe iarbă lângă cadavrul duşmanului său. Era ostenit şi de abia se mai ținea pe picioare din cauza rănii de la umăr. Robin îi legă rana cu o fâşie ruptă din cămaşa de pânză fină, după care-l întrebă ce avea de gând să facă.

- Cred că mă voi îndrepta spre casă la Werrisdale, spuse Alan. Locuiesc la Forest Hold, în casa fratelui meu adoptiv, Piers Norocosul, dar mă tem că în curând vor începe țipete şi învinuiri când se va afla că l-am ucis pe ticălosul acela, şi n-aş dori să-i pricinuiesc neplăceri fratelui meu. El nu are nici o vină.

- Am auzit de Piers, spuse Robin, care ştia câte ceva despre cei ce locuiau prin apropierea pădurilor pe care el le îndrăgea atât de mult şi cred că ar dori să nu-l eviți şi să te ajute dacă va putea.

- Ştiu, ştiu asta, spuse Alan, dar n-aş vrea ca Belame şi gaşca sa de ticăloşi să-mi pârjolească fratele într-o noapte ca pedeapsă pentru ce-am făcut eu. Nu mă voi duce la el. Mă voi duce acasă dacă am să pot să ajung până la calul meu pe care l-am lăsat lângă coliba unui pădurar, cam la o milă de aici.

Robin şi Alan plecară împreună spre coliba pădurarului.

În acest timp, prin pădure, cam la o milă şi jumătate distanță de locul unde se desfăşuraseră evenimentele amintite, trecea un om ce părea lipsit de orice fel de griji, când fluierând în surdină, când lălăind în gura mare. Era înalt, cu brațe şi picioare lungi, şi părea să aibă multă forță. Purta haine simple şi groase de țăran, iar în mână ținea o bâtă.

- John, John, se apostrofă el deodată, mare prost mai eşti! În loc să taci ca un peşte şi să te strecori hoţeşte din tufiş în tufiş, tu cânţi ca un om liber, prostule, parcă n-ai şti că eşti un şerb fugar; ţi s-a urcat libertatea la cap ca vinul. Nu te despart decât vreo douăzeci de mile de butucii şi biciul bătrânului lord Mumblemouth şi ale vătafilor lui şi tu fluieri şi cânţi de parcă n-ai putea fi înhăţat de un pădurar şi predat stăpânului tău, pentru recompensă. Taci, prostule, şi vezi-ţi de drum. Pe toţi sfinţii! ce miros îmbietor! Se opri şi-şi înălţă capul adulmecând prin aerul călduţ din pădure, iar privirea iscoditoare şi pusă pe şotii alerga de colo până colo. Cu siguranţă, continuă el, am dat peste bucătăria vreunui grăsan de călugăr! Ar fi mare păcat să las asemenea miros să se piardă în natură. Maică Precistă, ce foame îmi este! Ia să văd de unde vine acest dulce miros. Poate i se va face milă de un sărman drumeţ şi-mi va da şi mie o porţie din bucatele lui.

Cu aceste cuvinte, John părăsi tufişul şi păşi înspre locul de unde venea mirosul. La mică distanţă se afla un luminiş în mijlocul căruia văzu un cal priponit lângă un copac. Nu departe de tufişurile din marginea luminişului găsi o colibă din lemn cu acoperişul îmbrăcat cu brazde de micsandre, turiţe şi cornăţel. În faţa uşii, se zărea o frigare bine înfiptă în pământ, cu mult jar sub ea şi pe care sfârâiau hălci de carne. Mirosul atât de atrăgător, cât şi stropii împrăştiaţi de căldura focului îl făcură pe John să constate că era foarte flămând şi că făcuse un drum foarte lung fără să mănânce ceva.

John privea bucăţile suculente şi simţea cum i se umplea gura de apă. Pentru moment, se gândi că, dacă tot nu era nimeni prin preajmă, ce păcat mare ar fi dacă ar lua şi el o bucată de carne sau chiar două? Dar, în timp ce chibzuia astfel, un om ieşi din colibă, se aplecă deasupra frigării şi întoarse carnea, aşa ca focul s-o cuprindă pe toate părţile.

John se întunecă la față. Omul era unul dintre pădurarii regelui; se vedea după hainele pe care le purta - tunică verde, pantaloni maronii şi insignă de argint cu cornul de vânătoare, pe pălărie. Pe fața lui morocănoasă nu se prea citea dorința de a împărți cu cineva bucatele lui. Era Black Hugo, pădurarul regelui, care îi acostase pe Robin şi pe Scarlet cu brutalitate, când îi întâlnise în pădure.

John se gândi câteva clipe, apoi, călcând uşor, se retrase la o mică distanță de luminiş. După care, sfidând orice precauție, dădu buzna, tropăind, în luminiş, unde se opri făcând pe miratul la vederea colibei şi a pădurarului. Îşi aruncase bâta în tufiş, înainte de a ieşi de acolo.

Morocănosul pădurar îl privi cu mirare de dincolo de foc.

- Ce mai e şi asta? se răsti el, prostănac împiedicat! Te repezi din tufişuri ca un mistreț. Cine eşti? Nu ştii că cine tulbură liniştea cerbilor din pădurea regelui este pedepsit?

- Îmi cer iertare, domnule paznic, zise John, trăgându-se de o şuviță de păr şi făcând pe idiotul. Nu ştiu încotro mă duceam, dar am simțit mirosul ăsta minunat de carne friptă şi m-am gândit că poate nişte bucătari ai unor călugări sau ai unor cavaleri care prepară prânzul s-or îndura de un biet drumeț şi i-or da şi lui o îmbucătură, că n-am mai mâncat din zorii zilei.

- Vezi-ți de drum, mojicule, îl repezi paznicul pădurii, şi fața îi deveni şi mai neprietenoasă când auzi că John îi cere o parte din prânzul lui. Nu vezi, nu sunt nici călugăr, nici cavaler şi îmi pregătesc singur prânzul. Aşa că fă-ți vânt pe drum, până nu îți fac eu vânt cu un picior în dos.

Black Hugo vorbi plin de mânie, privindu-l furios pe țăranul aparent fâstâcit, şi porni spre el gata să-şi pună amenințarea în aplicare. John se trase iar de şuvița de păr, dându-se repede înapoi, ca şi cum s-ar fi speriat. Black

Hugo ascultă timp de câteva minute paşii ţăranului prin iarbă şi când se convinse că a ajuns la drumul mare, se întoarse şi intră în colibă. Acolo, scoase dintr-un dulap o pâine mare din care îşi tăie o felie groasă. Apoi se duse la foc, se aplecă deasupra frigării şi-şi puse una dintre bucăţile de carne pe felia de pâine. Făcu la fel cu a doua bucată de carne şi se pregăti să aşeze şi a treia bucată de carne pe pâine.

Deodată, o prăjină mică sări prin aer dinspre tufişuri, chiar lângă pădurar, şi zburând pe deasupra focului, un capăt al prăjinii îl pocni în cap şi aproape căzu peste foc, iar frigarea cu carne cu tot zbură prin aer.

John făcu un salt dintre tufişuri şi prinse frigarea până să cadă jos, zicând: „Nu-mi place friptura cu praf, pădurar necioplit."

Aşeză toată carnea pe pâine, apoi se întoarse la pădurarul ameţit şi-i privi capul pocnit de prăjină.

- Dibace lovitură! chicoti John, şi s-a dus drept la ţintă! Puţin mai jos şi l-ar fi omorât, poate, iar puţin mai sus l-ar fi lăsat pe cărpănosul de pădurar cu capul crăpat. Aşa cum se prezintă acum o să-şi revină la timpul potrivit, ca să mă vadă cum mă înfrupt din prânzul meu.

Îl ridică pe pădurar, cum ai ridica un copil în braţe, şi-l propti în poziţie şezând lângă un stâlp al colibei, de care îl şi legă, cu o frânghie găsită în colibă. Apoi, cu bâta lângă el, se aşeză lângă foc şi începu să devoreze cele trei bucăţi de vânat bine fripte şi suculente.

După câteva momente, Black Hugo gemu prelung, deschise ochii, îşi îndreptă capul şi cuprins de ameţeală privi în jur. Când îl văzu pe John muşcând cu nesaţ din bucata de pâine îşi reveni pe deplin.

- Renegat afurisit! strigă el, roşu de mânie. Se strădui să scape din strânsoarea frânghiei dar nu reuşi. Am să te ard cu fierul înroşit, pungaş neruşinat. Am să te fac să regreţi toate trucurile pe care le-ai jucat în faţa mea. Am

să te strivesc şi jur că vei fi spânzurat ca borfaş şi hoț la drumul mare!

- Mai încet, berbec gălbejit! îi zise John, râzând, ce bine ți-ar fi stat dacă ai fi împărțit friptura ta cu mine. Iacă, dulău pricăjit al pădurii, ai pierdut tot fiindcă ai vrut să ai tot. Friptura pregătită de tine a fost tare bună! Eşti un bucătar priceput - mai priceput, aş zice, decât pădurar; uite-te, asta-i ultima îmbucătură!

Cu aceste vorbe, John aşează ce mai rămăsese din carne pe ce mai rămăsese din pâine şi, deschizând gura cât putu de mare, le făcu loc la amândouă, şi râse plin de satisfacție când văzu mânia şi neputința din ochii celuilalt.

- Îți mulțumesc, pădurarule, pentru ospățul pe care mi l-ai pregătit, continuă John. Îți sunt îndatorat, deşi văd că mă priveşti cam întunecat. Sunt convins că ai dori să mă ciomăgeşti puțin, dar şi eu aş face un tur cu domnia ta. Spune, ai vrea să ne încercăm bâtele?

- Bineînțeles, şuieră Black Hugo, cu o privire plină de furie. Dă-te încoa, haimana fără căpătâi, şi am să-ți sfărâm toate oasele, bucățică cu bucățică.

- Sfinte Petre! zise John râzând, eşti aşa de priceput la bâte? Tare aş vrea să te văd. Hai să ne punem pe treabă.

John se ridică şi veni lângă pădurar cu gândul să-l dezlege, când auzi nişte voci dinspre pădure. Se opri să asculte şi, pe dată, ochii lui Hugo îl fixară triumfător. Fără îndoială că, dacă cei ce se apropiau erau oamenii legii, el urma a fi imediat eliberat şi apt să-i servească o lecție haimanalei. Zgomotul de paşi şi vocile se apropiau tot mai mult până când, din mijlocul tufişului, ieşi spre luminiş Alan-a-Dale, împreună cu Robin. Ei se uitară mai întâi la lunganul cu aspect de şerb şi apoi la pădurarul legat de stâlp.

John se aplecă, îşi ridică bâtele, apoi se întoarse spre Black Hugo şi spuse:

- Nu cred că eşti sincer, pădurarule, deşi chipul tău prefăcut ar vrea să mă facă să cred că aceştia sunt prietenii tăi. Dar, n-avea grijă, n-am să uit. Vom relua trânta cât de curând. Şi, încă o dată, mulțumesc pentru ospăț.

Cu aceste vorbe, John dispăru în tufiş şi, fără nici cel mai mic zgomot, îşi văzu de drum.

Când Robin şi Alan se apropiară, izbucniră în râs, fără voia lor, când văzură mutra acră din fața lor.

- Ce mai e şi asta? întrebă Robin. Un pădurar al regelui legat la stâlp de cine ştie ce vagabond prăpădit! Vai, omule, ți-a luat şi prânzul, gata pregătit!

După cum şedea pădurarul, tăcut şi posomorât, cei doi înțeleseră că situația era aşa cum reieşise din ultimele cuvinte ale țăranului. Robin şi Alan traseră un hohot de râs, spre disperarea pădurarului care se zvârcolea în chingile cu care era legat.

- Isprăveşte cu râsul, tu, cap de lup! îi strigă lui Robin.

Robin, însă, hohoti şi mai tare până ce din adâncul luminişului se auzi ecoul răspunzând.

- Dezleagă-mă, țipă Black Hugo cuprins de furie, şi am să-ți arăt eu ce înseamnă să râzi de pădurarii regelui, tu, un sărăntoc şi un renegat ticălos!

Robin continua să râdă de furia neputincioasă a pădurarului care devenise roşu ca focul de atâta efort.

- Prietene, spuse Alan pe un ton blând, nu cred că e bine să amenințI un pădurar viteaz în timp ce tu eşti legat. Era mai bine să amenințI când erai liber. Eşti prea cutezător, amice.

- Nu-l cunoşti pe ticălosul ăsta? strigă Hugo. Este căpetenia unei cete de iobagi evadați, care a pârjolit castelul stăpânului şi i-a omorât slujitorii. Criminali, tocmai buni pentru spânzurătoare sau pentru sabia unui viteaz care să le reteze capetele alea de lupi.

- Oricare ți-ar fi părerea, prietene, spuse Alan cu răceală în glas, aceşti oameni, cât şi conducătorul lor, sunt viteji şi cinstiți, şi, dacă au fugit de la un stăpân tiran, eu nu îi condamn.

Alan îl privi disprețuitor şi porni spre locul unde îşi lăsase calul. Robin îşi potoli hohotul de râs şi i se adresă pădurarului:

- Tare mi-a mai mers la inimă fapta lunganului care te-a legat şi ți-a furat şi mâncarea, zise el. Acum poți să vezi cum e când tu şi alții ca tine vă îmbuibați pe spinarea săracilor, folosindu-vă de jafuri şi amenințări şi tot acum poți să guşti şi tu din ceea ce le serveşti celor ce nu au puterea să ți se opună. Îți las timp să te gândeşti la păcatele tale şi la izbăvirea lor. Mai stai în chingile acelea şi aşteaptă strigătul bufniței la sfârşitul nopții.

Robin, împreună cu Alan-a-Dale, părăsi luminişul lăsându-l pe pădurar să-şi macine furia şi neputința. Soarele îşi arunca cu generozitate razele calde asupra capului lui neacoperit şi cu cât se căznea mai tare să se dezlege, cu atât atrăgea mai multe muşte care se aşezau pe el provocându-i chinuri grele. Începu să strige după ajutor, sperând că vreun tovarăş pădurar să se afle prin preajmă, sau poate vreun călător aflat din întâmplare pe drumul mare să-l audă şi să-i vină în ajutor dezlegându-l.

Dar nimeni nu apăru, ba chiar îl prinse oboseala de atâta strigat. Căldura soarelui îi străbătea prin haine, i se uscaseră gâtul şi limba, iar brațele, priponite pe lângă corp şi strânse în chingi, îi amorțiseră de-a binelea. În jurul lui, pădurea părea înecată în tăcere şi uitată de lume. Din când în când, luminişul era străbătut de mici străluciri ca de diamante. Câte o libelulă zbura în sus şi în jos prin luminiş, ca un vârf de flacără vie. Câte o pasăre se repezea țopăind şi ciugulea printre cărbunii stinşi, sau dintr-o scorbură bine ascunsă se uita iscoditor un dihor care,

încurajat de liniştea din jur, alerga în voie încoace şi încolo, după care dispărea în tainica pădure.

După-amiaza dispărea încet, încet. Soarele aluneca şi el în spatele copacilor, făcându-şi drum spre partea de apus a luminişului, iar umbrele lui se tot alungeau până ce totul se învălui într-o lumină cenuşie. În acest moment, pădurea se trezi la viață. Păsările se chemau una pe alta prin răcoarea copacilor înalți, briza de seară mângâia frunzele şi peste tot se simțea o înfiorare ce cuprindea întreaga pădure.

Albastrul cerului deveni şi el cenuşiu, întunericul se întindea tot mai mult şi multe lucruri stranii păreau că se întâmplă prin bezna aceea. O pasăre mare pluti, aproape fără zgomot, deasupra luminişului. Apoi coborî şi se auzi un strigăt ca de ființă care-şi dădea duhul. În acelaşi timp se auzi țipătul bufniței: Uhu, uhu, uhu!

Pădurarul se cutremură. I se păru că însuşi diavolul a țipat. Mai simți, în acest timp, un aer rece pe la picioare şi când încercă să-şi mişte brațele, pe care le ştia amorțite, spre surprinderea lui se văzu liber. Se uită în spate şi în interiorul colibei, dar nu văzu pe nimeni. Luă apoi frânghia cu care fusese legat şi o cercetă. Fusese tăiată de un cuțit iscusit.

Privi împrejur speriat şi-şi făcu semnul crucii. Robin, renegatul, îi spusese că va fi liber când va auzi strigătul bufniței.

Dar cine se furişase şi îi tăiase legăturile fără ca el să simtă ceva?

Black Hugo clătină mirat din cap. Credea în existența spiritelor, aşa cum credea în tot ce era viu în jurul lui, dar nu-i prea venea să creadă că spiritele folosesc cuțite. Clătină din nou din cap şi începu să-şi frece picioarele amorțite; în curând sângele începu să circule din nou prin ele.

Ştia precis că într-o zi, nu prea îndepărtată, se va răzbuna pe haimanaua aia de doi metri, care i-a furat mâncarea şi l-a mai şi legat de stâlpul colibei. Nu-l va uita nici pe Robin Haiducul. Va câştiga patru galbeni când îi va tăia capul şi se va duce cu el la Londra, la înalta judecată a regelui.

În acest timp, Robin şi Alan-a-Dale îşi continuau drumul, vorbind de una şi de alta. Amândoi îşi mărturisiră dragostea pentru pădure, cât şi plăcerea pe care o simțeau când, cu arcul în mână, vânau cerbii regelui, sau, cu ajutorul neînfricaților câini de vânătoare, scoteau mistreții din bârlogurile lor. Robin îl duse pe Alan spre o scurtătură care avea să îl scoată direct acasă în Werrisdale, după care, şi-au strâns mâinile şi au promis că se vor întâlni cât de curând.

Imediat, Robin se întoarse spre locul de întâlnire, la Lunca lui Stane, unde-l aşteptau oamenii lui ca să se bucure împreună de un ospăț binemeritat după confruntarea cu ceata de bătăuşi înarmați.

Când mai avea foarte puțin drum de parcurs, întâlni un pârâiaş care îşi îndrepta firul apei tocmai spre poienița unde voinicii, cu siguranță, trebăluiau în jurul focului pregătind cina. Totuşi, în acel loc pârâiaşul era destul de lat şi repezit, iar cărarea din pădure trecea pe deasupra lui pe o punte îngustă pe care nu ar fi încăput doi oameni în acelaşi timp şi nu avea nici balustradă.

Făcu câțiva paşi pe puntea de lemn când, de pe celălalt mal, apăru un vlăjgan. Robin îl recunoscu imediat, după înălțime. Era individul care îl legase pe pădurar de stâlpul colibei şi-i furase prânzul. L-ar fi salutat cu plăcere pe lungan şi chiar ar fi dorit să-l cunoască, numai că acesta înainta cu un aer de încăpățânare care parcă zicea: Dă-te la o parte din calea mea, băi năpârstocule, că de nu, trec peste tine.

Robin era cu vreo treizeci de centimetri mai scund decât omul de pe punte, şi, deşi în general era socotit un bărbat înalt şi bine făcut, fu cam deranjat de statura impresionantă şi de făloşenia lunganului.

Amândoi s-au oprit cam la trei metri distanță unul de celălalt şi s-au privit încruntați.

- Unde ți-ai lăsat bunele maniere, flăcăule? i se adresă Robin cu aroganță în glas. N-ai văzut că eu am păşit primul, înainte ca tu să-ți pui tălpile astea revărsate de uriaş pe punte?

- Tălpi revărsate ai tu, fanfaronule, grăi celălalt. Întotdeauna, un năpârstoc face loc unui grangur mai mare.

- Nu eşti de prin părțile astea, tăntălău obraznic! zise Robin. Te trădează vorbirea ta grosolană. Dacă nu te mişti de pe punte ca să pot trece, îți promit o lecție de aici din Barnisdale, ca s-o poți ține minte. În acelaşi timp, Robin scoase o săgeată de la brâu şi o fixă în arc.

Era un arc lung pe care puțini oameni l-ar fi putut întinde şi la care lunganul se uita cu o privire jumătate furioasă şi jumătate amuzată.

- Dacă întinzi arcul, spuse el, îți voi pune pielea pe băț.

- Neghiob înfumurat, îi zise Robin, cum ai putea să jupoi pe cineva cu săgețile astea înfipte în capul ăla sec al tău?

- Dacă aşa sună lecția ta din Barnisdale, replică John, atunci, este o lecție a laşului. Tu ai arcul în mână, gata să dai drumul săgeților, pe când eu nu am decât o bâtă.

Robin rămase nemişcat. Era mâniat pe străinul din fața lui, totuşi simțea că uriaşul acesta avea ceva sincer şi omenos în el, ceva ce-ți spunea că-i un om blajin şi asta-i plăcea lui Robin.

- Fie ca tine, spuse el. Noi, cei din Barnisdale, nu suntem laşi şi ai să te convingi imediat. Îmi voi pune jos arcul şi-mi voi ciopli o bâtă. Apoi, am să-ți măsor vitejia şi

dacă nu, am să te ciomăgesc până când o să iasă fum din tine, să mă ia dracul care trăieşte în râul ăsta.

Cu aceste cuvinte, Robin se întoarse pe mal şi începu să-şi cioplească o bâtă zdravănă dintr-un stejar falnic cum numai în Barnisdale puteai să găseşti. Mulțumit că şi-a aranjat bâta cât a dorit de lungă şi de grea, Robin s-a întors pe punte unde îl aştepta străinul.

- Şi acum, hai să ne jucăm puțin, spuse Robin. Cel care cade de pe punte în apă va pierde bătălia. Gata, începem!

Când Robin începu să-şi rotească bâta, străinul simți că nu mai avea de-a face cu un novice şi când bâtele lor se încrucişară, în gardă şi în atac, îşi dădu seama că loviturile lui Robin sunt la fel de puternice ca ale lui.

O vreme, bâtele lor se răsuceau ca aripile morilor de vânt şi pocneau când se loveau lemn pe lemn, izbite de crengile copacilor de pe ambele maluri ale pârâului. Deodată, străinul fandă de două ori. Oricât se apără Robin de repede nu putu să evite a treia lovitură şi bâta uriaşului se opri, cu o pocnitură scurtă, pe capul lui Robin.

- Ai câştigat prima probă cu sânge! strigă Robin simțind că ceva cald i se prelingea pe obraz.

- A doua probă cu sânge! spuse uriaşul, cu un zâmbet binevoitor.

Robin, vădit supărat acum, lovea cu bâta cum ai lovi cu un bici. Loviturile cădeau ca nişte fulgere, în toate părțile dar, cu toată agerimea sa, adversarul nu reuşea să evite asemenea lovituri care făceau să-i zornăie toate oasele.

Pentru amândoi, puntea foarte îngustă pe care erau nevoiți să stea în toiul luptei era un mare dezavantaj. Trebuia să păşească cu mare atenție şi aproape fiecare lovitură de atac sau de apărare îi făcea să-şi piardă echilibrul.

Oricât de puternic era uriaşul, Robin îl depăşea cu agerimea şi priceperea lui. La un moment dat, îi apărură broboane mari de sudoare pe față, iar capul parcă fumega. Pe neaşteptate, Robin îi trânti o lovitură la cap; dar în minutul următor, străinul îi aplică lui Robin o lovitură plină de furie care îl dezechilibră şi cu un plescăit puternic renegatul căzu în râu.

La început, lui John nu-i veni să creadă că nu mai avea adversar în față; apoi, ştergându-şi năduşeala de pe chip, strigă:

- Alo, flăcăiaşule, unde eşti?

Se aplecă şi privi curios apa care curgea în grabă pe sub punte.

- Sfinte Petre! spuse el, sper că n-a pățit nimic viteazul luptător.

- Pe legea mea! se auzi o voce de pe mal puțin mai departe. Iată-mă, uriaşule, întreg şi nevătămat. Ai câştigat, continuă Robin cu un zâmbet binevoitor. Iar eu nu mai trebuie să traversez puntea.

Robin se aşează pe mal în genunchi şi îşi afundă capul şi fața în apă. Când se ridică, îl văzu pe străinul cel înalt lângă el, stropindu-şi şi el capul şi fața.

- Ce! strigă Robin, încă n-ai pornit? Erai aşa de grăbit să treci puntea, încât nu te clinteai din calea mea, iar acum stai pe loc?

- Nu mă certa, omul lui Dumnezeu, spuse uriaşul, cu un zâmbet sfios. Nu am unde să mă duc. Sunt un iobag fugit de la stăpânul lui şi care, la noapte, în loc să doarmă în coliba lui caldă, va dormi prin hățişuri sau printr-un tufiş, unde e mai puțin curent. Dar, înainte de a porni la drum, aş vrea să-ți strâng mâna şi să-ți spun că eşti cel mai bun şi cel mai cinstit luptător pe care l-am întâlnit vreodată.

Robin îşi puse mâna în palma mare a străinului şi mâinile lor se strânseră ca semn de respect şi prețuire

reciprocă. Apoi, John se întoarse către punte pentru a o traversa.

- Aşteaptă o clipă, îi zise Robin; n-ai vrea să guşti ceva înainte să porneşti la drum?

Zicând aceste cuvinte, Robin îşi duse cornul de vânătoare la buze şi suflă atât de tare în corn, încât se treziră ecourile, mierlele zburară speriate din tufişuri şi toate celelalte animale o zbughiră în desişul pădurii. Străinul privea şi se minuna, iar Robin aştepta şi asculta cu mare atenție. În curând, se auziră nişte tropote ca de cerbi sau de căprioare grăbindu-se printre tufişuri, după care, de după copaci apărură nişte forme omeneşti, călcând cu grabă spre ei.

Will Stuteley Arcaşul ajunse primul pe malul râului, lângă Robin.

- Dar ce-i stăpâne, ce-ai păţit? Eşti ud leaorcă!

Will îl fixă pe străin cu o privire severă.

- Nu s-a întâmplat nimic, zise Robin zâmbind. Îl vezi pe uriaşul de colo? Ne-am luptat cu bâtele pe punte şi m-a răsturnat în apă.

Între timp, Much, fiul morarului, Scarlet şi ceilalți ajunseră la râu şi auzind cuvintele lui Robin se repeziră peste străin, şi cu mişcări iuți de mâini şi de picioare îl imobilizară. Ultimii sosiți se repeziră şi ei peste uriaş, înghiontindu-l şi țipând:

- Răsuciți-l bine, băieți! Scăldați-l cum trebuie!

- Hei, opriți-vă, strigă Robin, cu un zâmbet larg. Calmați-vă, flăcăilor. Nu sunt supărat pe el - este un om bun şi viteaz. Ridică-te, flăcăule, îi spuse străinului care abia mai mişca în strânsoarea zecilor de mâini, şi care urma să ajungă drept pe fundul râului în cel mai scurt timp. Ascultă-mă, lunganule, i se adresă Robin. Noi suntem renegați, oameni cinstiți şi fugiți de la stăpânii ticăloşi. Suntem douăzeci şi doi. Dacă vrei să vii alături de noi, vei împărți cu noi bune şi rele, bătălii şi ospețe şi tot

ce vom prăda de la preoții îmbuibați, prelații făloşi, castelanii ticăloşi şi de la negustorii lacomi şi nelegiuiți care se vântură prin codrii aceştia. Te pricepi să mânuieşti o bâtă: iar eu o să te învăț să mânuieşti şi arcul. Hai, zi ceva, băiețică!

- Jur pe apă şi pe pământ, voi fi omul domniei tale, răsună glasul străinului, şi, cu mâna întinsă către Robin, păşi în fața oamenilor, îi apucă mâna şi i-o strânse zdravăn. N-am auzit niciodată vorbe atât de dulci ca cele rostite de domnia ta acum. Te voi servi cu devotament şi voi respecta regulile locului.

- Cum te cheamă, omule? îl întrebă Robin.

- John din Stubbs, răspunse lunganul; dar - râse zgomotos - lumea îmi spune John cel Mic.

- Ha! ha! ha! se auzi un cor de râsete şi toți se îngrămădiră să dea mâna cu el, strigând: John cel Mic, dă-ne mâna ta cea mare!

- Îi vom schimba numele, zise corpolentul Will Arcaşul, şi-l vom boteza cu delicioasa noastră bere brună. Stăpâne, eu zic să ne întoarcem la tabăra noastră şi să sărbătorim cum se cuvine evenimentul.

- Foarte bine, băieți, încuviință Robin. Vom chefui în seara asta. Avem un nou tovarăş în tabăra noastră, pe care-l vom onora cu bere brună şi vânat gras.

Traseră o fugă până la tabăra unde Scadlock, aplecat deasupra focului, mesteca într-o oală mare de unde ieşea un abur amețitor de apetisant mai ales pentru cei înfometați. Robin îşi puse haine uscate pe care le scoase dintr-o cămară secretă de lângă o scorbură şi apoi renegații se adunară în jurul lui John cel Mic, care îi depăşea pe toți în înălțime, fiecare cu o cană de lemn în mână, plină ochi cu bere brună.

- Ei, şi acum, băieți, zise Stuteley, îl vom boteza pe noul nostru tovarăş după obiceiul nostru de oameni ai pădurii. Până acum se numea John cel Mic şi era un copil

mic şi drăguţ. Dar, de acum înainte, se va numi Micul John. De trei ori ura băieţi, pentru Micul John!

Ce-au mai răsunat zorile de cântece şi strigăte de veselie! Se cutremurau şi crengile copacilor din preajma celor care cântau şi îşi strigau bucuria de a fi liberi. Puţin mai târziu au azvârlit cu cănile de bere în sus, apoi s-au adunat în jurul locului unde trona oala cu minunata tocană, din care, pe rând, îşi umpleau blidele; şi începu ospăţul.

După un timp, Micul John le povesti despre întâlnirea lui cu pădurarul regelui, cum l-a legat de stâlpul colibei şi cum s-a ospătat cu prânzul pădurarului chiar sub privirile acestuia. Toţi au râs cu mare poftă de acea întâmplare, mai ales că fiecare avea un ghimpe împotriva lui Black Hugo şi a celorlalţi pădurari care îi oprimau pe bieţii ţărani din vecinătatea pădurii. Îl votară pe Micul John ca fiind cel mai viteaz şi cel mai voinic flăcău, şi toţi fură de acord că dacă ar avea cincizeci la fel ca el ar putea distruge „Castelul Răului" din Wrangby sau castelul tâlharilor de la Hagthorn Waste.

Robin continuă povestirea începută de Micul John, şi le spuse cum îl lăsase pe pădurar legat ca să mediteze asupra păcatelor lui până ce va auzi strigătul bufniţei.

- Adică cum, stăpâne? se miră Micul John. Te-ai întors să-i tai legăturile ticălosului?

Se întunecase de-a binelea şi numai pâlpâirile slabe ale focului luminau feţele aspre şi bronzate ale renegaţilor, întinşi pe pământ ori ghemuiţi unul lângă altul.

- Nici vorbă, nu l-am dezlegat pe ticălos! La vremea asta este liber şi sunt convins că-şi mângâie ciolanele şi se gândeşte cum să se răzbune pe noi amândoi.

- Dar atunci, cum, stăpâne? spuse Micul John, privind mirat; ceilalţi ascultau şi ei, minunându-se de ceea ce povestea şeful lor.

- Am prieteni în Pădurea Verde, îi lămuri Robin, care mă ajută la nevoie. Dar se sfiesc să fie văzuți de persoane necunoscute până nu le cunosc mai bine. Hob din Deal, arată-ți fața, flăcăule!

Atunci, spre spaima tuturor, dintr-un colț întunecos de la picioarele lui Robin, se ivi un bărbat de statura unui copil, iar fața-i palidă şi ochii negri luceau, aproape nefiresc, în bătaia focului. Cei de față, privindu-l fix, se traseră înapoi; alții îşi făceau semnul crucii, iar Much, fiul morarului, îşi scoase tunica şi o întoarse pe dos.

- Sfinte Petre! murmură el, apără-ne de puterile răului!

- Ruşine să vă fie! le strigă Robin, cu un ton poruncitor, Hob nu e duhul răului, este un om ca voi toți; statura lui e mai mică, dar inteligența lui este mare.

- Este duh, stăpâne, zise unul dintre renegați; piazărea cum i se mai zice. Cară oamenii în căruțe sau îi mână pe jos toată noaptea prin mlaştini.

- Aşa arată, ca acesta, spuse Rafe Căruțaşul, le-a împletit coamele cailor mei în timpul nopții şi caii au înnebunit.

- Da, da, spuse altul, cu puterea lui drăcească face cercuri verzi pe pajişti, şi dacă animalele pasc pe acele locuri, mor otrăvite.

- Nu mai vorbiți de duhul cel rău, zise un altul, încrucişându-şi degetele în fața ochilor pentru a se apăra de deochi, că precis veți muri.

- Sunteți nişte babe, spuse Robin, cu dispreț în glas. Hob este om, ascultați-mă, suferă cum suferiți şi voi - sângerează la fel ca voi când sunteți torturați şi simte la fel ca voi focul când sunteți înfierați. Ascultați-mă, zise cu vădită mânie. Hob este fratele lui Ket, amândoi îmi sunt prieteni dragi. M-au ajutat de multe ori şi uneori mi-au salvat viața. Vă cer să nu-i nedreptățiți şi să nu le faceți vreun rău.

- Cum aşa, stăpâne, îți sunt prieteni? întrebă Micul John, şi zâmbi amuzat spre Hob. Cum i-ai făcut să te iubească?

- Îți voi povesti, vorbi Robin. În urmă cu două veri, mergeam prin inima pădurii acesteia când am ajuns într-un luminiş unde nu călca picior de pădurar deoarece, zic ei, este bântuit şi nici cei mai curajoşi nu se apropie. În luminişul acela erau două movilițe acoperite cu iarbă. Când am trecut de cele două movilițe, în spatele lor am văzut trei cavaleri în picioare, iar doi zăceau morți. Cei trei cavaleri se băteau cu cei doi pitici - acest om şi fratele lui. Hob, aici de față, era grav rănit, la fel şi fratele lui, iar cavalerii îi dominau cu forța lor. I-am urmărit, întrebându-mă ce aveau de gând să facă, şi i-am văzut aprinzând un foc zdravăn. M-am furişat cât am putut de aproape ca să aud ce vorbeau: ziceau că vor să vadă dacă cei doi pitici vor arde, aşa cum a ars şi tatăl lor la Hagthorn Waste, sau, dacă sunt cumva duhuri ale focului, se vor transforma în fum şi vor zbura către cer. Tocmai când îi târau pe cei doi pitici spre foc, se deschise uşa unui bordei din marginea moviliței şi trei femei se repeziră afară din bordei - una dintre ele era bătrână şi şchioapă, iar celelalte două, deşi erau mici de statură, erau tinere şi frumoase. Toate trei s-au aruncat la picioarele cavalerilor implorându-i să le cruțe viața fraților lor, iar femeia cea bătrână s-a oferit să fie ea arsă în locul fiilor ei. Mârşavii cavaleri au rămas înmărmuriți la început, în fața acelei privelişti, dar în secunda următoare le-au înhățat pe cele trei femei, jurând că vor arde şi ele cu frații lor. De aici încolo nu am mai putut îndura şi cu trei săgeți i-am doborât pe nemernicii de cavaleri. I-am eliberat pe bieții delureni din foc şi, din acel moment, ei şi toți din neamul lor îmi sunt cei mai dragi prieteni pe care îi am în Pădurea Verde.

- Stăpâne, zise Micul John cu sobrietate în glas, ce faptă minunată ai făcut!

Se ridică şi-şi aplecă corpul său uriaş în faţa piticului Hob, şi îi întinse mâna.

- Flăcăiaşule, îi spuse el, dă-mi mâna şi jur să fiu prieten cu toţi cei care îl iubesc pe bunul nostru stăpân Robin.

- La fel şi eu, spuseră în cor viteazul Will Stuteley şi Scarlet, care păşiseră în faţă în acelaşi timp.

Bărbatul cel scund le strânse mâinile, pe rând, tuturor, privind pe fiecare cu mare atenţie.

- Hob din Deal va fi fratele celor ce sunt fraţii lui Robin, spuse el.

- Ascultaţi-mă, băieţi, vorbi Robin. Aşa cum aţi suferit voi nedreptăţi şi răutăţi din partea stăpânilor voştri, tot aşa a suferit prietenul nostru aici de faţă şi fratele lui. Cei cinci cavaleri pe care i-am ucis eu şi cei doi fraţi făceau parte din ceata care bântuie pe la Hagthorn Waste. Ei stăpânesc toate moşiile din părţile acelea cu cruzime şi fapte din cele mai înfricoşătoare. Ştiu că Ranulf de la Waste i-a făcut mult rău tatălui acestor prieteni ai noştri, şi într-o zi, nu prea îndepărtată, îi vom putea ajuta pe Hob şi pe fratele său să-l răsplătească pe acest castelan cu o binemeritată răzbunare pentru chinurile şi torturile suferite de tatăl lor. Ce spui, Hob, ne vei cere ajutorul, dacă vei avea nevoie?

- Da, dacă voi avea nevoie, răspunse Hob cu vocea joasă şi privirea aprigă, numai că noi, oamenii din Subpământ, ne luăm revanşa singuri. Aşteptăm să vină momentul, iar atunci terminăm tot ce avem de făcut. Totuşi vă mulţumesc, ţie, Robin, şi oamenilor tăi pentru că v-aţi oferit să mă ajutaţi.

Mărunţelul vorbea cu demnitate şi le mulţumea ca de la egal la egal.

Apăru şi micuţul Gilbert care-şi puse mâna în mâna puternică a delureanului, iar Much, fiul morarului, făcu la

fel; toți ceilalți, eliberați de spaimele lor anterioare, veniră cu câte un cuvânt prietenos pentru Hob din Deal.

- Trebuie să ştiți, vorbi Robin, acum suntem toți frați cu oamenii din pădure. Nu trebuie să vă temeți să treceți pe lângă un foc aprins noaptea pe undeva prin pădure, şi la fel să nu vă temeți să călcați prin poienile cele mai singuratice în plină zi. Voi sunteți oamenii liberi ai pădurilor, cu tot ce se găseşte în ele şi înrudiți cu toți cei ce trăiesc aici.

- Tot aşa gândesc şi eu, spuse Hob, odată, poporul din care fac parte stăpânea aceste locuri. Acum, piticii sunt oropsiți, priviți cu frică sau cu dispreț; noi şi viața noastră paşnică am devenit subiecte de poveşti de groază, spuse de femei fără minte sau de copii speriați, seara în jurul focului. Vouă, care sunteți frați cu mine, vă adresez vechiul cuvânt de pace şi frăție, pe care, înainte ca oamenii înalți să ne calce pământurile, noi, piticii, îl adresam celor care ne ajutau şi ne erau prieteni. Eu, care mă trag din stăpânii lumii de Subpământ şi de Pestepământ, ai oamenilor din Subdealuri, ai oamenilor Pietrelor şi ai Copacilor, vă dau vouă, frații mei, parte egală din pământ, pădure, apă şi aer în Pădurea Verde şi în câmpie.

După ce termină de vorbit, piticul se desprinse uşor din cercul din preajma focului şi în curând în locul lui rămase doar bezna dintre copaci.

Capitolul III

CUM S-A LUPTAT ROBIN CU SPIONUL CERȘETOR ŞI CUM L-A CAPTURAT PE ŞERIF

Iarna se dusese, iar soarele plăpând de primăvară îşi arunca razele departe printre copacii arămii din Sherwood; adierile uşoare de vânt mângâiau mugurii cruzi de aluni, de sălcii şi de plopi. Sturzul, cățărat tocmai în vârful celui mai înalt ulm, anunța că nu mai era pic de zăpadă pe nicăieri, că pe toți pomii mugurii se zoreau să crească iute, că gâzele iscodeau de prin ascunzişuri, şi că, negreşit, tot ce era hrană, viață şi dragoste se întorcea în lumea care timp de multe săptămâni a fost parcă moartă şi învelită în giulgiul veşniciei.

O poiană largă, curios lipsită de orice urmă de vegetație, se întindea cât vedeai cu ochii, iar într-o margine a poienii se aflau două movilițe înverzite, aproape identice deşi, privind cu mai multă atenție, puteai observa că una dintre movilițe se ridica domol în marginea poienii, pe când cea de a doua avea, în partea dinspre pădure, o umflătură bine conturată. Poiana părea lipsită de orice fel de viață. Totuşi, o cărare, abia zărită, pornea dintr-un anumit punct de lângă movilița mai îndepărtată şi conducea spre pădure. Desigur, cărarea ar fi putut fi drumul unor perechi de iepuri care îşi aveau vizuina la poalele dealului şi care mergeau pe poteca deja bătătorită şi-şi căutau hrana.

Brusc, dinspre pădure, apăru un om mărunt şi păşind grăbit traversă poiana, ajunse la prima moviliță, îi atinse vârful, după care parcă se scufundă în pământ. Era Hob din Deal. După puțin timp, din movilița dinspre pădure se desprinse o bucată de brazdă înverzită, care, brusc, se scufundă în moviliță, de unde apărură două fețe omeneşti - Hob din Deal şi fratele lui, Ket. Priviră cu grijă

în jurul lor. Bucata de brazdă se închise la loc, iar ei cu paşi grăbiți porniră pe cărarea ce o aveau în față. Din când în când, priveau înapoi ca să se asigure că ridicăturile de pământ îi protejau de ochii iscoditori din pădure, de unde se ivise Hob.

În scurt timp, ajunseră la partea cea mai apropiată a pădurii şi începură să alerge printre aleile umbroase dintre copacii dezgoliți. O bună bucată de vreme, cam cât ai număra până la douăzeci, n-a existat nici o mişcare în poiană. Numai că, deodată, din partea de pădure de unde ieşise Hob prima dată, se auzi un zgomot de copite, şi se zăriră luciri de arme, iar pe cărarea îngustă se iviră opt călăreți care, părăsind desimea copacilor, se opriră în poiană şi priviră departe în zare.

Căpetenia grupului era un om cu o înfățişare distinsă, chiar aristocratică, şi o față frumoasă. Pe cap avea un coif de oțel, pieptul îi era acoperit cu o cămaşă de zale, iar în mâna dreaptă ținea o lance. Lângă acesta călărea un om cu o înfățişare blândă de om al bisericii, îmbrăcat cu haine mânăstireşti. În spatele lor veneau şase călăreți, fiecare cu lance, cămaşă de zale, coif de oțel, tolbă cu săgeți fixată la spate şi arcul agățat de şa. După înfățişare erau oameni liberi şi cu siguranță formau o gardă de nobili care dețineau pământuri întinse.

- Ei bine, stăpâne Gammell, zise cel care semăna cu un preot uitându-se în dreapta şi în stânga, pe unde s-o luăm acum? În sălbăticia asta de copaci, tufişuri şi movile mă îndoiesc că domnia ta ar putea să spere să-şi găsească ruda fugară.

- Ba deloc. E clar ca lumina zilei, zise Gammell, zâmbind. Peste două dealuri, ne-a zis țăranul acela de la Outwoods, mai mergeți cam o milă prin pădure până ajungeți la o cotitură. De acolo, căutați stâncile crestate din Clumber care traversează apa, şi - Stăpânul Gammell râse cu poftă - s-ar putea să vă treziți cu o săgeată în

coaste şi atunci veți fi siguri că omul vostru v-a zărit deşi voi nici habar n-aveți pe unde o fi. E clar că acesta-i drumul, bunul meu Simon, sfârşi el povestirea, către locul unde a iernat Robin, hai, deci, să pornim.

Dând pinteni calului, conducătorul grupului, Alfred de Gammell sau Gammell, porni primul spre poiană, urmat de prelat şi de cei şase arcaşi.

- Aş zice să nu ne apropiem prea tare de dealurile acelea înverzite, spuse Simon. Se spune că sunt locuite de duhuri, şi s-ar putea să avem parte de vreo vrăjitorie, dacă ne apropiem prea mult.

- Doar nu eşti de la țară, spuse Gammell amuzat. Sunt nenumărate movile împrăştiate prin locurile astea, şi nimeni nu a pățit nimic din cauza lor, după cât cunosc eu. Eu, chiar am avut una pe pământul meu la Locksley şi, deşi țăranii mei m-au rugat să nu sap bucata aceea de pământ, n-am vrut să las locul nelucrat şi am arat peste tot. N-am găsit nimic suspect; era doar o groapă în mijloc în care am găsit o oală cu urme de oase arse, nişte săgeți mici şi nişte spărturi de piatră. Urme de morminte vechi.

- Totuşi, eu am citit despre astfel de movile singuratice, locuite de duhuri încântătoare care atrag suflete în lumea lor, le supun la vrăjitorii şi la tot felul de farmece, susținu în continuare prelatul.

- Mă tem, interveni din nou Gammell, că astea sunt poveşti, spuse sau cântate pe la bâlciuri, menite să-i facă pe oameni să se distreze o oră-două, dar nu au nici o valoare pentru oamenii cu judecată.

Cu toate astea, prelatul privea cu mare atenție dealurile înverzite, în timp ce treceau prin dreptul lor de parcă s-ar fi aşteptat ca, din moment în moment să apară ceva malefic şi misterios din ele, şi să-i prindă în vârtejuri drăceşti de spirite venite de pe alte tărâmuri. Simon era un om de oraş; nu-i plăcea câtuşi de puțin umbra pădurilor. Trăise mai mult în oraş şi nimic nu-i suna mai plăcut

decât sporovăiala negustorilor şi a precupeţelor din piaţă şi îi plăceau mult străzile înguste de vedeai doar o bucăţică de cer printre acoperişurile aplecate ale caselor.

Merseră cam o jumătate de milă prin pădure când, deodată, un strigăt ascuţit izbucni deasupra capetelor lor. Era ca un ţipăt de pasăre prinsă în ghearele unui uliu şi, ca la o comandă, toţi priviră în sus. În acel moment se auzi o voce puternică, strigând:

- Opriţi-vă, călătorilor, să nu mişte nimeni!

La aceste cuvinte, călăreţii coborâră ochii şi privind în jur văzură că ceea ce li se păruseră că erau trunchiuri de copaci, erau acum douăzeci de oameni în tunici brune, pantaloni strânşi pe picior şi glugi; fiecare îşi avea arcul întins la maximum, cu o săgeată aşezată în arc gata de a fi lansată.

Câţiva dintre oamenii înarmaţi din spatele stăpânului mormăiră ceva în barbă şi priviră furioşi în jur ca şi cum ar fi căutat o modalitate de a scăpa. Zadarnic - arcaşii îi înconjuraseră din toate părţile. Tunicile şi pantalonii arcaşilor aveau aproape aceeaşi culoare cu a copacilor din jurul lor, ceea ce te făcea să crezi că vezi o împletitură de crengi sau un stejar tânăr, până când vârful strălucitor al săgeţii îţi spunea că te-ai înşelat.

Alfred de Gammell îşi muşcă buza de furie, iar din ochi îi ieşeau flăcări, totuşi îşi înfrânse mânia şi zise mimând bună-dispoziţie:

- Ei bine, oameni buni, ce vreţi de la mine?

- Aruncă armele, veni replica din partea unui bărbat înalt şi puternic care şedea în picioare lângă trunchiul unui stejar chiar lângă ei.

Cu un aer cât se poate de ursuz, cei şase luptători executară ce le ceruse banditul, iar după ce toate armele lor zăceau pe pământ se auzi din nou o comandă:

- Faceţi zece paşi înainte!

După ce şi această comandă fu îndeplinită, cel ce vorbise numi trei dintre oamenii săi care să se ducă şi să adune armele aruncate de călători.

- Acum, i se adresă el lui Gammell, tu vei veni să-l întâlneşti pe stăpânul nostru şi cârmuitorul din aceste locuri.

- Şi cine e, mă rog, stăpânul tău, măi prăjină? întrebă Gammell cu furie în glas, în timp ce lunganul îi apucă frâul calului trăgându-l înainte.

- Asta ai s-o afli de la el, zise banditul. Dar, ar fi bine să ai punga bine garnisită ca să poți onora nota de plată după ce veți fi cinstiți cum se cuvine, tu şi semenii tăi.

Răspunsul lui Gammell fu oprit de un strigăt ce venea dintre copacii din fața lor. Privind într-acolo, călătorii văzură un bărbat înalt însoțit de alți doi mai mărunți venind spre ei. Bărbatul cel înalt era îmbrăcat în verde; avea o pelerină care îi ajungea până în dreptul genunchilor, iar capul şi fața îi erau acoperite cu o glugă.

Banditul care ținea frâul calului lui Gammell se opri la vederea omului în verde şi zise:

- Stăpâne, ceata asta de prostănaci înarmați orbecăia pe aici prin pădure de parcă ar fi avut învoire de la domnia ta, ceea ce nici regele nu are. Le mai serviți o masă sau le vămuim pungile şi îi lăsăm să-şi vadă de drum mai uşori şi mai înțelepți decât înainte?

Timp de câteva clipe, omul în verde tăcu şi privi fața primului călăreț. După care, cu un zâmbet larg se apropie de el cu mâna întinsă şi, aruncându-şi gluga pe spate ca să i se vadă fața, zise:

- Dă-mi mâna, vere, şi iartă purtarea grosolană a oamenilor mei.

Tresărind, Gammell privi cu mare atenție figura lui Robin cel cu glugă, adică Robin Hood[2], deoarece el era

---

2 În lb. engleză hood înseamnă glugă. (n.tr.)

omul în verde; şi strângând mâna proscrisului, îi zise, cu acelaşi zâmbet larg:

- Robin, măi hoţomanule! Trebuia să-mi închipui că ăştia sunt oamenii tăi. Să ştii că tu eşti omul pentru care am venit prin locurile astea.

Gammell descălecă şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară şi se sărutară pe amândoi obrajii. Apoi, Gammell îl ţinu pe Robin la o distanţă de un braţ şi aprecie, jumătate în glumă, jumătate în serios, chipul bronzat, ochii strălucitori şi neînfricaţi, părul brun şi trupul suplu şi puternic.

- Pe altarul din Walsingham! zise Gammell, nu cred că te-aş fi recunoscut, aşa înalt cum ai crescut de când ne-am despărţit cu cinci ani în urmă la Locksley. Mi-a părut tare rău, Robin, când am auzit că a trebuit să iei calea codrului - păcat că ai fost cam slobod la gură şi cam iute la fapte!

- Uite ce e, vere, răspunse Robin pe un ton sobru, nu avem ce discuta despre acest subiect. Nu vom fi niciodată de aceeaşi părere. Tu ai hotărât să-ţi păstrezi bune relaţii cu castelanul cu care te învecinezi şi să închizi ochii la multe lucruri pe care eu le înfierez şi le combat cu arma în mână. Hai şi spune-mi, care-i motivul venirii tale aici?

- Să te văd, Robin, şi să-ţi mulţumesc, veni răspunsul, şi să te avertizez!

- Să-mi mulţumeşti?

- Exact. Pentru fapta ta nobilă de la Havelond! spuse Gammell. A fost dreaptă judecata pe care le-ai aplicat-o celor doi ticăloşi şi trădători care au tâlhărit-o pe sărmana noastră verişoară după ce îşi căutase în zadar dreptatea chiar la curtea de judecată a regelui!

Într-adevăr, fapta aceasta, întâmplată după ce oamenii înarmaţi ai episcopului au fost lichidaţi, iar autorul şi-a început prima pribegie, a dus faima lui Robin în ţinuturile Yorkshire, Derby şi Nottingham, învecinate cu păduri dese şi umbroase. Era spre sfârşitul toamnei, cu

puțin înainte ca iarna să cuprindă pământul cu gheara ei de gheață. Alice din Haveland, verişoara lui Robin, locuia cu soțul ei, Bennett, un arendaş înstărit, în Scaurdale, în ținutul Yorkshire. În urmă cu doi ani, un grup de tâlhari scoțieni împreună cu cei din neamul lui Galloway, sălbatici şi cruzi ca nişte hiene, a coborât din părțile nordice arzând şi distrugând tot ce întâlneau. Un cavaler scoțian l-a luat ostatic pe Bennett cerând răscumpărare, iar până atunci a hotărât să-l țină închis într-o temniță. Cât timp a stat în temniță, Thomas de Patherley şi Robert de Prestbury, vecini cu soția lui Bennett, au năvălit pe moşia din Havelond, şi-au împărțit pământul între ei, au dărâmat toate casele de pe moşie, iar pe Alice au aruncat-o afară din casa în care locuia.

Biata femeie n-a găsit dreptate nici la curtea de judecată a regelui, nici la administratorul castelanului căruia îi plătea arendă. După ce Bennett a stat un an în temniță, soția lui a reuşit să-i plătească răscumpărarea şi să-l elibereze. Când a revenit şi a auzit că toată averea îi fusese prădată, a intrat plin de mânie pe moşia lui pe care o stăpânea de drept. Însă, duşmanii şedeau la pândă şi îi traseră o bătaie, din care bietul om abia scăpă cu viață. Soția lui apelă din nou la judecata regelui, unde i se spuse că Bennett trebuie să se prezinte personal - deşi, bietul om era aşa de rău bătut că nici nu putea să stea în picioare. Pe de altă parte, Thomas de Patherley şi Robert de Prestbury, dovedindu-se mai puternici şi lipsiți de scrupule, rămaseră stăpâni pe pământul pe care îl furaseră.

Acum, Alice se gândi să apeleze la rude. Se duse la Alfred de Gammell. Acesta îi promise că va prezenta din nou cazul ei în fața regelui, dar femeia nu mai aştepta dreptate pe această cale. Îşi pregăti calul şi, însoțită de o slugă şi un țăran, porni spre Pădurea Verde, unde se

ascundea viteazul ei văr, Robin Hood. Cu greu ajunse la el şi îi povesti tot necazul pe care îl avea şi îl rugă s-o ajute.

Robin o linişti asigurând-o că o va ajuta, iar femeia ținu în mare secret vizita pe care i-o făcu lui Robin. Peste câteva zile se răspândi zvonul că, într-o noapte, oamenii din Scaurdale au văzut două case arzând în sus înspre pădure, şi mai ziceau că cei doi hoți îşi primiseră pedeapsa. A doua zi, toți oamenii aflaseră şi erau bucuroşi că Robin Hood îi ucisese pe Thomas de Patherley şi pe Robert de Prestbury, dându-i înapoi lui Bennett din Havelond pământul pe care cei doi ticăloşi i-l luaseră cu japca.

- Ai să vezi, zise Alfred de Gammell, ascultând plin de admirație şi străduindu-se să-şi reprime repulsia față de actele sângeroase, fapta ta îi va face pe locuitorii lungi de mână din preajma pădurilor să nu mai fie atât de cruzi ca să nu le vină şi lor rândul.

- Sper să se întâmple aşa, spuse Robin, cu o mină încruntată. Dacă astfel de ticăloşii, ca cele suferite de Bennett şi de vara voastră, rămân nepedepsite, de la cine să aştepte dreptate cei ce sunt bătuți şi oprimați? De la bunii tăi preoți, vere, care îi jecmănesc pe cei săraci la fel ca baronii care îşi umplu pungile cu bani storşi din munca bieților țărani? Dar, despre ce avertisment vorbeai?

- E vorba de Sir Guy de Gisborne şi de uneltirile lui murdare, răspunse Gammell. Am fost ieri la Outwoods, care este în administrația regelui până va împlini un an şi o zi de când ai fost declarat renegat. Acolo am vorbit cu Cripps, bătrânul magistrat care ştiu că îți este prieten şi care mi-a spus că Sir Guy fierbe de mânie pentru ce i-ați făcut, tu şi oamenii tăi. Era un om hain şi înainte ca voi să-i ardeți casa, dar acum este şi mai nemilos şi plin de gânduri de răzbunare. A jurat că te va prinde şi te va ucide.

- Despre ce uneltiri vorbea Cripps?

- Sir Guy îi este devotat lui Ralph Murdock, şeriful din Nottingham, iar nişte şerbi au povestit că au auzit pe

hoinari spunând că Sir Guy împreună cu şeriful Murdock le dau bani unor puşlamale ca să se deghizeze în cerşetori, călugări pelerini, ori negustori ambulanți, şi să umble prin păduri să afle locurile secrete, ca într-o bună zi să-şi adune oamenii înarmați şi să vă ia ca din oală.

- Îți mulțumesc pentru ştire, zise Robin, deşi nu părea să-i acorde prea mare importanță; acum, haideți să prânzim cu toții.

Ajunseră într-un loc tăinuit lângă nişte dealuri înverzite în apropierea unui râu; puțin mai sus, într-o peşteră, îi aştepta ospățul pe care toți îl onorară cum se cuvine.

Robin şi tovarăşii săi îl întrebară pe Gammell dacă Sir Guy îi tratează pe şerbii de pe moşia lui mai rău decât înainte.

- Oamenii spun că nu, răspunse Gammell; dar există o explicație. Se spune că atunci când Robert, starețul Mânăstirii St. Mary a aflat că i-ai ucis luptătorii înarmați şi că oamenii tăi au devenit fugari, s-a mâniat rău şi i-a spus lui Guy că i-a gonit oamenii de pe moşie, iar dacă nu va fi mai atent, va fi posibil să piardă administrarea moşiei. În consecință, oamenii sunt tratați ceva mai bine decât înainte, dar pe Sir Guy ei îl urăsc, din ce în ce mai mult.

- Ce minune! zise Scarlet, cu dispreț în voce, când auzi cele relatate, o vorbă milostivă de la umflatul şi trufaşul stareț de la St. Mary!

- E posibil, unchiule, zise micuțul Gilbert Mână Albă, care, dintotdeauna îşi dorise să devină preot şi să învețe să citească, poate că nu starețul îi spune lui Sir Guy să chinuiască oamenii de pe moşie, ci asta porneşte din inima lui tiranică.

Aceeaşi dorință o mai tăinuiau şi alți renegați în inimile lor şi din acest motiv nu-l judecau prea aspru pe stareț.

În curând, stăpânul Gammell şi oamenii lui porniră la drum, iar Robin Hood şi câțiva renegați îi însoțiră până la marginea pădurii de unde le arătară drumul spre satul Locksley, care se afla la sud-vest de micul oraş Sheffield.

Trei zile mai târziu, Robin mergea pe lângă drumul mare ce ducea de la Pontefract, prin pădure, la Ollerton şi Nottingham. Se gândea la ceea ce îi spusese vărul său despre planurile lui Guy de Gisborne de a-l captura, viu sau mort şi, cum mergea pe la umbra unor copaci, auzi un zgomot de paşi; când ridică privirea, văzu un cerşetor venind pe drum.

Robin, din spatele copacilor, îl putea vedea fără ca el să fie observat. Omul călca cu paşi mari, avea un fel de târnăcop mare în mână, iar Robin se întreba dacă era chiar cerşetor sau era unul din spionii puşi de Gisborne să-l urmărească.

Haina omului era plină de petice şi părea, mai curând, o grămadă de haine puse una peste alta; purta nişte pantaloni zdrențăroşi şi nişte ghete mari şi scâlciate. Peste piept îi trecea o curea de care era agățat un sac pentru merinde, iar într-o cingătoare ce-l cuprindea de jur împrejur se afla un pumnal într-o teacă de piele. Pe cap avea o pălărie lată şi groasă, de ai fi zis că cineva a cusut trei pălării împreună ca să facă una singură.

Bănuielile lui Robin încep să se confirme văzând că omul era îmbrăcat ca pentru un rol într-o piesă de teatru şi nu ca un cerşetor adevărat. În plus, îşi mişca privirea continuu dintr-o parte în alta a potecii pe care mergea.

În momentul în care trecu de locul unde şedea Robin, renegatul strigă la el:

- Stai pe loc, cerşetorule! De ce eşti aşa de grăbit?

Cerşetorul nu răspunse nimic şi grăbi pasul. Când Robin îi apăru în față, omul, furios, îi arătă bâta. Avea o figură de om rău şi o cicatrice ce mergea de la frunte până la obraz.

- De ce te legi de mine, pădurene? se răsti el. Nu poate un om să treacă în linişte pe drumul regelui fără ca orice terchea-berchea să strige la el?

- Nu te încrunta, cerşetorule, îi spuse Robin. Uite de ce te-am oprit. Trebuie să-mi plăteşti vamă ca să poți trece mai departe prin pădure.

- Vamă! strigă celălalt şi izbucni în râs; dacă aştepți să-ți plătesc eu vamă, caraghiosule, nu mai pleci de aici nici peste un an.

- Ia vino încoa', spuse Robin; desfă-ți haina şi arată-mi ce conține punga ta. După îmbrăcăminte pari un cerşetor bogat - dacă eşti cu adevărat cerşetor şi nu cumva un escroc deghizat în cerşetor.

Omul îi aruncă lui Robin o privire plină de suspiciune şi puse mâna pe bâtă.

- Uşurel, omule, spuse Robin pe un ton prietenos, nu te repezi la bâtă. Cred că ai un bănuț pe care să-l dai vamă unui sărman pădurean.

- Nu-ți dau nimic, pungaşule, urlă cerşetorul. Nu mi-e frică de săgețile tale şi voi fi bucuros să te văd spânzurat de un copac - cum ai să fii cât de curând, sper.

- Iar tu, fără îndoială, spuse Robin, ai să-ți încasezi banii murdari pentru treaba murdară de trădător pe care o faci. Am crezut că eşti chiar un biet cerşetor! Dar pe fața ta stă scris: escroc şi trădător. Ascultă-mă bine! Ştiu că eşti spion şi îl ştiu şi pe ticălosul care te plăteşte, aşa că n-ai să scapi nevămuit. Aruncă-ți punga pe pământ dacă vrei să nu treacă o săgeată prin tine!

În timp ce vorbea, Robin potrivi o săgeată în arc, dar degetele nu prinseră coarda arcului, iar apoi îşi aplecă privirea să vadă ce avea de făcut. Mişcarea se dovedi greşită. Ca o pisică sălbatică, cerşetorul sări înainte şi cu o lovitură de târnăcop smulse arcul şi săgeata din mâna lui Robin.

Renegatul făcu un salt înapoi şi-şi scoase sabia, dar cerşetorul, cu iuţeala gândului se repezi şi-l lovi pe Robin în cap. Robin căzu la pământ, când, dinspre drum, se auziră nişte strigăte. Cerşetorul privi într-o parte şi în alta, duse mâna la cuţitul de la brâu şi se ghemui ca şi cum ar fi vrut să sară pe renegat şi să-l ucidă de-a binelea.

Un bărbat în haine maronii sări dintr-un tufăriş de la doi-trei yarzi mai încolo, apoi, mai săriră doi. Îl priviră pe cerşetor, care îşi luă pe dată un aer nevinovat şi porni spre drum, iar o cotitură în cărarea care şerpuia printre copaci îl ascunse cu totul ochilor lor.

Doi dintre cei trei erau tineri recruţi sosiţi în ceata renegaţilor, iar al treilea era Dodd, luptătorul înarmat care s-a predat lui Robin după ce acesta îl ucisese pe Hugo de Lynn. Cum mergeau ei de-a lungul drumului, deodată Dodd zări arcul şi săgeata care fuseseră smulse din mâna lui Robin şi se opri.

- Hei, hei, exclamă el; ce s-a petrecut pe aici? Iată arcul stăpânului nostru. Îl cunosc după deschiderea lui - nici o altă mână nu s-ar pricepe să-l folosească.

- Ia priviţi! strigă un altul, îndepărtând nişte ramuri dintr-un tufăriş unde căzuse Robin; e un om rănit - Sfântă Fecioară, e chiar stăpânul nostru! Vai, Sfinte Petre, cine a putut să facă o asemenea ticăloşie?

Cu mare grijă, Dodd îngenunche lângă stăpânul lui şi îşi strecură mâna în pieptul rănitului ca să ştie dacă îi mai bate inima. Apoi strigă:

- Băieţi, slavă tuturor sfinţilor, trăieşte. Daţi fuga la izvorul de colo, de lângă mărăciniş şi aduceţi nişte apă în bonetele voastre.

Curând, după ce îşi stropi faţa cu apă, Robin îşi reveni. Gemu din adâncul pieptului, îşi duse mâna la cap, semn că-l durea, şi deschise ochii.

- O, stăpâne, zise Dodd, spune-mi cine a făcut fapta asta ticăloasă? Cu siguranță, a fost o cursă pusă la cale de ceva trădători. Câți au năvălit asupra ta?

Robin zâmbi cu un aer trist când văzu cele trei figuri îngrijorate aplecate asupra lui, şi după puțin timp, simțindu-se destul de refăcut, se sculă în picioare.

- Doar unul m-a atacat, spuse Robin, un găligan voinic, îmbrăcat ca un cerşetor. M-a atacat cu un târnăcop în timp ce îmi potriveam o săgeată în arc, şi înainte să mă pot apăra, m-a doborât şi am leşinat.

- Zău, pe sfânta cruce, zise Dodd, el a fost, ticălosul care făcea pe cerşetorul, pe care l-am întâlnit pe drum - şi ce inocent părea! Fuga băieți, după el, zise către ceilalți doi tineri, arătați-vă iscusința şi prindeți-l, apoi aduceți-l aici ca stăpânul să-l trimită pe lumea cealaltă.

- Dar, spuse Robin, umblați pe furiş în preajma ticălosului. Eu am făcut prostia să mă apropii prea mult de bâta lui şi asta m-a costat o lovitură zdravănă. Dacă-l lăsați să-şi folosească ciomagul vă schilodeşte.

Cei doi tineri făgăduiră că se vor furişa pe urmele cerşetorului cu multă precauție şi porniră în grabă la drum, în timp ce Dodd rămase lângă Robin până ce acesta se simți în deplină putere ca să se ridice şi, ajutat, să ajungă la tabăra renegaților.

În timpul acesta, cei doi tineri renegați, ştiind că cerşetorul nu putea să meargă decât pe drumul ce trecea prin pădure, se grăbiră să-l surprindă, fără ca el să prindă de veste. Totuşi, unul dintre ei, Bat sau Bart, sugeră să apuce pe un drum mai scurt, printre copaci, ceea ce le-ar permite să-l pândească pe cerşetor şi să-l prindă la strâmtoare. Celălalt aprobă planul şi porniră prin pădure. Aveau picioare puternice dar, dacă şi mintea le-ar fi fost la fel de ageră ca forța fizică, totul s-ar fi petrecut cu bine. Dar ei plecaseră doar de trei săptămâni de la plug şi de la

munca istovitoare pe moşia castelanului şi nu puteau să fie la fel de isteți cum aveau să devină în curând.

Îşi continuară cursa printre copaci, prin smârcuri şi bălți noroioase, țopăind peste dâmburi şi coline. În cele din urmă, ajunseră din nou la drumul mare, trecând iar prin pădure printr-un loc unde poteca întâlnea o vâlcea, ca o groapă îngustă şi puțin adâncă şi unde s-au aşezat să aştepte, fiecare ascuns după câte un copac, de o parte şi alta a drumului.

Nu după mult timp, cum şedeau ei ghemuiți, în aşteptare, auziră un mers greoi şi târşit coborând o pantă a drumului, şi privind atent înainte îl văzură pe omul în haine de cerşetor pe care îl întâlniseră la locul unde era Robin leşinat.

Când omul ajunse la partea de drum dintre cei doi tineri, amândoi săriră pe el, şi înainte să se poată gândi cum să fugă, unul dintre băieți îi smulse târnăcopul din mână, iar celălalt îi scoase pumnalul de la cingătoare şi i-l sprijini la piept.

- Turnător ticălos! îl apostrofă renegatul, nu te mai zbate dacă nu vrei să mă fac şi eu popă şi să te trimit în lumea de dincolo.

Cerşetorul turba de furie privind pe cei doi pe rând şi gândindu-se cum să facă să scape. Dar, văzând că nu avea nici o şansă de a scăpa, se hotărî să se folosească de niscaiva şiretlicuri care să-l scoată din încurcătură.

- Dragii mei domni, spuse el cu un glas plin de supunere, nu-mi luați viața! Îndepărtați cuțitul ăsta îngrozitor de la gâtul meu că mor de frică numai văzându-l. Cu ce v-am greşit eu de vreți să mă ucideți? Şi, la ce v-ar folosi zdrențele astea dacă ați ucide şi ați jefui un cerşetor amărât şi bătrân?

- Minți, escrocule! strigă Bat furios. Cel mai bine ar fi fost să-ți fi înfipt, pe loc, cuțitul în coaste. Tu, aproape ai lăsat fără viață pe cel mai viteaz şi cel mai cinstit om din

câți trăiesc în Sherwood şi Barnisdale. Te vom lega şi te vom duce înapoi unde se va hotărî dacă vei sta ca țintă pentru săgețile noastre sau vei atârna de un copac, nefiind demn să primeşti săgeți valoroase în scăfârlia ta ticăloasă.

- Bunii mei domni, se văicări cerşetorul, vorbiți de pădureanul pe care l-am lovit, cu puțin timp înainte, şi pe care ziceți că aproape l-am omorât? Ooh, pe legea mea, am fost în legitimă apărare când l-am lovit. Îmi pare tare rău că lovitura mea i-a adus moartea.

- Tacă-ți gura, n-ai omorât pe nimeni! strigă Bat. Crezi tu că bâta asta jegoasă ar putea să curme o viață atât de frumoasă? Trăieşte, şi-ți va veni de hac în mai puțin de o oră, ai să vezi.

- Haide, Michael, îi zise Bat tovarăşului său, să-l legăm pe borfaş cu propria-i cingătoare şi să-l îmbrâncim până la stăpânul nostru. Eşti destul de urât, borfaşule, dar vei fi şi mai urât, continuă Bat, când te vei legăna rânjind într-un laț.

Cerşetorul văzu că Bat era un om hotărât şi dacă nu va găsi repede nişte trucuri prin care să scape din mâinile lor, va fi vai de el.

- Ascultați-mă, vitejilor, zise el, făcând în aşa fel încât să-i tremure vocea, fie-vă milă de un biet cerşetor bătrân. Regret din tot sufletul răul pe care i l-am făcut viteazului vostru conducător, dar aş dori tare mult să mă recompensez pentru răul pe care l-am pricinuit. Dezlegați-mă, şi vă voi da douăzeci de galbeni pe care-i am în sacul meu, şi încă nişte mici piese de argint pe care le-am ascuns printre zdrențele mele.

Auzind aceste cuvinte, le cam sticliră ochii, atât lui Bat cât şi lui Michael. Nu mai văzuseră bani în viața lor până acum şi şansa de a avea fiecare zece galbeni - o sumă fabuloasă pentru ei - depăşea loialitatea lor față de stăpân.

- Arată-ne banii, pungaş bătrân, îi zise Bat. Cred că minți. Dar, hai, arată-i!

Îl dezlegară pe cerşetor, apoi el îşi dezbrăcă mantaua şi o aşeză pe pământ. Se pornise un vânt o dată cu înserarea, iar omul, care şedea cu spatele spre direcția de unde sufla vântul, îşi scoase două traiste - probabil cu pâine, carne şi făină de ovăz - pe care le puse pe pământ în fața lui.

În final, îşi scoase cureaua din jurul gâtului, de care era agățată o altă traistă care îi atârna pe şold.

- Aici, zise el, îmi ascund banii, pentru mai multă siguranță. E plină cu cârpe cu care mă înfofolesc când suflă un vânt puternic sau îmi învelesc picioarele ca să le încălzesc.

Când îşi ridică cureaua deasupra capului, Bat zări sub brațul stâng al cerşetorului un săculeț prins pe o curea subțire. Săculețul părea foarte ingenios ascuns, iar Bat se gândi că acolo trebuia să se găsească ceva foarte valoros şi şmecherul de cerşetor amesteca şi încurca lucrurile aşa încât renegații să nu pună mâna pe săculeț.

Bat se aplecă înainte, prinse cureaua, şi cu o învârtitură rapidă de cuțit o tăie. Săculețul era, acum, în mâna lui. Cerşetorul se repezi să i-l smulgă, dar îl împiedică traista voluminoasă pe care o ținea în mâini. Se zbătu în continuare să apuce săculețul, dar amândoi îşi țineau cuțitele înspre pieptul cerşetorului.

- Opreşte-te, pocitanie! se răsti Bat, că de nu, îți vom lua atât viața cât şi prada. Şi lasă-te de şmecherii ca să n-o pățeşti.

Cerşetorul văzu că Bat devenise bănuitor şi renunță să mai încerce să-şi recupereze săculețul pe care renegatul îl ghemui la pieptul tunicii sale. Încruntat şi cu o privire posacă, îşi puse traista cea mare pe pământ şi se aplecă să o deschidă. Renegații se aplecară şi ei ca să vadă dacă mai avea cumva vreo şmecherie pregătită.

Îşi înfundă mâinile în traistă şi ca un fulger le aruncă în față un nor de făină de ovăz. Renegații, complet orbiți, se retraseră, blestemându-l şi amenințându-l pe cerşetor, deşi habar nu aveau pe unde era acesta.

În momentul următor, băieții simțiră o lovitură de ciomag peste cap şi peste umeri; cerşetorul îşi recuperase repede ciomegele şi începu să-i lovească cu sete. Bat, deşi avea făină în ochi, simți cum mâna cerşetorului îi sfâşie tunica şi, pe nevăzute, lovi cu cuțitul pe care-l ținea încă în mână, după care întrezări pe cerşetor retrăgându-şi mâna rănită şi pregătindu-se să-i aplice lui Bat o lovitură de bâtă drept în cap, care ar fi fost cu siguranță mortală.

Renegatul nu mai avea nici o îndoială - săculețul conținea ceva foarte valoros. Se mişcă puțin exact când bâta se îndrepta spre capul lui, iar dacă şi-ar fi atins ținta, i-ar fi despicat capul. Bat nu se mai uită înapoi şi începu să alerge cât îl țineau picioarele, urmat de tovarăşul său. Cerşetorul îi urmări un timp, dar grămada de haine de pe el îl împiedica şi renunță să-i mai urmărească.

Se întunecase de-a binelea când cei doi renegați se întoarseră, dezamăgiți, în tabără.

- Suntem doi mari proşti, spuse Bat, şi mă voi lăsa de bună-voie pedepsit de biciul stăpânului Robin.

- Pe mine mă dor atât de tare oasele de la bețele primite de la bruta aia, încât n-aş mai dori în ruptul capului altă ciomăgeală, zise Michael. Mă gândesc să mă ascund pe undeva, un timp, până îmi mai trece durerea de oase şi poate s-o mai îmbuna şi stăpânul nostru.

- N-ai decât să fugi, prostule, zise Bat cu mânie în glas, şi să flămânzeşti prin pădure, cu siguranță, sau dă fuga înapoi la castelanul tău de unde ai fugit şi să te ciomăgească administratorul castelului.

Michael era înspăimântat de ambele perspective, atât de pădurea singuratică, cât şi de biciul castelanului, iar

până la urmă alese să meargă cu Bat şi să suporte pedeapsa pe care Robin avea s-o hotărască pentru ei.

Ajunseră în tabără tocmai când renegaţii se pregăteau pentru cină, şi Bat le povesti tot ce se întâmplase cu deplină sinceritate, ceea ce dovedea cât îi era de ruşine pentru faptele sale. Robin îi ascultă cu răbdare, iar la urmă spuse:

- Mai ai săculeţul pe care l-ai luat de la ticălos?

Bat uitase de săculeţ, dar pipăindu-şi tunica îl găsi, îl scoase şi i-l dădu lui Robin. Acesta îi ceru lui Bat să-i aducă o făclie ca să poată examina conţinutul săculeţului.

Mai întâi, găsi trei galbeni înveliţi într-o cârpă, apoi un inel cu un desen gravat pe el şi, de pe fundul săculeţului scoase un pergament mic, împăturit cu grijă. Îl desfăcu, îl netezi bine şi citi. E drept că Robin primise ceva învăţătură şi ştia să citească în limba latină de pe vremea când îşi petrecuse copilăria în casa unchiului său din Locksley, dar nu citise prea mult de când era adult.

Pe măsură ce citea, cu pauze, cuvintele latineşti şi le pricepea înţelesul, faţa i se încrunta, iar privirea îi devenea tot mai furioasă. Traducerea din latină suna cam aşa:

„Către veneratul stăpân Ralph Murdock, şeriful ţinuturilor Nottingham şi Derby, cu salutul nostru. Să ştiţi că aducătorul acestor slove, Richard Malbête, este cel despre care v-am vorbit şi chiar mi-a fost recomandat de prietenul meu, Sir Niger le Grym. Este un om iute la minte şi la fapte, doritor de o plată bună, şi care nu refuză o acţiune oricât de disperată; o minte inventivă şi priceput în lupte. Dar să nu-i daţi vin, căci nu va mai fi bun de nimic. Acesta este omul care vă va ajuta să duceţi la bun sfârşit planul vostru de a lichida pe acel sălbatic cap de lup, Robin, împreună cu ceata lui de tâlhari, mereu în creştere. Sper să aud despre misiuni bine îndeplinite, în cel mai scurt timp.”

Scrisoarea nu era semnată, deoarece în acele timpuri oamenii nu-şi semnau scrisorile, le aplicau sigilii, iar această scrisoare purta un sigiliu pe o bucată de ceară albastră cu pecetea lui Sir Guy de Gisborne: un cap de om sălbatic, iar dedesubt o sabie.

Robin se uită la Bat şi la Michael care, cu capetele plecate şi vădit ruşinaţi, păreau că aşteaptă să fie pedepsiţi.

- Nu sunteţi buni să fiţi proscrişi, le spuse el cu severitate în voce. Sunteţi nişte hoţi de mâna a doua şi nişte şterpelitori de prin buzunare. Ar trebui să daţi fuga la oraş şi să pândiţi pe lângă taverne ca să jefuiţi pe cei care au băut peste măsură şi nu se mai pot apăra. Când v-am trimis să faceţi un lucru, acel lucru trebuia făcut, indiferent de tentaţiile ivite în calea voastră. Dar, cum voi aţi venit de curând de la plug, trec cu vederea, de data asta, greşeala voastră. Duceţi-vă acum, zise el cu o voce mai blândă, mâncaţi de seară şi să nu uitaţi că vreau ca voi să fiţi nişte băieţi buni şi ageri de aici înainte.

Niciodată nu primise Bat vreo vorbă bună de la şefii lui, aşa că vorbele lui Robin i-au mers direct la suflet.

- Stăpâne, zise el, aplecat pe un genunchi, am fost un prost şi merit biciul. Dar, dacă nu mă vei biciui, dă-mi ceva greu de îndeplinit, ceva care să mă ajute să-mi şterg din minte prostia pe care am făcut-o.

- Bunul meu stăpân, zise Michael, lasă-mă să mă duc şi eu cu el fiindcă vreau să te servesc şi eu ca un bărbat.

Robin îi privi o clipă şi pe faţă îi apăru un zâmbet când văzu cât de nerăbdători erau cei doi tineri recruţi.

- Duceţi-vă să mâncaţi acum, băieţi, zise el după un timp. Poate am să vă dau ceva de făcut în curând.

După ce terminară cina, Robin îl chemă pe Micul John la el şi îi vorbi:

- John, a plecat oare la drum mândrul olar din Wentbridge?

- Da, stăpâne, răspunse John, a plecat ieri cu un car plin cu oale şi strămchini. E un om vrednic, şi de cum s-au topit zăpezile nu stă ca babele la gura sobei, ci pleacă la muncă.

Robin întrebă unde avea de gând olarul să doarmă în noaptea aceea şi John îi spuse. Apoi, Robin îi chemă pe Bat şi pe Michael la el.

- Aţi vrut să vă dau o sarcină greu de îndeplinit, zise el, ei, tocmai am să vă dau una. Va fi una cu adevărat grea, dar voi trebuie s-o duceţi la bun sfârşit cu orice preţ. Voi cunoaşteţi bine drumurile prin pădure de aici la Mansfield, deoarece voi pe acolo aţi fugit amândoi de la castelanul vostru din Warsop. Vreau să vă duceţi pentru mine, în noaptea asta la Mansfield şi să-l găsiţi pe mândrul olar din Wentbridge. Spuneţi-i că doresc din tot sufletul să mă ajute ca pe un bun prieten şi să-mi dea hainele lui, oalele, căruţa şi calul, căci vreau să mă duc la târgul din Nottingham, deghizat.

- Vom face bucuroşi ce ne-ai spus, stăpâne, zise Bat. Ne vom lua bâtele, săbiile şi scuturile şi vom porni la drum chiar acum.

Micul John râse din toată inima.

- Voi veţi crede că e ceva aşa de uşor ca şi cum aţi spune hâş unei gâşte, spuse el. Dar dacă nu-l cunoaşteţi încă pe mândrul olar din Wentbridge, vă va ajuta el să-l cunoaşteţi cu ajutorul ciomegelor lui.

- Aşa-i, John, cum spui tu, zise Bat zâmbind, ţi-a dat şi ţie o astfel de lecţie.

- Este adevărat, răspunse John, fără să se sfiască. Am păţit-o rău când i-am cerut să plătească vamă proscrişilor anul trecut la vremea culesului; mi-a tras vreo trei ciomege pe care n-am să le uit niciodată.

- Toţi oamenii din Sherwood au auzit de isprava asta, zise Bat; dar mândrul olar este un om cuviincios, aşa am

auzit. Oricum, de-i va plăcea sau nu, va trebui să se supună dorinței stăpânului Robin.

- După aceea, mă voi întâlni cu voi la Forest Herne la răscrucea drumurilor dincolo de Mansfield, zise Robin, mâine, la o oră după ivirea zorilor.

- Vom fi acolo, negreşit, cu tot ce ai dorit, răspunse Bat şi împreună cu Michael porni la drum, sub cerul înstelat, spre Mansfield.

A doua zi, în târgul din Nottingham îşi făcea apariția un căluț maroniu, bine hrănit, care trăgea o căruță încărcată cu oale şi străchini, marfă bună de Wentbridge. Olarul, un om voinic, plin la trup şi roşu la față, purta o haină de culoare maro-roşcat, avea pe deasupra o pelerină peticită în câteva locuri, iar părul în dezordine. Robin era cât se poate de bine deghizat.

Fermieri, marchitani, negustori şi măcelari se îngrămădeau în târg, unii având deja instalate tarabele sau barăcile, în timp ce alții îşi descărcau căruțele sau coşurile de pe spinările cailor. Olarul îşi aşează oalele lângă căruță şi, după ce dădu calului ovăz şi paie, începu să-şi strige marfa.

Se aşezase cam la cinci paşi de uşa casei şerifului; casă construită din lemn, împodobită cu desene bizare şi care ocupa un loc la vedere într-o parte a târgului, iar ochii olarului priveau fără întrerupere spre uşa casei, deschisă acum, pentru ca cei care aveau treabă cu şeriful, fie că veneau călare sau pe jos, să poată intra.

- Oale bune de vânzare! strigă olarul. Luați oale de la mine! Oale şi străchini! Marfă bună şi ieftină vând azi. Veniți, neveste şi fete! Marfă bună şi ieftină pentru bucătăriile voastre!

Striga cu atâta însufleţire încât, în curând, o mulțime de locuitori ai satelor, care veniseră să-şi facă cumpărături, se îngrămădiră în jurul lui începând să se tocmească. Dar el nu se tocmea; lăsa pe fiecare să-şi ia marfa la prețul

oferit de cumpărător. Vestea despre oalele ieftine se răspândi repede, şi, în foarte scurt timp, mai rămăsese cam o jumătate de duzină de oale.

- E un prost, spuse o femeie, ăsta nu-i olar. Ştie să facă oale bune, dar nu ştie cum să se tocmească. Niciodată nu o să se pricopsească cu comerţul lui.

Robin chemă o slujnică ce tocmai ieşea din casa şerifului şi o rugă să se ducă la nevasta acestuia, să-i transmită respectele olarului din Wentbridge şi s-o întrebe dacă n-ar dori să accepte în dar oalele rămase. După câteva clipe, chiar doamna Margaret ieşi afară.

- Mersi frumos pentru oale, bunule negustor, zise ea cu un zâmbet în privire şi pe un ton prietenos. Mă bucur mult să le primesc, fiindcă sunt oale bine meşteşugite. Când ai să mai vii prin oraşul nostru, bunule olar, dă-mi de veste şi am să mai cumpăr marfă de la tine.

- Doamnă, spuse Robin, scoţându-şi pălăria şi făcând o plecăciune în stilul boiernaşilor de la ţară, veţi avea cea mai bună marfă din căruţa mea. Nici o oală nu va fi ciobită sau cu alte defecte, vă jur, şi fiecare va avea un sunet frumos când le veţi atinge.

Nevasta şerifului îl aprecie pe olar ca pe un om curtenitor şi de treabă şi începu să discute cu el. Apoi, se auzi un clopot răsunând puternic în casă, iar doamna zise:

- Bunule negustor, nu vrei să intri în casă şi să stai cu mine şi cu şeriful la masa negustorilor?

Era tocmai ce-şi dorea Robin. Îi mulţumi doamnei şi fu condus într-o încăpere unde şedeau fetele şi coseau. Tocmai atunci se deschise uşa şi intră şeriful. Robin îl privi cu mare atenţie, căci nu-l mai văzuse decât o dată până atunci. Ştia că şeriful, Ralph Murdock, era un pantofar bogat care-şi cumpărase slujba de la hrăpăreţul episcop din Ely pe mulţi bani, şi ca să-şi recupereze banii storcea cât putea de mult de la sărmanii oameni.

- Iată ce ne-a dăruit meşterul olar, zise doamna Margaret, arătând oalele aşezate pe un scaun lângă ea. Şase oale de cea mai bună calitate, la fel de bune ca cele făcute în Țările de Jos.

Şeriful, un om înalt şi uscățiv, cu o figură ursuză şi o privire morocănoasă, se uită la Robin care-i făcu o plecăciune.

- Îi îngădui bunului negustor să stea cu noi la masă? îl întrebă doamna pe şerif.

- Este binevenit, zise şeriful arțăgos, pentru că îi era foame şi mai fusese şi păcălit într-o tranzacție la târg. Să ne spălăm şi să începem să mâncăm.

Intrară în sala cea mare a casei, unde vreo douăzeci de oameni aşteptau sosirea şerifului şi a soției acestuia. Unii erau ofițeri şi oameni ai şerifului, alții erau negustori bogați plecați cu afaceri în târg.

După ce şeriful şi soția lui îşi ocupară locurile la masa mai înaltă, toți cei de față se aşezară. Lui Robin i se dădu un loc la masa cea mai joasă. În dreptul fiecăruia se afla o lingură din os şi o felie mare de pâine, dar pentru băut era plasată o cană de cositor pentru doi meseni. Apoi, ajutoarele bucătarilor aduseră carne friptă pe frigări de argint pe care o prezentară fiecărui oaspete iar acesta, scoțând cuțitul de la cingătoare şi frecându-l puțin pe picior ca să-l curețe, îşi tăia bucata care îi convenea, după care o punea pe felia de pâine. Folosindu-şi degetele drept furculiță, oaspeții mâncau carnea tăind-o o dată cu o bucată din felia de pâine pe care o economiseau până ce terminau toată carnea.

Pe podeaua sălii aşternute cu rogojini, câinii şi pisicile se băteau pentru oase sau resturi de carne aruncate de la mese, iar de la uşi priveau cerşetori, cerând de pomană sau resturi de carne. Uneori, câte un oaspete de la capătul mesei de jos, arunca cu un os într-un cerşetor cu intenția de a-l lovi, dar cerşetorul îl prindea cu iuțeală şi începea

să-l roadă. Adesea, se întâmpla ca cerşetorii să devină prea îndrăzneți şi înaintau până aproape de masă. Atunci, un slujitor se repezea în ei cu ciomagul şi îi lovea zdravăn, pe unde apuca, apoi îi scotea pe uşă afară.

Deodată, un cerşetor voinic înaintă în încăpere, printre câinii tolăniți pe jos, îndreptându-se către locul de onoare de la masa înaltă.

Într-o clipă un slujitor se repezi la el, îl prinse şi încercă să-l împingă afară.

- Insist să vorbesc cu şeriful, strigă cerşetorul, luptându-se cu slujitorul. Aduc un mesaj de la un cavaler.

Dar omul nu-l asculta şi continua să-l împingă spre uşă.

Lupta dintre cei doi atrase atenția celorlalți oaspeți, iar Robin, văzând cine făcea gălăgia îl recunoscu pe cerşetor. Era spionul trimis de Sir Guy, pe care îl întâlnise cu o zi înainte şi care îi păcălise pe cei doi proscrişi trimişi de Robin ca să-l prindă - era Richard Malbête, sau Richard Illbeast, cum ar spune englezii.

Cerşetorul se lupta din răsputeri să scape de slujitor, dar acesta era un om voinic şi puternic, iar Malbête se zbătea zadarnic.

Deodată strigă:

- Rogu-te, domnule şerif! Am un mesaj de la Sir Guy de Gisborne!

Şeriful privi în sală şi îi văzu pe cei doi luptându-se.

- Lasă-l pe derbedeu să vorbească, țipă şeriful. Servitorul îl mai slăbi din strânsoare, dar tot îl mai ținea şi amândoi gâfâiau, în timp ce Malbête îi arunca priviri ucigătoare celui de lângă el.

- Vorbeşte, derbedeule, că aşa a poruncit înălțimea sa, zise servitorul, şi nu mă ucide cu privirea asta de criminal, pocitanie!

- Vin de la Sir Guy de Gisborne, spuse cerşetorul, privind spre masa înaltă, şi am un mesaj destinat numai urechii înălțimii voastre, domnule şerif.

Şeriful îl privi cu suspiciune.

- Să aud mesajul, hoțomanule, zise şeriful pe un ton răstit.

Cerşetorul privi disperat în jur, la fețele oaspeților, acum toate întoarse spre el. Unii râdeau văzând cum şovăie, iar alții chiar îl batjocoreau.

- Auzi! un mesaj personal pentru urechea şerifului, strigă un fermier mătăhălos râzând, şi degete abile pentru bijuteriile şerifului.

- Sau, interveni altul printre hohote de râs, un cuțitaş ascuțit pentru burta ta.

- Dă-ne o dovadă că aduci veşti de la omul despre care trăncăneşti, se răsti şeriful supărat, că de nu, pun să te scoată afară din oraş în bătaie.

- Vreo doisprezece tâlhari au sărit pe mine în pădure, spuse Richard Illbeast, şi mi-au furat punga în care aveam scrisoarea lui Sir Guy către tine!

Un hohot de râs se auzi din sală de la oaspeți. Ce poveste caraghioasă, se gândeau ei şi glumeau şi se amuzau.

- Pentru ce te-a trimis la mine, escrocule? strigă şeriful. Ce poveste mai e şi asta?

- M-a trimis ca să te ajut să-l prinzi pe tâlharul acela proscris, pe Robin Hood, strigă Richard Illbeast, înfuriat peste măsură de hohotele de râs şi de glumele batjocoritoare ale oaspeților, pierzându-şi cumpătul de furie.

Oamenii urlau şi se zguduiau de râs ascultându-l.

- Ha! ha! ha! urlau cei din sală. Asta-i bună de tot! Cel ce vrea să prindă hoțul e jefuit chiar el de hoț! Vulpea atacată de iepurii pe care voia să-i înhațe!

- Aruncați-l afară, strigă şeriful, roşu de mânie. Scoateți-l în bătăi din oraş pe escrocul ăsta mincinos!

- Nu sunt escroc! strigă Richard. Am luptat în Cruciadă! Am...

Dar nu îi îngăduiră să povestească ce mai făcuse: o duzină de servitori au tăbărât asupra lui. În clipa următoare era afară în piață, cu haina ruptă şi traistele smulse. O ploaie de bețe şi bâte se abătură asupra lui din toate direcțiile şi împreună cu vârtejul loviturilor, ticălosul, a cărui inimă era mai haină decât oricare alta din acele timpuri şi ale cărui mâini erau mânjite de multe fapte îngrozitoare fu fost scos în bătaie din oraş şi alungat în pădure.

O vreme, oaspeții şerifului continuară să râdă şi să glumească pe seama cerşetorului, apoi conversația se îndreptă spre întrecerea ce urma după ospăț, la punctele de tragere din afara oraşului, între ofițerii şerifului, pentru un premiu de patruzeci de şilingi oferit de stăpânul lor.

După ce ospățul luă sfârşit, majoritatea oaspeților se îndreptară spre punctele de tragere unde oamenii şerifului țineau pe rând. Robin, desigur, privea cu mare atenție la trageri şi observă că nici unul dintre oamenii şerifului nu nimerea ținta decât la o distanță de o jumătate de săgeată.

- Pe legea mea, zise el, deşi acum sunt olar de meserie, odată am fost un arcaş bun, dar şi acum îmi mai este drag să întind un arc şi să văd o săgeată zburând. Îi îngădui unui străin să tragă o săgeată sau două, domnule şerif?

- Sigur, poți să încerci, răspunse şeriful, căci pari un om robust şi puternic, deşi fața ta cam roşie arată că îți place să duci oala cu băutură la gură cam des.

Robin râse împreună cu ceilalți de gluma făcută pe seama lui, iar şeriful porunci unui halebardier să aducă trei arcuri. Robin îl alese pe cel mai mare şi mai puternic şi îl încercă cu mâna.

- Mi-e teamă că e făcut dintr-un lemn moale, spuse el, în timp ce întindea arcul şi trăgea coarda până aproape de ureche. Plânge când e forțat, continuă el, atât e de slab.

Scoase o săgeată din tolba unui arcaş din slujba şerifului şi o aşeză în coardă. Apoi, întinse coarda cât se putu şi lăsă o săgeată să zboare. Oamenii priveau cu mare atenție, şi izbucniră toți într-un strigăt când văzură că săgeata se înfipse la numai treizeci de centimetri departe de țintă şi cu cincisprezece centimetri mai aproape de țintă decât toate celelalte săgeți trase înainte.

- Mai trageți o dată, spuse şeriful, şi să-l lăsăm şi pe olar să tragă cu voi.

Începu a doua rundă de tragere şi fiecare se străduia să-şi îmbunătățească rezultatul anterior, dar nici unul nu reuşi să nimerească mai aproape decât olarul, iar după ce şi ultimul termină de tras, cu fețe posomorâte se traseră într-o parte privind pe negustor cum iese în față şi îşi aşază săgeata în arc.

Părea chiar mai relaxat decât prima dată. Săgeata şuieră în zbor şi, în liniştea creată de cei ce priveau nemişcați, se auzi o izbitură iar săgeata se înfipse în ținta aflată la două sute de yarzi distanță.

În primul moment, oamenii nu putură să-şi creadă ochilor. Săgeata atinse centrul ochiului de taur.

Omul de lângă țintă, care şedea acolo ca să informeze exact despre fiecare lovitură, se apropie de țintă, după care o rupse la fugă înspre arcaşi.

- S-a crăpat cepul în trei! strigă el.

Cepul era o bucată de lemn aşezată în mijlocul ochiului de taur. Cei ce priveau izbucniră în țipete atât de puternice, încât se scuturară paniculii plopilor înalți peste capetele lor, iar mulți dintre negustori îi strânseră mâna lui Robin sau îl bătură pe spate.

- Pe legea mea! zise unul, ca negustor eşti prost, dar ca arcaş eşti la fel de bun ca oricare pădurean.

- Sau la fel de bun ca Robin Hood, regele arcaşilor, oricât o fi el cap de lup, spuse un morar vesel din oraş.

Oamenii şerifului se întunecară la faţă când îşi dădură seama că au fost întrecuţi de un olar burtos, dar şeriful făcu haz de ei şi venind lângă Robin, zise:

- Olarule, eşti un bărbat adevărat. Meriţi să porţi un arc când vrei şi unde vrei.

- Am iubit arcul de când eram mic, zise olarul, când trăgeam în păsările mici şi le doboram. Am tras împreună cu mulţi arcaşi cu faimă şi am în căruţă un arc pe care mi l-a dat tâlharul acela, Robin Hood, cu care m-am întrecut în mai multe runde.

- Ce-ai spus! exclamă şeriful, şi faţa îi deveni imobilă iar în ochi îi apărură scântei. Te-ai întrecut cu trădătorul ăla? Ştii cumva, olarule, locul pe unde se ascunde prin pădure?

- Cred că prin Pădurea Vrăjitoarei, răspunse olarul, foarte degajat. A iernat prin locurile acelea, din câte am auzit venind încoace. Toamna trecută, m-a oprit şi mi-a cerut să-i plătesc vamă. I-am spus că nu plătesc vamă pe drumul regelui decât numai regelui însuşi, şi i-am mai spus că ne putem întrece cu bâtele sau putem trage o rundă de douăzeci de săgeţi ca să-i dovedesc că sunt un arcaş mai bun decât el. Tâlharul a tras patru runde cu mine, după care mi-a spus că voi avea dreptul să trec prin pădure, fără nici o plată, atâta timp cât vor ţine roţile căruţei.

Chiar aşa au stat lucrurile şi datorită prieteniei dintre Robin şi mândrul olar, a putut să obţină Bat, cu atâta uşurinţă, hainele şi marfa pentru Robin.

- Aş da o sută de lire, olarule, vorbi şeriful cu glas mohorât, ca să îl am pe renegat aici, lângă mine.

- Păi, zise olarul, dacă ai să-mi asculţi sfatul, domnule şerif, şi ai să vii cu mine mâine dimineaţă,

împreună cu oamenii tăi, vă voi conduce la locul unde am auzit că a iernat tâlharul.

- Pe legea mea, spuse şeriful, vei primi o plată bună dacă faci asta. Eşti un bărbat viteaz şi puternic.

- Dar mai e ceva, spuse olarul, trebuie să mă plăteşti bine căci, dacă Robin află că eu i-am adus câinii la gura vizuinii, mă va sfâşia lupul, şi niciodată n-am să mai scap cu pielea întreagă dacă voi mai trece prin pădure.

- Vei primi o plată bună, zise şeriful, ai cuvântul meu de ofițer al regelui.

Dar amândoi ştiau că promisiunea şerifului nu avea valoare, deoarece şeriful îşi iubea banii tare mult. Totuşi, olarul se arătă mulțumit. Când şeriful îi oferi cei patruzeci de şilingi, premiul promis celui care va câştiga întrecerea cu arcul, olarul îi refuză şi astfel câştigă inimile tuturor oamenilor şerifului.

- Nu, nu, zise olarul, banii să fie ai celui care a tras cel mai bine dintre oamenii tăi. E posibil ca vântul să fi condus săgeata chiar în centrul țintei.

Olarul cină cu şeriful şi cu oamenii lui şi toți băură în cinstea olarului, apreciindu-l ca pe un tovarăş valoros şi un om cumsecade. Petrecură şi se veseliră toată seara, după care Robin primi un pat într-un colț călduros al sălii, iar ceilalți se retraseră şi ei ca să se odihnească.

A doua zi, înainte de ivirea zorilor, toți erau în picioare. Fiecare îşi bău cana cu bere şi mâncă o porție de pâine de secară. Fură aduşi caii oamenilor, căruța şi căluțul olarului, iar şeriful, însoțit de zece oameni, se lăsă condus de olar spre pădure.

Conduşi de olar, intrară adânc în inima pădurii, prin poiene singuratice şi pe cărări înguste călcate doar de cerbi, pe unde nici unul dintre oamenii şerifului nu mai călcase până atunci. În unele locuri, unde ar fi putut să se dea bătălia, şeriful şi oamenii lui priveau înspăimântați

împrejur şi se întrebau dacă ar scăpa cu pielea întreagă dintr-o zi ca aceea.

- Eşti sigur că ştii drumul, olarule? întrebă şeriful, nu pentru prima oară.

- Cum să nu-l ştiu! spuse olarul râzând. Cum aş fi umblat ăştia douăzeci de ani, în sus şi în jos prin Sherwood, fără să ştiu drumul! Poate vă gândiţi că vă conduc prin locuri singuratice şi înfricoşătoare. Doar nu credeţi că acest tâlhar, acest cap de lup, şi-ar face vizuina lângă drumul mare, unde orice câine puturos l-ar hăitui?

- Cum de ştii unde a iernat proscrisul? întrebă şeriful, cu o privire bănuitoare.

- Aşa spuneau ţăranii de prin satele pe unde am trecut, venind din Wentbridge, răspunse olarul. Te voi duce până la un punct de unde vei mai avea o jumătate de milă până la Pădurea Vrăjitoarei, apoi va trebui să chibzuieşti singur cum să-l prinzi pe tâlhar.

- Ce fel de loc este Pădurea Vrăjitoarei? întrebă şeriful.

- Se spune că este un loc care te înspăimântă, răspunse olarul. Un loc bântuit de o vrăjitoare fioroasă, un loc presărat cu oase de cadavre. Pe afară, vezi pădure verde şi copaci frumoşi, dar sunt şi grote şi peşteri în stânci unde locuieşte vrăjitoarea cu duhurile ei rele printre oase de cadavre, iar ţăranii spun că Robin Hood se înrudeşte cu ea, şi când vine în Pădurea Verde este sub protecţia ei şi nimeni nu-i poate face vreun rău.

- Cum aşa? întrebă şeriful, iar oamenii lui priviră cu spaimă în jur şi se apropiară unul de altul.

- Se spune că ea este duhul rău al pădurii şi că, prin forţa ei tăinuită, poate să ucidă orice om care trece pe sub copaci, sau să-l închidă de viu în trunchiul unui copac verde, sau să-l arunce într-o vrajă din care să nu se mai trezească.

- Ce se vede acolo? întrebă şeriful, indicând ceva înaintea lui.

Ajunsese la un luminiş în pădure, unde, în locul copacilor se ridica o colibă acoperită cu tufăriş mărunt. Pe o coamă, în mijloc, se afla un stejar înalt, ale cărui ramuri generoase acopereau o bucată mare de pământ, iar la umbra lor erau trei pietre înalte şi drepte, care se sprijineau una de alta, de parcă stăteau la taifas.

- Sunt cele Trei Pietre Schimbătoare, zise olarul. Oamenii spun că ele par cenuşii la lumina zilei, dar noaptea, când adie vântul prin tufăriş şi se aude strigătul bufniței, se transformă în cotoroanțe care zboară prin văzduh, slujind-o pe vrăjitoarea cea mare a pădurii - aducând boli şi prăpădind spicele de grâu, ori răspândind urgii asupra oamenilor.

Toți se uitară unii la alții speriați, dar repede priviră în altă parte, ruşinați de frica pe care o exprimau ochii lor şi ştiind câtă groază aveau în ei.

În acele zile toți oamenii credeau în vrăji şi vrăjitoare, chiar regele şi cei mai înțelepți sfetnici ai săi.

- Era bine, zise şeriful pe un ton posac, dacă ne spuneai despre toate astea înainte de a porni la drum, că aş fi luat şi un preot cu noi. Şi aşa să...

Hohote de râs, înfiorătoare, supranaturale, se auziră dinspre întunecimea copacilor, din desişul pădurii. Erau atât de neaşteptate şi atât de cumplite, încât caii se opriră tremurând, iar călăreții îşi făcură semnul crucii privind pe furiş înspre hăul pădurii.

- Să ne întoarcem! strigă unul, în timp ce alți doi îşi întorseseră caii pe poteca îngustă şi se retrăgeau.

Râsul drăcesc se auzi din nou. Părea că vine din toate părțile întunecate ale pământului şi ale pădurii, peste ei. Călăreții dădură pinteni cailor şi, în ciuda strigătelor şerifului de a-i opri, ei părăsiră, în dezordine, locul acela.

Olarul, în picioare în căruța lui şi şeriful, întunecat la față, ascultau tropăitul cailor care se îndepărtau din ce în ce mai mult.

- Nişte neghiobi fricoşi! strigă şeriful, scrâşnind din dinți. Dar, cu toate că voia să pară viteaz, îi era şi lui frică şi se tot uita dintr-o parte în alta.

Brusc, olarul pocni din bici. Pe loc se auzi chemarea clară a unui corn de vânătoare venind dinspre o poiană deschisă, iar în momentul următor apărură vreo douăzeci de oameni îmbrăcați în maroniu, ce păreau că răsăriseră din pământ sau îşi făcuseră apariția din trunchiurile copacilor. Alții picară din copaci drept deasupra şerifului.

- Cum ți-a mers, meştere olar? întrebă un bărbat înalt şi bărbos fără nimic pe cap. Cum ți-a mers în Nottingham? Ți-ai vândut toată marfa?

- Da, pe onoarea mea, spuse olarul. Am vândut tot şi am luat şi un preț foarte bun pentru marfă. Şi uite, Micule John, l-am adus chiar pe şerif.

- Pe crucea mea, stăpâne, să fie binevenit, strigă Micul John, trântind un hohot de râs din toată inima, la care răspunseră şi ceilalți renegați din jurul lui când văzură figura mirată şi mâniată a şerifului.

- Ticălos prefăcut! strigă el, roşu de furie şi ruşine. Dacă aş fi ştiut cine eşti!

- Mulțumesc Sfintei Fecioare că n-ai ştiut, spuse Robin, dezbrăcându-şi haina de olar şi apoi tunica ce fusese umplută cu tot felul de cârpe ca să-l facă mai dolofan.

- Dar acum, şerifule, că tot eşti aici, hai să mănânci cu noi, dintr-un cerb gras al regelui. Şi, ca să-ți plăteşti vama, îți vei lăsa aici calul, platoşa şi toate celelalte arme.

Şi chiar aşa se întâmplă. Şeriful, mai de voie, mai de nevoie, se înfruptă dintr-o bucată de căprior tânăr pe care o umezi cu mult vin bun, iar până la urmă, potolindu-şi foamea, se simți chiar bine.

După ce-şi lăsă calul şi toate armele lui Robin Hood şi se pregătea să pornească spre casă pe jos, renegatul

ordonă să i se aducă un cal de călărie uşoară şi îl pofti pe şerif să-l încalece.

- Du-te acasă, şerifule, îi spuse, şi salută-ți nevasta din partea mea. Pe cât e doamna ta de bună şi amabilă, pe atât eşti tu de acru şi morocănos. Calul ăsta uşor de călărit este un dar din partea mea pentru soția ta, şi sunt sigur că-şi va aminti cu plăcere de olar, ceea ce sper că nu vei face şi tu.

Fără să mai spună ceva, şeriful plecă. A aşteptat să se întunece înainte să sosească la poarta oraşului şi să ceară să-l lase să intre. Paznicul porții se miră de această întoarcere ciudată a şerifului, pe un cal uşor, pentru femei, fără arme şi fără coiful de oțel pe cap. Povestea oamenilor care se întorseseră mai devreme se răspândise printre cetățenii curioşi, iar când şeriful spera să se poată strecura neobservat, fu neplăcut surprins să vadă străzile pline de gură-cască. Le răspunse tuturor scurt şi acru, iar când descinse în fața propriei case auzi un val de chicoteli în mulțimea adunată în fața casei, iar când, în sfârşit, ajunse înăuntru, auzi urlete de râs venind din gâtlejurile mulțimii.

A doua zi, nu exista om mai furios ca şeriful Murdock. Tot oraşul făcea mare haz, de la mândrul guvernator al castelului cu cei o sută de cavaleri ai săi, până la micii rândaşi de la grajduri - toți zâmbeau când se gândeau cum plecase şeriful însoțit de trupa lui ca să-l prindă pe tâlharul Robin, condus de falsul olar care era chiar Robin, tâlharul, şi cum fusese el capturat de Robin şi apoi prăduit.

Capitolul IV

CUM L-A ÎNTÂLNIT ROBIN HOOD PE PĂRINTELE TUCK

Era din nou miezul verii şi viaţa era foarte plăcută în Pădurea Verde. Oricât de puternic ar fi dogorit soarele pe ogoare, unde sărmanii şerbi trudeau şi asudau, era întotdeauna răcoare şi umbră în pădure; pe sub copaci adia o briză plăcută, iar insectele, dansând continuu în văzduh, parcă te invitau, cu zumzăitul lor discret, în lumea viselor.

Mulţi şerbi sărmani trudind la sapă sau la secerat, sub soarele arzător, se gândeau la desişurile umbroase, şi îndreptându-şi spinările îndurerate priveau în depărtare la contururile întunecate ale copacilor şi se gândeau la cei ce scăpaseră de şerbie şi îşi trăiau viaţa fără trudă, fără dări şi fără împilări din partea stăpânilor. Mulţi se întrebau dacă şi ei, vreodată, ar avea curajul să pună capăt obişnuinţei de ani de zile şi, încălcând legea, să-l lipsească pe stăpân de o unealtă valoroasă a inventarului moşiei sale, căci aşa era descris şerbul în legile acelor vremuri grele.

Pe o distanţă de multe mile prin ţinuturile învecinate se răspândise faima lui Robin Hood şi a oamenilor săi. Vânzătorii ambulanţi, scamatori şi cerşetori povesteau despre faptele lor îndrăzneţe, iar menestrelii, când întâlneau un grup de şerbi la o cană de bere într-o berărie a satului, compuneau repede versuri naive despre el, în care arătau cum îi ocrotea pe cei sărmani dar lua de la cei bogaţi, de la preoţii trufaşi şi de la negustori şi cavaleri.

Adesea, când timpurile deveneau mai grele, iar muncile la semănat, arat sau secerat, care erau corvoada bieţilor şerbi, deveneau de nesuportat, unul-doi de pe o moşie simţeau că a venit vremea să-şi pună în fapt dorinţa

de libertate şi prinzând momentul îşi părăseau satele şi colibele lor sărăcăcioase şi fugeau în Pădurea Verde.

Astfel, ceata lui Robin Hood, care la început număra cam douăzeci de oameni, crescu treptat până ajunse să numere treizeci şi cinci de şerbi fugari, deşi Robin luase calea pădurii abia de un an. Dar mai exista o cale prin care ceata lui Robin se îmbogăţea cu oameni îndemânatici. Când auzea că există undeva un arcaş bun, sau unul priceput la mânuirea bâtei, sau altul bun spadasin, îl căuta şi-l provoca la o întrecere.

De mai multe ori, Robin câştiga întrecerea, dar uneori dădea peste luptători mai dibaci decât el sau cu puţin mai mult noroc la lovituri. Indiferent de rezultat, vitejia şi politeţea lui Robin îi cucereau şi deveneau camarazii lui, mergând cu el în Pădurea Verde. În felul acesta îl câştigă de partea lui pe viteazul cantaragiu Sim din Wakefield, cu care, se zice în balada compusă de menestrelul Jocelyn, s-a luptat - ... O zi lungă de vară,

Până ce săbiile, izbind platoşele,

Aproape, li s-au rupt în mâini, când Robin a mărturisit că s-a săturat să mai lupte şi că îl dorea pe cantaragiu alături de ceata sa în Pădurea Verde. Cantaragiul se învoi cu dragă inimă dar, fiind un om cinstit, trebuia să rămână în slujba lui de cantaragiu până în ziua de Sfântul Mihail, căci până atunci fusese ales de şerbii, confraţii lui de muncă, şi tot atunci avea să-şi primească şi plata pentru munca sa.

- După aceea, bunule Robin, spuse el, dând mâna cu renegatul, îmi voi lua spada şi voi veni la tine în Pădurea Verde.

Tot aşa s-au petrecut lucrurile şi cu Arthur-a-Bland din Nottingham, vestit în lupta cu bâta. De data aceasta a fost o luptă egală, şi au hotărât să rămână prieteni, iar Arthur se alătură cetei de proscrişi. Era văr cu Micul John, iar când s-au întâlnit s-au bucurat amândoi tare mult.

De atunci înainte, deveniră nedespărțiți în tot ce făceau, şi erau atât de înalți şi atât de iuți în lupta cu bâta şi cu arcul, încât puteai spune că făceau împreună cât zece oameni la un loc.

Când a ajuns Robin prima dată în Pădurea Verde, a găsit acolo multe cete de tâlhari - oameni declarați proscrişi pentru crime ori jafuri; iar aceştia îşi recrutaseră şi ei, pentru cetele lor, şerbi fugari, oameni săraci din oraşe ori hoinari fără stăpân, care nu erau încărcați de vicii, dar alegeau calea pădurii ca să scape de pedepse.

Robin avea un mod foarte direct de a trata cu aceste cete de jefuitori, care nu făceau nici o deosebire între săraci şi bogați, şi, deci, îl prădau pe sărmanul şerb de ultima lui bucată de slănină sărată ori de sacul cu făină la fel ca pe prelatul bogat de punga lui cu galbeni. Ori de câte ori descoperea Robin ascunzătoarea acestor bandiți, se ducea la ei, în mare secret, cu oamenii săi, şi îi lua prin surprindere ca aceştia să nu apuce să pună mâna pe arme. Apoi, când fiecare bandit stătea sub amenințarea unei săgeți lungi de un yard, le zicea:

- Sunt Robin Hood, chiar cel despre care ați auzit şi eu vă las să alegeți. Ori vă lăsați de pungăşiile voastre de care au parte săracii şi nevoiaşii, ori intrați în ceata mea sub jurământ, sau vă luptați cu mine şi pe viață şi pe moarte, până ce soarta va alege cine este învingătorul.

De obicei, hoții se învoiau şi intrau în ceata lui Robin, făcând jurământul pe care toți îl făcuseră - să nu facă rău săracilor ori nevoiaşilor, ori răzeşilor cinstiți, ori cavalerilor cuviincioşi, ori micilor boiernaşi; să nu facă rău unei femei, fie că se află singură sau într-o adunare; dar să ajute pe cei săraci şi pe cei nevoiaşi şi să le acorde ajutor ori de câte ori le va sta în putere. Câțiva dintre căpeteniile bandiților sfidară totuşi pe Robin şi se luptară cu el. Pe trei dintre ei îi ucisese, iar alți patru i s-au supus şi au devenit oamenii lui.

În felul acesta, ceata lui care conținea la început doar douăzeci de oameni avea acum cincizeci şi cinci. Toți erau îmbrăcați în haine verzi ca frunzele copacilor, dar când frunzele deveneau ruginii şi căzeau, iar pădurea era cuprinsă de o lumină de toamnă, toți oamenii îşi puneau tunici, glugi şi pantaloni maronii, sau se acopereau cu pelerine lungi cu glugi de aceeaşi culoare, aşa încât să se poată mişca printre copaci, nevăzuți de călătorii care trebuiau să plătească vamă.

Într-o zi de iulie, Robin şi o parte din ceata lui îşi făceau de lucru printre stâncile din Barnisdale. Afară totul era umed şi mohorât de la ploaia care cădea ca nişte sulițe lungi şi cenuşii. Drumurile din pădure erau îmbibate cu apă, iar perdele întunecate de ceață atârnau sumbru prin văgăuni, mişcându-se încet de-a lungul potecilor prin pădure. Aproape nimeni nu se vedea pe drumuri, care erau nişte râuri de noroi; fiecare cerşetor, negustor ambulant, vindecător, pelerin, scamator sau orice alt călător se refugiase într-o berărie de sat sau într-un han pe care îl găseai destul de rar pe la marginea drumurilor.

În peştera lor din Elfwood Scar, Robin şedea cu ceata lui la adăpost, povestind sau ascultând povestirile unui pelerin pe care îl găsise Will Scarlet în dimineața aceea, cu un picior umflat, şchiopătând pe drum. Gilbert Mână Albă îi spălase şi îi îngrijise rana, iar ca răsplată, recunoscătorul pelerin, un om simplu, cu fața negricioasă, le povestea despre extraordinarele lui călătorii şi minunatele privelişti pe care le văzuse pe drumul lung spre Roma, sau despre zilele cumplite petrecute pe mare de la Veneția la Jaffa.

Mai erau şi alți călători cu el. Printre ei era un vindecător, un şarlatan vorbăreț şi mereu bine dispus, cu o privire iscoditoare, pe care, uneori, uita s-o ascundă, în mijlocul unei perorații solemne. Purta o pelerină roasă de catifea, garnisită cu urme din ceea ce fusese blană, iar pe

pălărie avea nişte semne cabalistice, despre care spunea că numai oamenii cei mai înţelepţi le pot descifra, printre care era şi el. Mai spunea că era în posesia unui elixir care i-ar fi dat lui Hercule puterea zeilor, şi a unei pudre care o făcuse pe Elena din Troia aşa de frumoasă.

- Mă mir de ce nu iei şi tu din acest elixir al lui Hercule, spuse Micul John, zâmbind, căci mădularele tale uscate nu prea te-au ajutat atunci când, în Piaţa Gâştelor din Nottingham, ai încasat nişte pumni care te-au pus la pământ, de la ticălosul ăla când i-ai spus că pomada ta i-ar vindeca roşeaţa nasului.

- N-am nevoie de forţa braţului, spuse vindecătorul, cu o sclipire veselă în ochii lui mici şi negri. Spune drept, vlăjganule, nu-i aşa că l-am cam pârlit cu limba mea ascuţită? Nu datorită vorbelor mele omul şerifului l-a alungat pe mătăhălosul ăla, rapid de tot? De ce aş avea nevoie de forţă fizică în mădularele mele când am ceva ce este mai presus de muşchi puternici - îşi puse degetele pe frunte - mintea care întrece forţa braţului.

- Totuşi mă îndoiesc că mintea te-a slujit prea mult, se auzi o voce dintr-un colţ îndepărtat al peşterii, când te-ai întâlnit cu pustnicul din Valea Fântânilor. Spune-le celor de faţă ce s-a întâmplat în acea zi.

Faţa slăbănoagă a vindecătorului se întunecă de supărare, în timp ce vorbitorul, un om cu o faţă palidă, în haine de pelerin, râdea, dar nu cu răutate.

- Spune-ne povestea, doctore! strigară proscrişii, bucurându-se de poziţia incomodă a vindecătorului în timp ce alţii îl rugară pe pelerin s-o spună chiar el. Dar la toate insistenţele celor de faţă vindecătorul părea surd, faţa îi deveni stacojie de furie şi mormăi blesteme la adresa pelerinului cu limba slobodă şi a pustnicului.

- Spune-ne, bunule pelerin, se rugă Micul John, la care vindecătorul izbucni:

- Şarlatanul ăsta nu e pelerin! E la un pas de spânzurătoare. Este un şerb fugit de la mânăstirea din Newstead şi aş putea încasa o marcă pentru strădania mea dacă l-aş pune pe intendentul mânăstirii pe urmele lui.

Toți se uitară la pelerin. Era voinic, cu mâini şi picioare puternice, dar la față arăta de parcă ar fi suferit de ceva.

- Da, omul spune adevărul, zise el; sunt Nicolas, robul şi fierarul stăpânului meu, episcopul din Newstead, dar - şi vocea lui înverşunată căzu ca un tunet: nu mă vor mai aduce viu înapoi în robia în care am fost până în binecuvântata dimineață de ieri. Vreau să muncesc în libertate pentru un stăpân care să mă plătească după meritul muncii mele. Îmi fac bine şi cinstit meseria de fierar - ştiu să fac şi să repar pluguri, să nituiesc roți şi să fac grape, am făcut chiar săbii şi nu au fost rău făcute. Dar m-am îmbolnăvit şi n-am mai putut munci, iar intendentul moşiei a aruncat-o afară pe biata mea mamă, i-a luat casa şi bucata ei de pământ, a lovit-o şi i-a aruncat vorbe urâte, iar pe mine, pentru că zăceam pe o grămadă de paie şi nu mă puteam mişca, m-au aruncat în drum; iar neobrăzatul de țăran care a intrat în locul nostru rânjea şi ne batjocorea. Şi astfel, împotriva oricăror legi sau obiceiuri, am fost aruncați pe drumuri!

- Urâtă faptă, pe Sfânta Fecioară! strigă Robin. Ştii bine că nu poți aştepta altceva de la popi şi episcopi, cât şi de la slujitorii lor. Ei au pietre în loc de inimi. Ai făcut bine că ai fugit, dar mama ta unde este?

- Ea a scăpat de toate astea, slavă Domnului, spuse Nicolas cu solemnitate în glas. Doarme sub iarba cimitirului, unde nici un om al stăpânului n-o mai poate tulbura.

- Flăcăule, dacă vrei să munceşti în libertate, zise Robin, rămâi la mine şi vei fi liber, iar plata o vei primi de

fiecare Sfântul Mihail. Avem câte ceva de reparat, capete de săgeți şi lame de săbii. Vrei să rămâi la noi?

- Da, stăpâne, rămân bucuros, spuse Nicolas.

Păşind în față îşi puse mâna pe mâna lui Robin şi strângându-şi mâinile pecetluiră înțelegerea. Apoi, fierarul îşi scoase haina de pelerin de sub care se ivi un trup slab şi obosit.

- Te cam bate vântul, băiete, îi zise Robin zâmbind, dar văd nişte muşchi încă buni; într-o lună aerul pădurii, smântâna, vânatul şi berea noastră bună te vor pune pe picioare, de parcă văd că ai să-l întreci pe Micul John.

Micul John zâmbi cu bunăvoință şi mişcă din cap prieteneşte către noul recrut.

- Ei, şi acum, bunule Nick, spune-ne, zise Robin, cine este acest pustnic din Valea Fântânilor şi cum l-a tratat pe bunul nostru prieten Peter, doctorul?

- O, eu nu vreau să-l jignesc pe Peter, zise Nick cu un zâmbet timid pe buze. De multe ori, leacurile lui i-au vindecat pe şerbii noştri când mâncau prea multă carne de porc şi se îmbolnăveau, şi mama - Dumnezeu s-o odihnească - spunea că nimic pe lumea asta nu era atât de minunat ca predica lui din Sfântul Evremond.

- Auziți, oameni buni! țipă vindecătorul, înviorat de cuvintele prietenoase ale fierarului. Îmi merit laudele pacienților mei, dar - şi ochii îi scăpărară - porcul ăla de pustnic - Tuck se numeşte, şi aş vrea să-l văd în cea mai adâncă groapă, în fundul mlaştinei din Windleswisp! - acest om cu cap de bou, m-a ademenit să-i spun despre leacurile mele bune. Cu ochi mari şi blegi ca de vițel se uita la mine, inocent ca o fecioară, şi mă întreba despre una şi despre alta, despre cum vindec oamenii şi chiar părea că se minunează şi era uimit de înțelepciunea şi puterea mea. Porc în piele de şarpe! S-a dat pe lângă mine şi între timp îşi țesea pânza de păianjen în care intenționa să mă prindă şi să mă distrugă. După ce i-am vorbit

despre leacurile mele şi speram să-mi cumpere o doză de ulei de şarpe - un leac sigur, oameni buni, împotriva junghiurilor şi a articulațiilor înțepenite - că zicea că iarna şi ploile reci l-au cam ruginit pe la încheieturi, tâlharul m-a prins de gât şi mi-a luat cutia cu leacuri. Apoi, m-a legat de un copac din fața spurcatei lui case, a luat dintre leacuri pe cele mai prețioase, apele făcătoare de minuni şi m-a forțat să le înghit pe toate. Ptiu! osul dracului! Zicea că sunt prea mărinimos - că dau totul altora şi eu nu rămân cu nici o binecuvântată doctorie, iar după ce se va ocupa el de mine voi fi puternic ca Hercule, frumos ca Adonis, înțelept ca Solomon, atrăgător ca Paris, şi la fel de iscusit ca Ulise. Apoi, mi-a lipit plasturi fierbinți pe cap, de am urlat de durere. Pe scurt, dacă nu aveam leacul cel mai miraculos ascuns într-o pungă secretă aş fi fost mort, dacă nu şi mai rău, fiindcă... Următoarele cuvinte fură înghițite de cascade de râs.

- Dar hai, povesteşte-ne, spuse Robin, cine este acest pustnic care te-a tratat cu o cură completă din leacurile tale? Unde locuieşte?

- Îți voi spune, răspunse Peter vindecătorul. Am auzit că de când ai venit în Pădurea Verde nu mai îngădui ca cei săraci să fie jefuiți sau maltratați. Ei bine, acest popă fugar nu se supune principiilor tale. Omoară până şi cerbii regelui, cu un arc lung şi gros; este aşa de priceput în lupta cu bâta, încât a doborât hoți la fel de voinici ca el. Duce o viață păcătoasă şi plină de lux. Este păzit de câini vânjoşi, care cred că sunt draci schimbați în câini. Jefuieşte şi bate pe oricine şi te-ar bate şi pe tine, Robin Hood, fără să răsufle.

- Nu este adevărat ce spune Peter, zise Nick Fierarul, supărat. Părintele Tuck nu este un pustnic prefăcut, şi nu duce o viață păcătoasă aşa cum trăiesc alți falşi pustnici. El vine să-i mângâie pe cei săraci din satul nostru şi dacă poate să ajute pe cei bolnavi o face fără nici o plată. Este

voinic şi priceput în lupta cu arcul, cu ciomagul ori cu sabia, dar nu e hoț. E blând şi milos, dar poate fi fioros ca un leu cu cei care fac rău femeilor sau bărbaților săraci. Cavaleri rătăcitori au încercat uneori să-l izgonească din cuibul lui, dar ajutat de câinii lui de pază şi de brațele lui puternice n-a permis nimănui - cavaleri sau castelani sau hoți - să-i calce pragul.

- Acest pustnic este un răufăcător, puternic şi fără stăpân, repeta Peter, un om care nu ar recunoaşte că cineva este mai bun decât el. Se spune că ar fi fost alungat de călugării de la Fountains Abbey şi trimis spre nord, din cauza vieții lui tumultuoase şi pline de rele şi că a venit în pădurea asta să se ascundă. Dacă eşti cu adevărat stăpânul Pădurii Verzi, nobile Robin, zise el, ai face bine să fii cu ochii pe acest pustnic trufaş şi şmecher şi să-i mai scurtezi avântul.

Prea mult nu s-a mai vorbit despre pustnic şi după puțin timp, după ce se opri ploaia şi apăru soarele care transformă picăturile de apă de pe frunze în neprețuite perle, călătorii îşi văzură de drum, iar renegații se împrăştiară pe la treburile lor. Unii aveau de făcut arcuri şi săgeți, alții croiau haine noi sau le peticeau pe cele ce fuseseră agățate prin tufele de mure. Alții, trecură la posturile de observație dintre copaci, de-a lungul drumului mare, ca să observe când va trece convoiul episcopului de York, despre care auziseră că e în drum de la Kirkstall la Ollerton, iar lor le lipseau mâncarea şi îmbrăcămintea pe care nu le puteau obține decât din depozitul vreunui prelat bogat.

Câteva zile mai târziu, Robin plecă spre sud să-l caute pe călugărul despre care îi vorbiseră atât Peter, cât şi fierarul fugar. Cutezanța şi independența pustnicului, părintele Tuck, îi stârniseră curiozitatea, iar Robin era nerăbdător să-i testeze îndemânarea. Cu acest gând, Robin îi lăsă vorbă Micului John ca împreună cu alți

doisprezece oameni să-l urmeze după o oră, iar el porni spre Newstead Abbey unde, prin apropiere, se afla cuibul sau reşedinţa părintelui Tuck.

Pentru că se grăbea, Robin porni călare şi-şi îmbrăcă tunica groasă din piele tăbăcită. Pe cap îşi puse un coif de oţel, iar la şold îşi agăţă sabia şi scutul. Robin nu făcea nici măcar un pas fără să aibă cu el arcul din lemn de tisă pe care acum îl avea petrecut peste piept şi o legătură de săgeţi într-o tolbă legată la şold.

Soarele era aproape deasupra capului când porni Robin, şi merse cam câteva ore bune pe drumurile minunatei păduri până să ajungă la locuinţa călugărului. Când intră în pădurea tăcută din Lindhurst, i se păru că aude un zgomot dinspre copaci; opri calul şi ascultă. Privi în jur căutând să cuprindă cu privirea potopul de ramuri groase din copacii seculari care se îngrămădeau în jurul lui, trunchi lângă trunchi, cu ramurile noduroase şi întortocheate, de care atârna, ca nişte bărbi de uriaşi, muşchiul cenuşiu. În lumina verde a amurgului nu vedea nici o mişcare, totuşi, era convins că e urmărit. Îşi conduse calul pe o potecă întunecată care părea că duce spre un luminiş străjuit de nişte copaci. Picioarele calului se afundară fără zgomot într-o pernă de muşchi şi frunze, uitate de vreme. Ajunse în luminişul dintre copacii bătrâni şi cenuşii, şi, fără să fie sigur dacă tremurase o frunză sau se mişcase un lup pitit printre frunze, avea convingerea că, prin întuneric, în stânga lui ceva se mişcase, ceva tăcut ca o umbră şi iute ca un duh.

Se întoarse la poteca pe care trebuia să meargă, privind atent dintr-o parte în alta. După un timp ajunse într-un loc unde copacii se răreau, şi atunci ştiu că se apropia de pârâul lângă care se afla locuinţa călugărului. Descălecă, îşi legă calul de un pom şi scoase un sunet care imita o anumită pasăre. Fluieră de două ori până ce primi un răspuns asemănător, ce venea mai de departe, din

dreapta lui. Aşteptă câteva momente, după care auzi o ronțăitură de veveriță în copacul de deasupra capului lui. Fără să-şi întoarcă privirea, Robin spuse:

- Ai văzut pe cineva, Ket, în pădure, mai adineauri, când eram pe lângă Stejarii Fioroşi?

Urmă un moment de tăcere, apoi dintre frunzele copacului se auzi Ket răspunzând:

- N-am văzut decât pe băiatul cărbunarului.

- Eşti sigur că nu m-a spionat cineva?

- Nu cred că a fost cineva care îți vrea răul.

Nu fu prea mulțumit de răspuns aşa că ezită puțin, dar nu avea nici un motiv să creadă că cineva ar fi ştiut despre prezența lui la Lindhurst, aşa că nu-l mai chestionă pe Ket.

- Ai grijă de calul meu, Ket, spuse Robin şi porni spre râu.

În curând copacii dispărură iar apa râului strălucea, în voie, în lumina soarelui. Cercetând cu privirea în sus şi în jos, descoperi o casă mică, aşezată pe partea stângă a râului. Era făcută din grinzi groase de lemn, vechi şi înnegrite de vreme. Un şanț lat şi adânc înconjura casa pe trei laturi, iar din fața uşii joase pornea un podeț lat pe care se ajungea pe uscat. Podețul era prevăzut cu lanțuri, putând fi ridicat, locuința fiind astfel ferită de atacuri sau asalturi din partea celor ce nu foloseau bărci.

- Pe legea mea, e mai curând o fortăreață, zise Robin. Parcă ar locui un pirat al pădurii şi nu un călugăr care îşi flagelează trupul ziua iar noaptea posteşte şi se roagă. Dar, pe unde o fi sfinția sa, la ora asta?

Privind mai atent printre copaci, zări o potecuță care cobora până la râu, unde părea să fie un vad; poteca continua dincolo de vad, pe malul opus, formând un fel de tunel printre copaci ajungând până la marginea apei. Lângă potecă, rezemat de un copac, şedea un om ce părea că medita la ceva anume. Era îmbrăcat cu haine aspre de

călugăr. Părea mare şi corpolent, iar braţele îi erau groase şi vânjoase.

- Ce călugăr voinic, pe cinstea mea, exclamă Robin. Pare adâncit în gânduri; de, ca un sfânt care meditează asupra păcatelor lumii. Pe crucea mea, am să-i încerc credinţa cu vârful unei săgeţi.

Robin se apropie încet de călugăr, care părea pierdut în gânduri sau în somn. Scoase o săgeată, o aşează în arcul cel lung, şi păşind înspre călugăr, zise:

- Ehei, sfinţia ta, am treabă pe malul celălalt al râului. Scoală-te şi trece-mă dincolo pe spatele tău, ca să nu-mi ud picioarele.

Călugărul mătăhălos se mişcă încet, îşi ridică faţa şi se uită la Robin, pentru o clipă, neînţelegând despre ce era vorba. Robin izbucni în râs când îi văzu faţa aiurită.

- Scoală, nătărăule, strigă el, trece-mă peste râu pe spinarea ta leneşă dacă nu vrei să simţi cum te gâdilă săgeata asta pe la spate!

Fără nici un cuvânt, călugărul se sculă, se aplecă în faţa lui Robin care îl încălecă. Se apropie de mal, intră în apă şi păşind cu grijă prin vadul pietruit ajunse pe malul celălalt. Se opri o clipă ca să răsufle. Păşi pe mal, iar Robin se pregăti să sară de pe spatele călugărului. În clipa următoare simţi piciorul prins ca într-un cleşte de fier, în timp ce, din dreapta îi veni o lovitură puternică în coaste.

Se răsuci şi căzu pe spate la mal, iar călugărul, cu un genunchi pe pieptul lui şi cu degetele strângându-i gâtul, zise:

- Acum, drăguţule, du-mă tu înapoi, la locul de unde am plecat, că de nu, va fi vai de tine.

Robin fierbea de furie gândindu-se că şiretlicul lui se întorsese împotriva sa şi încercă să-şi scoată pumnalul, dar călugărul îl prinse de încheietura mâinii şi i-o suci cu atâta putere, încât Robin înţelese că în domeniul forţei, călugărul îi era superior.

- Primeşte înfrângerea în linişte, băiete, zise călugărul, zâmbind discret. Eşti cam îndrăzneţ, deşi n-ai ajuns în plină putere, încă. Hai, ridică-te şi cară-mă înapoi.

Călugărul îl slăbi din strânsoare, iar Robin, deşi era furios, se miră de purtarea sa. De ce nu-i trăsese o bătaie zdravănă, sau de ce nu-l omorâse, chiar, atunci când îl avusese în mână? Oricine în locul lui ar fi făcut aşa şi nimeni nu l-ar fi blamat. În adâncul inimii sale, Robin regreta că îl tratase de sus pe călugăr. Înţelese că numai datorită ignoranţei lui îl disprețuise pe părintele Tuck.

Fără să mai spună ceva se aplecă şi călugărul îl încălecă domol, strângându-şi mâinile în jurul gâtului lui Robin, nu foarte tare, dar suficient ca Robin să înţeleagă că dacă avea de gând să facă vreo şmecherie călugărul era pregătit. Când erau cam pe la mijlocul râului, unde apa era mai adâncă, tare i-ar fi plăcut lui Robin să-l înmoaie puţin pe călugăr, dar, cum şansele erau de partea călugărului, păşi mai departe.

Când mai era puţin până la mal, se auzi deodată un hohot de râs dinspre casa pustnicului, şi privind într-acolo, văzu, la o fereastră mică ce dădea spre râu, chipul unei femei. Dar imediat chipul dispăru. Nu avea nici o idee cine putea fi acea femeie, dar gândul că a putut să prezinte o imagine atât de caraghioasă îl scotea din minţi. Ajunse la mal şi, după ce călugărul se dădu jos de pe spatele lui, se întoarse către el şi îi zise:

- Ne vom mai întâlni, pustnic prefăcut şi escroc umflat. Data viitoare ai să te trezeşti cu o săgeată în burdihanul tău soios.

- Vino când doreşti, zise călugărul, cu voioşie în glas. Am întotdeauna un pateu de căprioară şi o sticlă, două de Malvoisie pentru prieteni buni. Cât despre săgeţile tale, păstrează-le pentru cerbii regelui, drăguţule. Şi fii mai atent cu glumele tale, tinere domn, şi nu glumi cu oamenii până nu afli dacă nu cumva sunt mai puternici decât tine.

Atât de tare îl înfuriară pe Robin vorbele obraznice ale călugărului, încât, în clipa următoare, se repezi la el şi amândoi începură să se lupte cu furie, fiecare încercând să-l arunce pe celălalt în râu. În final, amândoi alunecară pe malul moale, şi, încă încleştați, se rostogoliră în apă.

Se târâră repede afară şi Robin, încă orbit de furie, alergă să-şi ia arcul şi săgeţile care îi căzuseră lângă apă. Potrivind o săgeată în arc se întoarse să vadă unde era călugărul. Acesta dispăruse, dar apăru îndată, de după un copac, cu un scut într-o mână, cu o sabie în cealaltă şi cu un coif de oțel pe cap. Robin întinse coarda până la ureche, iar săgeata zbârnâi plecând din arc. Se aştepta s-o vadă înfigându-se în trupul mare al duşmanului său, în schimb, îl văzu pe călugăr cum, râzând, opri săgeata cu scutul, şi, deviată, aceasta se înfipse în pământ, unde rămase un timp ca o plantă ciudată cu tulpina rigidă mişcată de vânt.

Robin mai trimise trei săgeți spre călugăr, dar toate fură oprite de călugăr cu scutul, iar renegatul turba văzând că nu reuşea în nici un chip să-l dovedească pe acest adversar redutabil.

- Trage înainte, dragul meu, strigă călugărul. Dacă doreşti să tragi toată ziua mă ofer ca țintă, dacă îți face plăcere să-ți risipeşti săgeţile.

- Eu pot să suflu din corn, răspunse Robin supărat, şi cei din jurul meu vor fi aici şi vor înfige destule săgeți în hoitul tău încât să arăți ca un arici mort.

- Iar eu, lăudărosule, zise călugărul, pot să fluier de trei ori şi vei fi făcut bucăți de câinii mei.

În timp ce călugărul continua să vorbească, Robin auzi un zgomot printre copacii de lângă el. Se uită şi văzu un tânăr subțirel alergând spre el, având pe cap o glugă care-i acoperea toată fața, un arc pe spate şi o săgeată în mână. Crezând că tânărul voia să-l atace, puse mâna pe sabie şi pe scut. Atunci se auziră şi alte zgomote dinspre pădure, ca de paşi grăbiți călcând prin tufişuri. Apoi,

răsună un şuierat ascuțit, după care Robin auzi un țipăt de animal sau de pasăre prinsă în ghearele unui vultur. Robin recunoscu imediat semnalul de primejdie dat de Ket Piticul şi înțelese că duşmanul venea spre el.

Se gândi că tânărul subțirel care se oprise o clipă la auzul şuieratului era un spion al lui Guy de Gisborne care conducea lupta împotriva lui. Ridică sabia şi se repezi asupra tânărului. Era doar la un pas de celălalt şi îl auzi gâfâind de atâta alergătură. Tânărul înălță capul, iar Robin zări figura în umbra capişonului.

- Marian! exclamă el, când o văzu chiar pe iubita lui. Ce e asta? Ce...

- Robin, spuse ea şi se îmbujoră văzându-l. Îşi puse mâna gingaşă şi albă pe brațul lui şi îi spuse: sună din corn şi cheamă-ți oamenii, că de nu, vei fi pierdut.

Imediat se întoarse şi alergă spre călugăr, căruia îi şopti repede câteva cuvinte. Cornul lui Robin se auzi limpede şi puternic, notele lui răsunând peste cărările întunecate ale pădurii. Aproape în acelaşi timp, călugărul îşi duse două degete la gură şi scoase un şuierat ascuțit care putea sparge orice ureche. Îndată, apărură dinspre pădure în fugă o mulțime de oameni înarmați pe care Robin îi recunoscu: erau luptătorii starețului Mânăstirii St. Mary.

- Repede, Marian, strigă Robin, intră în casa călugărului. Încă mai ai timp!

În mare grabă, Robin căută un loc de unde să se poată apăra şi văzu o limbă de pământ care înainta în râu. Aşeză o săgeată în arc, doborî pe primul om, şi apoi fugi pe limba de pământ. Puse o a doua săgeată în arc în timp ce fugea. Marian şi călugărul ajunseră şi ei acolo în acelaşi timp.

- Nu, nu, repetă Robin, treci podețul şi intră în casa călugărului. Dacă oamenii mei nu sunt pe aproape îmi va

fi greu şi nu vreau ca tu să pățeşti ceva, iubito. Mai aşează o săgeată în arc.

- Nu, Robin, strigă Marian. Pot să trag cu arcul şi tu ştii asta, şi ne va ajuta şi părintele Tuck. Uite, vin câinii!

Între timp, oamenii înarmați ajunseră la vreo zece yarzi, iar Robin trimise vreo trei săgeți spre ei rănind doi şi omorând unul.

Black Hugo, care îi conducea, strigă:

- Băieți, trebuie să ne adunăm şi să sărim toți odată pe el. Dacă-l lăsăm să ne țină la distanță cu săgețile, ne doboară pe toți.

Chiar în timp ce vorbea, o săgeată zbârnâi prin aer şi se opri brusc. Omul de lângă el căzu cu gâtul străpuns. Luptătorii începură să se îndemne unii pe alții, dar săgețile lungi făceau ravagii printre ei. În timp ce mai şovăiau, brusc, auziră nişte lătrături şi înainte să-şi dea seama despre ce era vorba, zece câini fioroşi săriră pe ei. Erau ca nişte fiare sălbatice, de mărimea copoilor şi cu coliere mari în jurul gâtului în care erau fixați țepi lungi şi groşi.

Oamenii loveau orbeşte cu săbiile şi cu cuțitele în aceşti duşmani stranii şi teribili. Deodată, se auzi un fluierat ascuțit şi un uriaş, în haine de călugăr şi purtând un scut, chemă câinii şi strigă la ei să se oprească. Cinci copoi zăceau răniți ori morți, dar ceilalți, auzind vocea stăpânului lor se potoliră şi se retraseră lingându-şi rănile.

Black Hugo îşi şterse fața tuciurie de sudoare, privi împrejur şi se schimbă brusc la față. Dincolo de pajiştea unde se afla casa călugărului, văzu vreo douăzeci de oameni îmbrăcați în verde, alergând spre el cât puteau de repede, fiecare potrivind o săgeată în arc chiar în timp ce alergau.

- Salvați-vă! strigă Black Hugo, sunt mulți şi nu le putem face față.

Oamenii se uitară grăbiți dincolo de pajişte, apoi se repeziră să se adăpostească printre copaci. Proscrişii

făcură o mică pauză, după care, o ploaie de săgeți şuieră prin aer dispărând în tufişuri. Trei căzură ucişi de săgeți, iar ceilalți, înnebuniți de frică, se repeziră spre întunecimea copacilor, fiecare în altă direcție, ca să facă urmărirea cât mai dificilă.

Când şi ultimul dintre proscrişi dispăru, fugind după oamenii înarmați, Robin se întoarse către Marian care, îmbujorată şi respirând rapid încercă să-i alunge supărarea iubitului ei.

- Nu fi supărat pe mine, Robin, spuse ea, dar m-am temut pentru tine atât de mult, încât a trebuit să vin în Pădurea Verde ca să aflu cum îți merge. Cred că-ți aminteşti cât de des trăgeam cu arcul şi vânam în pădurile din Locksley, când eram copii. De ce n-am face asta şi acum?

- Mai întrebi de ce, iubito? răspunse Robin, pentru că acum sunt un proscris, iar tu eşti fiica unui nobil. Oricine poate să-mi vâneze capul, dacă e în stare, iar cei care mă ajută se supun aceleiaşi primejdii. Dar spune-mi, Marian, de când porți aceste haine în care arăți ca un băiat drăgălaş, şi de când îl cunoşti pe escrocul ăsta care face pe călugărul?

- Nu este escroc, Robin, este un om bun, răspunse Marian. Este bun prieten cu Sir Richard din Lee, şi întotdeauna a vorbit frumos despre tine şi m-a consolat când sufeream pentru tine, iar când m-am decis să mă deghizez în băiat şi să vin în Pădurea Verde să aflu ce e cu tine, am vorbit cu părintele Tuck care mi-a promis că mă va ajuta. El are prieteni peste tot în pădure şi aşa i-am cunoscut pe prietenii tăi, piticii. Te-am urmărit când veneai încoace prin pădure şi Ket ştia că eram acolo.

În timp ce vorbea, Marian îl conduse pe Robin dincolo de podeț şi intrară împreună în locuința călugărului. Era o încăpere care putea fi socotită atât bucătărie, cât şi capelă şi salon. Într-un colț al camerei era un crucifix şi un scaun

pentru rugăciune, în față; pe un alt perete erau atârnate cămăşi din zale, coifuri din oțel, o sabie cu mâner dublu, două-trei halebarde lustruite, o tolbă cu săgeți şi un arc mare. Pe al treilea perete erau aranjate, pe polițe grosolane, săculeți cu făină de ovăz şi câteva hălci de carne sărată şi vânat. În mijlocul camerei era o masă.

Când intrară, o tânără doamnă se ridică de pe scaun şi Marian alergă spre ea cu brațele întinse şi o trase, nerăbdătoare, către Robin.

- Alice, el este Robin, spuse ea.

Robin recunoscu figura tinerei. Ea era aceea care îl văzuse cărându-l pe călugăr prin râu şi râsese de el. Tânăra doamnă avea o față veselă şi luminoasă şi cu o licărire în ochi îi întinse mâna şi zise:

- Deci dumneata eşti vajnicul proscris al cărui cap ar vrea Sir Ranulf de Greasby să-l vadă atârnând pe zidurile castelului Hagthorn, după cum jură el înainte să se ducă beat, la culcare.

Râse cu atâta veselie şi în ochi i se citea atâta admirație pentru frumosul proscris, încât, pe loc, câştigă inima lui Robin care, ca un cavaler adevărat, îndoi un genunchi şi îi sărută mâna.

- Sunt Robert sau Robin Hood, cum îmi spun oamenii, spuse el, şi dumneata trebuie să fii domnişoara Alice de Beauforest, pe care Alan-a-Dale o iubeşte tare mult.

Fața tinerei se îmbujoră pentru o clipă, după care păli şi un val de mâhnire îi acoperi ochii. Se îndepărtă puțin, dar Marian se duse după ea şi cu multă tandrețe îşi puse mâna în jurul gâtului ei.

În clipa aceea intră călugărul.

- Al naibii să fiu, spuse el, eşti păgubos pentru cine te ajută. Patru dintre bieții mei copoi au lătrat pentru ultima oară şi au ros ultimul os, din cauza ta.

- Bunule pustnic, spuse Robin, întinzându-i mâna, am auzit că eşti prieten adevărat domniței pe care o iubesc mai mult ca orice pe lume şi aş vrea să fii şi prietenul meu.

- Robin, fiule, răspunse părintele Tuck cu un zâmbet larg pe fața prietenoasă, ți-am dorit tot binele de când am auzit că ai dat o mână de ajutor la incendierea casei lui Sir Guy. În inimile noastre, noi nu suntem duşmani, fiule, aşa cred eu. De şapte ani, de când locuiesc în această casă cu ajutorul bunului meu prieten, Sir Richard din Lee, n-am auzit de fapte mai de ispravă decât faptele tale. Ce l-ai mai batjocorit pe şeriful din Nottingham! N-am mai râs atât de mult din ziua în care mi-am rostogolit frații de călugărie în eleşteul cu peşti la Fontains Abbey, iar eu, păcătosul am fost izgonit.

Călugărul strânse cu atâta putere mâna lui Robin, încât altuia mai plăpând i-ar fi pârâit oasele. Dar Robin îi răspunse cu o strângere de mână la fel de puternică, iar părintele Tuck zâmbi admirativ.

În continuare vorbiră despre multe lucruri. Marian le spuse cum, în timpul verii, părintele Tuck o călăuzise pe cărările din pădure, cum o învățase arta vânatului şi îi dezvălui cunoştințele lui despre ierburile tămăduitoare. Le mai povesti cum s-a împrietenit cu Ket Piticul şi cu Hob din Deal, cu mama şi cu surorile lor, şi cum, datorită lor, ştia tot ce i se întâmplă lui Robin şi oamenilor lui.

- Robin, spuse părintele Tuck, tare mândru trebuie să fii când te gândeşti ce a făcut o fată atât de frumoasă pentru tine.

- Drept este că sunt mândru, spuse Robin, dar mi-e inima atât de tristă când mă gândesc că sunt un proscris, şi nu-i pot oferi celei care a cunoscut numai chipul luminos al vieții, decât un trai simplu, lipsit de adăpost, în sălbăticia pădurii. Eu nu mi-aş schimba viața pe care o duc chiar dacă regele mi-ar oferi altă viață, dar eu nu o pot obliga pe această frumoasă fată cu păr castaniu să se

căsătorească cu mine, împotriva voinței rudelor ei şi să ducă o viață pe care n-aş dori-o şi pe care - în nici un caz - n-aş putea să-i cer s-o împartă cu mine.

- Robin, spuse Marian, numai pe tine te iubesc şi nu mă voi căsători cu altcineva. Iubesc viața de pădure aşa cum o iubeşti şi tu şi m-aş simți fericită cu tine chiar dacă mi-aş părăsi toate rudele. Desigur, tu crezi că m-aş plânge când aş vedea frunzele căzând din copaci, când aş auzi vântul urlând sau când vârtejuri de zăpadă ar dansa pe drumurile întunecate. Dar inima mea s-ar încălzi când te-ar vedea pe tine şi n-aş regreta niciodată că am părăsit zidurile groase ale castelului tatălui meu. E bun cu mine, dar mă disprețuieşte şi mă tachinează zilnic pentru că te iubesc şi, deşi l-aş părăsi cu părere de rău, aş veni la tine îndată, dacă vei avea nevoie de mine.

Se simți un tremur în vocea fetei când spuse ultimele cuvinte şi apărură lacrimi în ochii ei plini de curaj. Robin îi luă amândouă mâinile, le duse la buze şi le sărută cu dragoste.

- Aproape că m-ai convins, iubita mea, spuse el. Ştiu că numai pe mine mă iubeşti, dar nu este corect ca o fecioară să fugă în pădure cu un proscris, să trăiască în frică, pândind zi şi noapte apropierea duşmanilor. Dar, îți promit Marian, dacă vreodată vei fi în pericol din cauza celor care îți doresc răul, şi dacă vei fi singură şi urmărită de oameni răi, dă-mi de veste, iar eu voi veni şi acest călugăr ne va cununa şi apoi vom suferi împreună ce ne va hărăzi soarta.

- Frumoase cuvinte, Robin Hood, spuse călugărul din toată inima, şi bune sfaturi ți-a dat. Văd că eşti un om cinstit, aşa cum te ştiam şi dinainte. Şi cred că e posibil ca înainte de a mai curge multă apă pe sub Wentbridge, această frumoasă tânără va avea nevoie de un braț puternic şi de dragostea unui om bun, capabil s-o protejeze de acei răi pofticioşi.

Călugărul vorbea aşa pentru că ştia că tatăl frumoasei Marian era bolnav, şi dacă ar fi fost să moară, mulți baroni sau prelați puternici şi lacomi, râvnind la pământurile şi bogățiile fetei, ar fi făcut orice s-o atragă de partea lor, aşa încât să profite de averea ei şi s-o vândă unui soț care ar plăti bine pentru zestrea primită.

Se auzi un corn afară, în pădure şi, ieşind în uşă, Robin îl văzu pe Micul John şi pe ceilalți proscrişi. Micul John raportă că oamenii starețului, cât şi paznicii regelui au fost urmăriți până la drumul mare, dincolo de pădurea Harlow, mulți fiind răniți. Şi acolo, cei doi cavaleri încercaseră să-i regrupeze, dar săgețile proscrişilor îi puseră pe fugă, iar unul dintre cavaleri alerga cu o săgeată înfiptă într-un umăr.

- Ți-ai dat seama cine erau? întrebă Robin.

- Unul avea scutul fără blazon, celălalt avea un turn roşu pe scutul său, răspunse Micul John.

- Nu-l cunosc pe cel cu turnul roşu pe scut, spuse Scarlet, - dar cel cu scutul alb este unul din cei pe care i-am bătut când ne-au atacat la biserica din Campsall, anul trecut.

- Are dreptate Scarlet, spuse Will Arcaşul, este Niger le Grym, iar celălalt, după rânjet şi după cât de oribil înjura, nu era altul decât Isenbart de Belame.

- Cred că ai dreptate, spuse Robin. Asta înseamnă că spionii lor ne urmăresc tot timpul. Mergeți în pădure, dar nu prea departe, ca să puteți auzi chemarea cornului meu. Sunt două doamne în această casă pe care trebuie să le conduc la casele lor.

În casă, părintele Tuck pregătise un prânz pădurean şi după ce Marian se îmbrăcă cu hainele ei obişnuite, se aşezară cu toții la masă. Apoi, dintr-un loc secret din pădure, fură aduşi doi cai, iar tinerele doamne îşi luară rămas-bun de la călugăr, încălecară şi porniră alături de

Robin spre castelul lui Sir Richard din Lee, unde locuiau amândouă pentru o vreme.

Cum mergeau ei pe cărările însorite ale pădurii, Robin observă că Alice era tristă şi îngândurată şi încercă să afle de la Marian de ce o întristaseră aşa de tare vorbele lui.

- Pentru că, spuse Marian, în curând va trebui să se căsătorească cu bătrânul şi hainul lord Ranulf de Greasby. A fost fixată ziua nunții, iar iubitul ei, Alan-a-Dale, a fost declarat proscris şi se ascunde prin sălbăticia dealurilor din Lancaster.

- N-am ştiut, spuse Robin. De ce este proscris acest tânăr scutier?

- Sir Isenbart de Belame l-a declarat proscris fiindcă l-a ucis pe Ivo Prădalnicul, se auzi răspunsul. Mai mult de atât, s-a pus o amendă apăsătoare pe pământul tatălui lui Alan, Sir Herbrand, care, mai mult ca sigur va fi ruinat, iar fiul lui ucis în curând. Toate aceste nelegiuiri o fac să sufere şi de aceea este tristă buna mea prietenă, Alice.

- Este adevărat că l-a ucis pe Ivo Prădătorul, spuse Robin, dar a fost luptă dreaptă; am fost de față când s-au luptat. Dar ce nu ştiu este cum de s-a aflat că Alan l-a ucis, deoarece nu a fost de față nimeni din tabăra lor, în afară de un țăran, pe care Ket Piticul l-a omorât.

Robin povesti cum s-a desfăşurat lupta din pădure dintre Alan şi Ivo Prădătorul.

- Îmi amintesc acum, zise Marian, că Sir Richard mi-a spus că un pădurar a răspândit vorba; el spunea că în ziua când cavalerul a fost găsit mort, Alan-a-Dale a venit la el să-şi ia calul pe care i-l lăsase în grijă şi că avea o rană dureroasă la umăr.

- Era chiar Black Hugo, spuse Robin, cel care-i conducea pe oamenii înarmați de azi. A mai spus şi altceva? A spus cine mai era cu Alan când a venit să-şi ia calul, sau în ce hal se găsea el însuşi?

- Nu, nu cred că a mai spus şi altceva.

Robin povesti frumoasei Marian cum l-a găsit pe Black Hugo legat de stâlpii casei, în timp ce un om cu mâini şi picioare lungi şedea în faţa lui mâncându-i friptura pe care şi-o pregătise pentru propria cină. Marian râse cu poftă când auzi întâmplarea şi spuse că Sir Richard s-ar distra copios dacă ar auzi o poveste atât de hazlie.

- Îl vezi pe băiatul acela înalt de acolo? spuse Robin, arătând spre locul unde se afla o figură suplă şi atletică - Micul John - care păşea graţios în faţa lor, privind atent în toate părţile.

- El este şerbul care l-a legat pe pădurar, un straşnic camarad şi un iscusit luptător.

Marian dori să stea de vorbă cu Micul John care fu chemat de stăpânul său, iar în curând, Micul John aprins la faţă, şedea de vorbă, pentru prima dată în viaţa lui, cu o doamnă de viţă nobilă. Se purtă, totuşi, cu demnitatea unui om liber, pentru că în viaţa destinsă din pădure şi în aerul liber manierele stânjenitoare şi grosolănia dispar. În timp ce vorbeau unul cu celălalt, Marian întrebându-l pe Micul John despre viaţa proscrişilor sub copacii pădurii, Robin îşi grăbi puţin calul înainte spre doamna Alice care călărea alături de slujnica ei.

- Nobilă Alice, zise proscrisul, îmi pare rău că vorbele mele ţi-au readus gânduri triste în minte, dar aş vrea să ştiu, pentru că îl cunosc pe tânărul Alan - un om mai viteaz şi un scutier mai vajnic nu am mai întâlnit - curtenitor şi blând în vorbă şi comportare, spune-mi, deci, cât de curând a fost fixată nunta cu acel cavaler bătrân, pe care tiranii din Wrangby ţi l-au ales ca soţ?

- Domnule, zise Alice şi ochii ei negri străluciră, îţi mulţumesc că mi-ai vorbit aşa frumos despre cel pe care îl iubesc. Mi-a scris despre dumneata în cele câteva scrisori pe care le-am primit, cu un an în urmă. De atunci este proscris fugar şi trăieşte în sălbăticia pădurilor. În scrisori

îmi vorbea cu căldură de prietenia domniei tale. Această căsătorie, pe care o urăsc, va avea loc peste trei zile, de sărbătoarea Sfântului Iacob, la biserica din Cromwell. Bietul meu tată nu mai poate rezista presiunilor ticăloase făcute de Sir Isenbart, care amenință că-l va trece prin foc şi sabie dacă nu i se supune voinței lui de a mă uni cu acest tiran bătrân, Sir Ranulf. Noi nu avem prieteni mari şi puternici pe care să-i rugăm să ne ajute, iar iubitul meu e declarat proscris şi nu mă poate salva.

Din ochii ei curajoşi curgeau lacrimi pe care Robin le simți şi el în inima lui.

- Curaj, scumpă doamnă. Poate vom găsi nişte brațe puternice şi inimi cutezătoare, deşi timpul este scurt. Ai putea trimite pe cineva la iubitul dumitale cu un mesaj din partea mea?

- Îți mulțumesc că mă încurajezi, bunule Robin, spuse Alice şi zâmbi printre lacrimi. Este un şerb al tatălui meu care cunoaşte ascunzătoarea iubitului meu şi care i-a dus câteva mesaje din partea mea, deşi drumul este periculos şi lung pentru un biet şerb neumblat cum este el. Totuşi, e curajos şi dornic să mă servească.

- Cum îl cheamă pe acest şerb şi unde locuieşte?

- Îl cheamă John sau Jack, fiul lui Wilkin, şi locuieşte pe la Spinul Cenuşiu, în Cromwell.

- Dă-mi un obiect pe care să-l recunoască, zise Robin, deoarece am să trimit un om de-al meu la el, înainte de vecernia din seara asta.

Alice îşi scose un inel de pe degetu-i subțire şi-l puse în mâna lui Robin.

- Va şti că acest inel este de la mine şi va face orice va spune aducătorul, de dragul meu.

Însoțitoarea care călărea alături întinse mâna în care ținea un inel gros de argint.

- Viteazule proscris, spuse această fată drăguță cu părul negru, roşie în obraji, dă-i omului tău acest inel

pentru Jack, şi să-i spună din partea fetei pe care o iubeşte, că dacă nu face ce-i ceri domnia ta, şi asta repede, îi voi înapoia inelul, iar când îl voi mai vedea va auzi vorbe grele de la mine şi blesteme. Dacă nu vrea să-şi pună forma lui mătăhăloasă la bătaie de dragul doamnei mele care e la mare strâmtoare acum, înseamnă că nu e bărbat bun pentru Netta din Meering.

- Îți voi îndeplini dorința frumoasă fată, zise Robin zâmbind. N-am nici o îndoială că e un om curajos cel de la care ai primit inelul şi totul va ieşi bine.

Curând, ajunseră la castelul lui Sir Richard, iar doamnele intrară tefere în sală. Între timp, lumina după-amiezii se contopise cu seara, iar Robin ştia că nu avea timp de pierdut. Îl chemă pe Will Arcaşul, îi dădu cele două inele şi îi încredință misiunea de care vorbise înainte. Câteva clipe mai târziu, Will galopa în voia calului, chiar pe calul lui Robin, pe drumurile împădurite, spre răsărit către râul Trent.

Capitolul V

CUM S-A CĂSĂTORIT ALAN-A-DALE CU LADY ALICE AJUTAT DE ROBIN HOOD ŞI DE JACK, FIUL LUI WILKIN

Jack, fiul lui Wilkin, se afla în pădure şi-şi încărca ultima legătură de vreascuri în căruța grosolană, meşterită chiar de el; habar n-avea că tocmai se apropia de el un mesaj ce avea să-i influențeze definitiv soarta. Jack era un băiat de vreo douăzeci de ani, voinic, arătos, cu ochi căprui, jucăuşi şi fața pistruiată. Avea părul castaniu şi buclat şi nu-l acoperea niciodată, cu excepția zilelor cu multă zăpadă sau cu vârtejuri de vânt înghețat din răsărit.

Era şerb pe moşia castelanului din Cromwell, Sir Walter de Beauforest, tatăl doamnei Alice. Lordul nu prea ştia de existența lui Jack; uneori îl vedea pe Jack când se ducea la vânătoare cu şoimul, sau când se întorcea de la vânătoare, dar nu se ostenea să afle cine era băiatul care îl saluta. John Thinne, intendentul lordului, ştia, totuşi, că Jack este unul dintre cei mai inimoşi slujitori ai senioriei. Când Jack avea doisprezece ani, intendentul se uita cam pieziş la el, deoarece fusese remarcat de Alice, care avea un an sau doi mai mult decât Jack şi îl chemase printre şoimarii ei. Când tatăl lui Jack muri, băiatul fu nevoit să muncească în locul lui pentru a păstra coliba şi câțiva acri de pământ pentru el şi mama lui, iar de atunci o vedea tot mai puțin pe doamna Alice, pentru al cărei zâmbet şi vorbe bune ar fi trecut prin foc şi apă.

În marele registru al castelului, ținut de intendent, şi în care erau trecuți şerbii cu genealogia lor, Jack era trecut cu numele de John, fiul lui Wilkin. Numele tatălui său era Will, dar pentru că era un om mic de statură, fusese numit Wilkin, adică Will cel Mic. Dar numele lui Jack nu era fixat, deoarece şerbii şi oamenii săraci nu

aveau un nume al lor propriu în acele vremuri. Câteodată, i se spunea Jack, fiul lui Will, sau, din cauza unui mărăcine bătrân care creştea aplecat pe coliba lui, Jack Mărăcine, sau după mamă, care se numea Alice, Jack, fiul lui Alice - adică Alison. Fiind un băiat vesel şi iute, înțelegea când era strigat şi nu făcea caz de ceremonie.

Jack iubea caii, câinii şi şoimii. Ştia numele fiecărui cal de pe moşie, şi îşi petrecuse multe zile alături de ei când îi ducea la păşune sau la muncile câmpului trăgând brazdă lungă şi îngustă din pământul lordului pe care trebuia să-l muncească. Petrecuse zile frumoase şi cu doamna Alice prin câmpiile largi unde vânau cu eretele, cu şoimul călător sau cu hultanul sau vulturul.

Jack putea îmblânzi orice cățel din sat, dar câini mari ca buldogi, copoi sau prepelicari nu existau, deoarece satul era prea aproape de pădurea regelui unde hoinărea cerbul roşu, iar câinii mari erau uciși de pădurari ori li se mutilau labele din față ca să nu poată fi folosiți la vânătoare.

Jack avea o mare ambiție: să devină liber. Să fii om liber şi să-ți munceşti pământul tău, cum făceau Nicolas Cliffe ori Simon Fletcher, îi părea cea mai mare fericire pentru un om.

Nu putea spune că stăpânul său era un om rău, sau că intendentul John era abuziv dar, oricum, Jack ar fi preferat să fie liber, nu legat de pământ, aşa cum era. Mama lui explica această ciudată dorință de libertate spunând că în urmă cu patru generații, în timpul bunului rege Edward Confesorul, când în țară era pace şi nu existau lorzi ticăloşi şi baroni prădalnici, strămoşii lui Jack erau oameni liberi, dar când au năvălit normanzii i-au înrobit pe toți.

Jack socotea o mare nedreptate faptul că, după moartea tatălui său, mama sa a fusese obligată să-i dea administratorului cea mai frumoasă vită pe care o aveau,

pe Moolie, o vacă cu lapte foarte bună, şi în plus, un cazan mare şi un scaun solid, pe care le aveau în casă. Aceasta ca plată către senior ca să îi lase să rămână în colibă şi pe pământul care aparţinuse străbunilor lor cu multe generaţii în urmă.

Până acum vreo zece luni, Jack privea lumea din afara satului său ca pe ceva întunecat şi straniu, ca pe un tărâm misterios. Îşi cunoştea ţinutul pe o distanţă de trei mile de la biserica din centrul satului, dar niciodată nu îndrăznise să se avânte înspre pădurea dinspre apus. Îi suspecta pe toţi străinii, şi, când îi întâlnea pe câte unii venind spre sat, se ascundea până treceau. Auzise că pădurea era un loc înspăimântător, alţi şerbi povestiseră lucruri teribile. Monştri care zburau noaptea, iar ziua se ascundeau în desişuri întunecate ca să-i atace pe călătorii neatenţi; dealuri cu coamele luminate de flăcări strălucitoare şi spiriduşi negri şi mărunţi care locuiesc pe aceste dealuri. E drept, Jack se cam gândea cu teamă, în vremea aceea, la spiritele rele. Aceste făpturi rele pot lua orice înfăţişare şi pot apărea oriunde: în izvor şi în apa râului, în pădure, lângă poteci şi în smocurile de iarbă din ogoarele pe care le ara sau le secera. Tot satul lui Jack şi mii de alte sate de-a lungul şi de-a latul Britaniei credeau în acele spirite rele, deci Jack nu era mai naiv decât semenii lui.

De exemplu, bătrâna cioară, neagră ca funinginea, zburând deasupra brazdelor, sau corbul cocoţat pe un bolovan şi privind, când cu un ochi când cu celălalt la Jack în timp ce ara, nu puteau fi decât o vrăjitoare sau un duh gata să facă ceva rău - niciodată o pasăre sălbatică în căutarea unui vierme sau a unei larve de ţânţar scoase la iveală de plug. De aceea, Jack încrucişa două degete când trecea pe lângă pasărea de rău augur şi spunea un „Tatăl nostru”. La fel, dacă Jack vedea plutind pe apă o bucată dintr-un trunchi de copac pe care dacă o usca ar fi fost

bună să ardă sub oala cu ciorbă, nu o scotea din apă pur şi simplu. Înainte de a o scoate făcea semnul crucii deasupra lemnului, ca un eventual spirit rău ascuns în trunchi, gata să-l tragă în apă, să fie dat înapoi de semnul sfânt făcut deasupra lemnului.

Dacă găsea o potcoavă aruncată sau una prea veche ca să mai poată fi folosită, însemna că are parte de mult noroc. Jack avea o potcoavă deasupra uşii colibei lui, pentru ca vrăjitoarele şi duhurile rele să nu poată intra şi altă potcoavă la zăvorul ferestrei. Desigur, Jack ştia cum trebuie aşezată potcoava. În ajunul zilei Tuturor Sfinților, când spiritele rele băntuiau peste tot, Jack purta o crenguță de scoruş la brâu.

Jack nu văzuse niciodată un spiriduş, dar ştia că aceştia existau prin văgăunile dealurilor sau prin locuri tăinuite prin pădure.

Se povestea că, demult, un şerb numit Sturt din Norwell, auzise pe cineva care se tânguia în pădure deoarece îşi pierduse sapa. Ducându-se să vadă cine plângea, Sturt se trezi în fața unui spiriduş negricios. Deşi speriat, Sturt căută şi găsi sapa pierdută şi atunci, ființa vrăjită îl invită acasă, la masă. Sturt continuă să viziteze colina înverzită din pădure, iar după un an se căsători cu fiica spiriduşului şi duse o viață prosperă. Copiii lui trăiau tot în Norwell, iar unul este om liber, dar toți sunt nişte oameni mărunței şi vioi, bine primiți oriunde se duc, pentru cântecele lor şi firea lor veselă.

Cam aşa gândea Jack despre lume şi lucruri, în general, până în urmă cu câteva luni când, într-o zi, doamna Alice, frumoasă şi grațioasă ca o făptură cerească, îl chemă într-un loc singuratic şi, dându-i un pergament învelit în mătase, îl rugă să îl ducă iubitului ei care se ascundea într-un loc ferit din pădurea Lancaster. Doar în el avea încredere, îi spusese ea, iar aceste cuvinte îi săltară inima de bucurie.

Jack era un flăcău curajos, dar această primă călătorie prin pădurea deasă, purtând prețiosul mesaj, a fost pentru el o experiență pe care, de spaimă, nu avea s-o uite niciodată. Dar, din înalta prețuire pe care o avea pentru frumoasa Alice, despre a cărei dragoste pentru Alan-a-Dale ştiau toți din castel, loialitatea lui Jack a depăşit frica ce o avea şi a îndeplinit misiunea bine şi cu credință.

Mai făcuse încă de trei ori acea călătorie şi de fiecare dată fusese cuprins de spaima potecilor ciudate şi de nesfârşitul ținut sălbatic dintre Sherwood şi Werrisdale, dar curajul şi istețimea îl ajutaseră să scape nevătămat din toate încercările.

Nu văzuse niciodată un proscris adevărat sau un tâlhar din pădure. Vânzători ambulanți, cerşetori leneşi sau menestreli deşănțați încercaseră să-l sperie şi să-l prăduiască de cele câteva mici obiecte de valoare pe care le avea asupra lui sau de traista cu mâncare, dar niciodată nu-i văzuse pe acei oameni teribili care fugiseră de la stăpânii lor, părăsind casa şi pământul şi uitând de obiceiurile lăsate de străbunii lor. Se întrebase adesea cât de nesocotiți şi disperați puteau fi acei oameni şi cât de aprigi, ca să omoare şi să aducă atâtea pagube.

În seara aceea, pe când încărca ultima legătură de crengi în mica lui căruță, se întreba ce ar fi făcut dacă unul dintre aceia s-ar fi năpustit asupra lui, din desişul pădurii, şi i-ar fi cerut prețiosul mesaj pe care Lady Alice i-l încredințase. S-ar fi luptat pe viață şi pe moarte, dar n-ar fi cedat.

Poneiul neîngrijit care trăgea căruța porni pe cărare în jos, către marginea pădurii. Privi spre asfințit şi văzu dincolo de pădurea neguroasă, globul imens şi roşu al soarelui care îmbrăca tulpinile copacilor din jur într-o lumină roşie de jar. Lumina puternică îl orbi. Auzi o

ramură pocnind lângă el, un om apăru pe după un trunchi de copac şi se opri în potecă barându-i drumul.

- Eşti Jack, fiul lui Wilkin? îl întrebă străinul pe un ton poruncitor.

Jack păşi înapoi şi-şi duse mâna la mânerul cuțitului fixat la cingătoare. Se uită cu atenție la omul acela scund şi vânjos, îmbrăcat cu haină verde şi cu pantalonii cam roşi şi sfâşiați pe alocuri ca de mărăcini. Avea un arc de-a curmezişul spatelui şi o tolbă cu săgeți legată la şold lângă o sabie uşor de mânuit.

Privindu-l amenințător, Jack se întrebă cine ar putea fi omul acela. După haine părea să fie un pădurar în serviciul unui senior, iar fața acoperită cu o barbă căruntă părea cinstită, deşi severă. Avea ceva care îți spunea că nu are decât un stăpân: pe el însuşi. Avea pecetea omului liber întipărită în ochii pătrunzători, în privirea neşovăitoare şi în felul semeț în care-şi ținea capul.

Toate aceste gânduri trecură cu iuțeală prin mintea lui Jack; apoi spuse:

- Ce-ți pasă cine aş fi?

- Îți pasă ție dacă eşti cine trebuie, spuse străinul râzând. Nu te teme, băiete, nu vreau să-ți fac nici un rău.

Era o undă de sinceritate în râsul celuilalt şi asta-i plăcu lui Jack. Străinul îşi duse mâna stângă la pungă şi scoase ceva de acolo. Apoi, îşi trase afară pumnalul şi puse pe vârful lui două inele - unul de aur, iar celălalt de argint - şi ridică arma în lumină. Ultimele raze ale soarelui se opriră pe diamantul prins în cercul subțire de aur, făcându-l să strălucească feeric în înserarea ce se aşternea în pădure.

- Ştii ceva despre ele, băiete? întrebă omul.

- De unde le ai? întrebă Jack, şi fața i se întunecă de furie. Le-ai furat de la cele ce le purtau? Dacă ai făcut asta, de aici nu vei mai pleca viu.

- Uşurel, viteazule, răspunse celălalt, urmărind atent mişcarea involuntară a lui Jack de a se repezi la el. Stăpânul meu le-a primit din mâna posesoarelor acestor inele, cu următoarele cuvinte: Doamna Alice, stăpâna ta, a zis: Jack este viteaz şi doritor să-mi îndeplinească poruncile. Va şti că eu am trimis inelul şi va face, bucuros, tot ce-i va spune aducătorul să facă pentru mine.

- A spus stăpâna mea aceste cuvinte? întrebă Jack.

Se coloră la față, sângele începu să-i circule năvalnic şi ascultă cu mare plăcere cuvintele de laudă ale stăpânei sale, chiar dacă erau spuse de un pădurar bătrân şi cu fața aspră.

- Să vii cu mine şi să mă conduci la Alan-a-Dale, zise Will Arcaşul.

Urmă o clipă de şovăială pentru Jack. Să meargă cu acest străin printre sălbăticiile pădurii şi prin pustietatea câmpiei din Peak! Dar loialitatea lui nu-i permitea să aibă ezitări în privința celor ce urma să facă.

- Am să merg cu tine, prietene, răspunse Jack. Spune-mi cum te cheamă şi cine eşti.

- Sunt Will Arcaşul, răsună răspunsul, iar Robin Hood îmi e stăpân.

- Ce! tresări Jack şi făcu un pas înapoi. Eşti proscris! Eşti unul din ceata lui Robin Hood?

- Chiar ăsta sunt, răspunse Will, şi sunt tare mândru că slujesc un stăpân înțelept şi viteaz ca Robin Hood.

O umbră de uimire trecu pe fața lui Jack. Nu arăta ca un asasin inconştient şi disperat, aşa cum îşi imaginase el; avea o față ca toți oamenii, cu uitătură severă, dar care ştia şi să zâmbească. Brusc îi întinse mâna, iar Will i-o prinse.

- Eşti primul proscris pe care-l văd, spuse Jack râzând din toată inima, iar dacă stăpânul tău şi ceilalți proscrişi sunt ca tine, inima îmi spune că sunteți oameni

buni şi cinstiți. Şi spui că Robin Hood o ocroteşte pe stăpâna mea?

- Desigur, aşa face, zise Will, dar să lăsăm vorba şi să pornim spre pădure înainte de a se întuneca de tot.

Sfârşind de vorbit, Jack îşi conduse calul şi căruța la poteca bolovănoasă care ducea în sat şi, îndemnând calul cu biciul, ştiu după galopul în care pornise că va ajunge în curând acasă, cu bine. Dar înainte de a da drumul calului, Jack rupse o crenguță de viță albă şi o înnodă în jurul gâtului calului, ca mama lui să ştie că a plecat din nou, pe neaşteptate, la rugămintea doamnei Alice.

După ce merseră prin pădure cam o milă, Will spuse:

- Dar nu m-ai întrebat ce mesaj poartă inelul de argint, flăcăule.

Jack îl privi râzând.

- Aşa-i, nu te-am întrebat. Mai întâi, deoarece mesajul stăpânei mele mi-a acaparat toate gândurile şi, în al doilea rând, sunt sigur că nu e un mesaj prea blând.

- Este mesajul unei fete, răspunse Will, şi e pe jumătate dulce şi pe jumătate dojenitor, cum cred că ştii. Îmi vine să cred că fata asta, Netta din Meering, în egală măsură, te laudă şi te batjocoreşte, nu-i aşa?

- Eşti mai bătrân decât mine, zise Jack, zâmbind puțin stânjenit, şi sunt sigur că ştii mai bine decât mine cum se poartă fetele. Cum sună mesajul pe care mi l-a trimis?

Will îi spuse şi fața lui Jack se înroşi.

- N-am nevoie de limba ei otrăvită, spuse el cu o umbră de trufie în voce, ca imbold pentru a-mi servi stăpâna.

Nu mai scoase nici un cuvânt, dar Will constată că grăbise pasul şi părea adâncit în gânduri. Între timp şi ultima rază de lumină dispăru de pe cer. Se opriră şi mâncară ceva de prin desagi, până ce apăru luna, apoi porniră, călăuziți de lumina ei blândă, pe potecile Pădurii

Verzi, ca doi demoni, când treceau prin întunericul ca de smoală, sau ca două ființe feerice când păşeau în lumina unei poienițe.

Două zile mai târziu, dimineața devreme, şerbii din Cromwell se adunaseră în grupuri pe lângă colibele lor şi vorbeau despre trista soartă ce o aştepta pe tânăra şi iubita lor stăpână în ziua aceea. Toți ştiau că inima ei îi aparținea lui Alan-a-Dale, dar mai ştiau că destinul nemilos care conducea viețile cavalerilor şi ale domnițelor o obliga să se mărite cu bătrânul Ranulf de Greasby, un senior rău, cu păr cărunt, care locuia în regiunea mlăştinoasă din răsărit.

O parte dintre şerbi se adunară în curtea bisericii în care urma să aibă loc ceremonia. Din când în când, priveau de-a lungul drumului spre nord, de unde urmau să apară nuntaşii. Îl zăriră şi pe preot păşind mărunt spre castel, de unde urma s-o însoțească pe mireasă la biserică.

- Se duce să-i aducă alinarea pe care nu i-a putut-o aduce nimeni, spuse o tânără femeie cu un copil în brațe. Sărmana doamnă! continuă ea, de ce să nu i-l dea pe cel pe care îl iubeşte mai mult decât orice în lume?

- Numai cu prețul capului ar mai putea veni azi, aici, cel pe care îl iubeşte, spuse un bărbat de lângă ea. Este proscris şi deposedat de tot ce avea.

- Da, mi-e teamă că nu mai există scăpare pentru tânăra fată! spuse un bărbat mai tânăr. O să-şi macine durerea în tăcere când o să fie măritată şi niciodată nu va mai fi tânăra veselă şi luminoasă cum o ştim.

- Oh, e o mare nedreptate! strigă o fetişcană. Nimeni dintre rudele ei nu o poate scăpa?

- Rudele ei sunt oameni fără putere, Mawkin, spuse o bătrână zbârcită. Ar fi ca şoarecii în ghearele lui Isenbart de Belame, dacă i-ar sta în cale.

În acel moment, se auzi zgomot de copite pe drumul gloduros care venea dinspre nord, şi îşi făcură apariția

zece călăreți înarmați, purtând livrelele lui Ranulf de Greasby. Erau oameni cu fețe dure şi priviri duşmănoase; fără un cuvânt, intrară călare pe poartă şi se aşezară în uşa bisericii, împrăştiindu-i pe bieții şerbi care fugiră din drumul cailor, cât putură de repede. Călăreții se aşezară câte cinci de fiecare parte a intrării în biserică. Descălecară şi rămaseră fiecare lângă calul său, uitându-se cu insolență la şerbii care se îngrămădeau unii în alții lângă poartă.

- De la gunoaiele astea se aşteaptă bătrânul la o busculadă? întrebă unul dintre luptători. Ceilalți făcură haz de gluma auzită. Bătrânul nostru senior a fost cam dus cu vorba de fata asta nărăvaşă, şi acum, când e aproape în mâinile lui, se teme de ceva neprevăzut, care ar putea să i-o ia.

- Aşa-i, i-a cam râs în nas, o vreme destul de lungă, zise un altul. Dar are să-i piară râsul după ce va intra în castelul Hagthorn. Are el acolo mijloace cu care să îmblânzească şi pe cea mai nărăvaşă fată, cum s-a întâmplat şi cu ultima lui nevastă, aşa se zice.

- Da, da, acea fată frumoasă, cu ochi negri, avea privirea ca o sabie strălucitoare când a intrat în castel, iar în minutul următor era blândă ca un copilaş, spuse altul.

- Mi-o amintesc, spuse cel ce vorbise primul. A trăit doi ani alături de el. A fugit de la el într-o noapte de iarnă, şi a fost găsită înghețată în zori la Grimley Mere.

- Sunteți nişte nuntaşi pe cinste, zău aşa, zise cel ce sigur era şeful lor. Ce-ar fi să chemăm un menestrel să ne cânte ceva vesel, potrivit la o nuntă? Hei, pajule!

Un menestrel înalt, purtând un pieptar în dungi, cu culori țipătoare şi pantaloni peticiți, venise din sat şi se alăturase grupului de şerbi, râzând împreună, în timp ce el ciupea o harpă pe care o avea legată de gât cu o panglică murdară. La chemarea soldatului, menestrelul

făcu un pas înainte şi, scoţându-şi căciulița de catifea, o flutură în fața lui cu o plecăciune.

- Ce dorință ai, nobile scutier? Un cântec de război şi pradă, unul despre arcaşul şi iubitele lui, sau o poveste despre o vânătoare de cerbi roşii?

- Cântă-ne ce vrei tu, dar să fie un cântec vesel, porunci şeful oamenilor înarmați.

Cu câteva pregătiri - ciupi de câteva ori coardele şi îşi drese vocea - menestrelul le cântă o baladă numită Trandafirul din Woodstock. Avea o voce clară de tenor, iar cântecul era vesel şi avea o parte de cor la care se alăturară toți. După aceea, menestrelul le cântă o baladă despre o nuntă, care le plăcu foarte tare. Când menestrelul se pregătea să plece, şeful soldaților zise:

- Mai rămâi, cântărețule, cred că vom avea nevoie de tine. În curând va sosi aici o mireasă cu fața tristă, iar tu ai putea s-o înveseleşti cu cântecele tale, astfel ca stăpânul meu să se bucure de privirile ei luminoase. Dacă ai să fii pe placul seniorului astăzi, ai să primeşti o plată bună, te asigur.

Menestrelul nu se împotrivi invitației de a mai rămâne şi a se pregăti să mai cânte ceva, când se iviră patru călăreți apropiindu-se în fugă de biserică. Cel mai înalt era Sir Ranulf de Greasby, un cavaler cărunt, cu o față roşie şi urâtă. Avea buze subțiri, de om rău, iar ochii, mici şi roşii, exprimau spaimă. Purta o haină falnică din mătase roşie, o centură bătută în diamante, iar pe mânerul sabiei străluceau nenumărate giuvaieruri. Ceilalți trei cavaleri erau mai tineri; pe fețele lor se putea citi nepăsare şi, deşi erau bine îmbrăcați, păreau nişte mârlani. Unul dintre aceştia era nepotul lui Sir Ranulf, Sir Ector din Harelip, cu un chip aspru şi necioplit, şi la fel de vestit pentru cruzimea lui, ca şi unchiul său.

Cavalerul cel bătrân intră pe poartă ca un vârtej.

- A sosit mireasa? strigă cu o voce răguşită, uitându-se la oamenii înarmați, cu nişte ochi vicleni ca de vulpe şi plini de bănuială.

- Nu, stăpâne, răspunse şeful lor.

- Pe toți dracii! izbucni bătrânul cavaler; se răsuci în şa şi privi indispus în ambele direcții ale drumului, apoi la mulțimea de şerbi şi la colibele lor de dincolo de drum. Mă face s-o aştept şi acum, bombăni el, în timp ce scrâşnea din dinți iar ochii îi deveniseră două fante prin care țâşnea o lumină plină de răutate. Va aştepta ea, în curând, dacă nu îmi va vorbi frumos!

- Tu cine eşti, măscăriciule? întrebă el, privind la menestrel care stătea lângă calul său.

- Sunt Jocelyn, menestrelul, domnule cavaler, răspunse omul şi ciupi coardele harpei.

- Ai o față de ticălos, zise Sir Ranulf neîncrezător; nu eşti destul de lustruit pentru un menestrel.

- Totuşi, domnule cavaler, sunt un menestrel sărac, venit aici să-i fac plăcere înălțimii voastre cu cântecele mele simple, dacă ați vrea să le ascultați, spuse menestrelul ciupind strunele harpei, din nou.

- Hai, cântă, calicule, dar ai grijă să cânți bine că altfel te aşteaptă o mamă de bătaie.

Menestrelul atinse două coarde ale harpei şi începu:

„Deşi, aveam pământuri, eu trist am rătăcit,
Şi faima de cavaler mi-am disprețuit.
În ore lungi de noapte eu greu am suspinat,
Sclav i-am fost acelei blonde doamne,
Pe care îndelung, în van o am rugat,
Mândra doamnă Alysoun.
Suflă vânt nordic, suflă,
Şi trimite-mi iubita,
Suflă vânt nordic, suflă, suflă, suflă."

Când termină ultimul vers, un râs batjocoritor şi totodată strident se auzi din desiş. Oamenii se uitară

încoace şi încolo, dar nu văzură nimic. Părea că venise de undeva de deasupra capetelor lor, dar acolo nu aveau ce să vadă în afară de turnul de lemn al bisericii, în jurul căruia zburau şi ţipau câteva stăncuţe, iar prin ferestrele de apărare, intrau şi ieşeau rândunelele la cuiburile lor.

Menestrelul începu o altă strofă:

„Vai, cum mă chinuie privirea-i crudă,
Ca două săbii sunt ochii ei de aur,
În curând chipul meu va păli de atâta trudă!
Dar mă bucur, deşi sunt bătrân,
Ah, acum, ea veselă îmi zâmbeşte,
Frumoasa mea doamnă Alysoun,
Suflă vânt nordic, suflă,
Trimite-mi iubita,
Suflă vânt nordic, suflă, suflă, suflă."

Şi iar se auzi râsul, acum mai batjocoritor decât înainte. Sir Ranulf se uită la menestrel.

- Cine face acest zgomot, ticălosule? spuse el, cu furie în glas. Ai pe cineva cu tine?

- N-am pe nimeni cu mine, stăpâne, răspunse menestrelul.

- Nu-i de mirare, stăpâne, spuse unul dintre oameni, în ai cărui ochi se vedea spaima, să fie ielele din turnul bisericii.

- Nu-i de mirare, prostule, urlă Sir Ranulf, ca tu să fii biciuit când te vei întoarce acasă. Ochiţi biserica şi vedeţi dacă nu se ascunde vreun necioplit pe undeva. Dacă-l găsiţi, aduceţi-l aici şi am să-i tai limba, să-l învăţ minte să-şi mai bată joc de mine!

Patru oameni ocoliră biserica, în timp ce alţii merseră printre morminte, ca nu cumva să fie cineva ascuns în spatele plăcilor de lemn, aşezate pe unele morminte; dar şi unii şi alţii se întoarseră spunând că n-au văzut pe nimeni. Cavalerul, în culmea furiei, trimise cinci oameni, poruncindu-le să împrăştie pe şerbii adunaţi la poarta

bisericii, pentru că şedeau acolo şi se mirau de întâmplarea aceea ciudată. Țăranii nu aşteptară să fie loviți de soldați, ci o luară la fugă spre colibele lor.

- Şi acum, şnapanule, strigă Sir Ranulf, mai cântă o strofă din balada ta, şi dacă se va mai auzi râsul acela, voi şti că tu eşti vinovatul. Crezi că nu cunosc şmecheriile voastre vrăjitoreşti făcute de toți scamatorii?

- Aşa cum cred în mântuirea mea, spuse cântărețul cu o voce gravă, nu eu provoc râsul acela. Oricum, am să mai cânt încă o strofă şi voi aştepta rezultatul.

După care, acompaniindu-se cu lăuta cântă:

„De o soartă bună eu am parte,
Pe care cerul mi-a trimis-o!
Perechea ei vrea să mă facă,
Iar eu, pe veci, să-ți fiu supus,
Cât viață voi avea pe lume,
Bună şi zâmbitoare Alysoun.
Suflă, vânt nordic,
Trimite-mi iubita,
Suflă vânt nordic, suflă, suflă, suflă."

Se auzi un hohot de râs batjocoritor şi atât de înspăimântător, că-i făcu pe toți să tresară. Răsună chiar deasupra capetelor ascultătorilor care, instinctiv, se uitară în sus, dar nu văzură nimic. Zgomotul încetă pentru o clipă; apoi, un râs răguşit se auzi dinspre drum. Sunetul se auzi mai aproape, iar toți cei de față auziră clar şi răspicat, cuvinte aprige de amenințare.

„Colman Grey! Colman Grey!"

La auzul acestor cuvinte, Sir Ranulf sări înapoi şi smucindu-şi calul cu sălbăticie se sprijini de uşa bisericii şi începu să bată cu pumnii şi să strige:

- Piei! Piei! Piei din fața mea! Chemați preotul! Chemați preotul! E un spirit rău - piei din fața mea!

Părea speriat de moarte. Fața nu-i mai era roşie, ci devenise albă ca varul; buzele-i tremurau spasmodic, iar

vorbele-i erau incoerente. Cu o mână îşi făcea semnul crucii, iar cu cealaltă căuta să se apere de ceva care venea spre el, sau îi acoperea ochii. Oamenii din jur se minunau privindu-l şi se uitau cu gurile căscate la nebunia lordului.

În cele din urmă îşi reveni: văzu uimirea din ochii celor din jur, şi venindu-şi în fire, în oarecare măsură, deşi mai tremura încă, veni cu calul lângă oamenii înarmaţi.

- La ce vă holbaţi, mocofanilor! se răsti şi prinzând biciul, pe care îl avea legat de şa, lovi în oameni.

Ei se feriră din calea lui; dar el le ordonă să stea pe loc; oamenii nu-l ascultară, iar el, nebun de furie, îşi repezi calul într-o parte şi în cealaltă lovindu-i pe unde se găseau, printre cai. Caii se ridicau în două picioare, se muşcau între ei, şi se loveau; se crease o zăpăceală de nedescris. Deodată, nepotul său, Sir Ector, prinse braţul bătrânului lord nebun şi strigă:

- Sir Ranulf, soseşte mireasa! Opreşte-te!

Plin de furie, omul privi către drumul din nord şi văzu o ceată de călăreţi venind spre biserică. Instinctiv puse biciul deoparte, îşi îndreptă pălăria şi îşi aranjă tunica. Apoi, le porunci oamenilor care aşteptau posomorâţi să încalece şi să se pregătească să primească mireasa. Preotul, însoţit de ajutorul său intrase deja în biserică pe o uşă laterală, şi deschise uşile cele mari ale lăcaşului cufundat în întuneric.

Sir Ranulf, văzând că totul era în ordine, se uită încruntat după menestrel. Nu-l văzu pe nicăieri.

- Unde s-a dus ticălosul ăla de scamator? întrebă pe un cavaler din suita sa.

- Nu ştiu, răspunse cavalerul. L-am urmărit până când ai început să-i biciuieşti pe ţopârlani, apoi a dispărut în zăpăceala aceea şi nu l-am mai văzut!

- Bunule Sir Philip, spuse Sir Ranulf, fă-mi această mare favoare şi caută-l. N-am să am linişte până nu-l voi prinde şi nu-l voi vedea pe masa de tortură. Şi atunci am

să aflu ce ştia, ticălosul, şi ... de ... de ... de unde vine strigătul ăla. Poți lua doi dintre oamenii mei cu tine, ca să-l cauți. După ce îl prinzi, du-l la Hagthorn Waste şi ține-l acolo.

- Am să fac asta pentru tine, Greasby, spuse tânărul cavaler cu un zâmbet insolent în colțul gurii, iar dacă ți-l aduc pe scamator, tu îmi dai copoiul tău, pe Alisaundre, şi cei doi şoimi, Grip şi Fang.

- Ce mitocan eşti, cavalere! spuse Sir Ranulf, cu voce joasă, aprigă; pe aceştia îi iubesc cel mai mult. Dar îl vreau pe scamator. Du-te şi am să-ți dau ce îmi ceri. Du-te repede ca să nu apuce haimanaua să se ascundă.

Le mai spuse câteva vorbe oamenilor înarmați şi cavalerul ieşi cu aceştia afară din curtea bisericii tocmai când Sir Walter de Beauforest, însoțit de un prieten, şi cu doamna Alice între ei, se apropiau urmați de un şerb al casei şi de o slujitoare, amândoi călare. Bătrânul cavaler Sir Ranulf, a cărui față vicleană era acum numai zâmbet, stătea lângă poartă, descoperit, şi cu mâna pe inimă făcu o plecăciune în fața doamnei Alice. Lady Alice, cu fața palidă şi tristă, abia îl privi. Era îmbrăcată cu o rochie amplă de mătase albă, un colier de perle îi înconjura gâtul, iar pe mantaua uşoară de vară, ca şi pe vălul de pe cap străluceau alte perle, cusute cu aur; dar toată această bogăție nu făcea decât să scoată în evidență fața-i atât de palidă şi ochii gata să plângă.

Sir Walter, tatăl ei, nu arăta mai nefericit decât se simțea. Era un cavaler mândru, şi nu-i plăcea că trebuie să se supună poruncilor unui lord tiran şi să-şi mărite singura lui fiică cu acest cavaler, Sir Ranulf de Greasby, ce avea o faimă atât de proastă. Jafuri la drumul mare şi alte cruzimi aplicate oamenilor săraci pentru a le lua micile lor rezerve sau bucata de pământ erau doar câteva dintre crimele atribuite lui Sir Ranulf. Se mai vorbea despre femei

şi bărbaţi sărmani torturaţi în temniţele castelului de la Hagthorn Waste.

Merseră călare până la uşa bisericii, unde descălecară. Netta, cu ochii roşii, se duse la stăpâna ei şi, făcându-se că-i aranjează pelerina, îi şopti câteva cuvinte de încurajare, deşi şi ea abia îşi stăpânea plânsul. Apoi, Sir Walter îşi luă fiica de mână şi o conduse în biserică, prin naosul întunecat, până în faţa altarului unde erau aşteptaţi de preot, pregătit să înceapă ceremonia.

Patru dintre oamenii înarmaţi rămaseră afară cu caii, ceilalţi patru intrară cu Sir Ranulf şi cu cei doi cavaleri; Sir Ector era cavalerul de onoare. Merseră toţi până la altar, apoi, în timp ce ceilalţi rămaseră pe loc, Sir Walter de Beauforest aşeză mâna fiicei lui în mâna lui Sir Ranulf, care o duse în faţa preotului.

Bătrânul preot era tot atât de dezamăgit ca şi ceilalţi şerbi care se strecuraseră şi ei în biserică şi şedeau pe băncile din spate. O cunoştea pe Lady Alice de când fusese adusă la biserică şi o botezase, o învăţase să scrie şi să citească şi o iubea pentru frumuseţea şi bunătatea ei. Mai mult, Sir Walter fusese întotdeauna prieten cu bietul preot. Totuşi, trebuia să-şi facă datoria, aşa că deschise cartea şi se pregăti să rostească cuvintele care i-ar fi făcut pe cei doi soţ şi soţie.

Deodată, dintr-un colţ întunecat al bisericii se auzi un zgomot, apoi un om păşi în lumina lumânărilor de la altar. Era menestrelul, dar de data aceasta avea un arc lung în mână, iar harpa i-o ţinea un băiat bălai - Gilbert Mână Albă.

- Căsătoria aceasta este nepotrivită şi mârşavă, strigă el cu o voce răsunătoare şi severă. Sir Ranulf, pustiitorule, pleacă de aici până nu te va întâmpina moartea sau alte nenorociri. Părinte, această fecioară se va căsători cu cel pe care-l iubeşte din tot sufletul, la vremea potrivită.

Toți ochii se întoarseră către omul înalt îmbrăcat în verde. Lady Alice, cu ochii strălucind şi aprinsă la față, îşi smulse mâna din mâna lui Sir Ranulf şi rămase tremurând, cu mâinile împreunate.

Sir Ranulf, negru la față de mânie, se uita când la fată, când la menestrel, prea furios ca să poată vorbi.

- Aşa, deci! spuse el cu batjocură. Acesta este capul de lup, sărăntocul din cauza căruia această fată a râs de mine şi m-a amânat mai bine de un an?

Nimeni nu răspunse. Sir Walter se uită pieziş la menestrel şi clătină capul. Sir Ranulf, cu o mişcare plină de furie îşi scoase sabia şi făcu un pas înainte.

- Cine eşti tu, mocofanule, de îndrăzneşti să mă înfrunți? strigă el.

Din întunericul acoperişului, deasupra capetelor lor se auzi o voce răguşită:

„Colman Grey! Colman Grey!"

Sir Ranulf se clătină când auzi numele şi se albi la față de spaimă. În acelaşi timp, se auzi un bâzâit ca de albină şi o săgeată neagră, scurtă, coborî şi se înfipse în gâtul cavalerului. Fără nici un strigăt, căzu greoi la pământ, se răsuci puțin şi apoi rămase nemişcat.

Cavalerii şi oamenii înarmați care erau de față rămaseră nemişcați, prea uimiți ca să facă sau să spună ceva. Menestrelul îşi duse cornul de vânătoare la buze şi scoase un sunet prelung care răsună în biserică în ecouri ample.

Brusc, ca şi cum sunetul cornului l-ar fi trezit din stupoare, Sir Ector îşi scoase sabia şi cu un strigăt sălbatic se repezi la Robin Hood, căci menestrelul era chiar el, bineînțeles. Robin abia avu timp să-şi scoată sabia şi cei doi se aruncară în luptă în biserica întunecată.

La sunetul cornului se auzi şi zăngănit de arme la uşă, iar oamenii înarmați, care fuseseră prea uluiți ca să facă vreo mişcare, îşi lăsară armele şi alergară spre uşă

unde se loviră de alți trei luptători care alergau spre biserică urmăriți de o ploaie de săgeți; ca un roi de viespi furioase. Doi luptători căzură morți, iar altul se clătina rănit de moarte. În clipa următoare, în biserică intrară vreo zece oameni îmbrăcați în verde. Cei cinci oameni înarmați care mai rămăseseră, cunoscând ura cu care era privit orice om din slujba lui Sir Ranulf, se repeziră spre arcaşi încercând să-şi croiască drum printre ei, fiindcă ştiau că nu au sorți de izbândă în fața oamenilor în verde. Se dădu o luptă aprigă în apropierea uşii: oamenii în verde luptându-se să-i împingă înăuntru, iar oamenii lui Greasby zbătându-se să iasă afară.

Deodată, un strigăt străbătu biserica. Privind în jur, Sir Walter îl văzu pe al doilea cavaler din suita lui Sir Ranulf alergând spre uşa laterală a bisericii, cu doamna Alice în brațe, care se zbătea să scape din strânsoarea brațelor puternice.

În spatele lui alerga Netta, țipând şi agățându-se de hainele cavalerului; dar ajungând la uşă, cavalerul se întoarse şi o lovi pe fată cu atâta putere, încât o lăsă fără cunoştință. În clipa următoare, dispăru după draperia ce acoperea uşa. În acelaşi timp, Robin Hood, după o luptă aprigă cu Sir Ector, îl omorî, şi, deşi rănit, alergă spre uşa prin care dispăruse celălalt cavaler cu doamna Alice. Privind afară nu văzu pe nimeni, dar bănui că răpitorul fugise la caii din fața bisericii.

Chiar aşa se întâmplase. Ținând strâns în brațe prada care se zbătea, cavalerul îşi făcea socoteala să ia un cal şi să scape de acolo până nu se dezmeticeau cei din biserică. Când ajunse în fața bisericii, dădu peste doi oameni care se luptau pe viață şi pe moarte. Unul era cavalerul plecat după menestrel, iar celălalt era un străin. La vederea străinului, doamna Alice, abia suflând strigă:

- Alan, Alan, salvează-mă!

Strigătul ei fu aproape un strigăt de moarte pentru Alan care, surprins la auzul vocii iubitei lui, atât de aproape, întoarse capul. Cavalerul se pregătea să-i dea o lovitură mortală care cu siguranță i-ar fi zvârlit capul de pe umeri, dacă n-ar fi fost Jack, fiul lui Wilkin, în apropiere, care, văzând primejdia, trânti o lovitură de bâtă zdravănă pe umerii cavalerului. Lovitura îi salvă viața şi îi dădu timp să se întoarcă. Îşi lovi adversarul cu furie ştiind că trebuia să-l ucidă înainte de a fugi după cavalerul care-i răpise iubita.

Dar cavalerul, Sir Philip, era un om voinic şi un luptător priceput, iar între timp, cavalerul care răpise fata ajunse la cal, îşi puse prada pe şa şi se aruncă şi el pe cal. În clipa următoare se repezi spre poartă, doborând doi țărani viteji care, văzându-şi stăpâna în primejdie, săriră cu bâtele, sperând să-l oprească pe cavalerul răpitor. Cu un strigăt triumfător, cavalerul, văzând drumul liber în fața sa, dădu pinteni calului.

Deodată, simți că cineva îi sare în spate şi, mai înainte ca să se poată gândi, lama unui cuțit lung străluci în soare, în fața ochilor lui. Simți o lovitură în piept urmată de o durere arzătoare, apoi totul deveni întuneric. Se clătină în şa, dar Jack, fiul lui Wilkin, îi luă frâul din mâini, aruncă corpul cavalerului din fața sa, potoli calul înspăimântat, îl făcu să stea pe loc, ridică trupul stăpânei sale, care leşinase, şi, cu mare grijă, o aşeză pe pământ.

Între timp, Alan-a-Dale zdrobi apărarea adversarului său şi cu o lovitură rapidă îl doborî, după care alergă la iubita lui, căreia Jack tocmai îi adusese apă. În curând îşi reveni şi se ridică; auzind cine a salvat-o îi întinse mâna lui Jack care îngenunche şi i-o sărută cu respect.

- Jack, spuse ea zâmbind dulce, deşi era încă slăbită, pentru acest mare serviciu pe care mi l-ai făcut vei fi un om liber, iar tatăl meu îți va da pământ.

Jack strălucea de bucurie, dar nu putu să spună altceva decât:

- Mulțumesc, stăpână!

Între timp, veni şi Netta, puțin năucită şi începu să se ocupe de stăpâna sa. Robin Hood intrând în biserică pentru a-l aduce pe Sir Walter, constată că doi dintre oamenii săi muriseră în lupta cu oamenii înarmați, pe când dintre aceştia din urmă doar unul din zece scăpase cu viață.

- Sir Walter, spuse Robin după ce tatăl îşi îmbrățişă fiica, a fost o nuntă cam însângerată, dar eu m-am amestecat în treburile dumitale cu un anumit scop.

- Nu pot să nu-ți fiu recunoscător, domnule renegat, spuse Sir Walter care, mândru şi rigid cum era, ştia să deosebească un conducător viteaz de unul nelegiuit şi să prețuiască curajul, indiferent dacă venea din partea unui nobil sau de la un simplu țăran, şerb sau om liber: îți mulțumesc din inimă că mi-ai salvat fiica de la această căsătorie nefericită şi supusă zodiilor rele. Mă tem pentru ce va urma, deoarece cavalerii pe care i-ați ucis au ajutoare puternice şi sunt sigur că răzbunarea lor va cădea greu pe capul vostru.

- Vorbeşti de Belame şi de lorzii Wrangby? spuse Robin, încruntat şi cu voce aspră.

- Ei fac legile în aceste ținuturi, în vremurile noastre nefericite, răspunse cavalerul. Pe când chiar fiii regelui aruncă țara în războaie civile de jaf şi nenorociri, oamenii fără apărare trebuie să se supună tiraniei brutale a vecinilor mai puternici.

- Ranulf de Greasby şi Ector Harelip sunt doi mai puțin, spuse Robin întunecat. Ascultă-mă bine, Sir Walter, continuă el, lorzii din Wrangby au umplut deja paharul suferințelor peste puterea oamenilor de a îndura. Jur pe mântuirea mea şi pe cuvântul drag al Fecioarei, acum şi aici, că nu va trece mult timp până ce şi ei vor zace tot

acolo unde zac cei doi cavaleri prădalnici şi când am să-i dobor, am să le distrug şi cuibul, aşa încât să nu mai rămână nici o blestemată de piatră în picioare.

Sir Walter se uită în ochii întunecaţi ai proscrisului şi îşi aminti de faptele sălbatice dar îndreptăţite care îi purtaseră faima lui Robin prin tot ţinutul de la Pontefract la Nottingham, şi de la pustietăţile din Peak până la regiunile mlăştinoase din Lincolnshire.

- Te voi ajuta cu ce voi putea, domnule proscris, spuse cavalerul şi când va veni timpul, poţi să vii la mine după ajutor. Dar până atunci, ce facem?

- Iată ce vom face, Sir Walter, răspunse Robin. Fiica dumitale şi cel pe care îl iubeşte vor locui cu mine în Pădurea Verde, şi după ce vor ieşi de trei ori la biserică se vor căsători. Dacă te temi de un atac din partea baronului de Belame, poţi să-ţi părăseşti casa şi să vii, de asemenea, să locuiţi cu noi; dar dacă preferi să rămâi sub propriul acoperiş, atunci douăzeci dintre oamenii mei vor veni să stea cu tine şi să te păzească. Accepţi?

- Aş dori mai curând să stau în casa mea, bunule Robin, spuse Sir Walter, dacă vitejii tăi mă vor ajuta să resping atacul. Şi când pacea se va întoarce în nefericita Anglie, trag nădejde că fiica mea şi bravul ei soţ, Alan, vor locui şi ei cu mine.

Rămase stabilit. În următoarele trei săptămâni, părintele Tuck afişă într-o biserică de lângă chilia lui anunţul de căsătorie dintre Alan şi Alice, şi chiar curajosul călugăr îi cunună, făcându-i fericiţi pentru totdeauna.

În ziua când Robin o salva pe Alice de la căsătoria cu ticălosul de Sir Ranulf, hainul lord, Isenbart de Belame, şedea în scaunul înalt din castelul lui din Wrangby, pe care oamenii îl numeau Casa unde Bântuie Răul şi îşi aştepta cina. În jurul mesei mai şedeau şi alţi ticăloşi ca şi el, Sir Niger le Grym, Hamo de Mortain, Sir Baldwin şi mulţi alţii.

- Să-l ia naiba, afurisitul, strigă în cele din urmă Belame, nu-i mai aştept. Este atât de gelos Ranulf pe drăguța lui soție încât îi e frică s-o aducă aici ca s-o salutăm?

Ceilalți râseră şi făcură glume pe seama lui.

- Dar unde sunt Ector, Philip şi Bertran? întrebă Sir Niger. Au plecat cu logodnicul ca să-i dea curaj şi tărie pentru greaua încercare?

- Hei, bucătari, urlă de Belame, aduceți mâncarea! Şi când or veni Ranulf şi soția lui, o să ne amuzăm grozav pe seama lor şi o să...

Bang! Ceva zornăi prin aer venind de deasupra capetelor lor şi iată! o săgeată neagră cu un pergament legat de vârful ei, se înfipse în masă, în fața lui Sir Isenbart. Doar o secundă, şi Belame se pierdu cu firea. Se uită în tavanul sălii înalte şi strigă:

- A fost aruncată prin fereastra secretă! Hei, slujitori, sus cu voi şi căutați prin tot castelul pe cel care a tras săgeata!

Se sculă şi el şi ieşi din sală, iar oamenii înarmați, care şedeau la masa de jos, se împrăştiară prin castel.

Niger le Grym trase afară săgeata şi se uită la pergamentul pe care erau notate nişte nume în roşu şi negru. Dar nefiind om cu carte nu putu să citească ce scria pe pergament. În scurt timp, Belame se întoarse, roşu de furie şi înjurându-şi slujitorii care nu găsiseră nimic.

- Ce înseamnă asta? spuse de Mortain. Parcă ar fi nişte nume pe pergamentul ăsta?

De Belame fusese călugăr în tinerețe şi deci ştia să citească. Se uită la bucata de pergament şi fața i se întunecă de furie.

- Uitați-vă aici, spuse el, puteri necunoscute sunt împotriva noastră! Ranulf, Ector şi ceilalți au fost uciși chiar azi. Pe acest pergament sunt scrise cu sânge numele

celor care ne-au fost tovarăşi, iar acum sunt morţi. Iată-le, numele lui Roger de Longchmamp şi Ivo le Ravener şi acum apar numele lui Ranulf de Greasby, Ector de Malstane, Philip de Scrooby şi Bertran le Noir - toate scrise cu sânge!

- Şi mai e ceva, continuă Belame, numele noastre, numele celor care suntem în viaţă, sunt scrise cu negru şi subliniate cu o dungă roşie!

Râse răguşit şi îşi aţinti ochii injectaţi pe feţele celor din jur. Ridică săgeata, scurtă şi puternică, cu vârful şi penele în alb şi negru.

- E un şiretlic al lui Robin Hood, banditul acela obraznic, spuse el. Crede că ne sperie, fanfaron zănatic. Vrea să facă dreptate, îmi spune mie - lord de Wrangby, nepotul lui Roger de Belame, care, pe când trăia făcea să tremure lorzii din patruzeci de castele la auzul numelui lui. M-am purtat prea blând cu micul proscris! Am să-i tai ghearele! Da, da, asta am să fac! Băieţi, să ne punem pândele şi când îl vom avea în mână, îl vom lecui noi de obrăznicie!

În ciuda râsului sălbatic al lui Belame, cina o petrecură tăcuţi şi îngânduraţi.

Începând cu a doua zi, se auziră tot felul de poveşti ciudate prin partea locului. Se povesti în lung şi în lat despre lupta de la biserică. Se mai spunea că atunci când Robin şi preotul s-au dus să scoată morţii din biserică, pe Sir Ranulf nu l-au găsit. Ziceau oamenii că necuratul însuşi îi luase corpul, că pe acolo fusese un duh rău, de a cărui chemare s-a speriat şi a cărui săgeată l-a ucis.

Un ţăran, care se întorcea acasă noaptea târziu dintr-un sat de lângă Hagthorn Waste, povestea că a văzut dincolo de mlaştini, un om mort purtat de nişte arătări, fără trupuri, numai cu picioare - oameni ai mlaştinilor, fără îndoială, care îşi duceau acasă corpul stăpânului.

Dar cele mai ciudate lucruri se petrecură noaptea târziu, pe lună plină, când oamenii înarmați din castelul Hagthorn Waste, aşteptând întoarcerea stăpânului lor şi a miresei sale, auziră deodată țipete drăceşti de bucurie, venind din depărtare; priviră cu atenție şi văzură lumini pâlpâitoare dansând încoace şi încolo şi nişte forme mici, negre, dansând în jurul unui foc mare. De frică, se închinară, dar simțiră ceva rău şi necunoscut în jurul lor. Vegheară cu mare atenție, toată noaptea, dar la cea mai întunecată oră dinaintea zorilor îi cuprinse o toropeală pe toți din castel, căzând într-un somn adânc.

Când se treziră, flăcări fierbinți se zbăteau în fața lor şi un fum gros îi orbea şi îi sufoca. Alergară încoace şi încolo, căutând un loc pe unde să scape, dar găsiră toate uşile încuiate, toate ieşirile cuprinse de flăcări sau ferecate cu bare de fier. Aceşti oameni, care niciodată nu ştiuseră ce este mila, strigară după ajutor, dar nimeni nu le răspunsese. Ei, care chinuiseră şi torturaseră pe cei săraci şi pe cei slabi, erau acum, la rândul lor, torturați şi toate rugăciunile lor erau zadarnice.

La ivirea zorilor, raze cenuşii luminau ruinele încă arzând. Bărbați şi femei de prin satele învecinate se adunau şi se minunau de ce le vedeau ochii. Slabi şi amărâți, cu fețe chinuite de foame, priveau uluiți şi abia puteau să creadă că au scăpat de stăpânirea crudă care îi chinuise atâta timp şi că nu vor mai fi bătuți şi schilodiți, înfometați şi umiliți.

Când oamenii de bună-credință din împrejurimi auziră de ciudatul sfârşit al lui Sir Ranulf, ucis de o mână nevăzută, şi de castelul doborât de flăcări, aprinse de puteri misterioase, se bucurară din toată inima şi ziseră că mai există încă dreptate. Când Sir Isenbart de Belame şi ceata lui auziră de cele întâmplate, nu ziseră nimic, dar frunțile lor se încruntară, iar inimile li se umplură de teamă. Întăriră paza de noapte la castele, iar cei mai mulți

dintre ei începură să evite drumurile prin pădure. Apoi, când regele Henry muri şi când fiul său, Richard Inimă de Leu, deveni rege şi plecă în Cruciadă, unii dintre ei îl însoțiră în răsărit. Dar, de Belame rămase pe loc, aşteptându-şi soarta.

Până una, alta, nu era om mai fericit, mai vesel în întreaga Anglie decât Jack, fiul lui Wilkin. Căci, nu era el acum om liber şi-şi lucra pământul? Jack fluiera şi cânta toată ziua muncind, bucuros atât pentru norocul său, cât şi la gândul că o ajutase pe stăpâna sa să se căsătorească cu omul pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume.

Capitolul VI

CUM L-A AJUTAT ROBIN HOOD PE SIR HERBRAND

Robin Hood se afla la ascunzătoarea sa din Pădurea Barnisdale împreună cu oamenii săi şi aştepta să ia prânzul. În poiana în care se aflau răsuna plăcut pârâitul focului sub oalele cu mâncare, iar mirosul de vânat fript şi de plăcinte rumene se răspândea îmbietor.

Dar Robin nu dădea semnalul pentru masă; nu avusese nici o aventură în ziua aceea. Oamenii care şezuseră de pază de-a lungul drumurilor bătute de călători nu semnalaseră nici o mişcare în ziua aceea, şi aceasta era cauza pentru care Robin nu avea chef să mănânce până ce nu şedea cu cineva străin la masă ca să-l înveselească.

- John, se adresă el după o vreme locotenentului său care şedea lungit pe iarbă, alături, ascuțind un vârf de săgeată, du-te băiatule, cu Will şi cu Much, fiul morarului, până la Sayles, lângă Ermin Street. De pe dâmbul acela, care e mai ridicat, poate veți avea norocul să vedeți vreun călător. Dacă îl vedeți, aduceți-l la mine, fie el conte sau baron, preot sau cavaler, sau chiar judecătorul de la curtea regelui.

Bucuros, Micul John se ridică de jos, îşi luă arcul şi săgețile, îi chemă pe Will Stuteley şi pe Much şi plecară prin pădure, spre locul unde terenul era mai ridicat. Acolo, într-un luminiş, erau două căsuțe din piatră, acum în ruină şi părăsite. Cu zece ani în urmă erau locuite de oameni liberi care îşi lucrau câțiva acri de pământ şi îşi hrăneau porcii în pădure. Dar, trecând pe acolo, ticălosul lord Wrangby le ceru celor doi țărani liberi, Woolgar şi Thurstan, să mărturisească faptul că aveau pământul de la el. Țăranii erau însă din strămoşi danezi care nu puteau îndura asemenea tiranie şi-l sfidară pe hrăpărețul Sir Isenbart. Ca urmare, au fost scoşi de pe pământul lor,

recoltele le-au fost distruse, iar casele arse şi dărâmate. Woolgar a fost omorât în timp ce-şi apăra locuința, iar soția şi copiii au ajuns şerbi la Wrangby. Thurstan cu cei doi băieți au luat calea pădurii şi oamenii ziceau că el jurase că se va întoarce într-o zi pentru a distruge castelul Cel Rău şi pentru a-i ucide pe lorzii de acolo.

- Să-i pomenim pe Woolgar şi pe Thurstan, spuse Micul John, în timp ce treceau pe lângă casele în ruină, cu ierburi lungi atârnând din ferestre.

- Da, aşa-i, spuse Much şi Will, ei sunt doi dintre sărmanii pentru care vom avea ceva important de făcut, într-o bună zi.

Păşind pe poteci acoperite cu frunze, cei trei proscrişi ajunseră la drumul mare, unde picioarele lor călcară pe drumul imperial construit de mâinile soldaților romani cu opt sute de ani în urmă.

În sfârşit, ajunseră la un punct unde se întretăiau cinci drumuri. Aici, terenul era mai înalt, iar spațiul mai larg. În ambele direcții terenul cobora şi se putea vedea departe peste crestele împădurite care se întindeau mult în toate direcțiile. Cei trei priviră spre est şi apoi spre vest, dar nu văzură nici un om. Apoi, priviră spre nord, spre văile adânci din Barnisdale şi zăriră un călăreț venind domol pe poteca îngustă, şerpuitoare care ducea în oraşul Pontefract situat cam la şapte mile distanță.

Călărețul era un cavaler în zale, cu lance în mâna dreaptă şi avea capul aplecat ca un om adâncit în gânduri. Apropiindu-se îi văzură fața care era gravă, chiar tristă; era descurajat şi îşi ținea un picior în scara de la şa, iar celălalt i se legăna liber, lovindu-se de scară.

Micul John se grăbi să-l întâmpine pe cavaler şi cu un genunchi pe pământ zise:

- Bun venit în Pădurea Verde, cavalere, de trei ore te aşteaptă stăpânul meu, şi nici n-a mâncat aşteptându-te!

- Stăpânul tău mă aşteaptă pe mine? spuse cavalerul, uitându-se surprins la proscrisul îngenuncheat. Cine este stăpânul tău, bunule pădurean?

- Este Robin Hood, răspunse Micul John, şi-şi doreşte tare mult să prânzeşti cu el azi.

- Am auzit despre el, zise cavalerul, că este un om bun, viteaz şi drept. Voi prânzi bucuros cu el, deşi aş fi dorit să mă zoresc să ajung la Blythe ori la Doncaster înainte de masă. Dar cum să înțeleg că stăpânul tău mă aşteaptă când eu nici nu-l cunosc?

- Stăpânul meu nu vrea să prânzească astăzi până nu va avea un călător care să-i ție companie la masă, răspunse Micul John. Stăpânul meu obişnuieşte să facă asta din când în când.

- Mă tem, spuse cavalerul, că nu voi fi o companie prea veselă pentru stăpânul vostru.

După puțin timp, cavalerul şi cei trei proscrişi stăteau în fața umbrarului format din ramuri şi frunze unde se odihnea Robin Hood. Proscrisul se ridică, îl privi cu atenție pe cavaler şi spuse:

- Fii bine venit, cavalere. Doresc să prânzeşti cu mine, azi.

- Îți mulțumesc, bunule Robin, răspunse cavalerul. Dumnezeu să te aibă în pază, pe tine şi pe oamenii tăi.

Apoi, au fost aduse vase cu apă şi ştergare şi, după ce Robin şi cavalerul se spălară pe mâini, se aşezară la masă. Se servi pâine şi vin, plăcinte cu vânat, peşte, friptură de rață şi de potârniche, şi în plus ciorbă de legume, iar cavalerul savură din plin bucatele din fața lui. Robin nu-l întrebă pe cavaler cine era, fiindcă nu avea obiceiul să pună oaspeților astfel de întrebări înainte de masă. Când terminară de mâncat şi din nou se spălară pe mâini, Robin zise râzând:

- Sper, cavalere, că ai mâncat bine?

- Chiar aşa, bunule Robin, sosi răspunsul. Trebuie să recunosc că nu am mai mâncat aşa de bine cam de trei săptămâni.

- Ei, acum, continuă Robin zâmbind; nu s-a mai auzit ca un răzeş să plătească pentru un cavaler. Trebuie să-ți iau vamă ca să poți merge mai departe prin pădure.

- Bunule Robin, spuse cavalerul zâmbind cu tristețe, nu am nimic în pungă care să merite.

- Ei, lasă, lasă, replică Robin, doar eşti cavaler, cu domenii de cavaler. Spune-mi adevărul. Ce ai în desagii de la şa?

- N-am decât zece şilingi, spuse cavalerul suspinând adânc.

- Hei, John! strigă Robin, du-te la calul cavalerului şi caută în desaga de la şa, şi vezi ce are acolo.

Micul John plecă îndată să îndeplinească porunca stăpânului. Robin se întoarse spre cavaler şi zise:

- Dacă spui adevărul, nu-ți voi lua nici un bănuț, iar dacă ai nevoie de mai mulți bani îți voi împrumuta.

Într-o clipă apăru şi John care spuse:

- Stăpâne, n-am găsit altceva decât această jumătate de liră în desagă, şi arătă o monedă de argint pe care o ținea în palma lată şi arsă de soare.

- Umple-ți cupa până sus, îi zise Robin, căci eşti un om de cuvânt. Robin şi cavalerul închinară fiecare în sănătatea celuilalt.

- Tare mă mir, spuse Robin, când văd cât de subțire eşti îmbrăcat. N-am văzut niciodată un cavaler care să arate atât de sărăcăcios. Spune-mi care e adevărata cauză şi să ştii că n-am să spun nimănui. Eşti cavaler din naştere, ori ai fost înnobilat în urma unei fapte de vitejie, iar veniturile nu-ți permit să faci față rangului; ori ți-ai risipit averea prin scandaluri şi alte încurcături. Cum ai ajuns în această stare?

- Nici una dintre cauzele despre care ai vorbit nu mi-a adus sărăcia sau descurajarea, spuse cavalerul pe un ton grav. De o sută de ierni trăiesc cei din neamul meu pe pământul lor şi tot timpul au păstrat demnitatea şi un nume nepătat. Dar, uneori se întâmplă, după cum ştii şi tu Robin, ca un om să cadă într-o nenorocire nu din vina lui, şi numai Dumnezeu din cer îl mai poate ajuta. În ultimii doi ani, după cum ştiu prietenii şi vecinii, aveam patru sute de lire de cheltuit, dar acum nu mai am nimic în afară de soție şi pământul care nu va mai fi mult timp al meu.

- Cum de ai ajuns într-o stare atât de cumplită?

- Fiul meu este cauza. A ucis un om, răspunse cavalerul. L-a ucis în luptă dreaptă, dar rudele celui ucis mă urmăresc cu scopul de a mă ruina pentru fapta fiului meu. Le-am dat mulți bani, dar mereu mai cer, şi de aceea mi-am pus pământul zălog starețului de la St. Mary. Inima mea îmi spune că aceşti duşmani vor face totul posibil să-mi ia pământul şi să mă vadă cerşindu-mi pâinea pe drum. Sunt atât de porniți împotriva mea încât prin amenințări i-au speriat atât de tare pe vecinii mei, că nici unul nu mai vrea să-mi împrumute bani ca să-i plătesc starețului.

- Pe legea mea, zise Robin, cât timp o să mai auzim de ticăloşiile şi de vicleniile starețului ăstuia burduhănos de la St. Mary? Spune-mi, cavalere, ce sumă îi datorezi?

- Patru sute de lire, răspunse cavalerul cu tristețe în glas. Eu am plătit patru sute duşmanilor mei, dar ei mi-au cerut încă patru sute pe care a trebuit să le împrumut de la stareț. Şi, cum nu voi putea să-i plătesc starețului mâine, voi pierde tot ce am.

- Spune-mi, dacă ai să pierzi pământul, ce ai de gând să faci?

- Îmi iau desaga şi plec la Cruciadă, zise cavalerul, dar mai întâi trec pe la stareț să-i spun că nu am banii.

Se ridică de la locul său, ca şi cum se spusese tot ce era de spus.

- Dar, cavalere, insistă Robin, nu ai prieteni care ar putea să te ajute?

- Prieteni! spuse cavalerul, plin de amărăciune. Pe când eram bogat, prietenii se întreceau cu laudele la adresa mea, dar cum au aflat de necazul meu şi de faptul că duşmanii mei erau puternici, au dispărut pe unde au putut de teamă să nu le cer ajutorul.

Mila se vedea în ochii Micului John şi ai lui Will Arcaşul, iar piticul Much întoarse capul ascunzându-şi o lacrimă. Era pe figura cavalerului atâta noblețe, dar şi o mare tristețe, încât mărunțelul om simți că ar face orice ca să-l ajute.

- Mai stai puțin, spuse Robin cavalerului care se pregătea să-şi prindă sabia la şold; mai toarnă-ți o cupă. Acum, spune-mi cavalere, dacă ți-ar împrumuta cineva aceşti bani ca să-ți salvezi pământul, ar exista ceva care să te asigure că îi vei primi înapoi?

- Nu, pe dreapta-credință, răspunse cavalerul respectuos, nu am pe nimeni în afară de Cel ce m-a creat.

- Lasă glumele, replică Robin. Te întreb dacă ai un prieten personal, care să te ajute, nu m-am gândit la sfinți care sunt prietenii tuturor dar nu ne pot plăti datoriile.

- Bunule proscris, spuse cavalerul, acesta este adevărul: nu am pe nimeni care să răspundă pentru o astfel de datorie decât pe Iisus şi pe mama lui, Sfânta Fecioară!

- Pe crucea mea! strigă Robin lovindu-se din nou peste genunchi. Ai atins punctul esențial. Dacă ai căuta în toată Anglia, n-ai să găseşti un garant mai bun, gândesc eu, decât pe Sfânta Fecioară, care niciodată nu m-a dezamăgit când am rugat-o. Vino, John, continuă el întorcându-se către Micul John, du-te la tezaurul meu şi scoate patru sute de lire; controlează fiecare monedă după

sunet să nu fie ciobită sau lovită. Povestea banilor trebuie să fie aşa cum o doreşte lacomul stareț, ca nu cumva să-i arunce înapoi vreo monedă cu defect şi astfel să pună mâna pe pământul prietenului nostru.

Micul John, însoțit de Much, fiul morarului şi de Will Stuteley, plecară spre locul secret unde-şi ținea Robin lada cu avuții şi scoaseră patru sute de lire de aur, le înveliră într-o pânză pe care o legară, iar Micul John aduse banii şi-i dădu lui Robin.

- Iată, cavalere, spuse Robin desfăcând pânza şi arătând aurul cavalerului, ai aici patru sute de lire de aur. Îți împrumut aceşti bani cu garanția Sfintei Fecioare şi cu binecuvântarea ei îmi vei înapoia banii peste un an şi o zi începând de acum.

Două lacrimi se rostogoliră pe obrajii traşi ai cavalerului în timp ce luă banii din mâna lui Robin.

- Domnule proscris, spuse el, niciodată n-am crezut că poate fi cineva atât de mărinimos încât să mă împrumute pe o astfel de garanție. Bunule Robin, îți mulțumesc şi îți promit că voi avea grijă să nu te lipsesc nici de un singur penny din banii tăi şi să-ți înapoiez întreaga sumă peste un an şi o zi. Şi-ți mai spun ceva: deşi l-am auzit pe fiul meu vorbind atât de frumos despre tine, n-am crezut că mă voi convinge că fiul meu nu te-a lăudat destul.

- Cine este fiul tău, cavalere? întrebă Robin, şi unde m-a întâlnit?

- Fiul meu este Alan-a-Dale, răspunse cavalerul, şi l-ai ajutat în mai multe rânduri, dar cel mai prețios ajutor a fost acela când şi-a câştigat fata pe care o iubeşte mai mult decât orice.

- Frumoasă întâlnire, zise Robin, în timp ce el şi cavalerul îşi strângeau mâinile. Alan mi-a vorbit de supărarea lui şi de faptul că nu te poate ajuta să-ți salvezi pământul din ghearele vicleanului stareț. Dar nu m-am

gândit deloc că tu eşti Sir Herbrand de Tranmire însuşi. Mă bucur Sir Herbrand, că am putut să te ajut fiindcă îl iubesc pe fiul tău şi voi face tot posibilul să-i aduc bucurii lui Alan cât şi tatălui lui pe care ştiu că îl iubeşte. Acum, eşti încă unul dintre cei pe care lorzii Wrangby îi asupreşte şi îi nedreptăţeşte. Spune-mi, vrei să mă ajuți, când va sosi momentul să distrug castelul Răului şi să strivesc năpârcile ce zac în acel cuib?

- Voi face asta bucuros, spuse Sir Herbrand, cu duritate şi hotărâre în glas. Şi nu mă gândesc numai la mine, ci şi la cei care suferă tirania şi toate relele la care sunt supuşi oamenii săraci din ținuturile ce se întind de la castelul lor din Peak până la mlaştinile din Lancaster. Aş fi tare bucuros să te ajut şi îți promit că îți voi da tot ajutorul oriunde şi oricând vei dori.

Robin Hood alese din depozitul lui de haine scumpe un costum de cavaler, frumos împodobit şi care i se potrivea bine. Îi mai dădu pinteni noi şi cizme, iar când se pregătea de plecare îi dădu un cal mai bun şi mai puternic decât cel pe care îl avusese înainte.

Când era gata de plecare şi după ce cavalerul îi mulțumi cu lacrimi în ochi lui Robin pentru bunătatea ce i-o arătase, Robin spuse:

- E o mare ruşine pentru un cavaler să meargă neînsoțit, fără paj şi fără scutier. Îți voi împrumuta un paj de-al meu care să te însoțească la Mânăstirea St. Mary şi apoi să-mi spună cum s-au petrecut lucrurile. John, îl chemă pe locotenentul cel înalt, ia-ți calul şi însoțeşte-l pe Sir Herbrand, fă tot ce trebuie să facă un scutier, iar apoi adu-mi veşti despre cum a fost primit cavalerul de stareț şi de banda lui vicleană.

- Îți mulțumesc, bunule Robin, zise Sir Herbrand zâmbind, pentru micul paj pe care-l trimiți cu mine şi-ți făgăduiesc pe Sfânta Fecioară care niciodată nu m-a dezamăgit, să-ți înapoiez peste un an şi o zi banii pe care

cu generozitate mi i-ai împrumutat împreună cu daruri care să te răsplătească pentru binele ce mi-ai făcut.

- Drum bun Sir Herbrand, îi zise Robin şi îi strânse mâna, şi trimite-mi pajul cel mic înapoi când nu mai ai nevoie de el.

Când Micul John porni călare în urma cavalerului, cei rămaşi începură să râdă şi să glumească pe seama micului paj, iar cavalerului i se recomandă să nu ezite să folosească cravaşa căci, ziceau unii, e un băiat cam obraznic şi mai are nevoie şi de bici.

Acum cavalerul şi Micul John călăreau liniştiți pe drumurile singuratice ale pădurii şi vorbeau despre Robin Hood şi despre faptele bune pe care le făcea acesta.

- Mă tem, zise cavalerul după un timp, că deşi voi aduce câți oameni voi putea ca să-l ajut, îi va fi greu să doboare cuibul relelor de la Wrangby. Insenbart de Belame este un luptător abil şi viclean, şi mă tem că stăpânul tău nu are suficiente cunoştințe despre cum se duce o luptă şi cum se cucereşte un castel ca Wrangby.

- Eu nu am nici o teamă, zise Micul John râzând. Stăpânul meu este tot atât de isteț ca Satana. În plus, are dreptatea de partea lui şi este ocrotit de Sfânta Fecioară; având binecuvântarea ei poate cineva să-i facă rău?

- Este adevărat, răspunse cavalerul, dar atât de departe s-au răspândit uneltirile lui Belame şi ale tâlharilor din Wrangby şi atât de mult se feresc oamenii să nu-şi atragă nemulțumirea lor, încât de aici, de la Doncaster spre răsărit, şi până la mlaştinile din Lancaster spre apus, mă îndoiesc că se va putea face dreptate, mai ales dacă planul ajunge la urechile ticăloşilor.

- Aşa este, spuse Micul John cu tristețe, îi amenință cu moartea şi cu tortura pe cei care doresc să trăiască în pace, dar, jur pe mântuirea mea, că zilele lor mârşave sunt numărate. În fiecare sat trăiesc oameni mutilați din cauza torturilor suferite, în fiecare casă senioralã sau castel

trăiesc lorzi sau doamne nobile, cavaleri şi doamne de rând care au suferit nedreptăți din partea acestor bandiți. Şi mintea mea îmi spune că dacă stăpânul meu se va ridica împotriva acestei bande de ticăloşi, fiecare om paşnic, de aici până în Lancaster, se va ridica, şi nimeni nu va lăsa arma din mână până ce mârşava bandă nu va fi ştearsă de pe fața pământului pentru totdeauna.

- Maica Domnului să ne ajute! spuse cavalerul. Dar ce fac oamenii aceia de acolo? Se pare că au de gând să jefuiască pe omul din fața lor sau chiar să-l rănească.

Puțin mai departe, în fața lor, un grup de vreo cinci-şase oamenii mergea pe mijlocul drumului. Când cavalerul şi Micul John se apropiară, văzură că fiecare dintre cei cinci purtau o sabie în mână, iar omul din fața lor ținea o cruce în mână şi era aproape despuiat.

- O fi vreun trădător care a jurat să părăsească țara fiindcă a ucis pe cineva sau a tâlhărit, spuse Micul John, iar oamenii înarmați or fi rudele victimei care îl păzesc să nu părăsească drumul mare al regelui. Pe crucea mea, ce privire urâtă are cel ce ține crucea.

Când ajunseră în dreptul grupului, cavalerul întrebă politicos ce crimă făptuise trădătorul. Omul cu crucea n-avea cingătoare, era cu capul descoperit, desculț şi îmbrăcat doar cu o cămaşă, de parcă urma să fie spânzurat. Avea o privire întunecată şi rea, iar de-a curmezişul obrazului se vedea o cicatrice veche. Cei cinci oameni care îl păzeau cu săbiile scose erau oameni de oraş, burghezi, cum li se mai zicea. Unul, care după haine şi aerul de autoritate părea să fie om cu putere şi influență, dădu răspunsul:

- Ticălosul acesta pe care îl urmărim este un ucigaş nenorocit, pe nume Richard Malbête. Tatăl nostru a fost un bătrân cumsecade care a trăit în pace şi linişte în prăvălia lui din Mercers Row, în oraşul nostru Pontefract şi căruia îi plăcea să asculte povestiri cu călătorii şi să

stea de vorbă cu oamenii care au luptat prin războaie şi au făcut fapte de vitejie. Odată, se întâlni cu acest ticălos care îi turnă o mulțime de minciuni despre aventurile lui nemaipomenite. Tatăl nostru, John Negustorul, îl primi pe acel derbedeu în casă, împotriva voinței noastre şi fără să țină seama nici de sfaturile noastre. Acest Malbête, sau Animal Rău, după numele lui corect, l-a ucis pe tatăl nostru într-un mod viclean şi mârşav, şi a fugit cu o cantitate mare de aur. Am strigat după hoț, dar el s-a refugiat în sanctuarul bisericii Sf. Mihail. Apoi, ca să scape, a jurat în fața judecătorului că se reneagă şi că părăseşte țara; că se duce în portul Grimsby să se îmbarce. Acum, noi îl urmărim ca să nu fugă în altă parte.

După privirile celor cinci frați se înțelegea uşor că, dacă asasinul încerca să scape, l-ar fi omorât imediat având chiar o justificare, aceea că a depăşit drumul mare. De fapt, nimic nu-i împiedica să facă acest lucru, deoarece omul era neînarmat şi nu era nimeni în jur care să-l apere, dar ei erau cu respect față de lege şi se închinau în fața jurământului făcut de asasin.

Micul John nu-l văzuse pe tâlhar când se deghizase în cerşetor şi când îl atacase pe Robin, aşa că nu-l recunoscu. Se uită cu atenție la fața sălbatică a omului şi remarcă cu câtă cruzime dar şi viclenie îi privea Malbête pe cei cinci frați.

- V-aş sfătui să-l păziți cu mare atenție pe ticălosul ăsta, spuse Micul John fiilor lui John Negustorul. Nu mă îndoiesc că prin capul lui umblă tot felul de viclenii şi planuri perfide. Fiți foarte atenți, că vă poate scăpa printr-o viclenie, oricând.

Fratele cel mare, care vorbise înainte, nu prea era obişnuit să primească sfaturi, şi îl deranjase sfatul unui om cu aspect de pădurar.

- Nu am nevoie de sfaturi ca să ştiu ce să fac cu un criminal, spuse el bățos. Trădătorul ăsta îşi va pierde viața înainte de a ne păcăli pe noi.

Micul John râse şi nu mai spuse nici o vorbă. Când se depărtară puțin, cavalerul zise:

- L-am mai văzut pe acest hoț şi asasin, mai demult. A fost prins furând chiar în casa în care dormea regele Henry şi a fost dus la Gisors. Primarul oraşului l-a condamnat la spânzurătoare, dar am auzit că printr-un şiretlic a scăpat din mâinile şerifului şi a dispărut. Viața lui e plină de păcate, iar mintea îl duce numai la uneltiri şi la planuri criminale.

- Mi-am dat seama de toate astea după fața lui prefăcută, spuse John şi sunt sigur că măcar doi dintre negustorii ăştia încrezuți vor plăti cu viața dacă omul scapă.

Fără alte întâmplări, cei doi călători ajunseră în oraşul York. Lumina zilei tocmai se micşora din ce în ce. Intrară în oraş printre ultimii, tocmai când străjerii închideau porțile cele mari. Traseră la un han decent pe care-l ştia cavalerul, unde cinară şi dormiră în noaptea aceea.

În dimineața următoare, în aula Mânăstirii St. Mary se adunaseră principalele oficialități ale lăcaşului; era starețul Robert, cu buze trufaş răsfrânte, bărbie dublă şi fața roşie, mânioasă: lângă el, pe bancă, şedea egumenul, al doilea în ierarhia bisericească. Era un om bun şi blând şi reuşea să facă tot atât prin bunătate cât făcea starețul prin asprime şi tiranie.

Aveau în fața lor, pe o masă, o mulțime de pergamente, căci era ziua când arendaşii veneau să-şi plătească arendele sau datoriile, alții erau acolo ca să răspundă vreunei acuzații sau reclamații venite din partea starețului. Mai erau la masă doi călugări cu funcții de secretari. La dreapta starețului stătea un judecător al

regelui, care călătorea prin partea aceea a regatului şi judeca pricinile în locul regelui. Mai erau prezenți vreo doi cavaleri şi şeriful din York.

Mulți veneau să-şi plătească arendele în bani sau în natură, alții se plângeau de intendenții starețului care îi asupreau şi era de mirare cât de multe seniorii deținute de mânăstire aveau administratori care asupreau oamenii în numele episcopului. Starețul nu prea le dădea atenție jeluitorilor, deşi bunul egumen încerca să afle cauza nedreptăților de care se plângeau sărmanii răzeşi ori țărani.

- Sunt toți o adunătură de pungaşi care nu ştiu decât să mârâie, spuse starețul supărat. Nu-ți irosi puterile, păstrează-le ca să-ți spui rugăciunile şi să-i lăsăm pe intendenți să-şi facă treaba cum cred ei că e mai bine. Eu nu m-aş amesteca în lucruri la care nu mă pricep.

- Totuşi, când administratorii mânăstirii sunt învinuiți că au comis mari nedreptăți, spuse starețul, cred că trebuie să facem cercetări amănunțite pentru cinstea acestei mânăstiri şi pentru bunăvoința Sfintei Fecioare, al cărei nume îl poartă acest lăcaş, şi dacă se dovedeşte că slujitorii noştri s-au purtat fără milă ei, trebuie pedepsiți.

- Dacă am lăsa lucrurile să meargă după voia ta, egumene, zise starețul pe un ton batjocoritor, ne-am repezi cu toții să le dăm pungaşilor de țărani tot ce doresc. Am încheiat discuția. Eu sunt starețul şi cât timp voi fi conducătorul acestui lăcaş voi face cum voi crede eu că e bine.

În acel moment, intră în aulă un bărbat înalt cu o privire aprigă. Purta o cămaşă de zale şi o sabie legată la cingătoare. Părul negru şi aspru era acoperit cu o pălărie de catifea pe care o scoase când intră în sala de consiliu. În spatele lui venea scutierul ducându-i coiful şi o ghioagă grea. Starețul se sculă de pe scaun.

- Aha, Sir Niger, zise el râzând, ai venit aşa cum ai făgăduit. Oare, ar putea cavalerul de Werrisdale să ne scape din mână tocmai azi, ultima zi a termenului de grație?

- Cred că-l vom vedea azi cerşindu-şi pâinea de la noi, răspunse Sir Niger cu un zâmbet pe față. Vom avea grijă să-l facem să plătească scump pentru că l-a adăpostit pe pungaşul de fiu-său, Alan-a-Dale. Şi, dacă nu-l putem prinde pe acest hoțoman, îl vom face pe tată să sufere în locul lui.

- Am auzit că fiul s-a alăturat acelui bandit mârşav şi criminal, Robin Hood, spuse judecătorul. Şerifule, continuă el, întorcându-se către acesta, trebuie să iei măsuri serioase ca să distrugi cârdul acesta de vipere care bântuie prin Barnisdale. După câte am auzit, nu numai că l-a ucis pe Sir Ranulf de Waste, dar i-a ars şi castelul.

- Departe de mine gândul, domnule judecător, interveni egumenul cu îndrăzneală, să-i iau apărarea acestui vestit hoț, dar ce a făcut el au făcut şi baronii şi lorzii din ținutul nostru, în ultimul an, fără ca vreunul să fie pedepsit de domnia ta sau de alt judecător al regelui.

Sir Niger îl privi cu ură pe egumen şi mormăi ceva în barba sa roşcată. Judecătorul se uită mânios la vorbitor dar nu zise nimic, fiindcă ştia că atunci când seniori puternici ca de Belame şi Sir Niger făceau ceva rău, averea şi influența lor îi fereau de orice pedeapsă.

- Eu asta ştiu, spuse starețul nerăbdător, că dacă Sir Herbrand de Warrisdale nu vine cu patru sute de lire înainte de sfârşitul zilei, îşi pierde moşia şi orice drept de moştenire.

- Este încă devreme, spuse egumenul, ziua e abia la jumătate. Ar fi păcat să-şi piardă moşia. Fiul lui l-a ucis pe Sir Ivo în luptă dreaptă şi îi faceți lui Sir Herbrand mult rău asuprindu-i fiul. E un om care nu are prieteni puternici ce ar putea să-l ajute.

- Întotdeauna eşti împotriva mea şi-mi cauți nod în papură, zise starețul cu fața roşie de mânie. Cum spun ceva, tu mă contrazici.

- Nu vreau decât dreptate, pentru cel de sus ca şi pentru cel de jos, pentru cavaler, şi pentru țăran, spuse egumenul cu fermitate.

Tocmai atunci intră chelarul şef, slujbaşul care se îngrijea de aprovizionarea mânăstirii. Era mare, corpolent, cu fața roşie, ceea ce dovedea că nu prea lua cu măsură din mâncarea şi băutura de sub controlul său.

- Ha! ha! râse el ca un obez astmatic; azi este ziua când Sir Herbrand de Tranmire urmează să-şi piardă moşia dacă nu ne aduce patru sute de lire. Aş putea să jur că este mort şi că nu-l vom vedea venind aici, aşa că pământul va fi al nostru.

- Sunt de acord cu ceea ce ai spus, zise judecătorul. Cavalerul nu va veni azi. Şi cum ți-am împrumutat o parte din cele patru sute de lire, socotesc că voi scoate şi un profit, deoarece pământul cavalerului valorează mai mult decât zălogul.

- E drept ce spui, zise starețul. Vom avea toți parte din pământul cavalerului, afară de Sir Niger care-şi va lua singur răscumpărarea.

- Poftiți la masă, spuse chelarul, şi îi conduse într-o încăpere spațioasă unde toți se aşezară în jurul unei mese cu un prânz bogat. Mâncărurile erau servite în blide de argint de către paji îmbrăcați în costume scumpe. Râdeau şi glumeau în timp ce mâncau, deoarece erau convinşi că Sir Herbrand nu-şi putea plăti datoria, şi astfel vor putea profita din plin de pământul cavalerului.

Când ospățul era în toi, în sală îşi făcu apariția chiar cavalerul în persoană. Arăta trist şi îndurerat şi nu purta hainele scumpe pe care i le dăruise Robin, purta tot vechile lui haine. În spatele lui era Micul John, îmbrăcat

ca un scutier sărac cu o haină peticită şi murdară şi cu nişte pantaloni zdrenţuiţi.

- Dumnezeu să vă aibă în pază! zise cavalerul şi îşi sprijini un genunchi pe podea.

Starețul îl privi şi se lumină când văzu ce slab şi sfrijit era.

- Am venit în ziua pe care mi-ai fixat-o, părinte, vorbi cavalerul.

- Ai adus banii? întrebă starețul cu o voce aspră.

- Nici măcar un penny, spuse cavalerul şi clătină din cap cu tristeţe.

- Eşti un om fără noroc! vorbi starețul cu batjocură în glas. Apoi, ridicând pocalul cu vin, se adresă judecătorului:

- Domnule judecător, bea în cinstea mea, căci vom avea ce ne-am dorit.

După ce goli paharul, starețul se întoarse către cavaler şi spuse:

- De ce mai stai aici dacă nu ai adus banii?

- Ca să te rog, părinte, să mă mai păsuieşti încă puţin, spuse cavalerul, cu tristeţe. M-am străduit cât am putut ca să găsesc banii, iar dacă m-ai păsui cu încă patru luni aş putea ca să-ţi aduc întreaga sumă pe care ţi-o datorez.

- Termenul a trecut, omule, spuse judecătorul, cu dispreţ în voce. Dacă nu ai adus banii nu vei mai avea nici pământ.

- Oh, în numele sfintei milostenii, se rugă cavalerul, ajută-mă ca pe un prieten, domnule judecător, apără-mă de oamenii aceştia care vor să-mi ia pielea de pe mine şi să mă vadă murind de foame.

- Sunt prietenul starețului, spuse judecătorul cu răceală în glas, şi nu voi face decât ce este drept. Dacă nu ai banii, va trebui să pierzi pământul. Aşa spune legea, iar eu o voi respecta, să ştii!

Apoi, cavalerul se întoarse spre şerif.

- Bunule şerif, spuse el, înduplecă-l pe stareț să-mi mai dea un termen scurt.

- Nu, spuse şeriful, nu vreau şi nu pot.

În cele din urmă, tot îngenuncheat, se întoarse spre stareț.

- Te rog, bunule părinte, se rugă el, fii prietenul meu şi acordă-mi un termen de grație. Păstrează-mi pământul până ce voi strânge suma pe care ți-o datorez. Îți voi fi credincios în toate şi te voi servi cu dreptate.

- Pe legea mea, zise starețul fără să-şi mai poată stăpâni furia, îți pierzi vremea cu astfel de rugăminți prosteşti. Ia-ți alt pământ de unde vrei, fiindcă pământul tău este al meu acum, şi aşa va fi pentru totdeauna.

- Pe crucea mea, replică Sir Herbrand şi râse cu amărăciune; iată prietenia pe care mi-ai arătat-o odinioară!

Starețul se uită cu răutate la cavaler, deoarece nu-i plăcea să i se amintească astfel de lucruri în prezența duşmanilor lui Sir Herbrand.

- Ieşi afară, eşti un trădător şi un escroc! zbieră el. Te-ai legat să-mi plăteşti în această zi şi n-ai adus banii. Afară, cavaler prefăcut şi mincinos! Ieşi mai repede de aici!

- Tu minți, starețule! strigă cavalerul ridicându-se în picioare. Niciodată nu am fost trădător, ci om de onoare! Am luptat în multe țări, am luptat cu lancea în turniruri în prezența regelui Henry şi a regelui Franței şi a regelui Germaniei. Peste tot am fost lăudat până când am venit aici, în casa ta, părinte!

Pe judecător îl mişcă noblețea vorbelor lui Sir Herbrand şi socotind că starețul fusese prea aspru şi nedrept cu cavalerul, se întoarse către stareț şi zise:

- Ce vrei să-i dai peste cele patru sute de lire ca să renunțe la pământ şi să nu mai revendice nimic?

Sir Niger se întunecă la față şi îl bodogăni pe judecător în sinea lui.

- Nu-i da nimic, îi şopti starețului.

- Îi dau o sută de lire! îi zise starețul.

- Nu; merită două sute - şase sute în total, hotărî judecătorul.

- Ei, nu, pe crucea mea! strigă cavalerul apropiindu-se de masă. Cu flăcări în ochi se uită la fiecare pe rând şi zise: Ştiu că uneltiți împotriva mea; voi, călugări trândavi, tânjiți după pământul meu, fiindcă mereu ați căutat să adunați acri după acri şi să stoarceți pe cei săraci ca să vă îmbogățiți de pe urmele lor. Iar tu, Sir Niger, vrei să răzbuni moartea rudei tale pe care fiul meu a ucis-o în luptă dreaptă. Dar, mai mult doreşti să te răzbuni pe mine pentru că nu eşti destul de cutezător ca să-l cauți pe Robin Hood care l-a ajutat pe fiul meu să te înfrunte. De aceea, vrei să mă ruinezi pe mine care nu pot să mă lupt împotriva lorzilor haini din Wrangby. Dar vă avertizez: fiți atenți până unde mergeți. Cât despre tine, domnule stareț, ia-ți cele patru sute de lire!

Zicând acestea, scoase un săculeț de la piept, îl dezlegă şi goli monedele de aur pe masă.

- Ia-ți aurul, starețule! zise cu batjocură în glas, şi să-ți aducă alinare sufletului tău nemuritor.

Egumenul cu doi călugări se apropiară de masă şi numărară banii, după care egumenul întocmi o chitanță pe care o înmână cavalerului.

În tot acest timp starețul tăcea, uluit şi ruşinat; uitase şi de mâncare. Fețele celorlalți arătau cât de înciudați erau că lucrurile luaseră o asemenea întorsătură. Sir Niger le Grym, cu fața roşie de furie îşi muşca buza şi arunca priviri fioroase cavalerului, care, neclintit, îi întorcea privirile.

- Domnule stareț, zise cavalerul, fluturându-i chitanța prin fața ochilor, mi-am respectat cuvântul şi ți-am plătit toți banii la termenul fixat. Acum, pământul va fi din nou al meu orice ai zice sau ai face.

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi afară din cameră, urmat de Micul John. Luându-şi caii se întoarseră la han unde-şi schimbară hainele, mâncară şi apoi părăsiră oraşul apucând-o spre miazănoapte, deoarece cavalerul dorea tare mult să ajungă cât mai repede acasă ca să-i spună scumpei lui soții ce bine i-au ieşit lucrurile datorită generozității lui Robin Hood.

- Domnule cavaler, zise Micul John după ce parcurseră cam o jumătate de milă prin pădure, nu mi-a plăcut privirea duşmănoasă a cavalerului care stătea la masă cu starețul. Să ai grijă să nu te atace pe la spate sau să te prindă într-o ambuscadă într-un loc tăinuit.

- Nu mi-e teamă de Sir Niger le Grym, răspunse cavalerul, nici de altul, dacă ar veni singur împotriva mea. Numai că lorzii Wrangly folosesc trucuri perfide, şi nu se luptă decât dacă sunt doi sau trei. Sfatul tău este înțelept şi voi avea grijă. Aici ne despărțim, bunule pădurean, că nu vreau să te îndepărtezi prea mult de drumul tău.

- Nu, spuse Micul John, n-am să te părăsesc în mijlocul pădurii. Stăpânul meu mi-a spus să-ți fiu scutier şi am să rămân cu tine dacă vei avea nevoie, până vei ajunge la moşia ta.

- Eşti un om de încredere, zise Sir Herbrand, şi aş dori mult să te pot răsplăti, dar, după cum ştii, n-am nici bani, nici giuvaieruri.

- Nu-mi trebuie răsplata aceasta, mulțumesc, cavalere, răspunse Micul John. Am fost întotdeauna gata să mă abat din drum pentru o luptă şi cred că vom face asta nu peste mult timp, după cât mă pricep eu să citesc în ochii unui om.

Micul John era sigur că Sir Niger le Grym se gândise la trădare când Sir Herbrand pusese banii pe masă şi, cu siguranță, avea să-l atace pe cavaler ca să-l ucidă şi să se răzbune.

Se uitau cu mare atenție împrejur, mai ales când poteca se îngusta şi treceau prin desişuri. Spre sfârşitul după-amiezii, ajunseră în ținutul mlaştinilor fără să aibă vreun semnal de la inamic. Dar acum trecuseră în ținutul sălbatic unde puterea lui Sir Isenbart, Sir Niger şi a ticăloşilor lor tovarăşi era foarte mare şi cei doi călători grăbiră pasul ca să ajungă în oraşul Stanmore înainte de căderea nopții.

În ținutul acela sălbatic nu prea întâlneau călători, doar doi-trei păstori ori câțiva țărani se îndreptau spre casă. O dată, zăriră în depărtare nişte vânători cu şoimi, altă dată întâlniră un grup de negustori însoțiți de ponei pentru bagaje. După un timp, începură să urce un povârniş lung şi abrupt spre o culme numită Cold Kitchen Rigg, şi care avea în vârf un pâlc de pini aplecați într-o parte din cauza vânturilor puternice care suflau mai tot timpul, acolo sus.

Când îşi îndemnau caii istoviți pe ultimii câțiva yarzi ce mai aveau de parcurs până pe culme, se auzi, deodată, şuieratul unei săgeți şi, în clipa următoare, o săgeată se opri în scutul Micului John, pe care îl ținea legat lângă genunchi, apoi căzu pe pământ. Privind-o, el văzu că era scurtă şi neagră, şi înțelese repede cine îl avertizase. Îl strigă pe cavaler, care călărea cu câțiva paşi înaintea lui, şi îi spuse:

- Ai grijă la arbori, cavalere!

Dar, în timp ce îi vorbea, dintre pini ieşi un călăreț înarmat cu armură, cu lancea în poziție de atac şi care se repezi la Sir Herbrand. În acelaşi timp, din cealaltă parte a drumului îngust, ieşi alt cavaler călare, cu o ghioagă mare în mână, care se repezi la Micul John.

Drumul era în pantă, iar atacatorii se gândiră că viteza cu care coborau ei îi va doborî la pământ pe cei doi. Dar atât cavalerul cât şi John erau pregătiți pentru atac. Sir Herbrand îşi scosese sabia când auzise săgeata vâjâind

dinspre desiş, iar acum îşi îmbrăcă scutul care îl feri de lancea atacatorului; când acesta era destul de aproape de cavaler primi o lovitură de sabie atât de puternică în umăr, încât se rostogoli din şa. Calul goni nebuneşte în jos, iar pintenul călăreţului prins în scară, îi târî trupul de-a lungul drumului săltându-l şi izbindu-l printre bucăţile de stâncă.

Imediat, dintre copaci, apăru un al treilea cavaler, şi-l atacă pe Sir Herbrand cu atâta forţă, încât îi trebui acestuia toată priceperea sa ca să-şi ţină calul în picioare şi în acelaşi timp să se ferească de loviturile viclene ale duşmanului.

Cât despre Micul John, era cam înghesuit. Cu atâta forţă se repezise al doilea cavaler în el, încât abia mai putu să-şi ridice scutul, iar jumătate din lovitura ghioagei o primi pe braţul pe care îl simţea acum amorţit şi aproape fără putere. Cu sabia scoasă, John făcu tot posibilul să se apere; iar străinul, având un cal mai puternic decât al lui şi fiind apărat de o armură completă, n-a prea fost atins.

O ploaie de lovituri de ghioagă cădea pe scutul răzeşului, iar străinul îşi împingea calul cu atâta forţă în animalul mai slab pe care îl călărea John, încât acesta îşi dădu seama că mai avea puţin până să se prăbuşească pe drumul în pantă.

Brusc, cavalerul îşi opri atacul şi păru străbătut de un fior; scoase un geamăt răguşit, ghioaga îi căzu din mână, iar omul îmbrăcat în zale se clătină în şa. John se uită şi văzu vârful unei săgeţi scurte şi negre ieşind din braţul duşmanului său. Micul John privi în jur şi văzu un tufiş de alun, iar dintre frunzele alunului apăru faţa rotundă şi tuciurie a lui Ket Piticul, iar obişnuita lui bună dispoziţie era acum mascată de o nuanţă sălbatică de triumf.

Cu un zăngănit de metale, cavalerul se prăbuşi pe pământ, iar calul rămase tremurând lângă cadavrul

stăpânului său. Văzându-şi tovarăşul pe pământ, al treilea cavaler, care se lupta cu Sir Herbrand, dădu pinteni calului şi dispăru printre copaci. Coborând repede panta fu văzut călărind peste ținutul mlăştinos, în direcția castelului Wrangby. Sir Herbrand, care era rănit, nu mai putu să-l urmărească.

În schimb, porni Ket în urmărire. Cu mişcări rapide, trecu de partea cealaltă a drumului şi se furişă printre ferigile înalte.

- Cine este? strigă Sir Herbrand. Este unul dintre oamenii care ne-au atacat?

- Nu, zise Micul John; este unul căruia, azi, îi datorez viața, căci, dacă săgeata lui nu ar fi scurtat viața ticălosului de aici, nu aş mai fi fost printre cei vii.

- Dar cine este acest cavaler? spuse Sir Herbrand şi, coborând de pe cal, se duse şi ridică viziera cavalerului mort.

- Sfântă Fecioară! spuse cavalerul, este chiar Sir Niger!

- Unul mai puțin din ceata de ticăloşi, spuse John, ori, poate chiar doi, fiindcă nu mă îndoiesc că cel pe care l-ai lovit la gât e mort acum; chiar dacă mai trăia când a căzut, l-a omorât calul.

- E timpul să te întorci, John, spuse Sir Herbrand, şi dacă poți găsi trupul cavalerului, adu-l aici, fiindcă aş vrea să-l înmormântez cum se cuvine. Mai mult de atât, după toate legile luptelor, hamurile şi calul îmi aparțin.

John făcu ceea ce îi ceru cavalerul şi, după ce se înapoie pe potecă şi merse cam o jumătate de milă, găsi calul păscând liniştit lângă drum. Corpul cavalerului zăcea la câțiva yarzi mai departe. Urcă mortul pe cal şi se întoarse la Sir Herbrand. Apoi, cavalerul şi Micul John îşi urmară drumul. După o oră, întâlniră o capelă singuratică. Intrară în capelă, dar călugărul care slujea în capelă era plecat. Scoțându-le armurile, Sir Herbrand aşeză corpurile

celor doi cavaleri în fața altarului apoi, alături de Micul John îngenunche şi spuse o rugăciune.

După aceea, luând cei doi cai, pe care îngrămădiră toate armurile, îşi continuară drumul spre locul unde urmau să înnopteze; a doua zi, Sir Herbrand ajunse acasă şi a fost primit cu bucurie de soție şi de toți oamenii lui. Când le povesti cu câtă prietenie se purtase Robin Hood cu el, soția şi oamenii casei îl lăudară mult pe Micul John şi îl poftiră să stea cu ei mai multe zile. Dar a doua zi, John le spuse că trebuie să se întoarcă la stăpânul său, iar doamna Judith, văzând că nu-l poate reține, îi pregăti un sac cu bucate bune şi îi dădu un inel de aur; şi cavalerul îi dărui un cal puternic şi atâta aur cât valora calul şi armura lui Sir Niger, spunându-i că îi aparțin de drept Micului John. După aceea, proscrisul îşi luă rămas-bun şi Sir Herbrand îi strânse mâna, zicând:

- Micule John, tu şi stăpânul tău ne-ați fost prieteni adevărați mie şi fiului meu şi să fiu al naibii dacă voi uita vreodată omenia şi ajutorul tău. Spune-i stăpânului tău că după un an şi o zi, cu voința lui Dumnezeu, voi veni şi îi voi aduce banii pe care cu atâta noblețe mi i-a împrumutat pe garanția Sfintei Fecioare şi o dată cu banii îi voi aduce şi un dar. Şi mai spune-i că, atunci când vor veni zile grele pentru țara noastră, ceea ce mi se pare că se va întâmpla, văzând cât de rău şi de disprețuitor se poartă ducele John cu fratele său, regele Richard Inimă de Leu, vom avea nevoie de viteji ca stăpânul tău. Iar dacă, vreodată, va avea nevoie de ajutorul meu, spune-i că-l pot însoți urmat de o sută de viteji.

John făgădui că va transmite mesajul cu credință, apoi plecă şi ajunse la Barnisdale fără incidente.

În seara zilei când cavalerii atacatori săriseră pe Sir Herbrand şi pe Micul John, al treilea cavaler, rănit destul de rău şi abia târându-se, ajunse la poarta castelului Wrangby, pe care oamenii săraci îl numeau Castelul

Răului. Cu vocea slabă îi ceru paznicului să coboare puntea. După ce o coborî, cavalerul intră călare în curte. Fără să descalece, intră în sala în care Sir Insenbart şi oamenii săi stăteau la un pahar cu vin.

- Este Sir Bernard de Brake! strigară cavalerii privind uimiți la omul ce se clătina în şa şi care înaintase până aproape de scaunul cel înalt.

- Unde sunt Sir Niger şi Sir Peter? tună Sir Insenbart, căci teama de adevăr îl făcea să turbeze.

- Morți! spuse cavalerul, şi toți văzură fața palidă a cavalerului. Dați-mi vin - sunt... sunt sfârşit.

Îi dădură un pocal cu vin în timp ce oamenii îi desfăcură coiful şi i-l luară de pe cap. Abia atunci văzură ce rană mare avea şi numai forța lui îi ajutase să reziste. Bău tot vinul şi întinse vasul după încă o porție.

- Sir Herbrand l-a omorât pe Sir Peter, continuă Bernard de Brake, şi țărănoiul, presupun, l-a ucis pe Sir Niger, căci l-am văzut căzut la pământ.

Cavalerii, cu figuri întunecate, se uitară tăcuți unii la alții. În acel moment, un oştean înarmat din garda porții intră în fugă în sală. Ținea în mână o săgeată pe care o puse pe masă, în fața lui Sir Isenbart.

- Aceasta, stăpâne, a fost trasă printre barele porții, şi puțin a lipsit să-mi atingă capul. N-am văzut de unde a venit.

Sir Isenbart îşi aruncă privirea spre săgeata scurtă şi neagră, iar fața i se acoperi de mânie. Pe porțiunea din lemn erau nişte crestături, şapte la număr, vopsite în roşu.

- Dați fuga! strigă Sir Isenbart, ticălosul care a tras-o nu poate fi prea departe. Căutați-l şi aduceți-l la mine!

Câteva momente urmară îmbulzeli şi strigăte şi vreo douăzeci de oameni se repeziră să-şi ia armele; cavalerii îşi puseră armurile şi ieşiră în goana cailor peste podul din fața castelului. În fața porții se întindea un spațiu larg şi luminos; de necrezut ca cineva să se poată apropia,

neobservat de oştenii care păzeau crenelurile. Călăreţii şi pedestraşii cercetară ţinutul pe o rază de o jumătate de milă, dar nu găsiră nici urmă de arcaş.

În curând, întunericul puse capăt căutărilor, iar oamenii se întoarseră, câte unul, câte doi. Când ultimul oştean trecu peste pod, lanţurile ruginite care susţineau bârnele scârţâiră şi zăngăniră sinistru şi îl ridicară, iar poarta căzu cu un zgomot sec ce zgudui tot turnul. În momentul următor, dintr-un tufiş de la marginea şanţului cu apă ce înconjura castelul ieşi o formă mică şi, cu mare grijă să nu facă vreun zgomot, trecu prin apă, pe partea cealaltă, lângă poarta castelului. Era Ket Piticul, care fusese trimis de Robin Hood să ţină Castelul Răului sub observaţie. Nu-şi udase arcul şi săgeţile fiindcă le ascunsese într-un tufiş deasupra şanţului.

Se uită în sus la silueta întunecată a castelului, luminată, ici şi colo, de vreo torţă sau feştilă aşezată la vreo ferestruică, luminând figura unui paznic ce trecea în sus şi în jos, făcându-şi serviciul. O vreme, Ket, cu o săgeată fixată în arc, aşteptă să apară o figură mai aproape, în care să poată trage; dar timpul trecea şi nu se ivea nici un prilej. Îşi slăbi arcul şi privi nemulţumit într-o parte.

- Şapte s-au dus, murmură el, dar au mai rămas destui. Aşa cum au ucis ei, aşa vor fi ucişi - fără milă, fără îndurare.

Porni încet, cu paşi mărunţi privind din când în când înapoi la silueta întunecată, cu mici puncte luminoase ici şi colo. Merse repede, cam o milă, până întâlni pădurea. Apoi, merse prin întuneric, printre copaci, până ajunse la cel mai înalt dintre cei înalţi. Furişându-se ca un animal sălbatic, privi în jur şi ascultă pentru o vreme; apoi, extrem de rapid, se căţără pe trunchiul imens, agăţându-se de câte un nod sau altă asperitate de pe scoarţa lui până când dispăru în imensitatea verde a frunzelor de

deasupra. Se cățăra tot mai sus într-o lume în care nu exista nimic decât valuri întunecate de frunze prin care adia un vânt uşor de seară, mai pur şi mai înmiresmat, cu cât urca mai sus. În cele din urmă ajunse la un loc unde trei crengi mari, crescute din trunchi, formau între ele un spațiu în care fuseseră aşternute frunze de ferigă frumos mirositoare. Ket se întoarse şi privi spre drumul pe care venise. Se afla deasupra tuturor copacilor de sub el. Aceştia se unduiau şi murmurau ca valurile în adierea blândă a vântului. Privind în depărtare, printre ramurile stejarului uriaş, care era acum coliba lui, Ket putea să vadă umbra neagră a Castelului Răului proiectându-se pe cerul întunecat din spatele lui. Mai licăreau câteva luminițe pe ici, pe colo, dar din ce în ce mai puține.

Scoțându-şi hainele ude, Ket le atârnă de o ramură la uscat, apoi îşi afundă mâna în mormanul de ferigi şi scoase mâncare şi băutură dintr-un loc ferit din copac. Începu să mănânce şi să bea, fără să piardă din ochi castelul. Când se stinseră toate luminile, în afara celor de deasupra porții, se ghemui şi el în frunzele de ferigă şi căzu într-un somn adânc; foşnetul frunzelor mişcate de vânt suna ca un cântec de leagăn murmurat uşor în noaptea scurtă de vară.

Capitolul VII

CUM L-A SALVAT ROBIN HOOD PE WILL STUTELEY ŞI CUM L-A PEDEPSIT PE RICHARD ILLBEAST, SPIONUL CERŞETOR

Era în zorii zilei. Un vânt tăios măturа potecile pădurii, smulgând frunzele rămase încă prin arborii înghețați şi îngrămădindu-le pe cele de pe jos prin scorburi şi unghere. Lumina zorilor, slabă şi cenuşie, abia se strecura prin pădure şi părea că nu va mai pătrunde niciodată prin locuri mai adânci unde ilicea creştea mai deasă iar muşchiul cenuşiu, ca nişte bărbi cărunte, se cățăra tot mai sus pe stejarii uriaşi.

Will Stuteley mergea pe o cărare, uitându-se cu mare atenție în ambele părți, fiindcă în ultimele trei zile zărise un om, în haine de pelerin, pândind şi cercetând într-un fel care nu se potrivea cu un pelerin, acel loc numit de proscrişi Pădurea Neagră. Will era îmbrăcat cu o haină groasă, lungă până aproape de glezne, şi o glugă îi acoperea capul.

Prima zăpadă a iernii căzuse şi cei mai mulți dintre oamenii lui Robin Hood porniseră spre adăposturile pentru iarnă. Cât timp gerul şi zăpada acopereau pământul, nu prea se zăreau călători pe drumuri, aşa că, o parte din proscrişi plecară pe la rude sau pe la fermierii săraci care locuiau în case îndepărtate din pădure sau în sate ceva mai apropiate. În vremea asta se îmbrăcau ca țăranii, ajutau la muncile pământului, ori vânau sau prindeau animale, plătindu-şi astfel căldura şi adăpostul primite până la sosirea primăverii.

Robin şi oamenii săi mai importanți, vreo doisprezece la număr, locuiau, fie în ascunzătorile din pădure, fie la vreun răzeş înstărit, ca Piers Norocosul, frate de lapte cu Alan-a-Dale. În anul acesta, îl invitase Sir Walter de

Beauforest să-şi petreacă iarna într-un pavilion fortificat aflat în pădure, nu departe de conacul lui Sir Walter de la Cromwell, unde Alan-a-Dale şi frumoasa sa soție, Alice, îşi depănau viața fericiți.

Robin acceptase invitația lui Sir Walter, dar când vremea era frumoasă nu putea să stea prea mult în acelaşi loc, iar acum locuia într-un adăpost secret, construit de oamenii lui la Barrow Down, la câteva mile de Mansfield. Era un loc singuratic şi părăginit, cu pietre ascuțite şi ridicături de pământ ca urme ale mormintelor de demult. Aici, oamenii lui Robin au amenajat o ascunzătoare comodă şi confortabilă.

În fiecare dimineață, Will Stuteley şi ceilalți din ceată, după ce mâncau, plecau să cerceteze împrejurimile pe o anumită distanță de la ascunzătoare, să vadă dacă erau urme ale inamicilor care s-ar fi putut apropia în ultimele câteva ore. Pământul era cercetat cu mare atenție în căutare de urme de paşi, tufişurile şi copacii erau cercetați pentru a vedea dacă nu aveau ramurile rupte, căci proscrişii erau, la fel ca indienii, ageri şi pricepuți în a descoperi, după semne şi sunete, dacă fuseseră vizitați de străini în cursul nopții.

Brusc, Will se opri pe poteca pe care mergea şi se uită cu atenție la pământ. Apoi, după ce privi atent în jur la tufişurile de alun şi la stejarii tineri din apropiere, îngenunche şi cercetă o mică adâncitură în care se aduna apa de ploaie primăvara. Remarcă o urmă clară de picior lăsată în pământul moale. Puțin mai departe găsi alte două urme asemănătoare. Urmele erau proaspete fiindcă aveau marginile bine conturate. Fără îndoială, cine lăsase urmele nu putea fi prea departe. Dar cine era? Urmele păreau să fie ale unui băiat sau chiar ale unei fetițe. Oricine ar fi fost, era o persoană săracă, deoarece urma lăsată arăta că un pantof avea talpa ruptă.

Se furişă de-a lungul potecii după urma care apărea din loc în loc. Merse aşa vreo cincizeci de yarzi, după care observă că urmele de paşi se afundau într-un mărăciniş. Se opri şi ascultă. Auzi un suspin slab, venind din partea mai deasă a tufişului. Cu mare grijă înaintă în direcţia de unde venea vaietul şi, trecând de un alun înalt văzu figura unei fetiţe, la mică distanţă în faţa lui. Culegea mure dintr-o tufă şi le punea într-un coşuleţ vechi de paie pe care îl ţinea în mână.

Culegea mure şi plângea. Will vedea cum îi curgeau lacrimile pe obraz, dar suspinele ei erau înăbuşite ca şi cum se temea să nu fie auzită. Îi văzu mâinile zgâriate până la sânge de spinii murului, şi picioarele încălţate în nişte pantofi rupţi, fără ciorapi şi învineţite de ger.

Will făcu o mişcare. Auzind zgomotul, fetiţa se întoarse cu ochii măriţi de spaimă şi albă la faţă. Strângând coşuleţul la piept, se apropie şi se aruncă la picioarele lui Will.

- Vai! spuse ea jelindu-se, ucide-mă pe mine dar nu-l mai căuta pe tata! Ucide-mă şi nu-l mai căuta! Este aproape mort şi nici nu mai poate vorbi!

Lacrimile i se opriseră, îşi împreunase mâinile şi le ridicase pentru a cere îndurare, iar pe faţa slabă şi palidă se vedeau urme de mari suferinţe, încât această copilă nu mai dorea acum decât să moară. Era evreică, după cât îşi dădu seama Will.

Bunul pădurean zâmbi, căci ştia că acesta era un mod rapid de a linişti un copil. Bătrânul proscris fu tare afectat să vadă atâta durere în ochii şi în vocea unui copil.

- Micuţo, zise el cu o voce blândă, nu vreau să-ţi fac nici un rău. De ce culegi murele astea? Ai nevoie de ceva mai bun decât atât.

O luă de mână şi o ridică de jos, iar copila se uită la el înspăimântată şi uluită, ca şi cum nu-i venea să creadă că

i se adresau vorbe bune în loc de fapte şi cuvinte grosolane. Se uită fix în ochii lui Will şi privirea ei deveni mai blândă.

- Dumneata... nu eşti... nu cunoşti omul... pe Malbête? se bâlbâi ea.

- Malbête? zise Will încruntându-se. Şi-a amintit că-l auzise pe Robin vorbind despre acest om şi mai auzise şi de la alți oameni despre jafurile şi crimele comise de acesta. Sărmană copilă, ticălosul ăsta îți e şi ție duşman?

- Da, domnule, este duşmanul sărmanului meu tată! spuse fetița cu voce tremurătoare. Tatăl meu s-a salvat din masacrul la care a fost supus neamul nostru la York... ați auzit de acest masacru?

- Da, spuse Will întunecat la față şi ochii scăpărând de furie la amintirea acelor întâmplări cumplite când, o mulțime de evrei nevinovați fuseseră hăituiți de nişte cavaleri ticăloşi şi de gloata lor de servitori, şi atunci evreii s-au închis în castel, şi-au ucis nevestele şi copiii, după care s-au sinucis şi ei ca să nu ajungă în mâinile creştinilor.

- Ce s-a întâmplat cu tine şi cu tatăl tău? întrebă Will.

- Am stat ascunşi în castel până s-a terminat masacrul, răspunse fata, apoi, un om bun ne-a lăsat să ieşim şi am fugit pe furiş. Tatăl meu dorea să mergem la Nottingham unde mai sunt oameni din neamul nostru şi care ne-ar ajuta dacă ne-ar şti în nevoie, dar am flămânzit prin pădurile astea, şi, o, domnule, dacă eşti om bun, cum te arată chipul, salvează-l pe tatăl meu! Zace aici, aproape şi, mă tem... oh, mă tem dacă... ajutorul nu vine prea târziu. Dar, te rugăm, nu ne trăda!

- Du-mă la el, copila mea, spuse Will.

Vocea lui caldă şi privirea blândă îi risipiră orice urmă de bănuială care mai dăinuia în inima micuței evreice.

Ea îl conduse prin multe hățişuri, până ajunse la o stâncă în care se deschidea o peşteră ascunsă după o

perdea de tufe de alun. Aici zăcea tatăl ei, un bătrân cu părul alb, îmbrăcat cu un caftan sfâşiat de mărăcini şi murdar de noroi. Şedea întins pe nişte frunze de ferigă. Fata privi cu spaimă la Will şi la tatăl ei şi apoi din nou la Will încă temându-se să nu-şi fi depus cea mai scumpă comoară a vieţii ei în mâinile cumplitului duşman.

Bătrânul deschise ochii când îi auziră, iar fata, într-o clipă, fu în genunchi lângă el mângâindu-i mâinile şi privindu-i cu dragoste faţa.

- Ah, micuţa mea Ruth, spuse bătrânul privind-o cu dragoste, mi-e teamă, draga mea, că nu mă pot ridica. Sunt înţepenit, dar îmi voi reveni în curând şi vom pleca de aici. Vom ajunge la oraş peste câteva ore şi acolo, micuţa mea Ruth va avea hrană bună şi haine pe măsură. Obrajii îţi sunt traşi şi palizi pentru că ţi-e foame şi suferi. Dar în curând... ah, dar cine mai e cu tine? Cine e acest om? Vai, Ruth, Ruth, suntem trădaţi?

Din cauza întunericului din peşteră nu-l văzu prea bine pe proscris şi disperarea cu care rostise ultimele cuvinte arăta cât era de înspăimântat pentru soarta fetei. Will înţelese că avea în faţă un bătrân curajos care nu voia să-i arate fiicei lui că suferea şi care, deşi foarte bolnav, o încuraja.

- Nu-ţi fie frică, omule, îi spuse Will, aplecându-se pe un genunchi, astfel ca să poată privi în ochii bătrânului evreu. Dacă pot să vă ajut, pe tine şi pe fiica ta, o voi face bucuros.

- Îţi mulţumesc, pădurene, spuse evreul cu voce tremurândă; nu mă tem pentru mine, ci pentru copila mea, singura mea mieluşea. A văzut şi a suferit atâtea nenorociri, mai mult decât oricare alt copil, şi, dacă ar scăpa ea, eu voi fi mulţumit.

Lacrimi amare curgeau din ochii bătrânului evreu. Simţindu-se atât de slăbit şi de înfometat, simţea că nu

mai avea mult de trăit; dar chinul lui cel mai mare era că dacă va muri îi va rămâne fiica fără nici un sprijin.

- Voi aveți nevoie acum, zise Will, înțelegând în ce stare erau cei doi, de hrană şi căldură. Vă pot da ceva de mâncare acum, dar pentru căldură trebuie să-mi întreb stăpânul.

Zicând acestea, Will scoase din sacul de merinde nişte felii de pâine şi nişte bucăți de carne de vânat pe care le dădu fetei, rugând-o să mănânce câte puțin la început. Imediat fata începu să taie pâinea şi carnea în bucăți mici şi le dădu tatălui ei înainte ca ea să se atingă de mâncare. Deşi nici unul nu mâncase de două zile, acum mâncau reținuți şi foarte încet.

După aceea, Will le oferi plosca din piele, cu vin bun din care cei doi băură; şi imediat ochii începură să le strălucească, iar obrajii să prindă culoare.

- Micuța mea Ruth, spuse bătrânul, după ce înapoie plosca lui Will. Ajută-mă să mă ridic în genunchi.

După ce bătrânul îngenunche cu ajutorul proscrisului, făcu şi fata la fel şi, spre stânjeneala lui Will, evreul începu să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a trimis pe acest om bun care l-a scăpat de moarte şi mizerie. Rosti o mulțime de cuvinte de laudă şi mulțumiri la adresa lui Will Arcaşul, care, cu toată semiumbra din peşteră nu prea ştia unde să-şi îndrepte privirea. Când sfârşiră, Ruth îi luă mâna proscrisului şi o sărută de mai multe ori, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, iar inima îi era prea plină ca să mai poată rosti vreun cuvânt de mulțumire.

- Acum, spuse Will puțin posac, gata cu mulțumirile şi cu lacrimile. Trebuie să aşteptați aici până mă duc să mă sfătuiesc cu stăpânul meu şi să hotărâm ce vom face.

- Cine este stăpânul tău, viteazule pădurean?

- E Robin Hood, răspunse Will.

- Am auzit că este un om bun, zise bătrânul. Deşi este proscris are mai multă milă şi mai mult simț al dreptății,

se spune, decât mulți dintre cei care stau la adăpostul legilor. Mergi la el, bunule pădurean, şi salută-l din partea lui Reuben din Stamford, şi spune-i că dacă mă va ajuta să-mi găsesc rudele din Nottingham, îi voi fi tare recunoscător şi va putea conta pe ajutorul meu şi al neamului meu cât va trăi.

Bătrânul evreu vorbea cu demnitate, ca şi cum era obişnuit să dea ordine şi Will răspunse:

- Îi voi spune; dar dacă te va ajuta nu o va face pentru aurul tău sau pentru mulțumirile tale, în inima lui e veşnic vie dorința de a ajuta pe cei năpăstuiți.

- Cutezător şi mândru răspuns, domnule proscris, spuse Reuben; şi dacă stăpânul tău este la fel de bun la suflet ca tine, atunci nu ne va lăsa să murim de foame şi să pierim în mizerie.

Will se întoarse la Barrow Down şi ajungând la dâmbul unde locuiau proscrişii îl căută pe Robin şi îi povesti despre evreu.

- Ai făcut ce trebuia să faci, Will, spuse proscrisul. Ia doi cai şi du-te şi adu-i pe evreu şi pe fiica lui la Lynchet Lodge, iar eu am să-i întreb despre acest mârşav Richard Illbeast. Am auzit despre faptele lui murdare din York şi cred că nu e departe de Nottingham.

După cum porunci Robin, Reuben şi Ruth fură adăpostiți într-o colibă tainică de pe o colină numită Wearyall Hill, nu departe de locul unde se adăposteau proscrişii. Atât tatăl cât şi fiica erau foarte slăbiți, iar bătrânul evreu era aproape sfârşit de câte suferințe îndurase. Cu mâncare bună, cu îmbrăcăminte groasă şi un foc bun în casă, în câteva zile sănătatea lor se îmbunătăți şi le reveni buna dispoziție. Recunoştința lor față de Robin era nemărginită şi ochii lor exprimau prin strălucirea lor mai mult decât vorbele.

Când bătrânul se simți mai în putere, Robin îl rugă să-i spună în ce împrejurări ajunsese în starea în care îl găsise Will Stuteley, iar Reuben consimți bucuros.

- Cred că ați auzit, bunule proscris, spuse evreul, că atunci când marele şi viteazul rege Richard s-a încoronat la Westminster, toamna trecută, gloate nelegiuite din acel mare oraş s-au ridicat împotriva evreilor, le-au devastat casele şi au omorât mulți oameni. Regele vostru i-a pedepsit pe capii bandelor de borfaşi, spânzurând pe unii şi stigmatizându-i cu fierul roşu pe alții. Dar, după mai puțin de o lună, când plecă cu cavalerii şi cu o armată mare în Palestina în Cruciadă, în multe oraşe reîncepură atacurile împotriva noastră. Mulți cavaleri şi castelani care se pregăteau să plece în Cruciadă au împrumutat bani de la cei din neamul meu, ceea ce n-a plăcut unora. Iar cei mai răi dintre ei au instigat mulțimea să ne jefuiască şi să ne ardă casele. Aşa s-a întâmplat, după cum cred că ai auzit, la Stamford, Lynne şi Lincoln. Locuiam în Lincoln dar călătoream la York şi aşa am scăpat de prăpăd pentru un timp. S-a întâmplat ca o rudă a mea, rabinul Eliezer, un om important pentru noi, a împrumutat o sumă mare de bani baronului Alberic de Wisgar, un castelan desfrânat şi tiran. Acesta a organizat un complot împotriva evreilor din York cu scopul de a-i jefui pe evrei şi de a distruge actele care dovedeau datoriile lor față de ruda mea. Jefuiseră casa unui rabin şi-l uciseseră, la Londra, iar noi, de teamă să nu pățim la fel, ne-am refugiat cu soțiile şi copiii în castelul York. Acolo am fost asediați de o ceată de cruciați, calfe şi oameni de la sate, iar căpetenia lor era un om mârşav din ceata lordului de Wisgar. Se numea Richard Malbête sau Illbeast, şi cu furie îndemna oamenii să atace castelul şi să încerce să ne scoată afară. Nu aveam arme, dar cu mâinile goale am smuls pietre dintre zidurile interioare ale castelului şi ne-am apărat împotriva hoardelor. Trei zile am rezistat fără hrană şi fără arme, dar

când se pregăteau să ne atace din nou am înțeles că nu mai aveam nici o şansă să scăpăm. Cât timp ochii mei vor avea lacrimi şi mintea mea îşi va putea reaminti trecutul, nu voi uita durerea, teroarea şi spaima acelei nopți. Am stat îndelung de vorbă, sfătuindu-ne ce să facem, deşi inimile multora dintre noi ştiau că nu există decât o singură cale. În cele din urmă, rabinul Eliezer s-a ridicat în mijlocul nostru şi a spus: O, fii ai Israelului, Dumnezeu - pe care noi oamenii nu-l întrebăm de ce îngăduie aceste fapte - Dumnezeu ne-a poruncit să ne sacrificăm viețile pentru legea lui şi, iată, moartea este la uşa noastră. De aceea, să-i oferim de bunăvoie viețile noastre lui Dumnezeu care ni le-a dăruit aşa cum au făcut mulți din neamul nostru în trecut eliberându-se cu cinste de alte suferințe.

Pentru scurt timp, amintirea acelei nopți triste îl copleşi pe bătrân; lacrimile îi curgeau pe obraz şi nu mai putu să continue. Micuța Ruth plângea şi ea în tăcere, încercând în acelaşi timp să-şi mângâie tatăl:

- Nu plânge, tată, spuse ea, deşi plângea şi ea cu amărăciune. Dumnezeu i-a primit, deşi au fost ucişi de cei pe care îi iubeau, ei sunt acum în sânul lui Avram, pentru totdeauna.

- Domnule, spuse bătrânul evreu, ea spune adevărul. Când rabinul Eliezer a terminat de vorbit, ne-am îndepărtat şi nimeni nu a mai spus nimic. Nu pot să descriu tot ce a urmat. Toți au ars ori au distrus bunurile pe care le aveam cu noi, iar cei care nu mai aveau nici o speranță şi-au ucis pe cei dragi şi apoi s-au sinucis. Eu n-am putut să fac la fel. Nu-mi doream viața pentru mine, eu mi-aş fi dorit mai curând moartea, dar de dragul acestei copile, am căutat o ascunzătoare în castel, sperând că atunci când vor năvăli gloatele voi putea s-o scap măcar pe ea, pe mine ştiam ce mă aştepta. În dimineața următoare, cei care n-au dorit să moară au deschis porțile şi ieşind

afară au cerut să fie botezați, crezând că astfel vor scăpa de furia gloatelor. Din locul unde eram ascuns am văzut tot ce s-a întâmplat. Nemernicul de Richard Illbeast s-a apropiat de primul evreu, Ephraim ben Abel, care a îngenuncheat în fața lui, cerându-i îndurare. „Unde este tezaurul evreilor?" întrebă el. „A fost ars şi distrus", spuse Ephraim. „Unde este rabinul Eliezer?" întrebă în continuare. „El şi toți cei ce nu sunt aici cu mine s-au omorât împreună cu familiile lor," răspunse Ephraim. „Atunci, mori şi tu!" spuse Illbeast. La aceste cuvinte, năvălitorii uciseră pe evreii îngenuncheați fără să le scape vreunul. Apoi, gloatele pătrunseră în castel, iar noi ne aşteptam în fiecare clipă să fim descoperiți şi târâți afară. După un timp, mulțimea părăsi castelul şi se îndreptă spre catedrală unde, după cum ştii, regele păstrează dovezile împrumuturilor date de evrei creştinilor din acele părți. Au ars aceste documente până la unul şi astfel Alberic de Wisgar şi ceata lui de cavaleri ticăloşi au scăpat de orice datorie.

- Cum ai scăpat? întrebă Micul John care asculta cu Will Arcaşul, Scarlet şi Arthur-a-Bland. Robin Hood era alături de ei.

- Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre, şi-a îmbunat inima unui oştean care ne-a descoperit şi nu ne-a trădat, din milă pentru suferințele noastre. Ne-a adus mâncare şi haine de soldat ca să ne deghizăm, iar noaptea următoare ne-a scos afară din oraş, printr-o poartă secretă, pe drumul spre Nottingham.

- Ştii ce s-a întâmplat cu acei cavaleri ticăloşi? întrebă Robin.

- Oşteanul, Dumnezeu să-l răsplătească pentru fapta lui nobilă, zise bătrânul, ne-a spus că au părăsit cu toții oraşul, de teamă să nu fie pedepsiți de slujitorii regelui. Cavalerii au plecat în Cruciadă, iar haimanalele şi hoții au fugit în Scoția sau prin păduri. Alții stau ascunşi prin oraş.

A mai spus că oamenii legii din slujba regelui îi vor pedepsi aspru pe cei ce au făcut toate aceste rele şi sunt destui care tremură acum de frică, precum şeriful şi marii negustori. Şi acum, domnule proscris, continuă Reuben, vreau să-ți cer o favoare. Am o fiică şi un fiu în Nottingham, unde ne grăbeam să ajungem eu şi Ruth. Ei ne cred morți şi aş dori tare mult să trimiți un om să le spui că suntem sănătoşi şi că vom ajunge la ei în curând.

- Desigur, spuse Robin, aşa voi face. Cine vrea dintre voi să se ducă cu acest mesaj la rudele evreului? Ai vrea tu, Will, că tu i-ai găsit pe cei doi?

- Mă voi duce, cu bună voie, spuse Will Stuteley. Spune-mi unde pot să-ți găsesc rudele şi voi porni imediat.

Atât Reuben cât şi Ruth îi mulțumiră cu căldură şi îi dădură lui Will indicațiile necesare şi mesajul. Will porni la drum după ce se deghiză aşa încât să nu fie recunoscut de cetățenii cărora le ceruse să plătească vamă proscrişilor la trecerea prin pădure.

În după-amiaza aceea, un pelerin îmbrăcat cu o haină lungă, cu ghete rupte în picioare şi cu o bâtă zdravănă în mână putea fi văzut trecând prin poarta Bridlesmith, cu o oră înainte de apusul soarelui, când porțile oraşului se închid pe timpul nopții. Mergea de-a lungul străzilor, cu pas domol, aşa cum trebuia să meargă un pelerin care venea de departe şi era ostenit.

Will Arcaşul nu se gândea că ar putea să fie recunoscut aşa cum era deghizat, totuşi mergea cu ochii plecați cu smerenie în jos şi numai din când în când privea cu atenție în jur la semnele de marcaj ca să-şi dea seama dacă se găsea pe drumul cel bun spre casa lui Silas ben Reuben, unul dintre evreii de seamă din Nottingham şi căruia îi era destinat mesajul adus de Will.

În cele din urmă, Will intră pe strada evreilor şi începu să numere uşile, aşa cum îi spusese Reuben, ca să nu atragă atenția întrebând pe cineva unde se afla casa.

Proscrisul observă că, în timp ce unele uşi erau deschise şi lăsau să se vadă femei muncind şi copii jucându-se, altele erau ferecate, cu obloanele trase ca şi cum locatarii se temeau să nu aibă aceeaşi soartă ca evreii din alte oraşe.

Când ajunse la a noua casă, bătu în uşa închisă şi aşteptă.

Un pătrat mic de geam din uşă se deschise şi doi ochi negri priviră în afară.

- Ce doreşti? întrebă omul.

- Doresc să-l văd pe Silas ben Reuben, răspunse Will; am un mesaj pentru el.

- Ce vorbe sau semne secrete ai care să-mi arate că nu eşti un trădător, care vine să ne facă rău, cum le-a făcut altora din neamul nostru? se auzi vocea aspră a omului din spatele uşii.

- Îți voi spune aceste cuvinte, continuă proscrisul şi rosti nişte cuvinte în ebraică, învățate de la bătrânul Reuben.

Imediat, fața dispăru de la ochiul de geam, se desfăcură zăvoarele şi se deschise larg uşa.

- Intră, prietene, spuse evreul, un om scund dar bine clădit.

Proscrisul intră, iar uşa fu din nou zăvorâtă. Evreul îl conduse într-o cameră, îl privi şi-i spuse:

- Eu sunt cel pe care îl cauți. Vorbeşte!

- Am venit să-ți spun că tatăl tău, Reuben din Stamford şi sora ta Ruth sunt bine sănătoşi.

- Mulțumesc, Dumnezeule, spuse omul, împreunându-şi mâinile şi cu capul plecat murmură o rugăciune într-o limbă neînțeleasă.

- Spune-mi, cum ai aflat despre ei? întrebă el, după ce îşi termină rugăciunea; unde sunt şi când am să-i văd?

Proscrisul îi povesti lui Silas, evreul, cum i-a găsit pe micuța Ruth şi pe tatăl ei, şi îi mai vorbi şi de suferințele celor doi, aşa cum le povestise bătrânul Reuben. Când

termină, evreul îi mulțumi pentru bunătatea lui față de Reuben şi Ruth, apoi dispăru într-o cameră alăturată. Când se întoarse, avea în mână un brâu din piele verde încrustat cu perle şi alte pietre prețioase.

- Bunătatea ta este mai presus de orice recompensă, spuse el; dar vreau să primeşti acest dar de la mine ca semn al mulțumirilor mele.

- Îți mulțumesc, evreule, spuse Will, dar este un dar prea prețios pentru mine. Este mai potrivit pentru stăpânul meu. Dacă vrei să-mi dăruieşti ceva, dă-mi un cuțit spaniol, dacă ai. Sunt vestite în toată lumea creştină.

- Îi voi da stăpânului tău cu tot dragul acest brâu, zise evreul, iar ție îți voi da cel mai bun cuțit spaniol din panoplia mea.

Zicând aceste cuvinte, se duse să caute, şi veni cu un cuțit pe care Will îl şi încercă, constatând că era dintre cele mai bune.

Începea să se întunece, iar proscrisul ar fi vrut să părăsească oraşul înainte de închiderea porților. Trebuia, însă, să stabilească împreună cu evreul cum şi când va trimite oameni şi cai să-i ia pe Reuben şi Ruth din punctul unde Robin Hood şi oamenii săi urmau să-i aducă din adăpostul lor secret. Se întunecase de-a binelea până ce terminară de vorbit, iar evreul îl invită pe Will să înnopteze la el, căci nu era decât el în casă - soția, sora şi copiii erau plecați într-un loc mai sigur de teama gloatelor.

- Îți mulțumesc, evreule, spuse proscrisul, dar aş vrea să dorm într-un loc pe care îl ştiu lângă poartă, ca să pot să plec din oraş cât mai repede, mâine în zori, imediat cum se va deschide poarta.

Mergând pe strada îngustă, după ce părăsi casa lui Silas, îl depăşiră doi oameni care mergeau tăcuți, privindu-l pe furiş. Nu păreau evrei după îmbrăcăminte şi călcau uşor de tot. Will încetini pasul ca să-i lase să se îndepărteze mai mult de el, dar urmăritorii încetiniră şi ei

pasul şi rămaseră la doar şase paşi în faţa lui. Unul dintre ei privea scurt din când în când în urmă. Acum ştia că e urmărit şi mai ştia că cei doi voiau să-i facă rău.

Cu aceste gânduri, se opri şi apucă cuţitul spaniol hotărât să-şi vândă scump viaţa, dacă şi cei doi se opresc pentru o confruntare. Chiar atunci simţi o mână pe braţul său şi o voce îi şopti la ureche:

- Prietene al lui Silas ben Reuben, eşti urmărit de spioni. Vino cu mine.

Proscrisul văzu o siluetă neagră lângă el. O uşă se deschise fără zgomot şi Will se simţi împins într-un gang îngust şi întortocheat. Aceeaşi mână îl conduse câţiva yarzi până când, deodată, simţi aerul nopţii scăldându-i faţa şi, privind în sus văzu cerul înstelat.

- Ia-o la stânga, îi spuse aceeaşi voce la ureche; vei ajunge la poarta Fletcher.

- Îţi mulţumesc, prietene, spuse Will şi porni spre stânga.

Făcu câţiva paşi şi ajunse într-o stradă îngustă care ducea la poarta amintită, iar Will Stuteley păşea grăbit şi mulţumit că, datorită unui evreu necunoscut, a scăpat de primejdie. Fără să mai stea pe gânduri, intră într-un han din apropierea porţilor oraşului şi al cărui patron nu-şi descosea clienţii. După ce mâncă ceva în grabă, se urcă la primul etaj unde era dormitorul, o sală spaţioasă în care dormeau toţi locatarii hanului când doreau să se odihnească. Se aruncă şi el într-un colţ, pe un strat de paie întinse pe podea şi adormi imediat.

În vremea asta, alţi oameni urcau din camera de jos, îşi căutau locuri pe lângă perete şi se culcau. Stuteley se trezea de ori câte ori intra cineva, îl privea în lumina slabă a feştilei, proptită pe un perete, apoi adormea din nou. În curând camera deveni neîncăpătoare, iar ultimii sosiţi erau nevoiţi să păşească peste cei ce dormeau şi sforăiau, ca să-şi găsească un loc să se culce.

După ceva vreme, totuşi, se aşternu liniştea în toată casa; nu mai urca nimeni ca să-şi caute culcuş şi toată casa părea adormită. Afară, vântul şuiera lovind pervazele destul de uzate ale ferestrelor; uneori, se mai auzea câte unul vorbind în somn, ceva neînțeles, ori îşi arunca mâna înainte ca şi cum s-ar fi luptat cu cineva şi apoi gemea. Strada era întunecată şi pustie, doar pisicile mai ieşeau de prin cotloane, sau câte un câine rătăcit apărea de după colț, adulmeca o boare adusă de vânt şi urla.

Înainte ca prima licărire a zorilor să-şi facă apariția pe străzile reci, Stuteley se trezi. Nu-i plăceau casele; se simțea sufocat de acoperişurile lor. În pădure se simțea în largul lui când ieşea din adăpostul sau coliba în care dormise şi privea cerul de câte ori dorea, sau simțea mireasma pădurii ascultând murmurul vântului prin frunzişul adormit. Stând întins în întuneric dorea cu ardoare să poată fi acolo, în aerul proaspăt al pădurii. Se ridică cu grijă, păşi peste oamenii adormiți şi se îndreptă spre uşă, unde o scară de lemn ducea spre parter.

Încercând să deschidă uşa descoperi un om culcat chiar pe prag. Îl atinse uşor cu piciorul gândindu-se că omul va înțelege şi se va da la o parte.

- Dar-ar ciuma-n tine, omule, se auzi o voce lângă proscris. De ce te-ai sculat aşa devreme? Poarta oraşului nu se deschide până nu mă duc eu acolo. Sau eşti vreun hoț şi vrei s-o ştergi înainte să se trezească oamenii?

- Nu sunt hoț, spuse Stuteley. Sunt un biet pelerin şi am drum lung de făcut până la sfintele moaşte din Walsingham, aşa că trebuie să pornesc devreme.

Între timp se ridică şi omul de pe prag, deschise uşa şi apoi se opri în capul scărilor. Stuteley îl urmă şi aşteptă ca omul să coboare, deoarece scara era îngustă şi nu puteau trece doi oameni în acelaşi timp. Omul care blestemase se alătură celuilalt şi împreună se uitau cu atenție la proscris. Amândoi erau bărbați vânjoşi,

îmbrăcați în costume sobre, formate din tunică şi pantaloni. Păreau a fi slujitorii unui burghez înstărit.

- Zici că eşti pelerin? spuse cel ce vorbise şi mai înainte şi râse batjocoritor. O haină de pelerin ascunde adesea un trup de tâlhar.

Zicând acestea, îi făcu semn proscrisului să coboare. Stuteley se grăbi să coboare înțelegând că era mai bine să rămână calm decât să răspundă cu trufie. Ceilalți doi îl urmară şi toți trei intrară în camera principală. Doi oameni care şedeau la o masă, când îl văzură pe Stuteley se ridicară şi se apropiară de el. Cel din față, un om masiv, cu o privire plină de cruzime şi cu o cicatrice urâtă de-a curmezişul obrazului, veni în față şi zise:

- Cine-i ăsta?

- Un pelerin, după spusele lui, căpitane.

Stuteley înțelese că a fost prins. Îşi duse mâna la cingătoare, dar chiar în acel moment cei doi din spatele lui îl prinseră de mâini.

- Arată-mi mâna lui stângă, urlă căpitanul; vom vedea dacă acest pelerin mai are şi altă meserie! Aha, mi-am închipuit eu! continuă el când îi văzu mâna stângă, unde degetul arătător avea o bătătură de la săgeată, care atunci când porneşte din arc presează carnea.

- E omul nostru - unul dintre banditii lui Robin!

Iute ca gândul, proscrisul se smulse din strânsoarea soldaților şi se repezi spre uşă. Sperase să poată fi destul de iute să îndepărteze bârna de la uşă şi să fugă; dar ceilalți au fost mai iuți. Chiar în momentul în care încerca să ridice bara care bloca uşa, patru oameni săriră pe el. Cu bara încă în mână, se răsuci spre ei şi-l trânti pe unul la pământ. Apoi, folosindu-se de bară ca de o armă, îi ținu pe ceilalți la distanță un timp. Brusc, căpitanul apucă, cu puterea lui de uriaş, pe unul dintre oamenii săi şi îl azvârli peste Stuteley. Bârna căzu peste capul proscrisului lăsându-l fără simțire; dar înainte să-şi poată reveni,

căpitanul şi încă un soldat săriră pe el şi-l ţintuiră la pământ.

Hangiul, trezit de gălăgie, veni în grabă, iar căpitanul îi porunci să-i aducă o frânghie. Hangiul îl cunoştea pe Will Stuteley, care venise adesea la hanul lui, deghizat în pelerin sau în cerşetor, şi i-ar fi părut rău ca unul dintre vitejii lui Robin Hood să cadă în mâinile şerifului. Făcu pe zăpăcitul, alergă de ici, colo, căutând o frânghie şi sperând ca Will să profite de acest timp şi să scape, dar totul fu în zadar.

- La dracu cu şmecheriile tale! urlă căpitanul, ţinându-i mâinile lui Will. Dacă nu găseşti frânghie cât ai clipi din ochi, ai să ajungi, ticălosule, în faţa şerifului.

- O, bunule căpitan! strigă hangiul, sunt aşa de zăpăcit că nu găsesc nimic la locul lui. N-am mai văzut aşa ceva în casa mea, aici este mereu linişte.

Văzând că nu mai putea să-i ducă cu vorba, hangiul găsi o frânghie cu care-i legară mâinile lui Will. În timp ce-l legau, hangiul reuşi să-i facă un semn proscrisului, prin care îl asigura că-i era prieten şi că îi va da de veste lui Robin despre capturarea lui. Apoi îl duseră la închisoare.

Hangiul trimise un om în pădure, imediat ce porţile au fost deschise.

Către sfârşitul zilei, omul întâlni un proscris din banda lui Robin, care se nimeri să fie Kit Fierarul, şi căruia îi povesti de prinderea lui Will şi cum a omorât el doi soldaţi cu bârna de la uşă înainte să fie imobilizat. Când Kit Fierarul îl aduse pe mesager în faţa lui Robin, undeva în inima pădurii, aflară că un locuitor al oraşului, prieten cu Robin, trimisese un sol în pădure să-l anunţe că Stuteley fusese trimis în faţa şerifului şi urma să fie spânzurat a doua zi, în zori.

- Când am ieşit din oraş, spuse solul, aduceau lemne noi ca să repare vechea spânzurătoare. O reparăm, ziceau ei, în onoarea primului om din ceata lui Robin, dar îşi

făceau ei socoteala că, în curând, mai mulți din ceata ta vor atârna în grinzile spânzurătorii.

- La ce se refereau? întrebă Robin.

- Păi, jupâne, replică trimisul orășanului, care avea o înfățișare onestă şi deschisă, se spune că şeriful a angajat un om foarte priceput în prinderea hoților, un om care a luptat în multe războaie, în Franța şi în Palestina, şi care se descurcă de minune în tot felul de ambuscade; şi mai spun că nu va trece mult până ce toată ceata ta va cădea într-o capcană pusă de ei.

- Ce fel de om este acest hingher de hoți? întrebă Robin. Cum îl cheamă?

- Este un om înalt şi voinic, fălos nevoie-mare, cu o voce țipătoare şi cu fața roşie. I se spune căpitanul Bush, dar alții îl numesc Măcelarul.

- De unde vine? întrebă Robin care nu auzise de acest fălos căpitan.

- Nimeni nu ştie, răspunse omul. Unii spun că este el însuşi un tâlhar şi că judecătorul regelui ar dori să îl pună în fiare, dar se bucură de favorurile şerifului care îl consultă în tot de face.

Robin era tare mâhnit gândindu-se la bietul Will, iar vocea lui deveni aspră când se întoarse către cei din ceata lui şi le zise:

- Băieți, avem veşti proaste. Bietul Will Arcaşul, bunul şi cinstitul Will, a fost prins şi i se pregăteşte moartea. Ce ziceți?

- Să-l salvăm! strigară toți cu înflăcărare. Chiar dacă va trebui să dărâmăm tot oraşul Nottingham, îl vom salva!

Pe fețele lor se citea cât de hotărâți erau să-şi salveze tovarăşul.

- Bine grăiți, băieți, spuse Robin. Îl vom salva şi-l vom aduce teafăr printre noi, altfel vor muri mulți fii ai oraşului Nottingham.

Robin dădu ordin ca cei doi orăşeni să fie ospătaţi şi găzduiţi în tabăra proscrişilor până în dimineaţa următoare. Oamenii primiră bucuroşi invitaţia lui Robin. Acesta luă hotărârea ca nu cumva să se afle despre încercarea lui de a-l salva pe Will; ştia că nu era lucru uşor să-l scoată pe Will din mâinile şerifului şi ale noului lui port-drapel sau locotenent, căpitanul Bush.

În timpul acesta, în casa lui din Nottingham, şeriful şedea la sfat cu hingherul de hoţi. Încercaseră să-l chestioneze pe Will, dar nu primiseră decât răspunsuri disprețuitoare din partea viteazului proscris, care îi avertizase că oricât l-ar chinui nu vor afla nici un secret de la el.

- Luaţi-l! strigă şeriful plin de furie. Pregătiţi spânzurătoarea pentru mâine dimineaţă.

Îşi auzi sentinţa şi fără să scoată o vorbă se îndreptă spre temniţă.

- Domnule şerif, spuse căpitanul Bush când rămaseră singuri, am un plan prin care am putea afla unde se află ascunzătoarea lui Robin Hood şi a celorlalţi bandiţi din ceata lui.

- Spune-l, replică şeriful. Aş da o sută de lire să-l am pe ticălosul ăla cu pielea numai crestată ori chiar mort.

- Uite cum este, continuă căpitanul, cu o privire şireată pe faţa lui mârşavă. Lasă-l pe om să plece; va zbura ca o săgeată direct la şeful lui din Pădurea Verde. Doi sau trei oameni dibaci îl urmăresc până ce vor afla unde se ascund tâlharii. Apoi, când vom şti unde le este ascunzătoarea, îţi aduni oamenii pe care îi voi conduce eu, îi vom încercui şi îi vom prinde până la ultimul.

Şeriful, încruntat, clătină din cap.

- Nu, zise el, nu-l dau din mână pe ăsta pe care îl am aici. Poate să întoarcă totul. Îi dau drumul, iar pungaşul de Robin este atât de priceput în vicleşuguri şi stratageme

încât, căpitane Bush, te poți trezi prins într-o cursă şi făcut de râsul tuturor.

- Bine, răspunse căpitanul, atunci schimb planul cu unul care îi va conveni înălțimii tale mai mult. Spionii mei mi-au spus că proscrisul a intrat în casa lui Silas ben Reuben şi a discutat îndelung cu evreul. Sunt convins că evreul pune ceva la cale împreună cu ticălosul de Robin Hood. Ştim toți că Silas se ocupă cu magia neagră şi, mai mult ca sigur că împreună cu neamul lui evreiesc clocește ceva rău pentru creştinătate.

- Şi ce vrei? explodă şeriful cu furie. Vrei să ațâți poporul să-i hăituiască şi să-i jefuiască pe evrei? Vrei să-mi pierd slujba, să fiu amendat cu jumătate din averea mea ca să plătesc cetățenilor acestui oraş jumătate din bunurile lor? Aşa au făcut judecătorii regelui în York şi Lincoln. Ticălosule! strigă el, cu ochii roşii de furie. Ce pui la cale împotriva mea? Ce ştii despre Silas ben Reuben?

Căpitanul Bush nu se aştepta la o izbucnire de mânie atât de sălbatică şi privi descurajat.

- Ascultă-mă bine, viteazule prinzător de hoți, strigă el, cu mânie dar şi cu dispreț, n-am nevoie de uneltirile tale împotriva evreilor. Pleacă din fața mea! Ai grijă ca spânzurătorile să fie gata pentru mâine în zori şi să nu mai vii cu astfel de planuri ticăloase.

- Cum dorește înălțimea ta, zise căpitanul pe un ton linguşitor. Apoi, cu respect ironic făcu o plecăciune adâncă, atingând aproape podeaua cu pălăria şi se retrase.

- Prostul! Căpățână de oaie! îi zise căpitanul Bush ieşind din casă şi oprindu-se în prag. Când s-o mai potoli, îl fac eu să-şi retragă cuvintele - e un prost şi pot să-l înşel cum vreau. Cu voia sau fără voia lui, eu tot am să țin casa lui Silas sub observație. Sunt sigur că bătrânul Reuben trăieşte şi Robin îl ascunde. Bătrânul Reuben ştie unde şi-a ascuns tezaurul rabinul Eliezer, iar eu n-am să-l las pe prostănacul de şerif să mă oprească să nu-l torturez puțin

pe Reuben ca să aflu micul lui secret. Cu siguranță, Silas va trimite pe cineva, sau se va duce el să-şi întâmpine tatăl şi sora şi să-i ducă într-un loc sigur; oamenii mei îi vor urmări şi la momentul potrivit îi vom ataca, apoi îi vom sechestra şi îi vom face să vorbească.

Imediat, căpitanul plecă în piață şi făcu semn unui om cu un pai în gură şi care arăta mai mârşav decât căpitanul însuşi, şi îi spuse:

- Du-te şi îi spune lui Cogg să țină sub observație casa lui Silas evreul. Azi sau mâine, Silas va porni la drum; îl urmăriți pas cu pas. Dacă va intra într-un han şi se va întâlni cu alte neamuri de-ale lui, dați-mi de veste. Silas se va duce în pădure, cu siguranță, să se întâlnească cu un bătrân şi cu o fată. Am să vin cu oamenii mei, îl vom prinde viu şi-l vom duce într-un loc secret.

Omul se furişă şi intră în ulițele înguste şi întortocheate ale cartierului evreiesc. Căpitanul Bush se îndreptă spre poarta de nord unde îi găsi pe oamenii şerifului aranjând bârne noi pe locul numit Dealul Spânzurătorii, tocmai în fața primăriei.

- Să fie o spânzurătoare solidă, băieți, strigă el, râzând, că va atârna în ea primul din banda bandiților, urmat, în curând sper, şi de alți prieteni ai lui.

Oamenii şerifului nu răspunseră, dar câțiva se uitară cu batjocură la căpitan. Nu-l agreau pe acest parvenit lăudăros care devenise deodată şeful lor şi pe care trebuiau să-l asculte.

În dimineața următoare, zorile veniră mohorâte şi reci. Nori groşi se rostogoleau pe cer, sufla un vânt tăios dinspre miazăzi şi mirosea a zăpadă în aer. Lângă poarta oraşului, de unde se vedea schela cu spânzurătoarea, şedea un pelerin bătrân şi aştepta să se deschidă poarta. Se uita când la poartă, când la spânzurătoare şi plângea.

- Vai mie! plângea el, mi-am găsit fratele după atâția ani, şi acum aud că va fi spânzurat într-o oră!

Acesta era fratele mai mare al lui Will Arcaşul. Cu ani în urmă, fugise din satul Birkencar unde omorâse un om care se purtase cu el cu cruzime. Ca să-şi spele păcatul, plecase într-o lungă şi grea călătorie la Roma unde a trăit în post, rugăciuni şi penitențe; apoi, a pornit mai departe pe drumul greu şi plin de primejdii spre Ierusalim, unde a stat timp de doi ani printre musulmani. După alți doi ani s-a îndreptat încet către Anglia, dorind din tot sufletul să-şi vadă fratele mezin, pe care-l iubea mult de tot. Cu trei zile în urmă, ajungând la Bikencar, auzi că Will fugise în Pădurea Verde cu Robin Hood. Merse prin pădure şi de la țărani şi de la oameni săraci află că Robin Hood şi ceata sa iernau nu departe de Nottingham. Mergând mai departe ajunse la Ollerton, unde un pădurar îi spuse că Will Stuteley urma să fie spânzurat în zori, în fața porții de nord a oraşului Nottingham. Porni îndată noaptea prin pădure, dormi sub cerul liber, îndurând frigul ca să-şi poată vedea fratele şi, poate, să mai apuce să-i spună o vorbă pentru ultima oară.

În timp ce şedea lângă poartă, un om scund şi negricios ieşi dintr-un desiş de la marginea unei coline, şi se apropie, zicând:

- Spune-mi, bunule pelerin, va fi Will Arcaşul spânzurat în această dimineață?

- Vai şi iar vai! zise bătrânul pelerin şi lacrimile îi porniră iar şiroaie pe obraz, e adevărat şi e atât de mare durerea mea. E fratele meu mai mic şi de zece ani aştept să-l reîntâlnesc, iar acum îl vor spânzura.

Omul negricios îl privi cu atenție pe bătrân ca să se convingă dacă era sincer; dar durerea lui era reală, iar cuvintele spuse din inimă.

- Am auzit, continuă pelerinul, că a fugit în Pădurea Verde cu tânărul Robert din Locksley - un tânăr viteaz, iscusit la vorbă şi cu o inimă generoasă. Aşa îl ştiam şi am auzit că nu s-a schimbat şi că s-a refugiat în pădure

fiindcă nu i-a mai putut răbda pe preoții trufaşi şi pe cavalerii ticăloşi. M-am bucurat mult când am auzit că este prietenul celor săraci şi asupriți. O, de-ar fi el acum, aici! Dacă ar şti că bietul Will este condamnat la moarte, i-ar veni, fără îndoială, în ajutor. Cu câțiva răzeşi viteji l-ar putea salva din mâinile duşmanilor.

- Da, aşa-i, zise omul negricios, aşa-i. Dacă ar fi prin apropiere, l-ar salva, fără îndoială. Rămâi cu bine, sărmane bătrân, rămâi cu bine şi mulțumesc.

Zicând acestea, străinul, îmbrăcat cu haine simple de pădurar, se depărtă şi dispăru în desişul de unde apăruse.

Curând după aceea, se auzi zgomot de voci în spatele porților solide din bârne, placate cu bare de fier şi țintuite cu nituri groase, care, scârțâind şi zăngănind se deschiseră şi doisprezece oameni ai şerifului, cu săgețile în poziție de atac, ieşiră din oraş. În mijlocul lor păşea Will Stuteley, legat cu frânghii groase; totuşi, avea privirea mândră şi-şi ținea capul ridicat. În spate, păşea şeriful în ținută oficială, iar lângă el mergea căpitanul Bush cu un zâmbet de triumf pe față. Puțin mai în spate păşea un om care ducea o scară şi lângă el un grup de cetățeni care se îndrepta spre locul de execuție.

Ajunşi acolo, îl aşezară pe Will Stuteley sub brațul cel mai de sus al eşafodului, cineva rosti un ordin, iar scara fu rezemată de postamentul eşafodului. Un om urcă ținând în mână o frânghie.

În tot acest timp, cât se făceau pregătirile, Will Stuteley scruta depărtările sperând să vadă apărând din pădurea întunecată de dincolo de Dealul Spânzuraților pe tovarăşii săi venind să-l scape, dar nu se mişca nimic. Will se întoarse către locul unde era şeriful şi căpitanul Bush.

- Fiindcă ştiu că trebuie să mor, vă cer o ultimă favoare, spuse Will; nici unul dintre oamenii nobilului meu stăpân nu a fost spânzurat. Dați-mi o spadă şi dezlegați-

mă. Mă voi lupta cu oricare dintre voi, până voi cădea mort la pământ.

Şeriful întoarse spatele cu dispreţ fără să răspundă.

- Ai să fii tu primul, bandit ticălos, rânji căpitanul Bush, lovindu-l cu mănuşa peste faţă; am construit o spânzurătoare nouă şi solidă, fiindcă ştiu că moartea ta o să ne aducă noroc, şi în curând mai toţi tovarăşii tăi care fură şi omoară te vor urma acolo sus spânzurat de frânghie. Va fi vai de stăpânul tău; sunt multe de lămurit între noi doi!

- Nu ştiu de ce-l acuzi pe bunul meu şef, spuse Will cu mândrie, dar dacă ţi-a făcut vreun rău, ai meritat-o, fiindcă eşti un nemernic.

- Nu flecări cu tâlharul, strigă şeriful care stătea ca pe ghimpi până ce avea să fie Will spânzurat, căci tare se mai temea de vicleşugurile şi stratagemele lui Robin Hood. Potriviţi frânghia şi spânzuraţi-l.

- Domnule şerif, strigă Will, nu mă spânzuraţi, vreau să mor în luptă. Dezlegaţi-mă şi mă voi lupta singur cu ei. Nu cer arme, să mă omoare ei cu săbiile lor!

- Ţi-am spus, tâlharule, vei muri spânzurat, strigă furios şeriful; şi tot aici va sfârşi şi stăpânul tău, dacă voi pune mâna pe el.

În acest moment, lângă şerif se strecură bătrânul pelerin, fratele lui Will, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Se apropie de Will şi-i puse amândouă mâinile pe umeri.

- Dragul meu Will, spuse el, îţi aminteşti de mine? Ah, cât mă doare inima să te văd în această stare. În îndepărtările prin care am umblat mereu m-am gândit la ziua când îţi voi revedea faţa, şi acum...

Căpitanul Bush întinse mâna şi în clipa următoare pelerinul era trântit la pământ, iar căpitanul îl lovea cu piciorul.

- Hai, spuse el, luaţi acest gunoi de aici şi aruncaţi-l în şanţ!

Dar bătrânul pelerin se ridică încet şi, cu o ultimă privire către Will, se întoarse şi şchiopătând se apropie de şerif.

- Este fratele meu mai mic, domnule şerif, spuse bătrânul. Am venit din Țara Sfântă, ca să-l văd.

- Puneți-i frânghia la gât şi sus cu el! urlă şeriful, ignorându-l pe bătrânul pelerin care tremura lângă el.

- Rămâi cu bine, frate drag, spuse Will. Îmi pare rău că te-ai întors ca să mă vezi murind pe această ruşinoasă schelă. Nobilul meu stăpân mă va răzbuna!

Căpitanul Bush se întoarse şi-l lovi pe Will cu pumnul în gură.

- Ține asta, criminal ticălos, strigă el, pentru făloşenia ta caraghioasă. În curând, stăpânul tău cel prețios va avea nevoie de răzbunare.

Frânghia cu lațul pregătit coborî până la nivelul lui Will şi căpitanul Bush o luă şi ridică lațul deasupra capului lui Will. Proscrisul privi drept în ochi pe căpitan şi zise:

- Să ştii că eşti un nemernic, dacă poți lovi un om legat, eşti mai nemernic decât cel din urmă borfaş.

Ca răspuns, căpitanul strânse cu furie lațul în jurul gâtului lui Will şi întorcându-se strigă către oamenii şerifului să ridice frânghia ce trecea pe deasupra bârnei de sus a eşafodului aşa încât Will să fie ridicat şi strâns din ce în ce mai mult până la strangulare.

- La frânghie, băieți, strigă el răguşit; cu toții!... unu... doi...

Cuvântul următor care l-ar fi ridicat pe Will în aer nu a mai fost rostit. O piatră zbură drept în tâmpla căpitanului. Gemu şi căzu ca o buturugă la picioarele proscrisului. În aceeaşi clipă, Micul John, țâşni dintr-un tufiş şi însoțit de Ket Piticul, care aruncase piatra, alergară spre Will. Tăie cu repeziciune legăturile de la mâinile lui Will, apoi se repezi într-un om al şerifului care venea spre

el cu sabia ridicată; cu o mână îl apucă pe atacator de piept, iar cu cealaltă îi smulse sabia din mână.

- Ține, Will, spuse el, zâmbind vesel, ia sabia asta, şi să ne apărăm până ne vin ajutoare.

Will şi Micul John stăteau spate în spate, în timp ce şeriful, venindu-şi în fire, începu să urle furios la oamenii săi, să-l prindă pe mocofanul care tăiase legăturile prizonierului.

Oamenii avansau în grup spre cei doi proscrişi, îndemnați de strigătele şerifului, iar săbiile lor zăngăneau lovindu-se de cele din mâinile celor doi proscrişi. Câteva momente, atacul continuă cu furie; apoi, deodată, ca un roi de albine furioase, trei săgeți mari zburară spre ei. O săgeată se opri în trupul unui om de lângă şerif, iar când acesta se întoarse, văzu un grup de oameni îmbrăcați în verde, cu arcurile întinse venind spre el. În fruntea lor era un om îmbrăcat în întregime în roşu, cu un arc mai înalt decât el, şi care, din fugă, îşi fixa o săgeată lungă cât o lance.

- Repede, repede, strigă şeriful. Fugiți, fugiți.

Atât de speriat era ca nu cumva în momentul următor să fie străpuns de săgeți, că lăsă orice sfială deoparte, îşi săltă haina lungă până la pământ şi alergă cu sufletul la gură spre poarta cetății urmat de oamenii săi, afară de doi. Unul fusese lovit de prima săgeată şi nu mai mişca; lângă cel de al doilea şedea îngenuncheat Ket Piticul. Cu frânghia cu care trebuia spânzurat Will Stuteley, el legă mâinile căpitanului Bush încă fără cunoştință.

Robin şi oamenii săi sosiră şi cu toții strânseră mâinile lui Will Stuteley, îl bătură pe spate şi schimbară glume şi vorbe de duh.

- Nu prea credeam, spuse Will, uitându-se cu multă recunoştință când la Robin, când la ceilalți tovarăşi, că voi scăpa de frânghia aia. Îmi strângea gâtul, iar eu mă rugam, când - trosc! - veni o piatră. Cine a aruncat-o?

Se uită în jur şi aşteptă un răspuns.

- Eu, stăpâne, se auzi o voce venind de jos, dinspre picioarele lor. Privind în jos îl văzură pe Ket Piticul care tocmai îşi terminase treaba. Stăpâne, spuse el ridicându-se în picioare, n-am vrut să-l omor deoarece cred că ai dori să-l vezi viu. Ți-a făcut mult rău şi avea de gând să-ți mai facă.

Robin făcu câțiva paşi şi privi fața omului fără simțire.

- Este Richard Illbeast! spuse el. Ket, ce băiat deştept eşti, îți mulțumesc! Va fi judecat pentru tot ce a făcut.

Temându-se că şeriful va primi ajutoare de la cavalerii din castel, Robin dădu pe loc ordine. Aduseră calul pe care Micul John îl ascunsese pentru cazul în care Will ar fi avut nevoie de el, şi aruncară pe spatele lui trupul ademenitorului de evrei. Apoi, proscrişii plecară în grabă; iar paznicul, privind din turnul lui de deasupra imenselor porți pe care le închisese la ordinul şerifului, văzu trupa de proscrişi dispărând în întunecata pădure din depărtare.

După ce rătăciră pe drumuri numai de ei ştiute, ajunseră în inima pădurii unde nimeni nu-i mai putea urmări. Will Stuteley se depărtă puțin de fratele său pelerinul, cu care vorbise în voie, şi se duse la Robin să-i spună că Silas se va duce în acea zi la ora două a după-amiezii cu oameni şi cai, să-şi întâlnească tatăl şi pe micuța soră Ruth, iar locul de întâlnire urma a fi Hexgrove sau Grota Vrăjitoarei, pe drumul mare de lângă Papplewick, unde aveau să se întâlnească. Fiindcă nu aveau prea mult timp, Robin îl chemă pe Ket Piticul şi îi spuse să pornească imediat spre Barrow Down şi să-i pregătească de drum pe bătrân şi pe fată, apoi să-i însoțească la Hexgrove, unde aveau să fie aşteptați de Robin şi de ceata sa.

După ce totul a fost stabilit, Robin se îndreptă spre locul fixat, fără prea mare grabă. Între timp, Richard

Illbeast îşi revenise, şi dându-şi seama unde se afla, îi privea cu atâta ură pe Robin şi pe oamenii lui, încât nici nu mai avea nevoie de cuvinte pentru a-şi exprima sentimentele. Se uita cu o privire ursuză la oamenii ce însoțeau calul pe care el şedea legat, şi era convins că în privirile acestor oameni era la fel de puțină milă față de el, câtă ar fi avut el însuşi față de acei oameni dacă i-ar fi avut în mână.

Din experiența lui de pădurar, Robin ştia că nu e bine să călătoreşti prin pădure fără să plasezi iscoade, din loc în loc, iar această pândă permanentă îi aduse multe capturi, dar îl şi ferise de bătălii nedorite. Când erau la o jumătate de milă de Hexgrove, o iscoadă veni în fugă la Robin şi spuse:

- Stăpâne, Dick cel Roşu mi-a spus că a văzut un călător, purtând haine bogate, însoțit de şase arcaşi, venind în mare grabă pe drum. Va ajunge la pădurea Vrăjitoarei cam în acelaşi timp cu tine.

După ce primi mesajul, Robin mişcă uşor capul, iar iscoada dispăru ca să-şi reia pânda. Robin grăbi pasul şi aruncă o privire spre Richard Illbeast ca să se asigure că este bine legat.

După puțin timp, ceata de proscrişi se ascundea în desişul care înconjura grota pe toate părțile. În curând, auziră tropot rapid de potcoave, iar după o cotitură a drumului apăru un călăreț scund şi bine legat. Purta o manta neagră fastuoasă, tivită cu blană şi prinsă pe umărul drept cu o pafta de aur în care strălucea un rubin. Pe cap purta o pălărie de blană garnisită cu o pană albă, de asemenea fixată cu un giuvaier. Chiar dacă hainele n-ar fi dovedit poziția socială şi bunăstarea călărețului, privirea dominantă, fața roşie cu sprâncene stufoase şi fălci puternice arătau, de la distanță, că acest om putea lua hotărâri de viață şi de moarte. Cu toate acestea, pe figura

lui se putea citi o anumită distincție şi părea să aibă maniere dintre cele mai alese.

În urma lui călătoreau şase arcaşi, îmbrăcați în tunici de postav şi încălțați în cizme de piele, până mai sus de genunchi. Erau voinici, cu priviri agere şi cu un aer de autoritate. Privindu-i, inima lui Robin începu să bată mai repede: şi-ar fi dorit astfel de voinici în ceata lui.

Când îl văzu pe omul acela cu hainele lui scumpe, Robin zâmbi în sinea lui: ştia cine era şi când observă cât de rapid se apropiau călăreții de locul unde se ascundeau proscrişii chicoti mulțumit. Când mai aveau vreo şase yarzi de parcurs, Robin scoase calul din ascunziş şi-l mână drept în drumul călăreților.

Richard Illbeast, întorcându-şi fața spre ei se făcu alb ca varul. În acelaşi timp, conducătorul grupului îşi opri armăsarul doar la câțiva paşi de Robin şi, fixându-l atent pe omul legat, ridică mâna şi strigă scurt:

- E omul nostru! Prindeți-l, zise, arătând spre Richard Illbeast care se zvârcolea în legături la auzul acestor vorbe.

Trei arcaşi îşi îndemnară caii înainte, gata să pună mâna pe omul legat când, Robin retrase calul şi ridicând mâna, zise:

- Mai uşor, oameni buni, nu vă grăbiți. Omul este în mâinile mele, iar când mă voi despărți de el nu va mai fi printre cei vii.

- Ce însemnă asta, omule? strigă cel cu mantaua împodobită. Sunt înalt comisar regal. Nu ştiu cum l-ai capturat pe acest bandit periculos. Sunt sigur că ți-a pricinuit necazuri, dar bine ai făcut că l-ai prins şi l-ai legat. Acum însă, mi-l predai mie şi va avea o judecată scurtă. A fost de mai multe ori condamnat la moarte şi să nu mai lungim vorba. Îți doreşti mai mult decât să se facă dreptate?

Robin se uită amuzat la fața înaltului comisar regal. Cei şase arcaşi rămaseră cu gura căscată la asemenea

îndrăzneală şi lipsă de respect din partea unui om ce părea un simplu pădurar. În general, oamenii îşi scoteau pălăriile în faţa lui Sir Laurence de Raby, înaltul comisar regal, şi se aplecau în genunchi în faţa lui, iar acest zănatic obraznic nu găsise altceva de făcut decât să râdă.

- Dreptate! strigă Robin, cu dispreţ. Nu prea îmi plac cuvintele domniei tale. Dreptatea pe care o ştiu eu bâjbâie, ca un orb, şi nu-mi place nici graba domniei tale, domnule înalt comisar. Ascultă-mă bine, n-ai să-l atingi pe acest om.

- Luaţi prizonierul, şi zdrobiţi-l pe ţăran dacă se opune, strigă înaltul comisar, furios.

Trei arcaşi săriră de pe cai şi veniră repede în faţă. Când îi mai despărţea o lungime de băţ de Robin, acesta îşi puse degetele la gură şi fluieră lung şi ascuţit. Se auziră pocnituri de crengi rupte, iar în clipa următoare cei trei arcaşi se retrăgeau: în faţa lor apărură douăzeci de proscrişi zdraveni, cu arcuri întinse şi săgeţi cu vârfuri strălucitoare.

Înaltul comisar se înroşi de furie.

- Ce-i asta? strigă el, îndrăzneşti să ameninţi justiţia regelui! Ai să plăteşti cu capul, banditule!

- Uşurel, bunule comisar, spuse Robin, râzând. Ştii cine sunt şi ştii că preţuiesc justiţia regelui la fel de mult ca pe un măr copt. Justiţia voastră! Râse disprețuitor. Ce înseamnă ea? Un obiect pe care îl vindeţi lorzilor bogaţi şi prelaţilor păcătoşi, dar nu aveţi nici cea mai mică părticică pentru cei sărmani pe care îi călcaţi în picioare. Dacă s-ar împărţi dreptatea, în mod egal, bogaţilor şi săracilor, în mândra noastră Anglie, am mai fi eu şi oamenii mei aici? Pe crucea mea! Domnule comisar, ştiu că eşti un om mândru şi cinstit, uneori repezit şi înfierbântat, dar drept în fapte atunci când nu ţi se încalcă voia. Dar, ascultă-mă, dacă ai fi la fel de rău ca cei din tagma ta, ai atârna acolo sus, unde va atârna de acelaşi copac viguros ticălosul ăla de lângă noi!

Vocea proscrisului răsuna puternic şi aspru, iar ochii negri priveau neînduplecați fața înaltului comisar al regelui. Acesta îl privi şi el cu asprime pe proscris apoi, brusc, se lumină şi zise râzând:

- Pehlivanule, ştiu că aşa ai face! Te cunosc, Robin, şi e mare păcat ca un viteaz ca tine să ia calea codrului.

- Rămâi pe loc, domnule comisar, zise Robin cu severitate, şi ai să vezi cum împart dreptate oamenii pe care voi îi socotiți în afara legii.

Întorcându-se spre Micul John, îi ceru să-l dezlege pe Richard Illbeast şi să-l aşeze lângă un copac.

Tocmai atunci din pădure apărură bătrânul Reuben şi fiica lui, însoțiți de Ket Piticul şi de patru proscrişi. Micuța Ruth îşi plimbă privirea prin ciudata adunare şi deodată zări fața ticăloasă a lui Richard Illbeast. Cu un strigăt de spaimă, sări de pe cal şi, alergând către Robin, îngenunche în fața lui şi-l imploră cu cuvinte fierbinți:

- El este cel care ne-a ucis rudele! Oh, salvați-mi tatăl! Salvați-ne! Nu-l lăsați să ne omoare!

Apoi, alergă spre tatăl ei, cuprinzându-i mâinile şi cu ochi scânteietori se întoarse spre Richard Illbeast, sfidându-l.

- Reuben din Stamford, strigă Robin, acesta este omul pe care l-ai văzut omorând evrei în York?

- Da, răspunse bătrânul evreu, chiar el este. Îi omora nu numai pe cei tineri şi sănătoşi, dar şi pe bătrâni, pe femei şi chiar - să nu mai aibă în veci linişte pentru aceste fapte - copii mici.

- Şi acum, domnule înalt comisar, care sunt acuzațiile justiției împotriva acestui ticălos?

- Oho, multe! spuse comisarul. Dar pentru una dintre ele va atârna sus la Haman. L-a ucis pe Ingelram, mesagerul regelui, la Seaford, şi i-a furat o pungă cu aur, a mai subtilizat o pereche de pinteni din casa unde dormea regele, la Gisors, în Franța; a ucis un cetățean

bătrân la Pontefract, iar când a jurat că va părăsi țara ca infractor, printr-un şiretlic, a scăpat după ce a ucis doi dintre cei trei fii ai bătrânului cetățean. Dar măcelul pe care l-a comis la York a umplut paharul; judecătorul regelui s-a mâniat tare când a auzit că făptaşul a dispărut după ce a instigat la jaf şi crime împotriva evreilor, supuşi loiali ai regelui. Dar destul, Robin! Ridicați-l şi să ne vedem de drum!

Richard Illbeast nu scoase nici un cuvânt, doar privea în jurul lui cu ochi sălbatici, plini de ură; ştia bine că moartea pe care o dăduse atâtor oameni, venea acum spre el. Murea, fără să ceară îndurare sau milă, căci nici el nu iertase niciodată pe nimeni, oricât de fierbinte fusese rugat.

Când totul se sfârşi, înaltul comisar îl salută cu prietenie pe Robin şi îi şopti, încet, la ureche:

- Robin, să ştii că nu numai cei săraci te apreciază pentru faptele tale. Justiția ta este sălbatică dar, ca şi săgețile tale, îşi atinge ținta. De aceea, îți iert multe.

- Drum bun, domnule comisar, răspunse Robin, am cunoscut numai puțin din justiția voastră, dar acest puțin m-a adus aici în pădure. Să nu uiți să te porți cu blândețe cu oamenii săraci, căci mulți dintre ei devin violenți pentru că sunt nedreptățiți de cei pe care Dumnezeu i-a plasat deasupra lor.

- Am să țin minte cuvintele tale, bunule Robin, spuse comisarul; şi mă rog lui Dumnezeu să-mi dea zile să te văd trăind din nou în pace şi dreptatea regelui. Şi asta cât mai curând.

Peste puțin timp, Silas şi oamenii lui îl luară în primire pe bătrânul Reuben şi pe Ruth, iar Robin le dădu doisprezece oameni care să-i păzească până la oraşul Godmanchester, unde evreii urmau să se aşeze pentru viitor.

Zvonul despre faptele lui Robin se răspândi în toată regiunea. Bărbați şi femei răsuflară uşurați auzind că un

om atât de crud ca Richard Illbeast a fost până la urmă ucis, iar faima lui Robin şi a faptelor sale curajoase şi drepte se întinse până departe.

Capitolul VIII

CUM L-A OMORÂT ROBIN HOOD PE ŞERIF

Se împlinise un an şi o zi de când Robin îi împrumutase lui Sir Herbrand de Tranmire patru sute de lire. Proscrisul şedea în aceeaşi ascunzătoare, iar miresmele de plăcinte coapte, de claponi rumeniți şi de cotlete de vânat se răspândeau peste tot prin pădure. Robin îl chemă pe John la el.

- A trecut de mult ora prânzului, zise Robin, şi cavalerul încă n-a venit să-mi înapoieze banii. S-o fi supărat pe mine Sfânta Fecioară de nu mi-a trimis banii la data stabilită.

- Să n-ai teamă stăpâne, spuse Micul John; ziua nu s-a sfârşit încă, şi pot să jur că seniorul este de bună-credință şi că va veni înainte de apusul soarelui.

- Ia-ți arcul, zise Robin, şi ia-i pe Arthur-a-Bland, pe Much, pe Will Stuteley şi încă zece, şi duceți-vă la drumul romanilor, unde l-ai întâlnit anul trecut pe cavaler, şi vezi ce ne trimite Sfânta Fecioară. Chiar o fi supărată pe mine?

Micul John îşi luă arcul şi sabia, îi chemă şi pe ceilalți zece şi dispărură în adâncul pădurii de lângă tabăra proscrişilor. O oră stătu Robin să facă săgeți, în timp ce bucătarii se uitau neliniştiți în oale văzând că friptura se întărea şi se usca. Într-un târziu, un cercetaş veni în fugă din Pădurea Verde, şi-i spuse lui Robin că Micul John şi ceata lui veneau cu patru fețe bisericeşti însoțiți de şapte cai de povară şi de şase arcaşi. Nu după mult timp, în poiana din fața adăpostului apărură zece forme conduse de Micul John, iar în mijlocul lor erau patru călugări călare, iar în spatele lor garda dezarmată. Privind fața călugărului din fruntea grupului, Robin râse sinistru. Era Robert, starețul Mânăstirii St. Mary! Iar călugărul cel gras de lângă el era chelarul.

- Ei, pe crucea neagră din York! zise Robin, eşti mai binevenit, domnule stareț, decât m-aş fi aşteptat vreodată. Băieți, spuse el, întorcându-se înspre acei proscrişi fugiți din Birkencar, iată-l pe cel care v-a pricinuit suferințe şi neajunsuri, v-a stors de vlagă pe ogoare ori v-a însângerat spinările cu biciul; din cauza lui sunteți azi aici, unde trăiți fericiți de şapte ani. Îl vom ospăta şi după ce-mi va plăti ceea ce îmi datorează Maica Domnului - căci nu mă îndoiesc că ea te-a trimis să-mi plăteşti - va rosti o slujbă pentru noi şi ne vom despărți prieteni.

Starețul avea o privire duşmănoasă, iar chelarul cel gras privea speriat împrejur spre amuzamentul pădurarilor care râdeau şi făceau glume pe socoteala lui.

- Hai, Micule John, spuse Robin, adu-mi desaga aia burduşită care atârnă lângă chelar, şi numără aurul şi argintul din ea.

Micul John făcu întocmai, răsturnă desaga cu bani pe mantaua lui, înaintea stăpânului, numără conținutul şi spuse suma. Erau opt sute de lire!

- Aha! spuse Robin, ca să vezi, domnule stareț. Sfânta Fecioară este cea mai onestă persoană din câte cunosc. Ea nu-mi înapoiază doar suma pe care i-am împrumutat-o, îmi trimite dublu. Un gest nobil care mă face să-i tratez pe umilii ei mesageri cu toată atenția.

- Ce ai de gând, bandit ticălos? strigă starețul, roşu la față şi furios peste măsură că pierde atâta bănet. Eşti un proscris şi un cap de lup, bun de pus în ştreang - ce poveşti sunt astea cu Sfânta Fecioară? Eşti un renegat care şi-a pierdut tot ce a avut şi îți vei pierde şi viața pentru faptele tale!

- Uşurel, bunule stareț, zise Robin; Sfânta Fecioară a fost garantul pentru suma de patru sute de lire pe care le-am împrumutat, acum un an, unui sărman cavaler care a venit aici şi ne-a spus cum un stareț ticălos îl asuprea. Cavalerul se numea Sir Herbrand de Tranmire.

Starețul tresări şi se albi la față. Îşi întoarse capul şi-şi muşcă buzele de ciudă şi ruşine înțelegând că Robin Hood îl ajutase pe Sir Herbrand luându-i astfel de sub nas, lui şi lorzilor Wrangby, prada aşteptată.

- În acest caz, domnule stareț, spuse Robin, justiția a lucrat mai bine ca oricând. L-ai împins pe Sir Herbrand spre ruină şi dezonoare. Apoi m-a întâlnit pe mine - oare a fost o simplă întâmplare? - şi l-am ajutat să scape de uneltirile voastre. Pe drumul spre casă a fost atacat de trei cavaleri ticăloşi din cuibul Wrangby. Doi şi-au găsit sfârşitul, iar Sir Herbrand şi scutierul lui şi-au continuat drumul nevătămați.

Starețul asculta ruşinat şi plin de furie, dar nu zicea nimic.

- N-ar fi mai bine să renunțați la toate faptele rele, domnule stareț, continuă Robin, şi să-l serveşti pe Cel ce a murit răstignit pentru mântuirea păcatelor oamenilor? Dar, haideți băieți, zise, întorcându-se brusc către oamenii săi, să-i ospătăm ca în Pădurea Verde şi să-i trimitem acasă îndopați cu vânat şi cu vin, deşi desagii lor au rămas goi.

A fost un ospăț aproape regesc, pentru stareț, pentru chelar şi pentru gărzile lor. Starețul stătu tot timpul încruntat, abia atingându-se de mâncare, ruşinat de poziția în care se afla. El, lordul stareț al Mânăstirii St. Mary, unul dintre cei mai bogați şi mai trufaşi prelați din Yorkshire, a fost întrecut în şiretenie şi batjocorit de un răzeş fugar cu banda lui de şerbi, care acum stau în jurul lui, aruncându-i tot felul de glume, cerându-i să fie vesel şi să mănânce vârtos! O, câtă ruşine!

Când terminară de mâncat, Robin zise:

- Acum, domnule stareț, îți cer un serviciu ca om al Bisericii. N-am ascultat liturghia de ieri de dimineață. Spune-mi o rugăciune, după care eşti liber să pleci.

Dar starețul, morocănos, refuză, cu toate încercările lui Robin de a-l convinge.

- Cum doreşti, spuse Robin, şi ceru să i se aducă frânghii. Legați-l pe acest preot care nu vrea să fie preot, de acel copac. Şi va sta acolo până ce va consimți să-şi facă datoria, chiar o săptămână dacă va fi nevoie, dar fără hrană, până va face ce vreau eu să facă.

La toate rugăminţile chelarului şi ale celorlalți călugări, starețul rămase neînduplecat; şedea legat de copac, privind mânios în jurul lui. Înaltul chelar şi ceilalți călugări îl rugară să-i facă voia proscrisului ca să poată scăpa din mâna lui, dar numai după multe încercări starețul consimți.

Robin şi ceilalți proscrişi au ascultat cu evlavie rugăciunea şi tocmai se ridicau de unde stătuseră îngenuncheați când un sol veni în fugă şi anunță că un cavaler şi douăzeci de oameni înarmați tocmai se îndreptau în goană spre ei. Robin ghici cine ar putea fi şi stărui ca starețul să rămână pe loc. Când Sir Herbrand, căci el era cavalerul care sosea, se opri şi descălecă, rămase mirat să vadă fața încruntată a starețului alături de zâmbitorul proscris.

- Dumnezeu să fie cu tine, bunule Robin, zise Sir Herbrand, şi cu tine de asemenea, domnule stareț.

- Fii binevenit, nobile cavaler, răspunse Robin. Ai venit, desigur, să-mi plăteşti datoria.

- Aşa este, într-adevăr, răspunse cavalerul, şi am adus şi un modest dar de o sută de arcuri bune din lemn de tisă şi două mii de săgeți cu vârful de oțel, ca mulțumire pentru bunătatea ta.

- Ai venit prea târziu, Sir Herbrand, zise Robin, râzând; Sfânta Fecioară, garantul pentru suma împrumutată, şi-a trimis mesagerul cu de două ori suma datorată. Bunul stareț a sosit aici cu opt sute de lire în desagii lui şi mi-a plătit datoria.

- Lasă-mă să plec, măscăriciule, zbieră starețul, cu fața roşie de ruşine. Nu mai pot îndura. N-am să uit niciodată batjocura la care m-ai supus.

- Pleacă, spuse Robin cu severitate, dar să nu uiți că dacă eu te-am copleşit cu ruşine, tu şi slujitorii tăi ticăloşi ați copleşit pe cei săraci cu greutăți mult mai mari, însemnând nenorocire şi uneori moarte.

Nimeni nu mai rosti nici un cuvânt, iar starețul fu ajutat să se suie pe cal şi împreună cu ceilalți călugări şi cu gărzile părăsi tabăra şi porni spre mânăstire.

Apoi, Robin îi povesti lui Sir Herbrand cum îl prinsese pe stareț în laț, iar Sir Herbrand zise:

- Mă întreb cum va suporta un prelat atât de mândru şi arogant, ca starețul Mânăstirii St. Mary, o ruşine ca aceasta la care l-ai supus azi. Dar, pe sfânta cruce, pentru faptele lui nelegiuite a meritat această ruşine. Toată viața a fost un tiran, iar subalternii lui îl copiază întocmai.

Robin nu vru să primească înapoi cele patru sute de lire pe care cavalerul le adusese, dar acceptă cu plăcere arcurile şi săgețile oferite de Sir Herbrand. Sir Herbrand şi însoțitorii lui îşi petrecură noaptea în Pădurea Verde cu Robin, iar a doua zi de dimineață, după ce schimbară cuvinte calde de mulțumire, se despărțiră. Cavalerul plecă spre casă, iar Robin se afundă mai mult în Pădurea Verde.

Acum se întâmplă cu starețul ceea ce socotise Sir Herbrand. Atât de mult suferi după dezastrul ce i se întâmplase, încât niciodată nu a mai fost mândru sau arogant. După o lună, căzu bolnav şi zăcu până la sfârşitul anului, iar în primăvara următoare, muri de supărare şi de ciudă, după cum declarară călugării mânăstirii. I-au făcut o înmormântare bogată şi fastuoasă.

Apoi, călugării îşi aleseră un alt stareț şi îl trimiseră la Londra pentru a fi recunoscut oficial de Înaltul Cancelar al Angliei, William de Longchamp, care conducea țara pe

timpul cât regele Richard era în Palestina, luptându-se cu Saladin pentru Sfântul Mormânt.

Dar Cancelarul, mânat de voința sa cât şi de a cea a vărului său, Sir Isenbart de Belame, respinse alegerea făcută de călugări şi îl numi stareț pe nepotul său, Robert de Longchamp.

Acest Robert avea, aşa cum era de aşteptat, o fire sălbatică şi vicleană şi era hotărât să-l prindă pe Robin Hood şi să-l nimicească, o dată cu întreaga lui ceată. În acest scop, începu să comploteze cu rudele lui de la Wrangby, cu Sir Guy de Gisborne şi cu şeriful din Nottingham. Pregătiseră nenumărate capcane şi ambuscade în pădurea din Sherwood sau din Barnisdale; dar Robin era deosebit de prudent, avea iscoade multe şi bune, iar țăranii din toate satele învecinate cu pădurea erau alături de el, aşa că nu pierdu nici un om în înfruntări. Adesea, când inamicii lui organizau pânde, cădeau chiar ei în mijlocul unei bătălii pentru care nu erau pregătiți şi abia scăpau, dar cu pierderi mari de oameni.

După o vreme de pace de vreo câteva luni, oamenii lui Robin începură să creadă că atât şeriful, cât şi lorzii Wrangby se săturaseră de atâtea insuccese şi ar înceta să-i atace. Într-o zi, când Robin şi Much se plimbau deghizați în negustori prin oraşul Doncaster, văzură un om călare, iar în mijlocul pieței se opri şi începu să strige:

- Ascultați, oameni buni, ascultați! Să ştie fiecare că stăpânul meu, nobilul şerif din Nottingham, face o strigare şi invită pe cei mai buni arcaşi să vină la Nottingham de sărbătoarea Sfântului Petru şi să se întreacă la tras cu arcul. Premiul va fi o săgeată făcută din argint curat, iar vârful din aur curat. Nu mai există o săgeată la fel în toată Anglia, iar cel ce o va câştiga va fi declarat cel mai bun arcaş din toată partea de nord a Angliei dincolo de râul

Trent. Dumnezeu să-l aibă în paza lui pe regele Richard şi să ferească Sfântul Mormânt!

Apoi, întorcându-şi calul, vestitorul ieşi din oraş ca să-şi ducă anunțul prin toate ținuturile şi chiar la Valul Roman care se întindea de la Carlisle la Newcastle.

- Ce zici de asta, stăpâne? întrebă Much. Nu e vreo uneltire de-a şerifului ca să te prindă, fiindcă ştie bine că la orice întrecere cu arcul vei fi şi tu prezent?

- Desigur, şi eu zic că e o uneltire, spuse Robin zâmbind; oricum, vom merge la Nottingham şi vom vedea dacă şeriful poate mai mult în câmp deschis decât în Pădurea Verde.

Când se întoarseră la tabăra Lunca lui Stane unde se aflau atunci proscrişii, văzură că toți vorbeau de întrecere; auziseră şi ei chiar de la vestitorul şerifului. Robin se sfătui cu oamenii săi şi hotărâră ca o bună parte dintre proscrişi să se ducă la Nottingham în ziua fixată, dar să intre în oraş prin porți diferite, ca şi cum ar fi venit din direcții diferite. Toți vor avea arcuri şi săgeți, dar vor fi deghizați în țărani săraci sau şerbi, unii chiar în pădurari sau vânători.

- Iar eu, zise Robin, voi intra cu o față mânjită şi o cămaşă zdrențuită ca un cerşetor; şase dintre voi vor trage cu mine, iar ceilalți se vor împrăştia prin mulțime şi dacă şeriful va începe atacul, vom întinde arcurile şi vom da drumul săgeților, când vom simți trădarea.

În ziua hotărâtă, o zi senină de vară, se strânsese o mare mulțime de oameni în jurul țintelor. Acestea erau aşezate pe nişte pajişti verzi, în afara porții de la nord, nu departe de locul unde Micul John îl salvase pe Will Stuteley. Mai departe spre nord, se întindea pădurea înfrunzită şi foşnitoare. Pe drumurile dinspre Mansfield şi Ollerton veneau valuri de călători, nerăbdători să vadă marea sărbătoare a arcurilor care avea să răspândească faima câştigătorului în toată Țara de Nord.

Locul de tragere era aşezat lângă o estradă pentru scaune, unde urma să stea şeriful, unii cavaleri ai castelului Nottingham şi alţi prieteni de-ai lor. Puţin mai departe, se aflau aghiotanţii şerifului, care urmăreau întrecerea şi consemnau numărul încercărilor.

Mai întâi începu tragerea la o ţintă mare, aşezată la 200 de yarzi. O sută de arcaşi traseră în ea.

Fiecare arcaş avea voie să tragă de trei ori, iar cel ce nu nimerea două din trei lovituri era eliminat. Apoi, ţinta fu plasată la distanţe mereu mai mari, iar când ţinta ajunsese la trei sute de yarzi, din o sută de concurenţi mai erau în cursă doar douăzeci.

Entuziasmul mulţimii începea să crească, iar când indicatorul a fost ridicat, arcaşii favoriţi au fost nominalizaţi. Din şapte proscrişi, unul abandonă, dar rămaseră Robin, Micul John, Scadlock, care devenise excelent trăgător, Much, fiul morarului, un proscris pe numele Reynold şi Gilbert Mână Albă.

La prima tragere cu ţinta pe stâlp, şapte din douăzeci abandonară, printre care Scadlock şi Reynold. Apoi, stâlpul era mutat mai înapoi la fiecare tragere până când, la distanţa de patru sute de yarzi, nu mai erau decât şapte concurenţi. Printre ei Robin şi Gilbert; trei dintre aceştia erau arcaşi în slujba şerifului, al şaselea era omul lui Sir Gosbert de Lambley, iar ultimul era un bărbat cu părul cărunt, voinic şi cu o privire aspră. Spunea că e răzeş şi că-l cheamă Rafe din Bilhook.

Urma cea mai grea probă - la întâmplare - cum fusese numită, în care unul trebuia să tragă într-o ţintă, apreciind singur atât distanţa şi felul săgeţii, cât şi puterea de deviere a vântului.

- Haideţi, voinici din Nottingham, arătaţi ce puteţi! strigă un spectator solid şi roşu la faţă care stătea lângă scaunul şerifului.

Era Watkin, ofițerul principal al şerifului Murdoch; el luase locul lui Richard Malbête. Încercase şi el de câteva ori să-l prindă pe Robin Hood, deşi nu ştia cum arată.

- Înainte, băieți ai şerifului, strigă un cetățean din mulțime, arătați-le potăilor de străini că cei din Sherwood nu pot fi întrecuți.

- Neobrăzatule, strigă o voce din spate. Vitejii din Yorkshire o să alunge câinii din Sherwood cu cozile între picioare.

Cornul anunță începerea întrecerii şi toți ochii se îndreptară spre concurenți. Primii au tras cei din Nottingham; doi au ratat ținta; unul a tras mult prea lateral, iar al doilea prea aproape. Cel de-al treilea a nimerit în capul de sus al stâlpului, ceea ce a provocat un strigăt de bucurie din piepturile celor din Nottingham.

Acum, Robin păşi spre linia de tragere. Îşi lăsase deoparte arcul lung de şase picioare cu care trăsese în proba anterioară, iar acum avea un arc numai de un yard în lungime dar foarte gros, care stârnise nişte zâmbete pe ici, pe colo, iar un tânăr boiernaş strigă amuzat:

- Ce crede zdrențărosul ăsta, că va trage cu parul ca la gard?

- Stai la patruzeci de metri distanță şi ai să vezi! zise o voce din apropiere.

- La numai treizeci de paşi te poți trezi cu o gaură în coaste, chiar dacă porți cămaşă de zale, zise altul.

Robin, îmbrăcat în tunică şi pantaloni maronii, cu o glugă de aceeaşi culoare pe cap, ridică arcul, fixă săgeata şi privi îndelung la semn. Avea părul mai lung ca de obicei şi nu se bărbierise de ceva timp. Vopsit pe față cu roşu, arăta ca un stâlp de cârciumi şi taverne, iar oamenii se minunau cum trecuse prin atâtea probe.

- E cam secetă, băutorule, ce zici? strigă un cetățean pus pe glume grosolane.

Urmă o explozie de râs. Arcaşul nu dădu atenție şi trase. Toți îşi înălțară capetele să vadă cât de repede zbura săgeata. Se auzi un strigăt de uimire, apoi un urlet puternic de admirație. Stâlpul se crăpase în două!

- Bine lucrat, răzeşule! strigă un cetățean bine îmbrăcat care, venind lângă Robin, îl bătu pe spate şi îi spuse: Mâna şi ochiul te-au servit mai bine decât s-ar fi crezut după fața ta.

Robin îl privi atent şi-şi dădu seama că-l cunoaşte; era un burghez pe care îl ajutase cândva în pădure. Omul îl recunoscuse şi înainte să plece îi murmură: M-am gândit că eşti tu, fii atent la şerif! Miroase a trădare! Apoi dispăru în mulțime. Țintiră şi ceilalți trei. Rafe din Billhook ratã ținta la o distanță de trei degete, iar săgeata omului lui Sir Gosbert zbură lateral. Era rândul lui Gilbert Mână Albă. Cu mare atenție, măsură din ochi distanța până la țintă, alese o săgeată cu vârful dintr-o pană tăiată scurt şi trase. Săgeata făcu o voltă frumoasă spre stâlp şi părea că va ajunge la țintă, dar o pală de vânt o devie din drum şi ajunse un lat de mână mai la stânga. Mulțimea îl încurajă totuşi, căci îl plăcea pe acest tânăr viteaz şi cuviincios.

Lupta urma să se ducă între omul şerifului, Luke cel Roşu şi Robin. La următoarea tragere rezultatul ieşi egal, căci fiecare trase cam în acelaşi punct. Atunci, veni şeriful şi spuse:

- Sunteți la fel de buni amândoi, dar nu vă pot da la amândoi săgeata de aur. Să găsim o probă care să arate care este cel mai dibaci arcaş.

- Dacă îmi îngăduiți, domnule şerif, zise Robin, aş propune să nu ne uităm la țintă când va fi mutată la o distanță hotărâtă de domnia ta, apoi ne întoarcem şi tragem când cineva va număra până la trei. Cel ce va lovi atunci ținta va fi învingător.

Se auziră murmure de mirare, dar şi de batjocură. Cum să poți să măsori distanța, să-ți alegi săgeata şi să ținteşti când cineva numără până la trei?

- Accepți propunerea, Luke cel Roşu? întrebă şeriful.

Acesta se scărpină în barbă, apoi zise:

- Am asistat la asemenea joc de trei ori, şi numai o singură dată a fost nimerită ținta, iar asta a fost demult, în copilărie. Cel care a nimerit ținta a fost bătrânul Bat de Bandy, maestrul arcaş la Stephen din Gamwell. Se spunea despre el că era cel mai priceput arcaş de la nord de Trent. Dacă tu poți să loveşti ținta, răzeşule, spuse el uitându-se la Robin, deşi arăți ca un prăpădit, înseamnă că nu s-a mai văzut un arcaş ca tine în Țara de Nord, în ultimii cincizeci de ani.

- Oh, zise Robin zâmbind nepăsător. Am slujit la un stăpân bun care m-a învățat să folosesc arcul, dar proba pe care am propus-o nu este chiar atât de grea cum crezi. Vrei s-o încerci?

- Am să încerc bucuros, răspunse Luke, cam intrigat de aerul nepăsător afişat de Robin; dar îți spun dinainte că n-am să nimeresc ținta.

Cei doi arcaşi s-au întors cu spatele la țintă, în timp ce un om al şerifului mută stâlpul cu zece paşi mai departe. Când şeriful dădu semnalul, Luke se întoarse: iar Watkin, comandantul ofițerilor, numără rar: unu - doi - trei! şi trase. Mulțimea îşi ținu răsuflarea urmărind săgeata, dar urmă un geamăt de dezamăgire când săgeata se roti şi se înfipse în pământ cam la şase paşi de stâlp.

- Hai, lăudărosule! strigă ofițerul cu grumazul gros, uitându-se supărat la Robin. Apoi, vorbind cu repezeală începu: Întoarce-te! unu - doi - trei!

Săgeata lui Robin porni când ofițerul pronunță trei, iar mulțimea îşi întinse gâturile să urmărească zborul. Săgeata zbura iute şi drept, iar când ajunse, făcu din țintă două felii. Oamenii amuțiră dar imediat răsunară urale,

căci, deşi Robin era un străin şi arăta ca un om sărman, corectitudinea întrecerii îi convinsese că Robin câştigase în mod cinstit premiul.

Luke cel Roşu veni la Robin şi-i întinse mâna.

- Eşti un om mai valoros decât arăți, arcaşule, spuse el, privindu-l cu sinceritate. O mână atât de puternică şi un ochi atât de sigur nu se potrivesc cu înfățişarea ta şi cred că eşti alt om decât cel care pari.

Robin îi strânse mâna, îl privi cu atenție, dar nu zise nimic.

Cornul şerifului dădu semnalul pentru începerea acordării premiilor. Erau zece premii pentru diverse probe şi unul după altul veniră în fața şerifului, iar soția acestuia înmânã premiul arcaşului câştigător. Când îi veni rândul să primească premiul, Robin se duse cu curaj în față şi îngenunche înaintea doamnei. În acel moment, vorbi şeriful:

- Răzeşule, ai fost cel mai priceput arcaş dintre toți cei care au concurat azi aici. Dacă doreşti să-ți schimbi traiul pe care îl duci în prezent şi dacă stăpânul tău ți-ar permite, eu, bucuros, te-aş lua în serviciul meu. Vino, arcaşule, şi doamna mea îți va înmâna săgeata de aur pe care ai câştigat-o în mod cinstit.

Robin se apropie de doamna Margareta, iar ea, cu zâmbetul pe față îi înmână săgeata de aur. Când Robin întinse mâna să ia darul, ochii lor se întâlniră. În acel moment, doamna se albi la față, deschise gura să vorbească; apoi îşi muşcă buzele, răspunse la plecăciunea lui Robin şi imediat izbucni în râs. Robin înțelese că-l recunoscuse, dar nu avea de gând să-l trădeze.

Şeriful se uită atent la soția sa, apoi îl privi cu suspiciune pe Robin care se întorsese şi încerca să se piardă în mulțime. Bărbați şi femei se îngrămădeau în jurul lui felicitându-l în felul lor, simplu dar vesel. Robin nu reuşea, totuşi, să se ascundă de privirile şerifului.

Brusc, pe şerif îl izbi o privire familiară pe faţa lui Robin. Se ridică şi şopti ceva la urechea omului cu grumaz de bou care, întorcându-se, îl zări pe Robin în mijlocul unui grup de oameni cu care vorbea şi toţi se pregăteau de plecare. Watkin se aruncă înainte încercând să treacă de arcaşi şi ameninţându-i cu o voce răguşită să-i facă loc invocându-l pe şerif.

Deodată, se simţi înghesuit şi împins în afara mulţimii.

- Lăsaţi-mă să trec, haimanalelor, strigă el. Am să vă biciuiesc şi am să vă ard cu fierul roşu. Eu sunt Watkin, intendentul şerifului!

- Lăsaţi-l să treacă, băieţi, se auzi o voce clară. Era Robin care stătea acum în mijlocul oamenilor lui.

- Te arestez, Robin Hood, proscrisule! În numele regelui! strigă Watkin, deşi se afla cu câţiva paşi mai departe de Robin.

- Ajunge cu mugetul, taur de oraş! interveni Micul John care şedea lângă Watkin şi, înşfăcându-l pe omul şerifului, uriaşul alergă cu el la marginea câmpului şi-l trânti ca pe un bolovan de pământ unde rămase năucit câteva clipe.

Un sunet de corn se auzi clar şi prelung. Era chemarea pădurenilor şi proscrişii se adunară de prin toate depărtările. Un alt corn răsună şi oamenii şerifului se aşezară în rânduri strânse, cu arcurile întinse. Femei şi bărbaţi din mulţime, prinşi între cele două tabere, alergau înspăimântaţi, iar la un ordin dat de şerif, un stol de săgeţi zbură spre tabăra pădurenilor. În clipa următoare, un alt stol de săgeţi groase şi puternice dădu răspunsul oamenilor şerifului care, în dezordine, se năpustiră spre adăposturi.

În ordine, cu paşi mărunţi, se retrăgeau şi proscrişii, continuând să trimită săgeţi spre oamenii şerifului care,

acum sub comanda lui Watkin, începură să-i urmărească. Deodată, observară un călăreț intrând în goană în oraş.

- Priviți, băieți, se duc să ceară ajutor de la cei din castel, spuse Micul John. Când vom ajunge în Pădurea Verde vom fi salvați.

Până la pădure mai era cam o milă, iar proscrişii nu voiau să alerge. Din când în când, se întorceau şi trimiteau săgeți către urmăritori, ținându-i astfel la distanță şi urmărindu-i să nu se infiltreze în flancuri.

Deodată, Micul John gemu şi se prăvăli cu o săgeată înfiptă în genunchi.

- Nu mai pot merge mai departe, băieți, strigă el.

Robin se aplecă şi-i examină rana, în timp ce oamenii şerifului, văzând că proscrişii se opriseră, înaintară mai rapid.

- Stăpâne, spuse Micul John, dacă mă iubeşti, nu mă lăsa să mă prindă de viu şeriful; scoate-ți sabia şi zdrobeşte-mi capul, te implor.

- Nu, pe Sfânta Fecioară! strigă Robin, cu ochii înlăcrimați. Nu te voi ucide nici pentru tot aurul din Anglia. Te vom lua cu noi.

- Da, aşa vom face, zise Much; nu mă voi despărți de tine niciodată, puşlama bătrână, glumi el, şi îl ridică pe John pe spatele lui puternic, iar proscrişii îşi continuară drumul.

Uneori, Much îl punea jos pe John, aşeza o săgeată în arc şi țintea în oamenii şerifului.

În momentul următor, zăriră un grup de arcaşi călare ieşind din oraş. Fața lui Robin deveni aspră şi încruntată când îi văzu. Nu spera că va putea să ajungă în pădure înainte ca trupa de arcaşi să-i atace şi în final să-i doboare. Robin căută cu disperare un mijloc de scăpare, dar nu găsi nici unul. Călăreții se apropiau din ce în ce mai mult. Trupa era condusă de trei cavaleri, iar în fruntea tuturor călărea şeriful.

Proscrişii se retrăgeau, iar la ordinul lui Robin o luară la fugă de-a lungul unei văi care ducea spre un pâlc de copaci unde sperau să poată rezista. Deodată, îşi aminti, dar cu amărăciune, că se aflau în apropierea castelului lui Sir Richard din Lee. Robin ştia că Sir Richard l-ar fi ajutat, dar ar fi riscat să-şi piardă averea şi viaţa ajutând un proscris, aşa că trebuia să înfrunte singur ultima bătălie, chiar dacă la mică distanţă exista un prieten.

Ajunseră la pâlcul de copaci unde Robin fixă locul fiecăruia şi le dădu ordine scurte şi precise. În spatele lor se afla castelul lui Sir Richard, dar Robin privea în altă parte. Duşmanii veneau cu rapiditate spre ei, când, lângă pâlcul de copaci apăru figura lui Ket Piticul.

- Stăpâne, spuse el abia respirând, au trimis o trupă la Stejarul Fulgerat ca să te atace din spate. Uite-i, se îndreaptă într-acolo!

Robin privi şi o cruntă disperare îi cuprinse inima. Văzu că-i era imposibil să mai facă o încercare de rezistenţă. În clipa aceea, un cavaler în armură venea călărind furios din direcţia castelului lui Sir Richard din Lee. Era chiar Sir Richard.

- Robin, Robin! strigă el, nu poţi să scapi singur! Retrage-te în castelul meu. Repede, omule, până nu e prea târziu!

- Dar tu îţi pierzi viaţa şi moşia dacă mă adăposteşti pe mine! strigă Robin.

- Aşa o fi! zise cavalerul. Oricum le voi pierde că voi sta aici cu tine, cât timp vei sta şi tu.

- Să mergem, atunci, răspunse proscrisul. Eşti un prieten adevărat şi primesc ajutorul tău. Te voi răsplăti din plin pentru noblețea ta.

Proscrişii ajunseră tocmai la timp pe podul mobil. Traversară în ordine perfectă, deşi călăreţii inamici alergară să le taie retragerea; proscrişii le răspunseră cu alte salve de săgeţi care aproape îi orbiră, iar când îşi

reveniră îl văzură pe Robin păşind ultimul pe pod. Trupa lui Watkin, rămasă dincolo de şanţul cu apă, urla şi ameninţa până în momentul când o altă ploaie de săgeţi îi făcură să se retragă, cărând morţii şi răniţii cu ei. Sosi şi restul forţelor aparţinând şerifului, se opri şi se alinie la o distanţă respectabilă de zidurile castelului pe ale cărui creneluri străluceau căşti de oţel alături de bonete de proscrişi.

Şeriful trimise un sol cu un steag de pace, acuzându-l pe Sir Richard că adăposteşte şi ajută un proscris, încălcând astfel legile regelui. Sir Richard răspunse, cu curaj, spunând că doreşte să-şi păstreze dreptul de a acţiona pe pământurile ce le deţine de la rege, fiind un cavaler adevărat. După care, şeriful îşi văzu de drum, căci nu putea să asedieze castelul lui Sir Richard; el urma să fie judecat de rege sau de consiliul regelui.

- Sir Richard, zise Robin după ce cavalerul isprăvi dialogul cu şeriful, ai făcut o faptă plină de curaj şi jur, aici, că orice mi s-ar întâmpla, eu şi oamenii mei te vom ajuta oricând vei avea nevoie de ajutor şi vom fi lângă tine până în ultima clipă.

- Robin, spuse Sir Richard, nu este om în lumea asta pe care să-l îndrăgesc mai mult decât pe tine, căci eşti drept şi viteaz şi prefer să pierd tot ce am decât să te văd în mâinile şerifului. Dar am o veste proastă pentru tine. Sir Richard Fitz Walter a murit, iar frumoasa Marian este în primejdie de a fi luată de cel mai puternic lord din apropiere şi dată în căsătorie unuia dintre vecini, iar apoi să-şi împartă averea între ei şi să se bucure de moşia fetei.

- Pe crucea cea neagră! zise Robin, a venit timpul s-o iau pe dulcea Marian sub protecţia mea. Sir Richard, voi porni îndată spre Malaset şi o voi duce pe Marian în Pădurea Verde. Părintele Tuck ne va cununa, iar ea va trăi în pace lângă mine şi lângă oamenii mei veseli.

Îndată, Robin alese douăzeci dintre cei mai buni oameni ai săi şi, după ce se aprovizionară cu hamuri, arme şi cai, din stocurile lor secrete din pădure, ceata porni spre apus, spre văile luminoase din Lancashire, unde se înălța castelul Malaset, în mijlocul întinselor sale pământuri.

După două zile, pe înserat, ajunseră la castel, pe care-l găsiră încuiat şi întunecat. La auzul cornului, un om apăru la fereastra de observație de deasupra porții. Era Walter, intendentul castelului care, repede, ajutat de servitorii castelului coborî podul, ridică poarta de protecție, iar Robin şi oamenii săi intrară în sala cea mare.

- Unde este frumoasa Marian, Walter? întrebă Robin.

- Vai, stăpâne Robin, nu ştiu! răspunse Walter, frângându-şi mâinile şi lăcrimând. Dacă nici tu nu ştii, suntem pierduți cu adevărat. Credeam că a fugit la tine. A dormit aici azi-noapte, dar de dimineață n-am mai găsit nici urmă de ea în tot castelul!

- E dureros ce-mi spui, zise Robin şi fața i se întristă.

- Nu cumva o fi răpit-o vreun lord sau vreo rudă hoață?

- Mulți s-au perindat pe aici de când stăpânul meu a fost aşezat în mormântul său în biserică, răspunse Walter, dar cu mintea ei isteață şi cu vorbe pregătite, doamna mea le vorbea politicos şi-i trimitea acasă, fiecare mulțumit că el va fi acela care o va ajuta la nevoie. Ieri, a venit sacristanul Mânăstirii St. Mary şi a adus cu el ordinul cancelarului regelui, William de Longchamp însuşi, lordul episcop de Ely, prin care îi poruncea să se considere cu toate bunurile ei sub tutela regelui, şi anunțând-o că a doua zi va veni Sir Scrivel Catsty, intendentul regal, ca s-o apere de nelegiuitori.

- Scrivel de Catsty! strigă Robin, mânios, mai degrabă Scrivel Mână Lungă, căci nu e altceva decât o pisică hoață, rudă apropiată cu Isenbart Belame! Acum, totul mi-e clar! Noul stareț al Mânăstirii St. Mary a conceput acest plan cu

unchiul său, cancelarul, şi până la urmă, sub diverse pretexte, clanul Wrangby a reuşit să pună mâna pe bunurile fetei. Dar, pe crucea neagră, trebuie s-o găsesc pe Marian, şi asta cât mai repede!

A doua zi, şi multe alte zile la rând, Robin şi oamenii săi cutreierară drumurile din Lancashire multe mile, întrebând pe țărani, pe cerşetori sau pe simpli călători de pe drum dacă nu văzuseră o fată înaltă, cu păr castaniu, dreaptă şi cu ținută mândră mergând singură sau ținută în puterea vreunei bande de cavaleri sau oameni înarmați. Dar totul a fost în zadar. Nimeni nu o văzuse; după o săptămână, Robin ajunsese la disperare.

Între timp, primi ştire de la Walter că Scrivel de Catsty sosise la castel cu o sută de oameni pentru a-l prelua şi s-a mâniat când a auzit că doamna Marian dispăruse. Trimise şi el oameni peste tot s-o caute. Walter se gândea că, dacă şi Scrivel de Catsty o căuta, lorzii Wrangby nu erau amestecați în răpire, iar Marian ori fugise singură, ori fusese luată de rude.

Mâhnit peste măsură, Robin îşi întoarse calul spre Barnisdale, şi împreună cu ceata, porni spre tabăra din Lunca lui Stane. Era o dimineață caldă de vară, soarele strălucea din plin, păsările îşi împrăştiau trilurile prin frunzişuri şi totul părea minunat. Abia descălecase, când auzi tropot de cai venind dinspre sud, iar printre copaci zări figura unei femei călărind grăbită spre el, urmată de încă o femeie călare. Robin se mişcă repede, cu bucuria în inimă la gândul că putea fi Marian! Dar în clipa următoare o recunoscu pe soția lui Sir Richard din Lee.

Când ajunse lângă Robin, acesta o salută respectuos, cu un genunchi pe pământ. Doamna era foarte grăbită.

- Dumnezeu să te apere, Robin Hood, zise ea, şi pe toți ai tăi. Îți cer o mare favoare.

- Cu dragă inimă, doamnă, răspunse Robin, pentru domnia ta şi pentru bunul Sir Richard.

- Favoarea este pentru iubitul meu soț. A fost capturat de şerif - acum o oră era la o vânătoare de şoimi, pe lângă pădurea Woodsett când, din pădure, au năvălit şeriful şi oamenii lui şi l-au prins. L-au legat pe cal, iar acum sunt în drum spre Nottingham. Dacă nu te duci repede după ei, mă tem că-l vor ucide ori îl vor băga în închisoare.

- Sfântă Fecioară! exclamă Robin extrem de supărat, şeriful va plăti pentru fapta asta. Aşteptați-mă aici, doamnă, până mă întorc. Dacă nu-l aducem pe Sir Richard cu noi, nu voi mai fi nici eu viu.

Apoi sună din corn, sunete stranii care se împrăştiară departe în întreaga pădure, pentru ca cercetaşii şi iscoadele de la o milă depărtare să audă şi să alerge la Lunca lui Stane. Când s-au adunat toți, erau cam o sută patruzeci de oameni, cu arcurile în mână, aşteptând cuvântul stăpânului. Robin şedea lângă soția lui Sir Richard, iar oamenii observară cât de emoționat era stăpânul lor.

- Băieți, strigă el, cei care au fost cu mine la întrecerile de la Nottingham ştiu cât de minunat s-a purtat cu noi soțul acestei doamne, şi ne-a scăpat de la moarte. Acum a fost el prins de şerif care, ştiind că eu sunt departe de Barnisdale, a cutezat să intre pe drumurile din pădurile noastre şi să-l prindă pe Sir Richard la Woodsett, unde are un teren de vânătoare. Acum mă duc să-l scap pe cavaler şi să îl înfrunt pe şerif. Cine vine cu mine?

Fiecare proscris din mulțimea adunată acolo ridică arcul în semn că i se alătură şi un strigăt puternic se înălță din piepturile tuturor. Robin zâmbi cu mândrie la asemenea înflăcărare.

- Vă mulțumesc, dar nu putem merge cu toții, băieți, strigă el. Cum şeriful are forțe mari cu el, eu voi merge cu optzeci dintre voi. Ceilalți vor rămâne s-o păzească pe soția cavalerului.

Imediat se pregătiră şi, în linişte, cu Robin în frunte, se adânciră în pădure îndreptându-se spre sud-est, pe unde urma să treacă şeriful înapoi la Nottingham. Spionii şerifului aflaseră că Robin dispăruse din Barnisdale, şi că Micul John, încă indisponibil din cauza rănii de la genunchi, ţinea locul şefului. De aceea, când auziră că Sir Richard plecase ca să vâneze la marginea pădurii Barnisdale, şeriful se gândi să-l captureze pe cavaler, mulţumindu-l astfel pe episcopul Ely, cancelarul regelui, care fusese foarte furios când a auzit că Sir Richard l-a salvat pe Robin, sfidând legea.

După ce-l capturase pe cavaler, şeriful se grăbea să părăsească acele locuri periculoase ştiind că oricând putea să apară Robin. De aceea, îşi îndemna oamenii la mers, căci numai el călărea alături de Sir Richard, legat bine pe cal, ceilalţi cinzeci de oameni înarmaţi mergând pe jos şi asudând îngrozitor sub soarele fierbinte al acelei amiezi de vară.

Când ajunseră în oraşul Worksop, făcură un scurt popas şi, după ce fiecare bău o cană cu bere, plecară mai departe ridicând în picioare praful de pe drum care, în curând, le năclăia gâtul şi limba.

În cele din urmă, ajunseră în pădurile întinse de la Clumber Forest, unde şeriful se simţea mai în siguranţă; totuşi nu slăbiră ritmul pasului. Răcoriţi de umbra stejarilor bătrâni şi a castanilor, oamenii mai uitară de oboseală şi începură să calce mai vioi.

În faţa lor apăru un deal abrupt, numit Hagger Scar, pe care oamenii se căţărau cu trudă când, deodată, o voce tună puternic:

- Opriţi-vă! se auzi, şi în acelaşi moment oamenii înarmaţi văzură că pe ambele părţi ale drumului şedeau arcaşi cu arcurile pregătite, iar fiecare săgeată fixa pieptul unui inamic.

Toată ceata se opri, iar oamenii murmurau neliniştiţi.

Din pădure, la vreo zece paşi de şerif, păşi Robin, cu arcul întins şi cu o privire cruntă în ochi.

- Aşa, şerifule, strigă el, ai aflat că eram plecat şi te-ai furişat să-l prinzi pe prietenul meu. Pe Sfânta Fecioară, făceai mai bine dacă rămâneai în oraşul tău. Acum nu te mai cruț. De şapte ani n-am mai mers pe jos atât de grăbit ca în dimineața asta, dar ți-a fost de rău augur. Spune-ți ultima rugăciune, că ți-a sosit sfârşitul.

Fiindcă ştia că-i venise ceasul de pe urmă, şeriful se arătă neînfricat.

- Ai să-ți primeşti pedeapsa, cap de lup nelegiuit ce eşti! strigă el, cancelarul te va căuta în toate găurile din această pădure ca să dai socoteală pentru fapta ta. Eu...

Mai mult nu grăi. Săgeata lui Robin îi străpunse haina de zale pe care o purta, se clătină în şa şi căzu mort pe pământ. Apoi, Robin se duse la cavaler, îl eliberă din legături şi-l ajută să coboare de pe cal.

- Acum, le vorbi oamenilor şerifului, aruncați armele!

După ce îşi aruncară armele, Robin, le spuse să ridice trupul stăpânului lor şi să-şi urmeze drumul. Aceştia se supuseră şi în curând grupul de cincizeci de luptători dezarmați şi necăjiți pentru ce le făcuse îndrăznețul proscris, dispărură dincolo de coama dealului.

Robin se întoarse către cavaler şi îi spuse:

- Sir Richard, bine ai venit în Pădurea Verde! De acum vei sta cu mine şi cu oamenii mei, vei învăța să mergi prin smârcuri şi noroaie. E trist când un cavaler trebuie să îşi lase castelul pradă duşmanilor şi să se refugieze în pădure, dar dacă nu are altă cale, o va face!

- Îți mulțumesc din toată inima, Robin, spuse cavalerul, că m-ai salvat de la închisoare şi de la moarte. Şi voi fi bucuros să stau cu tine şi cu oamenii tăi în Pădurea Verde.

Zicând acestea, porniră prin desişurile sălbatice şi înainte de lăsarea serii cavalerul se întâlni cu soția sa care,

fericită, îi mulțumi lui Robin şi oamenilor lui. Apoi, se pregăti un ospăț la care Sir Richard din Lee şi doamna sa fură trataţi ca nişte oaspeți de rang înalt, spunând că, deşi au pierdut castelul şi moşia, n-au fost niciodată mai fericiți decât erau în acea primă seară din viața lor ca proscrişi, în Pădurea Verde.

Când în tabără se aşternuse liniştea şi nu se mai auzea decât pârâitul ultimilor cărbuni din foc şi freamătul vântului prin frunzişul copacilor ori murmurul pârâului de lângă tabără, Robin porni spre pădurea întunecată. Era nefericit şi trist din cauza dispariției frumoasei Marian. Şi-o imagina prizonieră undeva într-un castel, forțată să accepte aranjamentele unor rude despotice sau a altor cavaleri hrăpăreți care o răpiseră cu gândul să pună mâna pe averea ei.

Mânat de aceste temeri, Robin se hotărî să străbată pădurea până la colinele unde locuiau Ket Piticul şi Hob din Deal, şi să-i întrebe dacă nu aflaseră ceva despre Marian. Când, ajungând la castelul lui Sir Richard, află despre pericolul în care se găsea Marian, Robin îl trimise pe Ket Piticul la Malaset ca să aibă grijă de Marian, dar de atunci nu mai primise nici o veste de la pitic, ceea ce îl neliniştea.

Deşi potecile pădurii erau atât de întunecate, Robin mergea cu uşurință, fără să greşească drumul, iar după ce se întâlni cu ultimul cercetaş, care veghea în postul său, se furişă pe cărări întunecoase, tiptil ca o sălbăticiune. Merse astfel până în apropiere de Twinbarrow Lea, lunca în care se găseau locuințele verzi ale piticilor. Se apropie cu mare grijă de marginea pajiştii şi privi printre frunzele copacului de lângă el.

De unde se afla, putea uşor să distingă cele două dâmburi verzi, căci acum ochii lui se obişnuiseră cu întunericul. Totul părea cuprins de liniştea şi tăcerea nopții. Doar vântul mai fremăta prin iarba lungă ori prin

frunzişul copacilor. De departe, de dincolo de pajişte, se auzea strigătul slab al unei bufnițe - Hu-hu-hu! Chiar lângă el auzi hârşâitul unui pas prin iarbă; chiar pe linia pădurii şedea un lup cu botul ridicat adulmecând briza dinspre dâmburi. Din tufărişul din spate se auzi o mişcare rapidă, un țipăt scurt, apoi se aşternu liniştea. O pisică sălbatică prinsese un iepure. Lupul dispăru în direcția zgomotului, sperând să pună el stăpânire pe pradă.

Privind cu atenție spre unul din dâmburi, Robin observă o pată întunecată în flancul celui mai de departe, ce părea să fie figura unui om întins pe pământ. Ştia că în acest dâmb locuiau cei doi frați şi se întreba dacă omul ce dormea pe pământ era Ket ori Hob. Se pregătea să-şi anunțe sosirea prin semnalul de noapte cunoscut; dar, deodată, observă că omul se mişcă pe furiş. Îl privi cu atenție. Nu era nici unul dintre frați, deoarece era masiv şi se deplasa încet şi greoi spre vârful dâmbului.

Robin înțelese că omul venise să spioneze locul unde trăiau piticii. Se întreba dacă era vreun proscris din ceata lui. Le interzisese să se apropie de dâmburi ori să se amestece în viața lor. Dacă fusese un proscris, urma să răspundă de fapta lui.

Omul ajunsese aproape în vârful dâmbului, iar Robin se apropia de el ca să-i spună să plece. Deodată, din vârful dâmbului apăru figura unui om mărunt care se aruncă peste omul urmărit de Robin. În primul moment, omul cel masiv, luat prin surprindere, îşi pierdu echilibrul dar se redresă. Cei doi oameni începură să se lupte cu furie. Robin urcă în grabă dâmbul spre ei, când văzu sclipiri de cuțite. Auzea cum cei doi gâfâiau luptându-se pe partea abruptă şi alunecoasă a dâmbului. Când Robin a ajuns lângă ei, văzu că unul dintre ei era Ket, iar celălalt era un proscris de-al său. Chiar atunci Ket îl îmbrânci pe celălalt, care căzu şi se rostogoli ca un bolovan până jos, unde rămase nemişcat şi inert.

- Ce este asta, Ket? întrebă Robin. A încercat un om de-al meu să-ți intre în casă?

- Nu este din ceata ta, stăpâne, zise Ket gâfâind şi presându-şi cu mâna umărul rănit. Este un spion care mă urmăreşte de trei zile, dar atât i-a fost.

Au coborât împreună dâmbul, iar Ket întoarse cadavrul cu fața în sus. Deşi purta haine de proscris, Robin nu-i recunoscu chipul.

- De ce poartă haine verzi de Lincoln? întrebă Robin.

- A ucis un băiat din ceata ta, pe Dring, lângă Brambury Burn, zise Ket, şi i-a luat hainele ca să nu fie descoperit ca spion.

- Sărmanul băiat, zise Robin; Dring era atât de credincios. Dar ce făcea el la Brambury Burn? E tocmai în nord, iar eu nu te-am trimis în părțile alea. Cum de-ai ajuns aşa de departe? întrebă Robin curios să mai afle şi alte amănunte.

- Aici începe povestea mea, stăpâne, spuse Ket. Dar să intrăm în casă, să-mi leg rana şi să-ți povestesc.

Robin îl urmă pe Ket în movila cea mare. Mai fusese o dată în casa lui Ket şi ştia că intrarea era plasată deasupra, într-un horn care se putea mări după dimensiunile celui care intra. La un moment dat, Ket dispăru într-o gaură în dâmb şi reapăru cu o torță aprinsă în mână. Apoi îl conduse pe Robin printr-un pasaj în pantă prin care când păşea, când aluneca, şi în final ajunse într-o încăpere care era locuința lui Ket şi Hob, a mamei lor şi a celor două surori ale lor. La lumina torței pe care Ket o fixă între două pietre, Robin observă că pereții grotei erau făcuți din pietre, aranjate una peste alta, fără tencuială, iar toată camera semăna cu un stup de albine, având o înălțime de opt picioare.

Când Robin îl ajută pe Ket să-şi lege rana de la umărul stâng, piticul îl privi în ochi cu un aer vesel şi zise:

- Dacă îmi promiți că nu vei face zgomot, îți voi arăta o comoară pe care am găsit-o cu puțin timp în urmă.

- Ket! zise Robin pe un ton nerăbdător, chiar ai găsit-o pe scumpa mea doamnă? Oh, dragul meu pitic!

Ca răspuns, Ket îi făcu semn lui Robin să-l urmeze într-o parte a casei unde, în spatele unei draperii, care împodobise cândva sala vreunui castel, văzu figura frumoasei Marian, odihnindu-se pe un pat de plante plăcut mirositoare. Dormea liniştită ca şi cum s-ar fi aflat în patul ei la Malaset. Lângă ea veghea una dintre surorile lui Ket, o ființă mică cu păr negru şi fața palidă, contrastând vizibil cu buclele castanii şi pielea bronzată a frumoasei Marian. Robin o privi lung şi plin de fericire până când Ket îi şopti:

- O vei trezi dacă o priveşti atât de intens şi ea are încă nevoie de somn.

Robin şi Ket se retraseră în celălalt capăt al camerei, iar Ket îşi începu povestea.

- Când m-ai trimis s-o veghez pe doamna Marian până la întoarcerea ta, am ajuns la castel pe înserat şi m-am furişat înăuntru fără să fiu văzut de cineva. Am găsit-o pe doamna Marian în camera ei, pregătită să meargă la tine, fără să anunțe pe nimeni din castel ca să nu fie pedepsit pentru complicitate. Am rugat-o să aştepte sosirea ta, dar nu a vrut. Printr-o uşă secretă am ieşit din castel a doua zi în zori şi am pornit spre mlaştini. Stăpâne Robin, doamna ta e hotărâtă şi foarte iute. Am pornit pe drumul unde ştiam că ne vom întâlni cu tine, dar după nici două mile, din pâlcul de copaci de la Catrail Ring au răsărit douăzeci de oameni care au capturat-o. Eu abia am scăpat târându-mă prin frunziş şi ascunzându-mă. Erau oamenii lordului Thurlstan, înrudit cu lorzii Wrangby, după cum ştii. Aveau priviri dure şi o comportare nu prea delicată față de doamna Marian, şi nu o dată am fost tentat să trimit o săgeată în gâtul lui Grame Gaptooth,

şeful lor. Au aşezat-o pe un cal pe care îl ţinuseră ascuns împreună cu ceilalţi cai pe drumul spre Ring, de unde au pândit castelul. I-am urmărit o zi întreagă - şi ce zi cumplită a fost! Mergeau repede, pe drumuri mlăştinoase şi ocolite, că abia mă puteam ţine după ei. Spre seară, au ajuns la Turnul Negru, acasă la Grame. Când am auzit zgomotul porţii care se închidea, am simţit o durere în inimă, căci, cum bine ştii, turnul acela este un loc ai spaimei unde nu pătrunzi cu uşurinţă. A doua zi, au trimis doi soli spre sud, deci mergeau să-l anunţe pe ticălosul de Isenbart că o deţineau pe doamna ta şi astfel să te lovească pe tine în ce ţi-era mai drag. Două zile m-am învârtit în jurul acelui turn negru, socotind cum aş fi putut să intru în turn şi să o elibereze pe doamna Marian, nevătămată. A doua zi, spre seară, solii s-au întors însoţiţi de alţi călăreţi, oameni de-ai lui Sir Isenbart, conduşi de Baldwin Spintecătorul, ca s-o ia pe doamna Marian şi s-o ducă în temniţele din Wrangby. După cum bine ştii stăpâne, noi, oamenii de sub dealuri, avem multe secrete şi puteri neştiute decât de noi şi putem să trecem de obstacole mari. Şi aşa s-a întâmplat. Eu, stăpâne, pot pătrunde în orice castel, oricât de înalt sau fortificat ar fi el. Aşa că am intrat în turnul negru în plină noapte, şi am coborât cu viteză cu Marian de-a lungul zidului, dar după ce i-am aranjat pe cei ce dormeau, aşa ca să nu se mai trezească şi să nu mai facă rău şi altora. Am mers mult în noaptea aceea, dar doamna a fost vitează şi puternică. Lângă Brambury Burn l-am întâlnit pe Dring, care era tare nerăbdător să te găsească şi să-ţi dea veştile cele bune. Ticălosul pe care l-am ucis în seara asta lângă dâmb afară m-a văzut vorbind cu Dring şi, ştiind că eu sunt prietenul tău, s-a gândit să-i mulţumească pe lorzii Wrangby spionându-mă pe mine, în hainele proscrisului Dring. Am sosit aici cu patru ceasuri în urmă, şi de atunci doamna ta doarme.

- E bine că doarme, draga mea curajoasă, zise Robin, căci are mare nevoie de somn. Îți mulțumesc, bunule Ket, continuă el, că ai adus-o teafără din acel prăpăd. Cu ce te pot răsplăti pentru fapta ta?

- Stăpâne, spuse Ket, nu-mi vorbi de răsplată. Eu şi toți ai mei îți datorăm viața, şi tot ce facem unul pentru celălalt, o facem din dragostea ce ne-o purtăm. Nu-i aşa?

- Aşa-i, răspunse Robin; apoi îşi strânseră mâinile şoptind, din nou, legământul de loialitate reciprocă.

În noaptea aceea, Robin dormi în casa piticilor, pe un pat de ierburi, alături de Ket, iar dimineața, mare a fost bucuria frumoasei Marian când s-a trezit şi l-a găsit pe Robin lângă ea. Au vorbit îndelung despre dragostea lor şi au hotărât să nu se mai despartă niciodată cât timp vor fi în viață. Chiar în acea zi, Robin a mers la părintele Tuck şi a vorbit pentru cununia lor.

Capitolul IX

REGELE RICHARD ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE ROBIN

Când se află prin țară că Robin, proscrisul, se căsătorise cu Marian Fitz Walter, moştenitoarea întinselor moşii de la Malaset şi pupila regelui, unii se întrebară cum a putut Robin să fie atât de îndrăzneț şi să încalce legile regale. Alții se bucurau că a avut curajul să nesocotească puterea prelaților şi a lorzilor trufaşi.

O vreme, circulă zvonul că William de Longchamp, cancelarul regelui, se pregătea să trimită o armată numeroasă în pădurile Clipstone, Sherwood şi Barnisdale ca să zdrobească pe acest proscris îndrăzneț şi obraznic. Se vorbea că armatele urmau să pornească spre sud, de la castelul Nottingham, de la Tickhill şi Lincoln spre est; de la Peak spre apus şi de la York spre nord, şi că vor mătura pădurile şi vor lăsa în urma lor cadavre de proscrişi înfipte în săgeți sau atârnând de crengile copacilor.

Dar nu se întâmplă nimic. După puțin timp, William de Longchamp fu alungat din regat pentru că era trufaş şi asupritor, iar castelele Nottingham şi Tickhill căzură în mâinile contelui John, fratele regelui; iar în următorii trei ani, nobilii şi prelații deveniră atât de ocupați de ciondănelile şi luptele dintre ei, încât nici nu-şi mai aminteau de proscrisul lăudăros de odinioară.

Apoi, toți oamenii de bună-credință se întristară aflând că viteazul rege Richard fusese capturat şi întemnițat într-un castel din Germania şi că se cerea o sumă uriaşă pentru răscumpărarea lui. Pentru ca să se strângă aceşti bani fiecare om trebuia să plătească o taxă, fie că era laic sau călugăr; orăşenii, răzeşii şi cavalerii urmau să plătească un sfert din venitul lor anual, prelații erau obligați să plătească valoarea cantității de lână strânsă într-un an de la oile lor.

Mulți oameni plăteau aceste taxe cu greutate şi dură mult până se strânseră aceşti bani. Între timp, regele petrecea lungi ore în închisoare, gândindu-se la adevărul, pe care l-a exprimat într-un poem, şi care poate fi citit şi astăzi:

„Este adevărată zicala ce o dovedesc aici,
Morții şi prinşii n-au rude, nici prieteni."

În tot acest timp, Robin şi Marian trăiau fericiți în Pădurea Verde. Ea-şi pierduse moşiile întinse şi în loc să trăiască într-un castel cu ziduri groase şi să poarte haine scumpe, locuia într-o colibă de lemn şi era îmbrăcată cu haine din piei de animale sau cu haine simple, verzi, de Lincoln. Dar niciodată nu fusese mai fericită, căci era lângă cel pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume, şi trăia liberă în pădurea veşnic răcoroasă şi alintată de vântul sălbatic.

Atât de mult dorea Robin ca regele său să fie eliberat cât mai repede încât, când află ce taxe se cereau pentru a strânge suma necesară răscumpărării, luă o jumătate din depozitul său de aur şi argint şi mai vându multe costume şi țesături scumpe, iar toți banii îi trimise, cu o gardă puternică, la Londra. Totul a fost depus chiar în mâinile primarului care, deschizând pachetul, când rămase singur, citi:

„Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din pădurea Sherwood, pentru folosul iubitului lor rege, pe care să-l scape Dumnezeu cât mai repede de duşmanii săi de acasă şi din alte țări."

În continuare, Robin punea deoparte jumătate din ce lua de la călători, aşeza totul într-un loc tăinuit şi apoi trimitea pentru răscumpărarea regelui. Când auzea că unii burghezi bogați sau răzeşi sau cavaleri zgârciți, preoți ori călugări amânau plata taxelor, Robin îi vizita, cu o parte din oamenii săi şi dacă omul vizitat nu opunea rezistență, Robin îi lua din casă taxa datorată, dar dacă întâlnea

rezistență, Robin lua tot ce găsea şi îl lăsa pe calic cu câteva zgârieturi şi cu buzunarele goale.

De aceea, de teamă să nu piardă mai mult, mulți se grăbeau să plătească taxa, pe care altfel nu ar fi plătit-o niciodată; alții trebuiră să plătească o dată lui Robin prin forță şi a doua oară colectorilor de taxe ai regelui. Zvonul despre isprăvile lui Robin se răspândi în lung şi-n lat şi ajunse la urechile lui Hamelin, puternicul conte de Warenne, unul dintre vistiernicii regelui care declară inimos:

- Păcat că regele nu are preceptori ca Robin în fiecare comitat, căci atunci ar fi liber în câteva săptămâni.

Se strădui să afle cât mai mult despre Robin, apoi spuse de față cu mai mulți lorzi şi nobili că ar vrea să-l cunoască personal pe acest vajnic răzeş pe care şi-l închipuia pe pofta inimii lui.

Când, în sfârşit, regele Richard fu eliberat din închisoare, mulți dintre duşmanii lui, care stăpâneau castele în numele fratelui său, John, care complotase pentru a-i lua coroana, le părăsiră şi fugiră de frica răzbunării. Alții fură asediați de prietenii lui Richard şi supuşi în scurt timp. Mai erau câțiva cavaleri care păstrau castelul Nottingham pentru contele John, şi care se împotriveau cu dârzenie asediatorilor. Când regele Richard debarcă la Sandwich, venind din Germania, află că cei din castelul Nottingham refuză să se supună consilierilor săi. Foarte supărat, porni spre acest oraş cu o armată numeroasă şi se instală în fața castelului. Începu asediul, iar lupta fu atât de îndârjită încât cuceri o parte din el ucigând pe mulți dintre apărători. Apoi, porunci să se înalțe furci pentru spânzurători în fața celor asediați, şi spânzurară de ele pe soldații capturați ca exemplu pentru rebelii din castel.

După două zile, guvernatorii castelului, printre care era şi Ralph Murdoch, fratele şerifului ucis de Robin, ieşiră

şi predară castelul, iar ei cerură îndurare regelui. Acesta îi primi cu asprime şi porunci să fie ţinuţi sub pază severă.

Într-una din zile, când regele şedea la masă cu lorzii săi, i se povesti despre un proscris îndrăzneţ care cutreiera cu nelegiuiţii lui pădurile Clipstone, Sherwood şi Banisdale, aflate la nord de Nottingham. În mod deosebit, cancelarul William de Longchamp accentuă cât putu nelegiuirile lui Robin.

- Unui astfel de om, milord, spuse el, tatăl tău, regele Henry, binecuvântată fie-i memoria, nu i-ar fi îngăduit să săvârşească atâtea crime în toţi aceşti ani. Ar fi trimis o armată de arcaşi în pădurile unde se ascund, ar fi vânat pe toţi tâlharii şi i-ar fi spânzurat.

- Era datoria ta, domnule episcop, să faci asta, răspunse Richard aspru. Te-am lăsat să conduci ţara cu dreptate şi s-o păzeşti de jafuri, omoruri şi răzmeriţe, dar se pare că n-ai făcut decât să măreşti încurcăturile şi dezordinea.

Mulţi dintre nobilii care-l urau pe episcop zâmbiră, văzând supărarea de pe faţa lui William de Longchamp.

- Mai mult, Sire, spuse Hamelin, conte de Warenne, dacă lordul episcop ar fi reuşit să-l spânzure pe acest proscris, majestatea ta ar fi rămas mult şi bine în închisoare.

- Cum aşa, de Warenne? întrebă regele Richard. Ce rol a avut ticălosul ăsta în eliberarea mea?

- Se pare, Sire, răspunse contele, că, deşi îi place cam mult carnea cerbilor tăi, păcătuind ca mulţi alţii, îşi iubeşte mult regele, chiar mai mult decât vă iubesc mulţi cavaleri sau nobili din anturajul domniei tale. Trăieşte din vama aplicată celor ce călătoresc prin păduri şi, se pare, a strâns multă îmbrăcăminte preţioasă şi bani. Jumătate din această bogăţie a trimis-o lordului primar din Londra cu următorul mesaj: „Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din Sherwood, pentru folosul regelui lor

iubit, pe care să-l scape Dumnezeu cât mai repede de ticăloşii lui duşmani de acasă şi din alte ţări." Mai mult, Sire, continuă de Warenne, în timp ce oamenii se priveau unii pe alţii, a strâns taxe în aceste locuri, şi mulţi prelaţi, egumeni ori stareţi ghiftuiţi care n-ar fi plătit taxele pentru răscumpărarea ta, au fost vizitaţi de aceşti proscrişi şi forţaţi să plătească. Pe cinstea mea, după cum mi s-a povestit, au trebuit să plătească de două ori taxa - o dată lui Robin Hood şi încă o dată gărzilor - şi ce supăraţi au fost!

Regele râse cu poftă, iar nobilii se amuzară şi ei.

- Taxele şi dijmele pe care le strângea, continuă de Warenne, acest proscris le trimitea lordului primar cu următorul mesaj: „Pentru eliberarea regelui meu, aceşti bani sunt adunaţi de la cavaleri îndărătnici, călugări şi hoţomani morocănoşi, care nu-l iubesc pe rege, de mâinile lui Robin Hood şi ale oamenilor lui din Pădurea Verde."

- Pe legea mea, zise Richard, cu seriozitate în glas şi în priviri, în omul ăsta sălăşluieşte mult simţ al dreptăţii. Înţeleg că iubeşte mult libertatea şi suferă pentru cei ce sunt întemniţaţi şi nu văd lumina soarelui decât pe podeaua celulei lor. Pe sufletul binecuvântatului meu părinte, dacă şi alţi vasali ai mei ar fi fost la fel de iubitori şi zeloşi ca acest proscris, n-aş fi zăcut luni întregi în castelul de la Hagenau!

Se uită întunecat la cei din jurul mesei şi văzu multe feţe pălind. Mulţi dintre cei de faţă ştiau că nu se grăbiseră prea tare să strângă suma pentru răscumpărare. Alţii fuseseră ademeniţi cu promisiuni de fratele regelui, trădătorul John, conte de Mortaigne.

- Pe legea mea, vreau să-l văd pe acest proscris, spuse regele, şi să ştiu ce fel de om este. Cum a călcat el legea?

- Omorându-mi fratele, Sire, spuse William de Lonchamp. L-a ucis pe Sir Roger pe drumul mare, după care a ucis cinci oameni înarmaţi din slujba stareţului de

la St. Mary din York. De atunci omorurile şi jafurile lui au fost nenumărate.

- Cred că ți-a ucis fratele, domnule episcop, pentru că Sir Roger voia s-o răpească pe Marian, fiica lui Fitz Walter, spuse de Warenne, cu o voce calmă. Nu-i aşa? Fratele tău, cu o ceată de netrebnici a atacat-o pe ea şi pe şerbii ei în pădure şi ar fi dus-o în castelul lui, pe care oamenii îl numesc Locul Răului, aşa am auzit. Dar acest proscris pândea în pădure şi l-a ucis pe Roger cu o săgeată care i-a pătruns prin vizieră.

- Pe tot ce am mai sfânt, spuse regele Richard, care prețuia faptele vitejeşti pentru salvarea şi ocrotirea femeilor, a fost o faptă îndreptățită, şi, dacă-mi amintesc bine, nu e prima femeie pe care fratele tău a asuprit-o, domnule episcop!

William de Longchamp îi aruncă o privire tăioasă contelui de Warenne, care zâmbea nepăsător şi amuzat de furia adversarului său.

- Vreau să-ți mai spun, Sire, spuse William, întorcându-se către rege, că, dacă nu pui mare preț pe uciderea fratelui meu, totuşi, acest tâlhar de Robin Hood a făcut în ultimul timp fapte care n-o să-ți placă. A omorât pe şeriful din Nottingham, Robert Murdoch; s-a căsătorit cu Marian, o pupilă de-a ta; şi peste toate astea, a atras un cavaler dintr-o moşie învecinată să-l însoțească în jafuri şi nelegiuiri în pădure.

- Cum îl cheamă pe cavaler? întrebă regele, cu o privire aspră, căci putea ierta un răzeş, dar era neiertător cu un cavaler care-şi uită onoarea şi devine proscris.

- Este Sir Richard de Lee, şi moşia lui se află la Linden Lee, în apropiere de Nottingham, spuse William de Longchamp.

- Îi voi lua pământurile, spuse regele supărat, şi va fi decapitat, mişelul! Scrie proclamația, porunci unui secretar al trezoreriei care şedea în spatele regelui, cel

care-l va prinde pe cavaler şi va aduce în faţa mea capul lui, îi va stăpâni averea.

- Cu voia ta, Sire, spuse un cavaler bătrân, care se desprinsese dintr-un grup de nobili ce purtau haine scumpe, nu cred că cineva ar putea să-i ia pământurile acestui cavaler, atâta timp cât prietenul lui, Robin Hood, şi oamenii lui sunt în stare să cutreiere pădurile şi să tragă cu arcul.

- Cine eşti tu? întrebă regele, şi de unde ştii acestea?

- Sunt John de Birkin, Sire, spuse bătrânul cavaler, iar Sir Richard de Lee mi-a fost prieten. De când Sir Richard a părăsit castelul, noul şerif din Nottingham se străduieşte să-i ia castelul şi moşia pentru el, dar nu reuşeşte. Oamenii lui sunt străpunşi cu săgeți trase din pădure, servitorii lui sunt bătuți şi abia scapă cu fuga, iar toți şerbii de pe moşie şi-au urmat stăpânul în Pădurea Verde.

- Pe sufletul tatălui meu, spuse regele, ridicându-se de la locul său, dacă e adevărat ce spui, înseamnă că oamenii cumsecade locuiesc în pădure, iar netrebnicii care au condus ţara m-au lăsat să zac în temniță. Vreau să-l văd pe acest proscris - ascultă-mă, Birkin, trimite-i vorbă tâlharului că se va bucura de protecția mea atât la venire cât şi la plecare, şi că vreau să-i vorbesc fiindcă mă iubeşte, deşi mi-a ucis şeriful şi cavalerii.

După ce castelul Nottingham îi fu predat, regele plecă la vânătoare în pădurea Sherwood, pe care n-o mai văzuse până atunci şi în care a admirat cu mare plăcere copacii uriaşi, poienițele înverzite şi dealurile calcaroase. Începu vânătoarea stârnind un cerb la Rufford Brakes, dar animalul era atât de sprinten şi de puternic, încât îi purtă pe vânători pe distanțe de multe mile înspre nord în pădurea Barnisdale, unde îi pierdură urma. Fiindcă se făcuse târziu şi se înserase, regele înnoptă în casa călugărilor din Gildingcote, iar a doua zi îşi trimise

vânătorii să dea de veste că cerbul urmărit de rege cu o zi înainte şi scăpat, va deveni cerb regal şi nimeni nu va putea să-l vâneze sau să-l rănească.

Regele Richard se ducea zilnic la vânătoare în pădure, mereu în alte locuri, dar nu dăduse, încă, de locul unde se ascundea Robin Hood. În cele din urmă, îl chemă la el pe pădurarul-şef din Sherwood, pe nume Sir Ralph Fitz-Stephen.

- Nu ştii, domnule pădurar, întrebă regele, unde ar putea mesagerul meu să schimbe o vorbă cu acest proscris? Nu te îngrijeşti aşa cum trebuie de această pădure din moment ce trei duzini de proscrişi trăiesc aici nestingheriți şi îmi vânează cerbii aşa cum doresc. Găseşte-mi-l pe Robin Hood, altfel îți pierzi slujba.

Ralph Fitz-Stephen era un om curajos şi răspunse astfel:

- Măria ta, nu e vorba dacă eu sau Măria ta îl găsim pe Robin Hood, ci dacă Robin Hood vrea să fie găsit. Îndrăznesc să-ți spun, Sire, că în ultimii ani am încercat să-l prind şi am ajutat şi pe ceilalți şerifi din comitatele vecine, dar acest proscris se ascunde ca o vulpe şi are multe vizuini. Am să fac tot ce pot să vi-l aduc.

Fitz-Stephen îşi chemă toți pădurarii şi le comunică dorința regelui. Când le ceru părerea, fiecare propunea altceva; în cele din urmă, pădurarul-şef îşi pierdu răbdarea.

- Ieşiți afară, nătângilor! strigă el. Dacă ticălosul de proscris ar avea jumătate din şiretenia pe care o are, tot ar duce de nas nişte mocofani ca voi. Nici nu mă mir că habar nu aveți unde se află! Duceți-vă la plimbare. Nu mă pot bizui decât pe mine însumi.

Descurajați, pădurarii plecară pe la treburile lor. Mulți dintre ei aveau urme de răni primite în luptele cu oamenii lui Robin, dar înțeleseră că dacă nu-l vor găsi pe proscris şi nu-l vor preda regelui îşi vor pierde slujbele de

pădurari - slujbe care, deşi uneori le aduceau răni şi lovituri, le mai dădeau şi ocazia să mai jecmănească pe cei săraci de ceva bani ori bunuri.

Două zile mai târziu, Ralph Fitz-Stephen se înfăţişă înaintea regelui la castelul Drakenhole, şi rugă să fie primit. Când îl văzu pe rege, îngenunche şi zise:

- Sire, am aflat că proscrisul cutreieră drumurile din Ollerton oprind călătorii bogaţi şi luându-le avuţiile. Sfatul meu este să mergem cu cinci lorzi - dar nu dintre aceia iuţi la mânie care să vă trădeze cine sunteţi - îmbrăcaţi-vă în haine de călugări şi am să vă conduc eu pe drumul unde pândeşte Robin, şi jur pe capul meu că-l veţi vedea pe ticălos înainte de a ajunge la Nottingham.

- Pe legea mea, zise Richard râzând din toată inima, îmi place sfatul tău, pădurarule. Du-te la starețul mânăstirii Maddersey de dincolo de râu şi adu-mi haine de călugăr pentru mine, pentru tine şi pentru cei cinci lorzi ai mei şi apoi vom pleca cu tine.

Deşi ziua era pe sfârşite, Richard dorea să plece imediat şi, de îndată ce pădurarul aduse hainele, regele îmbrăcă anteriul negru peste pieptarul său bogat împodobit cu leoparzii de Anjou şi crinii Franţei. Pe cap îşi puse o glugă, iar deasupra o pălărie cu boruri mari aşa cum purtau feţele bisericeşti când călătoreau. Se bucura la gândul că îl aştepta o aventură aşa de ciudată şi glumea vesel cu cei cinci cavaleri pe care îi alesese să-l însoţească. Aceştia erau Hamelin, contele Warenne, Ranulf, conte de Chester, Roger Bigot, William, conte de Ferrers şi Sir Osbert de Scofton.

Călătoreau de mai bine de o oră şi păreau un grup de călugări bogaţi sau înalţi slujbaşi ai unei mari mânăstiri, într-o misiune importantă pentru ordinul pe care îl slujeau. În urma lor veneau doi cai pe care erau încărcate bagajele, iar alţi trei cai, mai voinici, cărau alimente şi ustensile

pentru masă. Caii erau conduşi de pădurari de asemenea deghizaţi în servitori de mânăstire.

După mai bine de o oră se lăsă întunericul. Richard glumea cu cavalerii şi, din când în când, fredona câte o melodie veselă. Peste noapte rămaseră la casa canonicilor din Clumber unde, în afară de un negustor cu cei trei oameni ai săi şi un călător cu o figură nepăsătoare cu o harpă în mână, marea sală era goală. Grupul regelui nu-şi dezvălui identitatea. Dacă ar fi fost recunoscuţi, regele şi cavalerii ar fi fost invitaţi în salonul unde luau masa canonicii; dar regele preferă să nu-şi dezvăluie identitatea.

Au mâncat din merindele cărate pe spinările cailor, în jurul unei mese aflate într-o sală prost luminată, unde trei sau patru făclii sclipeau şi fumegau în inelele lor de pe stâlpi.

- Eşti un prost, ascultă-mă pe mine! izbucni negustorul supărat. Părea să aibă o mică neînţelegere cu omul cu harpa, care râdea şi-i răspundea ironic. Eşti un pierde-vară, nu cunoşti valoarea banilor, şi nu-ţi pasă dacă-i pierzi.

- Banii ăştia nu sunt decât o pacoste pe capul tău, bunule negustor! răspunse menestrelul. Te condamni singur. Cel ce are bani se teme să nu-i piardă. Spune-mi, poţi dormi liniştit noaptea? Poţi avea deplină încredere în oamenii tăi? Nu ţi se pare tot timpul că cineva te pândeşte şi se repede să-ţi taie gâtul şi să-ţi fure banii? O, nu. Banul e ca un diavol: te chinuieşte şi te torturează. Eu, nu am bani şi nu am nici o grijă.

Îşi atinse harpa şi începu să fredoneze un cântec vesel.

- Vezi tu, negustorule, continuă menestrelul, pe când celălalt îl privea morocănos, când am în buzunar doi galbeni mă tem ca nu cumva un nebun să-mi spună că i-am furat ori să încerce el să mi-i fure, aşa încât încerc repede să scap de ei. Când l-am dat pe ultimul, sunt fericit.

Dă-mi un colț ferit de vânt unde să dorm noaptea, puțină carne cu pâine, ceva de băut şi harpa mea, iar tu, domnule negustor, păstrează-ți registrele şi baloturile de stofe fine şi afurisitele de târguieli după banii luați de la proscrisul acela îndrăzneț.

- Tâlharul! I-aş scoate ochii şi i-aş tăia urechile! strigă negustorul. Dacă i-aş fi spus câți bani am, nu mi-ar fi luat tot ce am câştigat la târgul din Nottingham!

- Ha! ha! ha! râse saltimbancul cu zgomot. Te-a tras pe sfoară. Aşa-i? Ai căzut în cursă - sufletul tău de om zgârcit nu te-a lăsat să spui adevărul, şi când proscrisul a văzut că aveai mai mult decât ai spus, ți-a luat tot! Ha! ha! ha! Domnule negustor, dacă țineai ceva mai puțin la banii tăi, mai aveai şi acum o parte din ei.

- Ce spui, omule? strigă regele din colțul de unde şedea, întorcându-se către negustor. Cine te-a jefuit?

- Cine m-a jefuit, domnule preot? răspunse negustorul cu sarcasm, căci nu prea îi avea la inimă pe preoți, care le luau taxe mari când îşi vindeau mărfurile prin piețele lor, cine altul decât acel os de drac, vagabondul de Robin Hood! Şi dacă te vei afla mâine pe acel drum, domnule preot, sper să pățeşti şi domnia ta ce am pățit eu.

- Doamne, omule, eşti mânios ca un urs căruia câinii i-au sfâşiat urechile! zise menestrelul râzând. N-ai respect pentru Biserică şi slujitorii ei. Doar ai fost botezat de ei - dacă nu eşti vreun musulman necredincios - şi tot cu ei vei fi dus la groapă - dacă nu vei fi aruncat într-un şanț, cum am văzut că au pățit nişte bogătaşi!

Negustorul privi cu dispreț pe menestrel, apoi se întoarse, se înveli cu mantaua şi se hotărî să uite tot ce i se întâmplase, adâncindu-se într-un somn adânc.

- Nu-i luați în seamă vorbele, domnule abate, spuse menestrelul. N-a vorbit omul, a vorbit negustorul jefuit de

banii câştigaţi. Hei, iată pe cineva mult mai vesel decât ursuzul nostru negustor.

Pe uşă intrară un bătrân şi femeia sa. Erau zdrenţăroşi şi fiecare avea o legătură mică în mână - probabil acolo era toată averea lor.

- Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnilor, zise bătrânul zâmbind, în timp ce salută mai întâi pe călugărul în haină neagră, apoi pe menestrel care-i întoarse zâmbetul însoţit de o plecăciune meşteşugită.

- Primeşte salutul meu, şi inima să-ţi fie mereu veselă! spuse el. Dacă n-aş şti că cea mai apropiată cârciumă se află la distanţă de multe mile, te-aş acuza că porţi în tine sfânta licoare a strugurilor rubinii. Care-i veselia?

- Domnule, zise omul cu voioşie, punându-şi legătura pe o bancă, am întâlnit pe cel mai nobil om dintre toţi oamenii pe care i-am văzut sau despre care am auzit. Eram cam la patru mile de Ollerton şi, vai, tare mă temeam de pădure. Deasă şi întunecată, şi la fiecare pas mi se părea că va ieşi un tâlhar care se va repezi să ne omoare şi să ne ia cei câţiva penny pe care-i aveam.

- Suntem oameni săraci, domnule, interveni femeia care avea o faţă plăcută, dar mâinile purtau mărturia unei vieţi trudite, şi nu am mai călătorit. Ne ducem să-l luăm pe fiul nostru din închisoarea de la Tickhill.

- De ce este fiul tău în închisoare, doamnă? se auzi o voce blândă dinspre grupul călugărilor. Vorbise chiar regele.

Bătrâna fu profund mişcată când i se vorbi pe un ton atât de nobil. Făcu o plecăciune adâncă şi răspunse:

- Oh, domnule preot, nu mai putea să îndure atâta trudă la armurierul Peter Greatrex şi a plecat de la el spre ceva mai bun, deşi noi l-am rugat să rămână acasă. După mai multe luni, am aflat că a fost prins şi pus în lanţuri ca fugar, în închisoarea de la Tickhill. Acum a rămas fără un picior şi ne ducem să-l cerem şi să-l luăm acasă.

- Dar, suflet sărman, spuse regele, n-o să vi-l dea pe băiat.

- Oh, dar noi suntem părinții lui, domnule preot, spuse bătrâna şi lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, cu siguranță, Dickon al nostru n-a făcut nimic rău şi îl vor elibera.

- Hei, bătrânica mea, spuse bărbatul ei, şterge-ți lacrimile şi ai încredere în mine. Nu ne-a spus Robin Hood că va fi şi el acolo când ne vom duce să-l luăm pe băiat şi ni-l va da pe Dickon al nostru?

- Nobilul pe care l-ai întâlnit azi era Robin Hood, taică? întrebă regele.

- Da, domnule preot, chiar el. Ne-au pândit când treceam prin pădure - şi când am văzut că suntem atacați de hoți, vai, era un mesager de la Robin care dorea să ne vorbească.

- Chiar şi atunci, eu am vrut să fug, domnilor, spuse femeia, căci auzisem că Robin Hood este un proscris nelegiuit. Dar bătrânul meu mi-a zis...

- I-am spus să nu-i fie teamă, domnule, continuă bătrânul, fiindcă Robin Hood este un om prea bun ca să jefuiască pe săraci, după câte am auzit, şi poate dorea să ne întrebe dacă în urma noastră veneau negustori ori prelați bogați. Dar nu ne-a întrebat despre asta. Oh, domnilor, a fost cel mai nobil om - bătrânul devenea tot mai emoționat şi mai înflăcărat; se aprinse la față, ochii îi străluceau şi îşi mişca mâinile încontinuu. Ne-a întrebat cine suntem şi de unde venim, unde ne ducem şi cu ce treburi ne ducem în acele locuri. Apoi, le-a poruncit oamenilor lui să aducă mâncare şi vin, ne-a servit ca pe nişte oaspeți nobili, chiar el, cu mâinile lui - domnilor, să mă bată Dumnezeu dacă nu vă spun adevărul. Apoi, ne-a umplut sacii cu pâine şi carne şi ne-a pus o sticlă cu vin, după care ne-a condus la drum. La plecare mi-a dat asta şi ridică o monedă în lumina slabă a torței: era un penny

de argint; şi la sfârşit mi-a zis: Bătrâne prieten, voi avea grijă ca să-ți poți lua fiul acasă când vei ajunge la Tickhill. Şi, dacă pe drum te opreşte vreun hoț obraznic ca să te jefuiască, să-i spui că ai învoială de la Robin să treci prin pădure, că de nu te va lăsa, va avea soarta lui Richard Illbeast.

- Ca să vedeți, ce pungaş îndărătnic este acest Robin, strigă negustorul cu o voce ascuțită, care ascultase toată povestea. Mie mi-a luat tot ce aveam şi acestui mârlan i-a dat un penny de argint, poate chiar unul luat de la mine!

- Mai tacă-ți gura, găinar bătrân! strigă menestrelul cu asprime.

- Când vor suna trâmbițele cerului, Robin va sta înaintea ta la picioarele Sfântului Petru, fiindcă este un om bun şi generos. Voi face un poem din povestea ta, bătrâne prieten, căci această faptă este demnă de laudele unui poet şi de faima pe care poetul o va răspândi.

Bătrânul şi nevasta lui se aşezară la masă; menestrelul rămase tăcut şi gânditor, cu ochii pe jumătate închişi murmura frânturi de cuvinte cu care începea să-şi compună poemul. Negustorul se înveli din nou cu mantaua şi se culcă.

Între timp, regele îi făcu semn lui Warenne să se apropie şi, în şoaptă, îl întrebă care a fost soarta lui Richard Illbeast, de care pomenise Robin. De Warenne şi Ralph Fitz-Stephen povestiră tot ce se întâmplase la York, despre fuga principalului instigator al mulțimii care masacrase pe evrei, despre prinderea lui Richard Illbeast de către Robin care l-a executat pentru repetatele lui crime, de față fiind şi înaltul comisar regal. Când terminară de povestit, regele rămase tăcut şi gânditor o vreme, apoi spuse:

- Mi se pare că nu e un om de rând, acest Robin Hood. El ia de la bogați şi dă la săraci şi, de aceea, cred că pe

nedrept a devenit proscris. Vreau să-l întâlnesc pe acest om şi, cu ajutorul cerului, am să mi-l fac prieten.

După aceea, regele porunci să se pregătească paturile şi toți se duseră la odihnă.

În dimineața următoare, grupul regelui nu înaintase mai mult de cinci mile pe drumul spre Ollerton când, deodată, din pădure apăru un bărbat înalt îmbrăcat cu tunică verde şi pantaloni bufanți de aceeaşi culoare. Ținea în mână un arc mai lung decât el însuşi, la şold avea agățată o sabie, iar în cingătoare strălucea un cuțit din oțel spaniol. Pe cap avea o pălărie de catifea, împodobită cu o pană lungă de fazan. Avea înfățişare bărbătească şi privire ageră; fața şi gâtul îi erau bronzate de soarele cald de vară, iar părul negru buclat îi atingea umerii. Uitându-se pătrunzător spre călărețul din față, zise, ridicând mâna:

- Opreşte, abate. Cu îngăduința ta, rămâi un pic cu mine!

Îşi puse două degete la gură şi fluieră puternic. Imediat, din umbra pădurii apărură douăzeci de arcaşi pe ambele părți ale drumului. Purtau haine verzi, cam uzate şi rupte prin unele locuri; dar oamenii erau bine clădiți, cu priviri îndrăznețe şi fiecare cu arcul în mână.

- Suntem răzeşi ai acestei păduri, domnule abate! spuse Robin, căci el era primul proscris care îi întâmpinase, trăim mâncând cerbi din pădurea regelui şi cu ceea ce ne dau lorzii, cavalerii şi preoții bogați, din avuțiile lor. Dă-ne o parte din banii tăi dacă vrei să-ți continui drumul, domnule abate.

- Bunule răzeş, răspunse regele, nu am la mine mai mult decât patruzeci de lire, pentru că am stat cu regele la Blythe şi am cheltuit mult acolo. Totuşi, îți dau bucuros atât cât am.

Regele porunci să i se aducă punga cu bani pe care i-o înmână lui Robin. Aceasta o luă şi apoi vorbi:

- Domnule abate, vorbeşti ca un om cinstit şi nobil. De aceea n-am să te mai caut în desagi ca să văd dacă spui adevărul. Iată, spuse el, douăzeci de lire pe care ţi le înapoiez, fiindcă nu vreau să călătoreşti fără bani de drum. Ceilalţi douăzeci sunt vama pentru cei ce trec prin pădure. Du-te, acum, cu bine, domnule abate.

Robin făcu un pas înapoi lăsând caii să treacă şi, scoţându-şi pălăria salută cu mult respect. În acel timp, abatele îşi duse mâna la piept şi scoase un pergament pe care-l desfăcu. Pe pergament, deasupra slovelor, era aplicat un sigiliu pe un cerc mare de ceară roşie.

- Îţi mulţumesc, bunule răzeş, zise regele, dar port cu mine salutări din partea bunului nostru rege Richard. Îţi trimite pecetea lui şi poruncă să vii să-l întâlneşti la Nottingham, peste trei zile, iar această scrisoare te va conduce în siguranţă, la venire şi la plecare.

Robin se uită atent la faţa umbrită de glugă a abatelui, se aplecă şi luă scrisoarea. Îngenunche în semn de respect faţă de mesajul regelui şi zise:

- Domnule abate, pe nimeni pe lumea asta nu iubesc aşa cum îl iubesc pe hăruitul nostru rege. Fie binevenită această scrisoare şi pentru vestea ce mi-ai adus, domnule abate, rămâi să prânzeşti cu noi în felul nostru pădurean.

- Îţi mulţumesc, spuse regele, o voi face bucuros.

După aceea, regele şi cavalerii fură călăuziţi în adâncul pădurii, unde se pregătea prânzul. Robin suflă din corn şi îndată, din toate colţurile pădurii, apărură oameni îmbrăcaţi în verde care înconjurară poiana unde se aflau oaspeţii. Toţi aveau o înfăţişare sinceră şi deschisă caracteristică celor ce respiră aerul proaspăt al pădurii şi sunt liberi. Pe rând îşi salutară conducătorul.

- Pe sufletul tatălui meu, şopti Richard în urechea lui de Warenne, mă uit cu drag la aceşti oameni, dar mă şi întristează; sunt oameni straşnici şi ascultă de porunca

acestui proscris mai ceva decât ascultă cavalerii mei de mine.

Regele şi cavalerii onorară cum se cuvine prânzul bun aşezat în fața lor.

După aceea, Robin zise:

- Acum, domnule abate, vrem să vă arătăm modul nostru de viață, ca atunci când îl veți întâlni pe rege să-i spuneți ce ați văzut.

La iuțeală se instalară ținte în care mai mulți proscrişi începură să tragă. Țintele erau aşa de departe şi aşa de mici, încât regele se minună când unii proscrişi le nimeriră. Dar, şi mai mult se minună când Robin le ceru oamenilor să instaleze un stâlp pe vârful căruia agăță o ghirlandă de trandafiri.

- Cel care nu reuşeşte să tragă prin interiorul ghirlandei, strigă Robin, îşi va pierde arcul şi săgețile, şi va primi o palmă din partea celui mai bun decât el.

- E o tragere grozavă! zise Richard, stând deoparte lângă cavalerii săi. O, de aş avea cinci sute de arcaşi buni ca ăştia, cu care să traversez marea! I-aş ciurui surtucul regelui Franței şi l-aş face să se închine în fața mea.

De două ori Robin nimeri ținta şi de fiecare dată străpunse stâlpul. Cei care nu nimeriseră primiră palma din partea lui Robin. Printre aceştia se numărară Scarlet şi Micul John, în schimb Gilbert Mână Albă devenise un arcaş la fel de bun ca Robin. Apoi, Robin trase pentru a treia oară şi ratã; săgeata lui se înfipse la trei degete distanță de ghirlandă. Se auzi un hohot general de râs, iar arcaşii strigară în cor: A ratat! a ratat!

- Recunosc, am ratat, strigă Robin râzând. Dar chiar în acel moment zări, printre copaci, venind dinspre marginea îndepărtată a poienii un grup de călăreți. Erau frumoasa Marian, îmbrăcată în verde cu arcul şi săgețile lângă ea, Sir Richard din Lee şi Alan-a-Dale cu doamna Alice, soția lui.

Robin se întoarse spre abate şi zise:

- Îți încredințez arcul meu şi săgeata, domnule abate, fiindcă eşti mai presus decât mine. Poți să-mi dai o palmă aşa cum am stabilit.

- Nu se potriveşte cu haina mea, spuse preotul, şi îşi trase gluga mai adânc pe față pentru a nu fi văzut de Robin sau de grupul care se apropia.

- Loveşte cu îndrăzneală, domnule abate, îl îndemnă Robin; ai toată libertatea din partea mea.

Regele zâmbi, îşi dezveli brațul şi izbi atât de puternic în pieptul lui Robin, încât proscrisul se dădu câțiva paşi înapoi, gata să cadă la pământ. Rămase, totuşi, în picioare şi veni spre rege, căruia, din cauza loviturii îi căzu gluga de pe față şi zise:

- Pe Sfânta Fecioară, ai ceva forță în braț, domnule abate - dacă eşti abate sau călugăr - oricum eşti un om cu multă vigoare.

În acel moment, Sir Richard de Lee sări de pe cal şi scoțându-şi pălăria, alergă spre ei zicând: Este regele! Îngenunchează, Robin! Proscrisul îngenunche în fața regelui care acum îşi îndepărtă gluga lăsând să se vadă părul castaniu şi fața frumoasă cu ochi luminoşi albaştri - fața lui Richard Inimă-de-Leu. Apoi îşi scoase şi haina neagră sub care strălucea pieptarul de mătase brodat cu leoparzii de Anjou şi crinii Franței.

Robin şi toți proscrişii şi Alan-a-Dale îngenunchează în fața regelui. Marian şi doamna Alice descălecară şi îl salutară pe rege cu reverențe respectuoase.

- Pe sufletul tatălui meu, zise Richard râzând cu veselie, dar asta-i o aventură pe cinste. De ce îngenunchezi, bunul meu Robin? Nu eşti tu regele Pădurii Verzi?

- Stăpâne, şi rege al Angliei, zise Robin, îți port dragoste şi respect, dar îți cer milă pentru mine şi oamenii mei pentru toate faptele noastre împotriva legilor tale. Din mila şi bunătatea ta, dă-ne iertare.

- Ridică-te Robin, căci, pe Sfânta Treime, nu am întâlnit un alt om în Pădurea Verde care să-mi placă atât de mult cum îmi placi tu. Îl luă de mână pe Robin şi îl ridică. Pe Sfânta Fecioară, tu trebuie să părăseşti această viaţă şi să-mi fii supus credincios care respectă legile.

- Voi face asta, bucuros, bunul meu rege, spuse Robin, căci doresc din toată inima să-ţi respect legile şi să trăiesc deschis mai mult decât în afara legilor.

- Aşa va fi, răspunse regele. Ştiu tot ce-ai făcut. Te-ai căsătorit cu o pupilă a mea împotriva drepturilor legale stabilite de mine! Această frumoasă doamnă de aici şi-a părăsit averea şi onorurile din dragoste pentru tine?

Frumoasa Marian căzu în genunchi în faţa regelui care-i întinse mâna să i-o sărute, după care o rugă să se ridice.

- Vino aici, spuse regele, ai renunţat la multe pentru acest mândru arcaş, frumoasă doamnă. Dar îţi aprob alegerea.

Zicând acestea, regele împreună mâinile lui Robin cu cele ale frumoasei Marian şi amândoi se simţiră nespus de fericiţi când văzură că regele îi iertase pentru nesupunerea lor.

- Dar, continuă regele zâmbind, pentru faptele tale îndrăzneţe trebuie să te pedepsesc. Mergi şi du o viaţă liniştită după toţi aceşti ani de lupte şi ascunzişuri. Ia-ţi soţia şi locuieşte cu ea pe moşia ei de la Malaset în bună înţelegere cu cerbii mei şi cu toţi supuşii tăi. Respectă legile pe care consilierii mei le întocmesc pentru pacea şi prosperitatea acestui regat. Respectând toate acestea, îţi vei câştiga iertarea mea.

- Bunul meu rege, grăi Robin profund mişcat de generozitatea regelui, pentru iertarea şi favoarea ta, îţi voi fi veşnic un slujitor credincios şi loial.

- Îngrijeşte-te, de Warenne, spuse Richard, ca Robin, în virtutea căsătoriei cu Marian, să fie pus în posesia pământurilor şi drepturilor ei.

- Aşa voi face, Sire, spuse contele Hamelin, şi voi fi bucuros ca Robin să mă ajute la strângerea taxelor de la castelele şi oraşele din părţile dinspre Lancashire.

Regele râse şi se întoarse către Robin:

- Pentru ajutorul pe care l-ai dat la strângerea răscumpărării mele, îţi mulţumesc.

Apoi, Robin îl aduse pe Sir Richard de Lee în faţa regelui, care îi ascultă rugămintea şi îl iertă pentru că încălcase legea ajutându-l pe Robin.

În cele din urmă, Alan-a-Dale şi doamna Alice îngenunchează în faţa regelui care auzise cum cei doi, împreună cu Sir Walter de Beauforest, tatăl doamnei Alice, îşi atrăseseră duşmănia lui Sir Isenbart de Belame, şi cum trăiau ameninţaţi de atacurile cavalerului. Regele dori să ştie mai mult despre faptele lorzilor de Wrangby, şi se întunecă la faţă când află de câte crime şi nelegiuiri era legat acel nume.

- Sunt un neam de blestemaţi! spuse după o vreme cu tristeţe. Eu şi ceilalţi fii nerecunoscători ai tatălui meu i-am ajutat să se înalţe când am adus ţării războaie şi dezordine. Iar fratele meu, John, a făcut la fel, în timp ce eu mă luptam pentru Sfântul Mormânt, iar aceşti lorzi ticăloşi prosperau în compania lui. De Warenne, vom mai vorbi de aceşti lorzi de la Evil Hold! Acum vreau să mă ocup de trădătorul acela de Philip de Franţa, şi să-l arunc de pe pământurile mele din Normandia şi Aquitania, apoi mă voi întoarce şi voi mătura castelele din părţile acestea şi voi distruge toate cuiburile de vipere şi şerpi ascunse printre zidurile lor.

Două zile mai târziu, un sol al regelui înmâna un pergament paznicului castelului Wrangby. Nu acceptă găzduire ori hrană, ca semn că regele era nemulţumit.

Când Insenbart de Belame citi slovele scrise pe pergament, fața i se strâmbă într-un surâs batjocoritor.

- Deci, aşa! zise el sarcastic, regele îi strânge la piept pe proscrişi pentru că îşi doreşte arcaşi pentru războiul din Normandia, iar pe mine mă anunță că dacă Sir Walter de Beauforest, Alan de Tranmire ori doamna Alice sau alți supuşi ai lor vor avea de suferit din partea mea, voi fi pedepsit pentru acte de trădare.

Aruncă scrisoarea pe podea, iar ochii îi scăpărau de furie.

- Trebuie să mai aştept puțin, murmură el pentru sine însuşi. Cine ştie? Regele se va duce în Franța ca să se bată cu Philip. Într-o bună zi poate fi omorât şi atunci contele John va urma la tron, iar eu voi fi liber să mă ocup de obraznicul acela de proscris şi de prietenii lui. Trebuie să mai aştept.

După cum poruncise regele, Robin se duse cu frumoasa Marian la castelul din Malaset şi-l luă înapoi de sub paza lui Scrivel de Catsty. Robin trăia acum în pace şi înțelegere pe domeniile Malaset, conducea cu grijă şi pricepere treburile moşiei, ferind-o de eventualele încălcări de teritorii din partea lorzilor din vecinătate. Iar prin bunătatea şi onestitatea lui câştigă inimile şerbilor şi răzeşilor care îi aparțineau.

Cu Robin, veniră Hob din Deal şi Ket Piticul împreună cu cele două surori. Le murise mama, cu puțin timp în urmă, şi de aceea îşi părăsiseră coliba. Gilbert Mână Albă se căsători cu Sibbie, una dintre surori şi locuiră într-o cabană dăruită de Robin. Cealaltă soră, Fenella, se căsători cu Wat Graham de Car Peel, un brav luptător de graniță, iar copiii lor, se spunea că aveau darul de a se face invizibili şi o putere supranaturală.

Toți ceilalți proscrişi răspunseră chemării regelui Richard şi plecară cu el în Normandia ca să se lupte cu regele francezilor şi cu rebelii din Poitou. Mulți îşi lăsară

oasele pe acolo; vreo patruzeci se întoarseră, după ce regele Richard pieri în luptă, unii îmbogățiți din jafuri, alții la fel de săraci cum plecaseră. Toți se îndreptară spre Malaset, unde Conaşul Robin, cum era numit, îi instală pe moşie.

Printre cei ce se întoarseră din Franța era Will Arcaşul, Scarlet şi Much, fiul morarului. Arthur-a-Bland fusese ucis în asediul de la castelul Chaluz, unde murise şi regele, iar Scadlock se înecase în timpul unei furtuni în fața portului Rye. Cu bătrânii proscrişi care îi mai rămăseseră, Robin formă un corp de luptători, cum nu se mai întâlnise, cu care plecă în sud, în anul 1215, ca să-i ajute pe baroni în lupta lor împotriva noului rege pentru libertate şi împotriva tiraniei.

Trecură astfel şaisprezece ani peste capetele lui Robin şi ale frumoasei Marian; în ciuda necazurilor şi a dezordinii care agitau mințile oamenilor şi confuzia din țară când regele John sfidă pe papă, trăiră fericiți la Malaset.

Dar în castelul din Wrangby, Sir Insenbart de Belame continua să-şi facă planuri de răzbunare împotriva lui Robin Hood, dar aştepta cu răbdare. Era adesea vizitat de Sir Guy de Gisborne şi se sfătuiau cu Sir Baldwin Ucigaşul, cu Sir Roger de Doncaster şi cu Sir Scrivel de Catsty. Toți urzeau în taină în ce chip era mai bine să-l prindă şi să-l ucidă pe Robin, când timpul avea să fie prielnic.

Capitolul X

INCENDIEREA CASTELULUI EVIL HOLD

Era o zi de iarnă timpurie, a anului 1215. O ceată de oameni străbătea un podiş aflat la răsărit de ţinuturile sălbatice de la Peak. În fruntea cetei se afla Robin Hood, îmbrăcat în zale, iar coiful de pe cap îi strălucea în soarele ce cobora încet spre asfinţit. După el veneau şaizeci de oameni, arşi de soare, cu feţe cinstite de răzeşi, fiecare cu arc şi tolba plină cu săgeţi şi cu sabia aşezată la şold. Douăzeci dintre ei erau vechi proscrişi de-ai lui, iar cu un cap mai înalt decât toţi, păşea Micul John care-şi rotea ochii căprui, pătrunzători, dintr-o parte în alta peste vastul podiş ce se pierdea în zarea purpurie. Imediat în spatele lui Robin păşea Ket Piticul, robust, deşi mic de statură şi bun luptător. Ceva mai departe erau Scarlet, Will Stuteley şi Much, fiul morarului.

Faţa lui Robin exprima îngrijorare, chiar mâhnire. Fusese cu baronii când au smuls carta libertăţii din mâinile tiranicului John; rămăsese în sud cu baronii, crezând că lupta pentru libertate fusese câştigată. Apoi, aflară că nişte mercenari străini debarcaseră ca să-l ajute pe rege împotriva baronilor răzvrătiţi. Hoardele străine, însetate de sânge şi jaf, înspăimântară pe baronii care se retraseră. Mulţi au plecat ca să-şi apere castelele şi pământurile. Robin Hood făcuse la fel, temându-se să nu i se întâmple ceva rău blândei sale soţii, în valea paşnică de la Malaset, la graniţa comitatului Lancaster.

Robin se întreba dacă nu cumva pornise prea târziu. La fiecare pas, pe drumul spre nord, se vedeau urmele masacrelor şi ale distrugerilor făcute de rege şi de hoardele lui străine. Satele prin care treceau erau distruse de flăcări, peste tot prin zăpadă zăceau cadavre îngheţate sau scăldate în propriul sânge pe prispa casei, unde o dată

răsunaseră chiote, râsete şi veselie. Dinspre orizontul iernatic se ridicau valuri de fum arătând direcţiile unde incendiile şi masacrele armatei regelui impostor continuau. Trecură pe lângă un castel din care nu mai rămăseseră decât nişte ruine care fumegau. Printre ruine şi fum şedeau două femei tinere, una înmărmurită de durere, iar cealaltă privind cu imensă jale trupul tatălui lor, un cavaler bătrân, pe care regele lui îl torturase până la moarte ca să spună unde îşi ascunsese tezaurul.

Din când în când, în timp ce călărea, Robin îşi înălţa capul şi privea grăbit înainte. Se temea ca nu cumva să vadă vreun nor de fum care să arate că hoardele mercenarilor au ajuns până spre Malaset. Dar în zare nu se vedeau decât norii albăstrui pe cerul de iarnă şi soarele coborând încet spre apus.

După un timp, drumul începu să coboare şerpuind printre stâncile calcaroase, în jos spre valea Malaset. Instinctiv, Robin îşi zori calul, nerăbdător să-şi vadă mai repede castelul. La un cot al drumului, de unde se putea zări castelul, Robin se opri un moment, iar oamenii care călăreau în spatele său îl văzură cum scoate un urlet înfiorător şi, dând pinteni calului, se repede ca o vijelie spre panta ce ducea la castel.

Din vârful turnului se ridica o dâră slabă de fum, şi totul era învăluit într-o linişte ce te înspăimânta.

Cu un calm rece şi ciudat, Robin sări de pe cal în curtea castelului, în care zăceau corpuri omeneşti desfigurate, răspândite pretutindeni. Cu paşi mari şi apăsaţi intră în hol; un miros de fum umplea încăperea. Castelul fusese incendiat, dar focul nu avusese amploare. Numai nişte scaune şi mese mai fumegau, iar printre ele zăceau corpurile amestecate ale atacatorilor şi apărătorilor, aşa cum îi prinsese cumplita moarte. Robin se repezi în sus, pe scara şerpuită care ducea la iatacul soţiei sale.

Deschise uşor uşa şi, în lumina soarelui de iarnă zări, întinsă pe pat, o făptură albă la faţă şi liniştită. Era Marian şi Robin îşi dădu seama că era moartă. Era îmbrăcată în negru, iar mâinile albe, frumoase i se odihneau, împreunate, pe piept, iar părul castaniu îi încadra faţa atât de frumoasă. O săgeată scurtă, neagră era aşezată lângă corpul fără viaţă.

Din spatele unei draperii apăru figura plăpândă a unei femei care i se aruncă la picioare. Era Sibbie, soţia lui Gilbert Mână Albă, camerista frumoasei Marian. Nu plângea, dar ochii ei erau plini de durere.

- Cine a făcut asta, Sibbie? întrebă Robin cu o voce calmă, joasă.

- Cine altul decât blestematul de Insenbart Belame! răspunse femeia abia stăpânindu-şi mânia. A omorât-o în timp ce vorbea cu el de la fereastra camerei de pază. A lovit-o chiar cu săgeata pe care fratele meu Hob a tras-o în masa de la castelul Evil Hold. A căzut în braţele mele, părea împăcată, dar n-a mai putut rosti nici un cuvânt şi şi-a dat sufletul. Timp de două zile au răscolit castelul - au fost lupte crâncene în curte şi în holuri, până când, temându-se că te vei întoarce, au furat tot ce au găsit şi au plecat luând prizonieri, pe fratele meu Hob şi alţi zece oameni cărora le-au spus că-i vor tortura când vor ajunge din nou la Evil Hold.

Atunci intră şi Ket Piticul în cameră. Sora lui se întoarse spre el şi îşi strânseră mâinile. Apoi, desfăcându-şi mâinile, fiecare ridică arătătorul mâinii drepte şi făcură un gest ciudat, un fel de literă desenată în aer. Era semnul prin care oamenii de sub dealuri jurau ca, prin foc şi apă, dureri şi chinuri să nu aibă linişte până nu vor răzbuna moartea stăpânei lor.

Robin se aplecă şi sărută fruntea soţiei sale, apoi, descoperindu-se, îngenunche lângă patul ei şi se rugă. Nu rosti nici un cuvânt, doar în gând o rugă pe Sfânta

Fecioară să-l ajute să şteargă de pe faţa pământului fiinţa ticăloasă care era lordul de la Evil Hold împreună cu ceata lui mârşavă.

În noaptea aceea, la lumina torţelor, corpul frumoasei Marian a fost coborât în mormânt, lângă tatăl ei, în biserica din Malaset.

În timpul acesta, acei şerbi şi răzeşi care fugiseră de la casele lor ca să nu cadă pradă hoardelor lui Belame pregăteau arme şi unelte pentru luptă. Toţi aveau un singur gând: să distrugă Evil Hold sau să moară.

În zori, Robin porni în tăcere cu ceata sa. Nu priviră nici măcar o dată înapoi. Hotărâţi, urcau pe drumul din faţa lor cu privirile fixate spre răsărit. Robin trimisese mesageri lui Sir Herbrand de Tranmire care era acum un om bătrân, reamintindu-i că-i promisese să-l ajute când va ataca castelul Wrangby, iar dacă el nu va putea să vină, să-i trimită oamenii de care va dispune, bine înarmaţi, la Mark Oak, lângă Wrangby. Mesaje asemănătoare trimisese Robin şi altor cavaleri şi răzeşi care fuseseră oprimaţi de Belame. Mulţi îi promiseseră că-l vor ajuta fiindcă ştiau că era un om viteaz şi generos, iar într-o zi, când îşi vor uni forţele vor pune capăt ticăloşiilor şi abuzurilor celor de la Evil Hold.

În drum spre Wrangby, Robin se mai opri şi la alte castele şi case senioriale ca să ceară ajutor. Pe unele le găsi în ruină, iar proprietarii zăceau morţi, victime ale atrocităţilor crudului rege. În alte părţi, oamenii răspunseră apelului lui Robin, aşa încât, spre seară, când amurgul se furişa prin povârnişurile înceţoşate, ceata, care se apropia de castelul Wrangby, număra trei sute de oameni, pregătiţi să înfrunte atacul garnizoanei.

Se opri în faţa porţii şi sună din corn. Pe parapetul de deasupra porţii apărură doi oameni acoperiţi cu zale din cap până în picioare.

- Doresc să vorbesc cu Insenbart de Belame! strigă Robin.

- Cap de lup! veni răspunsul ca un mârâit. Chiar vorbeşti cu Sir Insenbart de Belame, lordul de Wrangby şi Fells. Ce vreți, tu şi ceata ta de mitocani?

- Îți voi spune, strigă Robin. Predă-te şi eliberează prizonierii! Vei fi judecat pentru faptele tale ticăloase şi pentru uciderea soției mele, doamna Marian. Dacă nu te vei supune, îți vom asedia castelul, iar moartea ta şi a oamenilor tăi să-ți împovăreze sufletul!

- Dacă nu veți pleca de pe pământurile mele până mâine în zori, veni răspunsul sălbatic, tu şi gloata ta de javre, voi veni la voi şi vă voi biciui până veți muri în chinuri! Care-te, cap de lup nemernic! Nu mai avem ce să vorbim!

Cu un gest plin de dispreț îi întoarse spatele, şi vorbi cu cavalerul de lângă el. Amândoi aveau vizierele coborâte în spatele cărora se aflau nişte figuri din ce în ce mai întunecate. Pe nesimțite, o formă mică apăru din umbră, în fața calului lui Robin, stătu o clipă pe loc, după care se auzi un sunet de coardă de arc zbârnâind. În clipa următoare, cavalerul de lângă Belame îşi duse mâinile la vizieră, apoi se clătină. Îşi reveni repede şi-şi trase săgeata dintre zăbrelele coifului. Cu un gest sălbatic şi cu nişte înjurături pe măsură, aruncă săgeata peste parapet.

Ket Piticul era cel care țintise atât de minunat, deşi era seară de-a binelea, iar oamenii se mirară cum îşi nimerise ținta fără greşeală. Fiindcă distanța de la care fusese trasă săgeata era destul de mare, cavalerul se alese doar cu o zgârietură la frunte.

În noaptea aceea, Robin şi oamenii lui înconjurară castelul cu mare grijă, ca nimeni să nu poată intra ori ieşi neobservat. La Mark Oak ținu sfat cu cavalerii care-l ajutau.

- Cavalere Robin, spuse unul, Sir Fulk din Dykewall, nu cred că vom putea trece de aceste ziduri. Nu avem maşini de asalt cu care să străpungem zidurile, şanțul e plin cu apă şi sunt sigur că Belame are provizii pentru un timp îndelungat.

- Ba eu sunt convins că putem asedia castelul, spuse tânărul cavaler Denvil de Toomlands, viteaz şi ager ca un uliu. Putem să apelăm la şerbii de pe moşia Wrangby, care îşi urăsc stăpânul şi să le cerem să ne facă nişte plute cu care să trecem peste şanțul cu apă ca să tăiem lanțurile podului mobil. Apoi forțăm prima poartă şi dacă trecem de ea putem dărâma şi poarta cea mare.

După lungi dezbateri, soluția tânărului cavaler a fost considerată cea mai bună dintre cele cu care sperau să cucerească acel cuib al răului şi al viperelor. Mulți oameni urmau să piară, fără îndoială, căci zidurile erau înalte şi groase şi nu se putea pătrunde decât prin poarta mare. Ket Piticul fusese trimis la şerbii din Wrangby, care îşi aveau colibele la o milă depărtare de castel, ca să-i cheme să-l ajute pe Robin ca să-i scape de stăpânii lor ticăloşi. După o oră, Ket se înapoie.

- Am fost la Cole, primarul, spuse el, şi i-am transmis chemarea ta. Şi-a adunat căpeteniile şi le-a spus ce doreşti tu. După priviri ai fi zis că sunt gata de luptă, dar au rămas pe gânduri. Apoi, unul a spus: De şase ori a fost Evil Hold înconjurat de lorzi puternici, dar niciodată cucerit. Diavolul îşi iubeşte frații şi degeaba te lupți împotriva lorzilor blestemați. Au avut mereu putere şi vor mai avea. Apoi au tăcut, au dat din cap şi au plecat.

Robin formase grupe din oamenii săi, care în timpul nopții tăiau copaci tineri din care făceau plute şi scări cu care să ajungă la lanțurile podului rulant. Munceau întreaga noapte la lumina torțelor, în timp ce Robin trecea pe la celelalte grupe să se asigure că exista o pază strictă. Chiar înaintea zorilor, când Robin prinsese câteva clipe de

somn, sosi o ceată de țărani de pe moşia Wrangby, chiar aceia care, cu o seară în urmă refuzaseră să-l ajute. În fruntea lor se afla un bătrân, cu părul cărunt, cu o statură impresionantă şi privire dârză. În mână ținea un fel de coasă înaltă cu o lamă lată şi ascuțită ca un brici. Robin îl recunoscu: era unul dintre oamenii cu care se întrecuse în tragerea de la Nottingham, în fața şerifului.

- Jupâne, spuse bătrânul, am vorbit cu aceşti oameni. Ieri-seară au refuzat să te ajute, dar am stat de vorbă cu ei şi sunt gata să te ajute să spulberi cuibul de bandiți care omoară femei şi copii şi schilodesc bărbați.

- Îți mulțumesc, Rafe din Billhook, răspunse Robin, privind spre ceata de țărani.

Unul făcu un pas înainte şi spuse:

- Am jurat că vom merge cu tine până la capăt. Mai bine să murim decât să mai trăim această viață de mizerie şi suferințe.

Sărmanii oameni păreau abătuți şi copleşiți ca şi cum toată vlaga şi forța din ei le dispăruseră în toți anii de trudă şi cruzime din partea lorzilor.

- N-o să dăm greş, fraților, spuse Rafe, şi cu o privire dârză agită în aer coasa imensă. Am jurat, când m-au aruncat din coliba de la Barnisdale şi mi-au omorât soția şi fiul, că mă voi întoarce ca să dau o mână de ajutor când vor fi scoase şi aruncate năpârcile din cuiburile lor de piatră. A sosit timpul, fraților, Dumnezeu şi Sfânta Fecioară ne vor ajuta în lupta noastră.

- Eşti Thurstan din Stone Cot, iar de Belame te-a aruncat din casa ta acum treizeci de ierni? întrebă Robin.

- Este adevărat, răspunse Thurstan. M-am întors aşa cum am promis.

Îndrumați de Thurstan, Micul John şi Gilbert Mână Albă aproape terminaseră pregătirile pentru asalt. După o cină bună şi după ce ascultară liturghia, oamenii duseră plutele spre şanțul cu apă, în fața porții unde fură

întâmpinați de o ploaie de săgeți. Cei ce cărau plutele erau apărați de arcaşi conduşi de Scarlet şi de Will Stuteley, care cercetau cu mare atenție fiecare crăpătură din zid pe unde puteau să trimită o săgeată în oamenii de dincolo de ziduri. Plutele fură repede aşezate pe apă, iar scările sprijinite pe marginile podului mobil care bloca poarta exterioară, cât şi porțile cele mari din spate. Zgomotul loviturilor de fier pe fier arăta cât de tare se străduiau fierarii să taie lanțurile care țineau podul ridicat. Un timp, această muncă nu păru foarte dificilă, căci arcaşii lui Robin nu permiteau nici unui duşman să se aplece peste parapet şi să tragă cu arcul.

Deodată, porțile interioare fură deschise şi o ceată de arcaşi porniră o ploaie de săgeți asupra fierarilor, printre barele porții exterioare. Unul dintre fierari căzu de pe scară în şanț cu gâtul străpuns de o săgeată lungă. O altă săgeată îi perforă mâna celuilalt fierar.

Imediat, locul lor fu luat de alții, iar Scarlet, Will Arcaşul şi alți doi arcaşi şedeau pe scări lângă fierari şi răspundeau puzderiei de săgeți cât puteau mai bine, deşi spațiul era atât de limitat că abia îşi puteau întinde arcurile. După un timp, se auzi un strigăt - un lanț cedase iar podul mobil se mişcă. Încă nişte lovituri ce ciocan în partea opusă şi, cu o bufnitură teribilă, podul căzu peste şanț şi se crăpă în jumătate din cauza greutății. Robin, împreună cu câțiva arcaşi abili, se repeziră peste podul fărâmat, dar destul de rezistent încă să-i susțină, trimițând valuri de săgeți spre garnizoana castelului. În final porțile castelului se închiseră. În curând, patruzeci de mâini zdravene aduseră un trunchi gros de copac pe care îl repeziră în poarta exterioară. Atacară cu berbecul de mai multe ori, în timp ce arcaşii ținteau în cei de pe zidurile castelului sau în cei de pe metereze care încercau să doboare pe atacatori. Mulți dintre oamenii lui Robin muriră, căci lupta fusese aprigă de ambele părți, iar din

castel se auzeau vocile lui Sir Isenbart, Sir Baldwin, Sir Scrivel sau Sir Roger of Doncaster îndemnându-i şi amenințându-i pe luptători să nu-şi slăbească eforturile. Mulți dintre arcaşii lui Robin, cât şi cei care mânuiau berbecul fură omorâți ori răniți de săgeți, iar alții striviți sub bolovanii aruncați de pe metereze. Berbecul lovea poarta castelului care se zdruncina şi scârțâia, dar nu ceda cu una cu două.

Din nou deschiseră poarta castelului şi sute de săgeți zburară afară printre barele porții exterioare. Cu Robin în frunte, arcaşii lui obligară din nou garnizoana să se retragă, în timp ce alți luptători treceau la berbec, care, deşi crăpat, izbea, fără întrerupere, în barele porții exterioare. Două dintre bare, crăpate şi îndoite, cedară, făcând destul loc ca oamenii să poată trece.

Robin, Sir Fulk şi un alt cavaler, Sir Robert de Staithes, îndrumau oamenii de la berbec, Robin privind, în acelaşi timp, poarta interioară de unde puteau ieşi oricând valuri de săgeți.

- Încă trei lovituri cu berbecul, băieți, strigă Robin, şi am intrat. N-o să mai reziste mult poarta asta din lemn!

În acel moment, se auziră strigăte de pe malul de unde şedea Will Arcaşul:

- Înapoi! înapoi! strigă el, aruncă cu foc!

- În apă! strigă Robin, care auzise avertizarea.

Cei mai mulți săriră în apă. Dar alții nu mai apucară.

De pe metereze, curgeau râuri de smoală fierbinte, urmate de pietre înroşite de foc. Vreo şase oameni, care nu auziseră strigătul lui Robin, se afundară în râul ucigaş şi pieriră. Flăcările ajunseră la plute, la pod şi la berbec, toate mânjite cu smoală, şi le transformară într-un imens rug de foc. Victoria atacatorilor era acum mai departe ca oricând.

Robin privi baia de foc din fața lui, apoi se uită la fețele întunecate şi supărate ale oamenilor.

- Nu-i nimic, băieți, strigă el. Ei nu pot ieşi din castel, iar când se va termina focul, vom traversa cu alte plute. Will şi tu, Scarlet, strigă el întorcându-se spre Stuteley şi celălalt proscris, aveți grijă să nu repare ticăloşii barele rupte.

- Mai întâi îşi va repara gaura din capul lui, spuse Scarlet, încercând să zâmbească.

Trecuse de amiază; o echipă ținea sub observație poarta exterioară, alții mâncau ceva în grabă, iar o a treia echipă porni să facă noi plute.

Pe când Robin urmărea munca tăietorilor de lemn, văzu venind spre el mai mulți oameni pe jos având în fruntea lor doi cavaleri călare. Ochii lui ageri descoperiră imediat blazoanele de pe scuturile călăreților: pe unul erau trei rândunele albe, iar pe celălalt cinci copaci înverziți. Îşi flutură mâna în semn de bun-venit către cei doi - Sir Walter de Beauforest şi tânărul Alan-a-Dale.

- Am primit mesajul tău, ieri, spuse Sir Walter, şi am venit cât am putut de repede. Sper că nu am ajuns prea târziu.

- Nu, castelul n-a căzut încă în mâinile mele, spuse Robin, iar forțele voastre sunt binevenite.

Apoi le povesti ce făcuse până atunci şi ce plan avea pentru cucerirea castelului. Cavalerii aprobară planul şi îi făgăduiră că îl vor ajuta cât vor putea. Alan spuse că Sir Herbrand îi trimisese o ceată de oameni, iar el avea să lipsească, oricât de mult ar fi dorit să lovească în duşmanii din Wrangby.

În tot acest timp, Ket Piticul circula prin tabără, cam abătut. Uneori făcea de pază lângă şanțul cu apă şi imediat vedea dacă ceva se mişca, iar săgeata lui ajungea prima la locul unde apărea unul din tabăra duşmanilor. Totuşi, lucrurile se desfăşurau prea lent pentru Ket. Dorea ca stăpâna lui să fie răzbunată repede şi pe deplin. În plus,

se gândea la fratele lui, Hob, care zăcea în temnița castelului, poate rănit, poate aşteptând tortura.

Se tot învârtea în jurul castelului căutând cu ochii un loc, printre pietrele netede ale zidurilor, pe unde putea să se strecoare înăuntru. Intrase o dată, când trimisese o săgeată cu un mesaj pentru Sir Isenbart de Belame, când fusese ucis Ranulf de Waste. În noaptea aceea se luase după nişte cavaleri care se întorceau dintr-o ambuscadă şi aduceau pradă bogată şi ostatici pentru răscumpărare. Ket şedea în spatele lor, iar în confuzia care se crease la poarta castelului, se strecurase înăuntru şi se ascunsese într-un loc întunecat. După aceea, se strecurase printr-un tunel care ducea aproape de şanțul cu apă, şi fiind vânt şi furtună nu-l zărise nimeni când sărise în apă şi aşa ieşi din castel.

De data asta, zidurile solide şi înalte îl descurajau, căci nu vedea cum ar fi putut să pătrundă înăuntru. Dacă intra, cu siguranță că şi-ar fi găsit fratele, l-ar fi scos de acolo după ce i-ar fi ucis pe gardieni şi ar fi deschis porțile, ca Robin şi oamenii lui să poată intra.

Ket şedea rezemat de un tufiş de alun din spatele castelului, cercetând cu mare atenție zidurile. Din când în când, privea spre povârnişurile din depărtare, care împreună cu pădurea şi dealurile ce o înconjurau formau moşia Wrangby.

Dar ce a fost asta? Două lucruri ciudate se întâmplară în acelaşi timp. De sus, de pe meterezele castelului se văzu lama unei săbii lucind, ca un semnal, şi în acelaşi moment se văzu licărirea unei arme dintre copacii de la marginea pădurii, cam la o jumătate de milă depărtare. Privi cu atenție, minute în şir, dar nu se mai întâmplă nimic.

Ciudat, gândi Ket; să fi fost un semnal? Pe cine chemau cei din castel prin aceste semnale?

Ket se decise repede. Ca o veveriță, se furişă din tufiş în tufiş până ajunse în pădure. De pe margini, privi printre copaci. Văzu un grup de treizeci de călăreți contrabandişti pe care-i recunoscu imediat. Erau oamenii lui Thurlstan, cei care o ținuseră captivă pe frumoasa Marian, cu nişte ani în urmă. Unul dintre ei îşi ridică privirea spre câmpul unde se desfăşura asediul, rânjind cu gura-i ştirbă. Ket recunoscu pe bătrânul Grame Gaptooth, lordul Thurlstan.

- Într-o oră va fi întuneric şi îi vom goni pe mocofani! spuse bătrânul contrabandist.

Ket le ghici imediat planul. Aceşti prădători, neamuri de-ale lui Sir Isenbart, se alăturaseră regelui John ca să omoare şi să prăduiască. Aflând de asediul castelului, aşteptau să vină noaptea când aveau să năvălească peste tabăra lui Robin, chemându-i şi pe cei din castel să iasă afară. Şi aşa, prins între două forțe, cine ştie? Se putea ca Robin Hood şi oamenii săi să fie făcuți bucățele.

Tiptil, Ket se furişă mai adânc în pădure, prin spatele călăreților prădători. Era deosebit de atent căci, la cel mai mic zgomot, călăreții l-ar fi descoperit. Abia după ce parcurse cam cincizeci de yarzi se ridică şi, ca o umbră, trecu de la un copac la altul până ajunse în tabăra lui Robin.

Oamenii lui Thurlstan auziră din locul de unde se aflau atât strigătele de provocare adresate garnizoanei, cât şi ordinele scurte şi precise date de Robin şi de ceilalți cavaleri celor care plasau plutele pe apa şanțului din fața porții. După puțin timp, amurgul se aşternu peste câmpie aducând, parcă, pădurea mai aproape, iar în scurt timp peste tot domnea întunericul.

- Acum, băieți, spuse Grame Gaptooth, ridicându-se în picioare şi apucând frâul calului, pe cai şi fiți gata. Mergeți la pas până ce veți fi la o sută de yarzi de flăcări şi atunci dați pinteni şi strigați „Gaptooth!” Goniți şi seceraţi

cât mai mulți câini, iar când va auzi Belame va ieşi afară şi-i vom omorî pe toți. Hai, sus şi înainte!

Păşeau domol pe iarba sălbatică, apoi, cu strigăte fioroase se repeziră peste grupurile de lângă foc. Călăreții păreau surprinşi să-i vadă pe oamenii înarmați întorcându-se şi privindu-i, ca şi cum i-ar fi aşteptat; trei cavaleri călare îi întâmpinară pe prădători şi lupta începu.

Sfătuit de Ket, Robin le ordonă oamenilor să se retragă spre castel pentru ca luptătorii din castel să-i poată auzi clar pe prădători strigând. Călăreții înaintau, iar duşmanii fugeau din calea lor. Călăreții presau şi strigau „Gaptooth". Deodată, se auzi şi răspunsul din castel. „Belame! Belame!" După care poarta interioară se deschise, cea exterioară se ridică încet, iar din gura neagră şi căscată a castelului se năpustiră afară luptători şi cavaleri. Robin plasase plutele peste bârnele pârjolite ale podului mobil pentru ca oamenii din castel să iasă cât mai repede şi în curând strigătele de „Gaptooth" şi „Belame", se amestecară într-o bucurie sălbatică.

Deodată, peste vacarmul creat, se auzi chemarea dulce a unui corn de vânătoare, de undeva din spate. Imediat, alte trei chemări scurte răsunară de lângă zidurile castelului şi, din pădurea de la Mark Oak, ieşiră zece cavaleri şi o sută de oameni înarmați trimişi de Sir Herbrand. Sosiră la lăsarea întunericului, tocmai la timp pentru a lua parte la planul lui Robin de a-i distruge pe duşmani.

Oamenii lui Robin, prinşi între cei ce strigau „Belame" şi cei ce strigau „Gaptooth", primiră ajutoare serioase. Trupa lui Belame auzi zarvă de oameni în spate, acolo unde nu fusese decât garnizoana castelului; când călăreții prădători priviră în spate, o mulțime striga „Marian! Marian!" iar alții le răspundeau strigând „Tranmire şi St. George".

În acel moment izbucni adevărata bătălie. Prinşi între cele două grupuri ale armatei lui Robin, care acum era mai numeroasă decât garnizoana lui Belame, lorzii Wrangby se luptau să-şi apere viaţa. Nimeni nu cruţa pe nimeni. Ţăranii atacau cu topoare şi coase pe luptătorii pedestraşi ori îi căsăpeau pe cavalerii călări, apăraţi de armuri grele. Rafe de Bill se luptă cu o poftă nebună; strângea coasa în mână şi-l căuta cu privirea pe Sir Isenbart. Şi Robin îl căuta prin întuneric pe ucigaşul soţiei sale. Numai după coiful de bronz puteai să ştii unde se afla Sir Isenbart care răgea ca un taur şi împărţea moarte în jurul lui. Robin îl văzu şi se strădui să ajungă la el, dar bătălia era strânsă şi-i ţinea la distanţă unul de celălalt. În urma lui Robin păşea Micul John care, cu un topor imens, cu două capete, lărgea cărarea croită de stăpânul său printre duşmani.

- John, în numele Sfintei Fecioare, trăsneşte-l pe cel cu coiful de bronz, strigă Robin. Este de Belame! Omule, dacă ţii la onoare, nu-l lăsa să ne scape!

Nu prea mai avea cum să scape acum, chiar dacă viteazul şi temutul tiran ar fi dorit să scape. Căzuse în mijlocul măcelului şi se trezi înconjurat de Rafe de Bill şi de douăzeci de şerbi de pe moşia Wrangby care-l târau de mâini şi de picioare, desfăcându-i armura şi trântindu-l la picioarele lor. Ani în şir de ură şi suferinţe le stârneau forţele, totuşi, mai îndemânatici cu uneltele pământului decât cu armele, au fost respinşi de sabia cotropitoare care lovea cu putere în stânga şi în dreapta, scuturându-se de atacanţi ca ursul care goneşte câinii din jurul lui. Rafe se grăbi să-l lovească cu coasa, dar toate loviturile se opreau în pavăza mare şi solidă. În acel moment, Belame era învingător.

Robin şi John trecură printre rândurile tot mai subţiate ale duşmanilor şi, păşind peste grămezile de cadavre, se repeziră spre Sir Isenbart. Dar prea târziu. Coasa grea şi ascuţită pe care Thurstan o mânuia, căzu pe

umărul drept al cavalerului, pătrunzând până la os. În momentul următor, coasa ar fi secerat şi capul lui Belame, dacă Robin nu ar fi oprit lovitura cu scutul său, strigând:

- Nu-l ucide, trebuie spânzurat!

Rafe îşi coborî coasa.

- Da, ai dreptate, urlă el. Nu merită onoarea de a muri de sabie - să-l dăm călăului pe trădător.

De Belame, cu brațul drept paralizat, strigă:

- Ucide-mă, cap de lup! Ucide-mă cu sabia ta! Sunt gentilom cu blazon! Nu mă predau acestui gunoi!

Dădu pinteni calului şi încercă să scape din încercuire. Dar Rafe îşi puse mâinile puternice pe el şi-l trase jos de pe cal.

- Ai blazon, rânji fioros omul. Dacă ar fi după dorința mea, ți-aş pune eu un blazon pe piele pe măsura cruzimilor pe care le-ai făptuit față de oamenii săraci, tu şi diavolii tăi. Blazonul şi frânghia vor petrece bine în noaptea asta!

- John, şi tu, Rafe, legați rana prizonierului şi duceți-l în castel, care cred că este acum în mâinile noastre, spuse Robin urmărindu-i cu privirea după ce văzu rana legată.

Apoi, pus în chingi solide, de Belame, tăcut şi încrâncenat, făcu ultimul său drum spre castel.

Lupta încetase aproape pretutindeni. Puțini dintre oamenii lorzilor Wrangby mai erau în viață; nu mai mulți de vreo doisprezece reuşiră să dispară în noapte, printre care şi Sir Roger de Doncaster, un om viclean care prefera să comploteze în loc să se lupte. Nici un călăreț prădător nu scăpase, iar Gaptooth participase la ultima lui cursă de jaf.

Castelul, conform planului întocmit de Ket Piticul, a fost cucerit în scurt timp. Ket, împreună cu tânărul Scutier Denvil şi cu un grup de douăzeci de oameni aleşi pe sprânceană, s-a ascuns în apă, lângă plutele din fața porții exterioare. Când de Belame şi oamenii săi s-au

repezit afară din castel la chemarea lui Gaptooth, iar paznicii porții, siguri de victorie, mormăiau nemulțumiți că n-au şi ei parte de bătălii şi omoruri, oamenii din apă au răsărit ca din pământ, iar cei din garda porții nici n-au avut timp să-şi dea seama că le venise sorocul. Apoi, Ket, Scutierul de Toomlands şi oamenii lor s-au furişat în castel, doborând pe cei ce le stăteau în cale. Au cucerit castelul fără să piardă nici un om, şi, fiindcă majoritatea celor din garnizoană ieşiseră din castel, siguri de victorie, lupta a fost scurtă.

Ceva mai târziu, în sala unde Sir Isenbart şi cavalerii din suita sa au stat adesea, desfătându-se în petreceri ori torturând captivi amărâți, intră Robin şi cavalerii care-l ajutaseră să ajungă, nevătămat, la victorie. Se aşeză în scaunul lui de Belame, la masa mare, iar cavalerii ocupară celelalte scaune alături de el. Robin ceru să fie aduşi prizonierii. Torțele, fixate pe pereții încăperii, luminau rănile, armurile sfâşiate ale învingătorilor şi mai ales fețele oamenilor simpli, ale țăranilor, aspre şi neînduplecate când îi priveau pe cei ce intrau.

Nu erau decât doi prizonieri, Sir Isenbart de Belame şi Sir Baldwin Ucigaşul, care-şi câştigase numele în urma nenumăratelor acte de cruzime şi omoruri pe care le săvârşise în ținuturile Wrangby şi Peak. Când se deschise uşa, se auzi din depărtare zgomot de topor lovind în lemne: se pregăteau spânzurătorile în fața porții castelului Evil Hold.

- Isenbart de Belame, vorbi Robin pe un ton aspru, aici, în castelul tău, în sala unde adesea, captivi neputincioşi, bărbați şi femei, săraci şi bogați, nobili ori oameni de rând, îşi cereau îndurare şi nu primeau decât batjocură şi injurii ticăloase - acum, tu îți vei primi aici, judecata finală. Toți cei care au fost nedreptățiți de acest de Belame şi de tovarăşul lui de crime şi oprimări, să se

ridice şi convinşi că Dumnezeu aude şi vede tot, să spună adevărul, jurând pe sufletele lor!

Se produse o mişcare ca şi cum tot grupul de răzeşi, țărani şi oameni liberi, prezenți în sală, dorea să iasă în față şi să dezvăluie faptele de cruzime ale celor doi cavaleri încruntați. I-a scos ochii tatălui meu! strigă un om. Pentru că recolta a fost slabă într-un an şi nu am avut de unde să-i dau grâul datorat mi-a muncit fiul până l-a omorât, spuse altul. Unii după alții, păşeau în față, şi cu cuvinte puține, dar pline de durere, vorbeau despre chinurile suferite. Ultimul care păşi în față fu Ket Piticul.

- Cu mâna lui ticăloasă acest om a ucis pe cea mai blândă doamnă din ținutul Branisdale şi până la Coombes of the Moors, strigă el arătându-l cu degetul pe de Belame. A ucis-o în timp ce ea vorbea de la poarta castelului şi a râs când a văzut-o căzând.

- Acest om privea şi-şi bătea joc atunci când Ranulf de Waste îl tortura pe Colman Grey, tatăl nostru! strigă Hob din Deal, care înaintă şchiopătând cu bandaje la o mână şi la un picior şi amenințându-l cu pumnul pe de Belame, galben la față, văzând atâta ură în ochii oamenilor din jur.

- Destul - chiar prea destul! zise Robin în final. Ce aveți de spus, domnilor cavaleri? Aceşti oameni sunt de viță nobilă şi au blazoane, ar trebui să moară de sabie. Dar s-au comportat ca nişte cuțitari şi hoți de tavernă, iar, după judecata mea, merită cea mai ruşinoasă moarte - spânzurătoarea!

Din sală se auziră strigăte de aprobare: La ştreang! la ştreang cu ei!

- Suntem de acord cu tine, nobile Robin, spuse Sir Fulk de Dykewall, când vocile se liniştiră. Aceşti doi oameni şi-au trădat rangul şi blazoanele şi trebuie spânzurați!

Şi aşa se întâmplă. Printre strigăte de triumf şi urlete de furie, cei doi lorzi fură scoşi şi conduşi în afara castelului.

După ce se făcu dreptate, toate camerele castelului fură stropite cu catran şi gudroane şi acoperite cu grămezi de paie pe care se aruncară torțe aprinse. Apoi, toți oamenii fugiră afară, şi din fața zidurilor negre priviră cum fuioarele de fum începeau să apară. Mai întâi, nişte limbi de foc însoțiră cercurile de fum după care, prinzând forță, focul cuprinse tot parterul, inclusiv sala cea mare, apoi camerele de deasupra, trosnind ca un val uriaş pe cerul întunecat.

Cu zgomote teribile, grinzile groase, căpriorii şi contraforturile se prăbuşeau sub flăcări. Flăcările şi valurile de scântei se înălțau tot mai sus până ce lumina lor se putu vedea în tot ținutul. Păstorii, care-şi păzeau oile departe pe coame de deal, nu-şi puteau crede ochilor ce vedeau, apoi se închinau şi spuneau rugăciuni de mulțumire pentru că, în sfârşit, castelul Evil Hold, din Wrangby era înghițit de flăcări.

Cete de jefuitori din armata ticăloasă a regelui, care colindau înălțimile ținutului Peak şi dealurile din Yorkshire, văzură strălucirea din depărtare, dar nu se gândeau atunci că unul dintre punctele de sprijin ale hainului lor rege pierea în foc pus de cei care, după lungi suferințe, se ridicaseră şi îşi cuceriseră libertatea.

În dimineața următoare, din puternicul castel, care timp de două generații fusese simbolul ticăloşiei, nu mai rămăseseră decât câteva grămezi de pietre înnegrite şi fumegânde. Fuioare de fum alb se mai ridicau din mormanul de jar din spatele zidurilor care încă mai erau în picioare; dar totul era atât de ars şi distrus de foc, încât niciodată castelul nu avea să mai poată fi reclădit.

Robin se depărtă de umbra din Mark Oak, unde el şi armata lui îşi petrecură noaptea şi mai privi o dată la

ruinele fumegânde şi la cele două spânzurători de care atârnau, legănându-se ţepene, corpurile celor doi ticăloşi, Baldwin şi de Belame.

Scoţându-şi coiful de oţel, Robin îşi plecă fruntea şi se rugă în tăcere, mulţumindu-i Sfintei Fecioare pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Oamenii se strânseră în jurul lui, îşi scoaseră şi ei coifurile şi se rugară.

De peste câmp, se apropia o ceată de ţărani - unii alergând, alţii mergând încet, neîndrăznind să creadă ce le vedeau ochii. Unii se opriră lângă Robin, bătrâni şi femei cu feţe zbârcite de trudă, îi apucară mâinile şi i le sărutară ori îi atinseră picioarele şi marginea armurii cu buzele. O tânără mamă îşi înălţă copilul pe care-l ţinea în braţe şi, cu lacrimi în ochi, îi spuse copilului să se uite la Robin Hood, omul care i-a ucis pe lorzii ticăloşi şi le-a ars cuibul!

- Stăpâne, zise Rafe Billhook, nu pleca departe de noi, ca nu cumva să mai vină vreun lord tot atât de ticălos, ca şi cei ce se leagănă acolo, şi să pună stăpânire pe aceste locuri şi să construiască alt cuib pentru diavoli care să chinuiască pe bieţii oameni de pe aici.

- Pe Sfânta Fecioară din ceruri, zise Robin, şi ridică mâna dreaptă în semn de jurământ, atâta timp cât voi trăi, nimeni nu va stăpâni aceste pământuri dacă nu va fi un om drept şi milos, aşa cum doresc eu să fie.

- Amin! veni răspunsul grav al tuturor celor din jur.

Capitolul XI

DESPRE MOARTEA LUI ROBIN HOOD

După moartea soției sale, Marian, Robin Hood n-a mai părăsit niciodată Pădurea Verde. Pământurile din Malaset au fost luate de o rudă îndepărtată a contelui Fitz Walter, care le-a administrat cu grijă şi i-a tratat cu blândeţe pe şerbi şi pe răzeşi, respectând obiceiurile senioriale.

Mulți dintre cei care fuseseră proscrişi ca Robin dar deveniseră apoi arendaşii lui la Malaset, refuzară să se mai întoarcă acolo, căci gustând din nou viața liberă şi sălbatică din pădure rămaseră cu Robin. Numărul celor care intrau în ceata lui creştea din cauza cruzimilor, omorurilor şi jafurilor comise de tiranicul rege; toți primiră propunerea lui Robin de a hărțui armata regelui. După ce castelul Wrangby fusese ras de pe fața pământului de nu mai rămăsese nici măcar o singură piatră în picioare, Robin porni spre nord şi din păduri şi locuri singuratice ataca hoardele de mercenari din care era compusă armata regelui. Multe astfel de cete care jefuiau şi torturau cavaleri şi răzeşi încăpură pe mâinile lui Robin şi ale vitejilor lui oameni şi fură nimicite cu săgeţile lor mari de război, câştigându-şi recunoştința multor cavaleri şi doamne nobile, şerbi sau oameni liberi care, după aceea, venerau numele de Robin Hood.

Când, în sfârşit, regele John a murit otrăvit la Newark, iar fiul său Henry a fost încoronat şi recunoscut rege de toți baronii şi lorzii regatului, Robin s-a întors în vechea lui tabără din Barnisdale şi Sherwood. În țară stăpâneau încă asupririle şi nedreptăţile, deoarece regele era încă un copil; mulți lorzi ticăloşi nu voiau să înapoieze castelele pe care le ocupaseră în timpul războiului dintre John şi baroni, fiindcă obişnuiți să trăiască din jefuirea vecinilor

nu voiau să renunțe la aceste obiceiuri. De aceea, când veneau la Robin vreo femeie înlăcrimată sau vreun şerb, cerându-i ajutorul şi spunându-i că se punea la cale o ticăloşie, Robin ieşea cu ceata lui din ascunzătorile pădurii, străbătea iute câmpiile, iar stolurile de săgeți zburau spre ticăloşi, încât, aproape întotdeauna, reuşea să-i gonească pe lorzii lacomi şi pe tovarăşii lor de jafuri; şi mai mult decât atât, răufăcătorii se temeau de numele lui şi de săgețile lui lungi care niciodată nu-şi greşeau ținta, ba treceau şi prin cele mai grozave cămăşi de zale.

Printr-o întâmplare fericită, sfetnicii tânărului rege dădură moşia Wrangby unui lord de bună-credință, o rudă a contelui Warenne care îi trata cu blândețe pe şerbi şi arendaşi, aşa încât, în curând, amintirea zilelor de împilare şi cruzimi de pe vremea lui Sir Isenbart de Belame devenea tot mai ştearsă de parcă nici n-ar fi existat.

Dar în alte părți ale regatului încă mai domneau mizeria şi oprimarea. Baroni trufaşi trimiteau cete de oameni înarmați să pună mâna pe pământurile tânărului rege şi să omoare pe arendaşi sau să-i arunce pe drumuri în ultimul hal de sărăcie; vecinii mai slabi se temeau să nu fie atacați şi omorâți, iar moşiile lor furate. Astfel de hoții şi fărădelegi se întâmplau zilnic. Mai existau şi bande de tâlhari care purtau livrelele lorzilor de seamă şi care mişunau prin păduri şi pe drumuri singuratice gata să se arunce asupra negustorilor care-şi transportau marfa sau asupra bieților şerbi şi răzeşi care-şi duceau produsele la târg.

Într-o zi, Robin şedea cu Micul John şi cu Scarlet la hotarul dintre Sherwood şi Barnisdale. Aşteptau veşti despre o ceată de bandiți care bântuia prin părțile acelea şi care era în solda lui Sir Roger de Doncaster. Acesta era cavalerul care scăpase cu vreo zece oameni înarmați din lupta de la Evil Hold. Robin ştia că dorința lui Sir

Doncaster era să-l prindă într-o ambuscadă şi să-l omoare, dar până acum proscrişii nu dădură cu ochii de ceata lui.

Şedeau într-o vâlcea înconjurată din toate părţile de tufişuri dese de ilice şi, din locul unde se găseau, puteau să vadă printre frunze, în sus şi în jos, drumul mare care străbătea pădurea. În curând se auzi ţipătul unei veveriţe supărate, şi Robin îi răspunse, fiindcă ştia că este semnalul cercetaşilor. După câteva momente, în vâlcea apăru Ket Piticul şi se duse la Robin.

- Stăpâne, spuse el, eu şi Hob am pândit conacul lui Roger de Doncaster, la Syke. A plecat de dimineaţă devreme cu oamenii săi, au luat-o spre casele de piatră din Banisdale, Four Wents. Cred că aşteaptă acolo să se năpustească asupra convoiului episcopal cu hrană şi haine care se duce azi de la mânăstirea Wakefield la Lincoln.

- Sus, John, zise Robin, şi tu, Scarlet, şi duceţi-vă iute la Lunca lui Stane şi luaţi pe toţi pe care îi găsiţi acolo. Încercaţi-vă puterile cu ticălosul de cavaler şi cu cuţitarii lui, iar eu vă voi urma curând.

Ascultând supuşi, Micul John şi Scarlet plecară şi se afundară pe potecile întortocheate ale pădurii. Ket rămase pe loc, aşteptând instrucţiuni.

- Ket, spuse Robin după un timp, du-te la Will Arcaşul şi spune-i să ia pe cei douăzeci de oameni ai săi şi să-i răspândească de-a lungul drumului şi pe cărările pădurii încoace de Doncaster. Dacă îl vezi pe fratele tău, Hob, trimite-l la mine.

Cu o mişcare a mâinii care arăta că înţelesese, Ket se întoarse şi dispăru în pădure, puţin mirat de acest ordin. Dacă oamenii lui Sir Roger, se gândi el, plecaseră spre nord-vest, la Barnisdale, iar Robin îşi trimisese oamenii să-i pândească, de ce mai dorea să supravegheze drumurile sudice dinspre Doncaster? Ket avea mintea ageră şi se întreba: nu cumva Robin socotea plecarea lui

Sir Roger spre Barnisdale o înşelătorie, şi o altă ceată urma să plece în sud ca să-l prindă şi să-l omoare? Îşi amintea că, adesea, mintea ascuțită a stăpânului său ştia mai multe decât îi spuneau cercetaşii.

După plecarea lui Ket, Robin ieşi din vâlcea şi o apucă pe drum, pe sub crengile înfrunzite. După ce străbătu cam o jumătate de milă spre sud, dădu de o cărare îngustă care mergea lateral, printre copaci. Uitându-se în jos pe cărare, zări un om cu fruntea îngustă, cu privire crudă, îmbrăcat ca un răzeş şi care privea pe furiş în sus şi în jos pe cărare. Avea un arc în mână şi o tolbă cu săgeți alături.

- Bună dimineața, om bun, zise Robin. Încotro?

- Bună dimineața şi ție, bunule pădurean, răspunse răzeşul luat prin surprindere de apropierea tăcută a lui Robin. Privirea îi alerga încoace şi încolo şi nu-l privea în față pe Robin. Am rătăcit drumul prin pădure. N-ai putea să-mi spui încotro e Roche Abbey?

Robin îl privea cu prefăcută nepăsare când îi răspunse: Ba da, pot să te călăuzesc până la poteca cea bună. Eşti cam departe de poteca cea bună.

- Da, da, te poți rătăci uşor în pădurea asta, mormăi răzeşul.

- Când ți-ai dat seama că te-ai rătăcit? întrebă Robin.

- Acum vreo două ceasuri! veni răspunsul. La Balby mi-au spus că trebuie să trec prin satul Scatby, dar merg de mai multe ceasuri şi n-am întâlnit nici măcar o casă în sălbăticia asta.

Robin râse. Ar fi putut să-i spună că bătea drumurile de ieri de la amiază, când îl văzuse ascunzându-se pe drumurile din pădure, urmărind pe cineva şi nedorind să fie văzut.

- Mai ai de mers cam o milă şi ceva, preciză Robin, şi ai să dai de drumul bun. Văd că ai un arc straşnic, cred că eşti un arcaş priceput.

- Da, răspunse omul cu o privire vicleană, sunt la fel de bun - chiar mai bun - decât mulți pungaşi care păzesc pădurile şi omoară cerbii regelui.

- Hai să vedem care e cel mai bun arcaş dintre noi doi, zise Robin.

- Sunt de acord, zise omul, şi-şi scoase o săgeată din tolbă. Îl privea pe Robin cu ochii pe jumătate închişi, şi era ceva răutăcios în privirea lui.

Robin se duse la un alun şi rupse două crenguțe drepte, le răzui la un capăt ca să fie cât mai vizibile. Înfipse o crenguță în pământ, lângă ei.

- Acum, spuse Robin, să numărăm cincizeci de paşi până unde voi înfige a doua crenguță, în locul unde vom trage.

În tot acest timp, Robin nu-l scăpa din ochi pe răzeş, care avea săgeata pregătită dorind parcă să înceapă cât mai repede tragerea.

Râse, în timp ce măsura paşii alături de Robin.

- A naibii întrecere ai mai pus la cale, mârâi el; ştiu să trag în ținte mari nu în nuiele d-astea ca nişte dinți de lapte.

Robin nu-l băgă de seamă şi termină de numărat cei cincizeci de paşi; celălalt mergea ursuz şi reținut. Robin îl invită pe străin să tragă primul, dar acesta insistă ca Robin să tragă primul. Robin luă două săgeți din tolbă şi trase una care nimeri la două degete distanță de nuia.

- Nu-mi plac asemenea întreceri, mormăi necioplitul. Asta-i maimuțăreală boierească sau joacă de-a țăranilor.

Robin nu răspunse şi omul ținti. Nu nimeri crenguța, iar săgeata lui se duse departe.

- Ai nevoie de mult exercițiu, prietene, îi spuse Robin. Crede-mă, merită să-ți încerci măiestria şi cu astfel de ținte. Ce credit ai tu când te dai după un copac şi-ți ținteşti vânatul de la doi paşi - adesea ținta de departe e mai onestă. Am să mai încerc din nou.

Spunând acestea, Robin ținti cu grijă şi săgeata nimeri exact în crenguță şi o despică în două.

- Nu-i o întrecere cinstită! strigă celălalt furios. O pală de vânt ți-a ajutat săgeata să atingă ținta!

- Nu-i adevărat, omule, spuse Robin cu o voce calmă, vorbeşti ca un caraghios. A fost corect, şi tu ştii asta. Du-te şi ia crenguța pe care am despicat-o eu şi pune alta în locul ei la treizeci de paşi distanță, ca să mai încerci o dată înainte de a-ți arăta drumul cel bun.

Încruntat şi bombănind, necioplitul luă crenguța de la locul unde trăseseră şi merse spre ținta crăpată. După ce făcu vreo douăzeci de paşi îşi întoarse capul şi văzu că Robin şedea lângă un tufiş de alun, căutând, chipurile, o crenguță dreaptă. În mare grabă, canalia îşi puse o săgeată în arc şi îi dădu drumul, strigând:

- Tu eşti ținta pe care o caut, cap de lup!

Robin se prăbuşi în tufiş ca şi cum ar fi fost lovit. Râzând cu cruzime, omul se apropie, vrând să se asigure că într-adevăr îl ucisese pe proscrisul pe care îl urmărise de atâta vreme. Îi văzu picioarele înțepenite printre tufele de alun şi rânji mulțumit. Apoi, îşi duse degetele la buze şi fluieră lung şi ascuțit, bucurându-se de fapta sa.

Dar, deodată, mortul se ridică, ținând în mână săgeata pe care o trăsese cel ce se credea ucigaşul lui Robin. Nu-l nimerise pe Robin care, totuşi, se prefăcuse că a fost lovit; iar săgeata se oprise în tufişul din fața lui. Aceeaşi săgeată o fixă Robin în arcul pe care îl ținea în cealaltă mână. Omul rămase nemişcat, cu strigătul încremenit pe buzele livide.

- Cuțitar de trei parale, îi zise Robin râzând disprețuitor. Nici în ținta pe care o cauți de două zile n-ai putut nimeri şi nici măcar de la douăzeci de paşi! Aha, poți să fugi, dar chiar săgeata ta te va ucide!

Omul se întoarse şi începu să alerge din stânga în dreapta ca să-l deruteze pe Robin.

Robin întinse arcul cât putu de mult şi aşteptă puțin; apoi, coarda vibră cu putere şi săgeata porni. Omul scose un țipăt, se săltă cam trei picioare în aer, apoi căzu lat la pământ, cu săgeata înfiptă în spate.

În acel moment, Robin auzi zgomot de crengi rupte în apropiere şi abia îşi lăsase arcul din mână, când, în fața lui apăru o figură ciudată. Robin făcu un pas înapoi şi-şi scoase sabia, uimit de acea figură ciudată. I se părea că avea în față un cal murg ridicat pe picioarele dinapoi care se repezea spre el; dinții mari şi albi erau gata să-l înhațe, iar coama îi vâjâia pe spate în furia atacului.

Atunci Robin izbucni în râs. În pielea calului era un om: într-o mână ținea o sabie, iar în cealaltă avea scutul. Era Sir Guy de Gisborne care cu focul urii în ochi se năpusti asupra proscrisului.

- Ha, ha! Guy de Gisborne, cavaler prefăcut! strigă Robin cu batjocură. Ai apărut în sfârşit? Ani de-a rândul ți-ai trimis spionii, pândarii şi ucigaşii tainici ca să mă omoare, iar acum ai venit chiar tu să-ți îndeplineşti dorința - dacă ai să poți!

Guy de Gisborne nu răspunse. Ochii îi luceau plini de mânie şi, cu furie, se năpusti asupra adversarului. Robin nu avea scut, dar avea în schimb altceva la fel de valoros: era stăpân pe sine şi avea ochiul ager.

O vreme, nu se auzi decât zdrăngănitul săbiilor: lovitură, gardă, lovitură. Deodată, sabia lui Robin trecu de garda adversarului său, iar vârful ei tăie şi străpunse pielea de cal şi pătrunse adânc în umărul lui Sir Guy.

- Norocul te-a părăsit, Guy de Gisborne! zise Robin triumfător. Ai scăpat o dată cu viață, în pielea asta de cal, când ți-a ars casa, şi ai crezut că deghizarea ta îți va purta noroc şi împotriva sabiei mele.

- Tu, cap de lup! haiduc la drumul mare, strigă Guy de Gisborne. Doar m-ai zgâriat puțin, dar sabia mea îți va scutura viața din tine!

Cu o fentă abilă, rapidă şi sălbatică, Guy îşi înfipse sabia sub braţul lui Robin. Lovitura îi sfâşie tunica verde şi proscrisul simţi o durere arzătoare. Sabia lui Guy îl rănise uşor şi o clipă nu-l mai atacă. Iute ca un fulger sări proscrisul şi, înainte ca Guy să-şi revină, sabia lui Robin i se înfipse în piept. Hainul cavaler scăpă sabia, se dădu înapoi clătinându-se, se răsuci o dată şi căzu greoi pe pământ unde rămase nemişcat ca un bolovan.

Gâfâind, Robin, sprijinindu-se în sabia sa, se aplecă şi privi spre duşmanul său ucis.

- Iată, zise el, sabia mea a răzbunat, cu ajutorul Sfintei Fecioare, toate cruzimile şi nedreptăţile pe care mintea ta ticăloasă le-a pus la cale - oameni înfometaţi şi biciuiţi, femei şi copii istoviţi de muncă, nici ei nefiind scutiţi de lacrimi şi lovituri. O, dacă sabia mea ar putea ucide la fel de uşor pe toţi cei care, aşezaţi în scaune înalte, aduc oamenilor sărmani suferinţe şi lacrimi!

Întorcându-se, îl văzu pe Hob din Deal apropiindu-se în fugă şi zicând:

- Stăpâne, am văzut lupta şi mi-a plăcut lovitura isteaţă pe care i-ai aplicat-o. Un singur duşman de-al tău a mai rămas în viaţă, Sir Roger de Doncaster.

- Nu, Hob, răspunse Robin; mai sunt mulţi duşmani de-ai oamenilor săraci care trăiesc în castele întărite şi în mânăstiri păzite. Nu-i pot omorî pe toţi.

- Da, da, stăpâne, e adevărat ce spui, zise Hob. Atâta vreme cât ţăranul sărac asudă muncind şi este bătut, atâta vreme cât e silit să muncească fără să fie stăpân pe ceva, nici măcar pe nevastă şi pe copiii care-l sărută când pleacă în zori la muncă, atâta timp cât vor mai fi toate astea, vor mai exista şi duşmanii noştri. Dar acum, stăpâne, am venit să-ţi spun că oamenii lui Sir Roger de Doncaster se îndreaptă spre sud şi sunt acum la Pădurea Foamei. Cred că urmează ordinele acestui vătaf care zace aici şi vor să te surprindă.

- Unde e Will Arcaşul cu oamenii lui? întrebă Robin.

- S-au împrăştiat pe drumurile din sud şi-i pândesc pe tâlharii lui Roger.

- Du-te în grabă la Micul John şi spune-i să se întoarcă, dacă încă n-a aflat că oamenii lui Roger vin către sud. Să-i urmărească, dar fără ca ei să ştie că el e atât de aproape. Când va ajunge la nord de Pădurea Foamei, să sune de două ori din corn ca să ştiu că tâlharii sunt înconjuraţi. Apoi, cu oamenii lui Will am să-i împing înapoi, iar John va avea grijă să nu scape nici unul cu viaţă. Să fie o lecţie pentru duşmanii mei, să nu-şi mai bage capetele în gura lupului.

Hob plecă în grabă, iar Robin apucă spre Doncaster, unde îl găsi şi pe Will Arcaşul, aşteptând în poiană.

- Ce ne facem, stăpâne? grăi bătrânul Will, încărunţit dar mai viguros ca niciodată, cercetaşii îmi spun că tâlharii sunt numeroşi şi că vin prin pădure ca şi cum nu s-ar teme de nimic. Am auzit că şeful lor este un bandit şiret, un cuţitar din Brabannt, Fulco cel Roşu, care a luptat prin Franţa, Germania şi Palestina, şi care cunoaşte toate vicleşugurile războiului. Noi nu suntem decât douăzeci aici, iar Micul John şi trupa lui sunt la trei mile spre nord-vest.

- L-am trimis pe Hob să-i spună lui John să se întoarcă, răspunse Robin. Va fi aici într-o oră. Până atunci trebuie să-i ţinem pe tâlharii ăştia în şah. John o să-i atace din spate iar, pentru toate jafurile şi casele incendiate, acest slujbaş al despoticului rege, aceşti mercenari din Flandra şi Brabant vor muri loviţi de o mână de englezi.

După puţin timp, veni un cercetaş să anunţe că duşmanul mărşăluia spre Poiana Beverley. Îndată, Robin ordonă celor douăzeci de arcaşi, veniţi cu Will, să se ascundă în desişurile de la marginea unei poienițe. Nu după mult timp, dintre copacii din partea opusă a poieniței,

apărură primele figuri ale mercenarilor. Aveau fețe aspre şi crude fiindcă ei se luptau pentru cel ce plătea mai bine, şi pentru prada şi jaful pe care le făceau pe unde treceau. Țăranii englezi îi urau pe aceşti mercenari prădalnici care nu cruțau nici femei, nici copii şi erau cruzi şi nemiloşi.

Erau vreo optzeci, dintre care douăzeci aveau arbalete, iar în fruntea lor păşea un om cu fața roşie cu aspect fioros şi îmbrăcat în zale din cap până în picioare. Avansau cu prudență privind dintr-o parte într-alta. Fiecare luptător avea scutul în mâna stângă, iar în cealaltă mână strălucea sabia scoasă din teacă. Până ce nu ajunseră la douăzeci de paşi de locul unde erau ascunşi proscrişii, Robin nu dădu semnalul de atac. Când se auzi fluierătura ascuțită, douăzeci de săgeți lungi zbârnâiră prin aer, fiecare atingându-şi precis ținta în timp ce duşmanii se clătinau şi cădeau, cu câte una din acele săgeți lungi înfipte în gât ori în piept. Printre cei ce căzură erau şi cincisprezece arbaletieri.

La al doilea semnal şi înainte ca cei mai mulți tâlhari să-şi revină, altă ploaie de săgeți se îndreptă spre ei şi alți douăzeci căzură morți ori răniți.

Cu un urlet sălbatic de comandă, Fulco cel Roşu se avântă spre desiş, urmat de supraviețuitorii care, totuşi, îi depăşeau numeric pe proscrişi. Iuți ca dihorii şi pe furiş, oamenii lui Robin se retraseră, alergând de la un copac la altul şi mai trimițând, când se ivea ocazia, câte o săgeată, şi încă un ticălos cădea zvârcolindu-se în chinurile morții. Ceilalți alergau încoace şi încolo, căutând plini de ură duşmanii ascunşi. Trei proscrişi muriră în primul atac. Acum, mercenarii săreau din tufiş în tufiş uitându-se în spatele fiecărui copac, în timp ce pădurenii şireți îi localizau şi din când în când vaietul macabru al unei săgeți sfârşea cu strigătul de moarte al celui ce cădea cu inima străpunsă.

Totuşi, ceata de mercenari înainta, iar proscrişii erau nevoiți să se retragă deoarece nu îndrăzneau să-i înfrunte pe ceilalți în câmp deschis. Cu atâta sălbăticie îi urmărea Fulco pe pădurenii care se retrăgeau, încât mai căzură câțiva sub sabia lui. Robin constată cu furie şi disperare că pierduse opt oameni şi se întreba ce să facă pentru a opri înaintarea duşmanului, dar era în mare impas.

Deodată îl văzu pe Fulco avântându-se spre un tufiş unde era ascuns un proscris. Era Gilbert Mână Albă care, văzându-se descoperit şi fără să mai aibă timp să-şi întindă arcul, căută să scape cu fuga. Trecu în fugă pe lângă copacul după care şedea ascuns Robin, în timp ce Fulco îl urmărea cu sabia ridicată. Când brabantezul trecu, Robin ieşi cu sabia în mână şi-l atacă pe mercenar. Acesta pară repede lovitura cu scutul şi, în clipa următoare, se răsuci şi începu să se lupte aprig cu Robin. Se învârteau unul în jurul celuilalt într-o luptă sălbatică pe viață şi pe moarte. Deodată, unul dintre tâlhari se furişă, intenționând să-l ucidă pe Robin pe la spate. Will Stuteley îl văzu şi-i ieşi înainte cu sabia în mână, dar nu apucă să facă nici o mişcare căci un alt flamand sări de după un copac şi-l străpunse. Bătrânul arcaş mai strigă, înainte de a muri: Robin, apără-te!

O săgeată zbură dintr-un tufiş şi omul care se furişa în spatele lui Robin sări în aer, apoi se prăvăli greoi şi rămase nemişcat. Mai zbură o săgeată spre omul care-l doborâse pe Will Stuteley, după care ambele cete rămaseră în ascunzişuri urmărind lupta dintre cei doi conducători.

Brabantezul, care era vestit pentru îndemânarea lui cu sabia, îşi găsise perechea. Nu mai întâlnise până atunci atâta putere în braț, atâta forță în lovituri, cum găsise la Robin; în zadar încerca diferite şiretlicuri împotriva zveltului pădurean, căci acesta părea ocrotit de o colivie de oțel. Fulco, înfuriat de lunga rezistență a adversarului său, îşi pierdea forțele în atacuri zadarnice. Deodată, zări în

ochii lui Robin o strălucire ciudată, a cărei intensitate îl fascină. Apoi, surprinse o mişcare a lui Robin care-i lăsă partea stângă a pieptului descoperită. Repede, brabantezul îşi îndreptă vârful săbiei spre pieptul lui Robin. Proscrisul sări într-o parte şi sabia lui Fulco lovi în aer în clipa următoare. Rotindu-şi mâna cu dibăcie, Robin îşi înfipse adânc sabia în gâtul tâlharului care-i căzu mort la picioare.

Un strigăt puternic izbucni din piepturile proscrişilor care, însufleţiţi de victorie, ieşiră din ascunzători căutându-şi duşmanii. Aceştia, pierzându-şi curajul după uciderea căpeteniei lor, se retraseră în fugă de la copac. Zadarnic căutau adăpost; săgeţile ucigaşe, ca nişte albine mari, le scormoneau orice ascunziş. Uneori, mai prindeau curaj şi săreau pe îndrăzneţii proscrişi dar pentru scurt timp. Au fost siliţi să se retragă înainte ca salva de săgeţi, care continua să-i atace şi care le aducea morţi şi răniţi, să se abată asupra lor.

Deodată, din trei direcţii, din spate şi din două laturi, se auzi chemarea cocoşului de munte. Răsună atât de obraznic încât unii proscrişi izbucniră în râs, iar alţii se întrebau dacă era cu adevărat semnalul Micului John. Un strigăt de răspuns din partea lui Robin îi asigură în această privinţă şi, în curând, văzură tunici verzi apărând dintre copaci.

Văzându-se încercuiţi şi, conştienţi că nu pot cere îndurare englezilor, mercenarii atacară în grup, hotărâţi să-şi vândă scump vieţile.

Nu mai e nevoie să insistăm asupra acestei ultime bătălii. Rezultatul nu putea fi decât unul singur. Englezii nutreau pentru aceşti invadatori străini o ură de moarte, iar săgeţile lor răzbunau incredibilele fapte de cruzime împotriva copiilor şi a femeilor lipsite de apărare, când invadaseră ţara ca o ciumă, sub steagul regelui John, aducând distrugeri, foc, moarte şi foamete pentru sute de case şi sate paşnice.

Roger de Doncaster aştepta cu o jumătate de duzină de oameni înarmaţi la marginea pădurii, întrebându-se de ce întârziau Guy de Gisborne şi Fulco. Nu auzea strigăte victorioase venind din adâncurile pădurii, nici nu vedea arme strălucind, totuşi, trimise doi oameni să întâmpine pe victorioşi.

Într-un târziu, aceştia văzură un cărbunar cărându-şi sacul cu cărbuni printre copaci. Doi soldaţi îl prinseră şi-l aduseră la locul unde aştepta cavalerul călare. Sir Roger îl întrebă dacă nu văzuse o trupă de soldaţi prin pădure.

- Nu, n-am văzut, răspunse omul cu o vorbire grosolană; n-am văzut pe nimeni în viaţă, dar am văzut o grămadă de venetici morţi în Poiana Beverley şi fiecare avea o săgeată înfiptă în el. Să fi fost vreo şaizeci de inşi!

Sir Roger trase de hăţurile calului, rostind o înjurătură groaznică. Acest cap de lup este diavolul însuşi! zise el. Nimeni nu se mai poate lupta cu el în pădurile lui.

Plecă în grabă, urmat de oamenii săi, lăsându-l pe cărbunar să se ocupe de ei. Da, da, mormăi acesta în barbă, nici unul dintre tâlharii tăi n-o să scape cu viaţă atâta timp cât Robin va fi regele acestor păduri. Erau vreo optzeci de venetici morţi, fiecare cu semnul lui Robin pe el.

Timp de mai mulţi ani, acel loc unde Robin adusese răzbunarea asupra mercenarilor s-a numit Lunca Măcelului în loc de Poiana Beverley, şi încă multă vreme şerbii şi alţi locuitori din acele părţi se opreau lângă colina care marca locul unde Robin îngropase trupurile mercenarilor ucişi, şi vorbeau despre cele întâmplate.

După aceea, Robin trăi mulţi ani netulburat în pădurile de la Barnisdale şi Sherwood şi, deşi era proscris, mulţi oameni de bună-credinţă îi respectau numele, pe când împilatorii se temeau de el. Dacă un lord îşi nedreptăţea un vasal, Robin cerea o recompensă de la stăpânul trufaş pentru vasalul său; dacă pământul unui om sărac era cotropit de altul mai puternic, arcaşii lui

Robin, nevăzuți de nimeni, răvăşeau locul până ce adevăratul proprietar era repus în drepturile lui.

Desigur, mi-ar mai trebui o carte la fel de groasă ca aceasta care să povestească toate faptele minunate făcute de Robin în timpul acela în Pădurea Verde. Cincisprezece ani a mai locuit Robin în pădure şi an de an renumele său creştea o dată cu faima faptelor sale.

O astfel de faptă a fost bătălia la care a participat în sprijinul tânărului Sir Drogo de Dallas Tower din Westmorland. Vecinii acestuia, tâlhari şi jefuitori, îl scoaseră pe Sir Drogo de pe pământurile lui, fiindcă pedepsise pe unul din clanul lor, şi tânărul cavaler se găsea la mare ananghie. Cu ajutorul lui Robin şi a arcaşilor săi, el îi scoase pe prăduitori de pe pământurile lui şi atâta spaimă ajunseseră să răspândească săgeţile lui Robin, încât niciodată Jordan, Armstrong, Douglas ori Graham nu mai îndrăzniră să atace vreun prieten de-al proscrisului.

O altă faptă vestită, dar nu războinică ci de împăciuire făcu Robin când îl obligă pe tânărul scutier Thurgoland să se poarte drept şi blând cu mama sa. Aceasta fusese slugă pe moşia lui Sir Jocelyn de Thurgoland, făcând treburi prin casă şi muncind la câmp. Fiind frumoasă şi cuminte, Sir Jocelyn se îndrăgosti de ea şi o luă de nevastă. Cât timp a trăit lordul şi soţul ei, ea a fost liberă şi a trăit fericită cu Sir Jocelyn. Au avut împreună un fiu pe nume Stephen, care era atât de urâcios şi repezit, încât oamenii spuneau că nu putea fi copilul nobilului Jocelyn şi al blândei Avis. Când Sir Jocelyn muri, Stephen deveni lord, dar legile păcătoase din vremea aceea cereau ca Avis să fie din nou sclavă pe moşia fiului ei, deoarece îşi pierduse libertatea o dată cu moartea soţului ei.

Când se împotrivi unei comportări nedrepte a fiului ei faţă de un şerb de pe moşie, Stephen jură să se răzbune

pe mama lui. De aceea, o goni din casa senioralã, obligând-o sã locuiascã cu rudele ei şerbi (care erau şi rudele lui) într-o colibã din sat. Cu cuvinte înțelepte îl mustrã Avis pe denaturatul ei fiu şi se apucã din nou, blândã şi demnã, de muncile grele pe care de treizeci de ani mâinile ei nu le mai cunoscuserã. Stephen se întovărăşi cu oameni rãi pe care mama sa îi detesta şi de care îi spusese totdeauna sã se ferească.

Ştirea cã Stephen îşi gonise mama înapoi în şerbie se rãspândi de-a lungul şi de-a latul ținutului. Toți se întrebau cum de treceau sãptãmâni fãrã ca vreo pedeapsã sã cadã din cer asupra unui fiu atât de aspru şi nemilos; el însã petrecea nestingherit la castel şi nimic nu pãrea sã-l tulbure.

Şi astfel, într-o noapte de iarnã, când scutierul Stephen petrecea cu oamenii lui, intrarã în salã cam şaizeci de oameni, îmbrãcați cu haine lungi, întunecate şi, în mijlocul confuziei ce se crease printre oaspeți, scutierul fu luat şi scos afarã, deşi se zbãtea ca un turbat. Un timp, nimeni nu ştiu unde fusese dus. Apoi, se rãspândi vestea prin tot ținutul cã scutierul muncea ca şerb pe pãmânturile unui conac din pãdure, şi cã Robin Hood avea sã-l ținã acolo pânã când avea sã învețe cum sã se poarte ca un om de rangul lui.

Multe luni de zile, scutierul Stephen a fost ținut în captivitate şi obligat sã muncească în rând cu şerbii ca şi el, pânã când se ruşinã şi mãrturisi cã fusese un netrebnic, cã nu meritase rangul pe care îl primise prin naştere. Apoi, în haine de şerb, se întoarse la Thurgoland, o cãutã pe mama lui şi o gãsi în sat muncind, îi ceru iertare şi dupã ce ea, cu lacrimi în ochi, îl sãrutã, el o luã de mânã şi o conduse acasã ca stãpânã. Dupã aceea, se comportã cu noblețe, ca şi tatãl sãu.

Oamenii spuneau cã fusese o faptã pe cinste, şi lãudau numele lui Robin Hood şi al pãrintelui Tuck, care

prin precepte şi sfaturi bărbăteşti îi arătaseră lui Stephen greşelile vieții lui.

Se mai cunoşteau şi alte fapte mari săvârşite de Robin, aşa cum a fost lupta cu piratul Damon Călugărul, care prădase coasta în zona Yorkshire, îndelung şi cu sălbăticie, şi pe care Robin, până la urmă, îl omorâse într-o luptă pe mare, în dreptul golfului numit azi Golful lui Robin Hood, unde corabia piratului a fost adusă la țărm după ce Robin spânzurase pe toți marinarii de propriile parâme.

Într-o bună zi, după ce Robin mai petrecuse vreo zece ani din a doua perioadă de proscriere, o doamnă veni călare în tabăra de la Lunca lui Stane, descălecă şi se duse la locul unde şedea el, salutându-l. În prima clipă, Robin n-o recunoscu.

- Sunt verişoara ta, spuse ea după un timp, cu zâmbetul pe buze, sunt Lady Alice de Havelond. Nu-ți aminteşti că ne-ai ajutat, pe mine şi pe bărbatul meu, acum vreo douăzeci de ani, când doi vecini ticăloşi ne-au asuprit?

- Pe legea mea, zise Robin, sărutându-i obrazul, e atât de mult de când nu te-am văzut, că nu te mai cunosc.

Îi făcu o primire frumoasă doamnei Alice, iar ea şi cei cinci slujitori ai ei, două femei şi trei bărbați, îşi petrecură noaptea într-un adăpost care Robin porunci să fie pregătit pentru ei. Vorbiră mult unul cu altul, despre rudele lor, despre locurile unde se stabiliseră şi despre ceea ce se întâmplase cu unii sau alții în vremurile acelea tulburi. Soțul ei Benet murise cu trei ani în urmă.

- Acum, spuse ea după un timp, sunt o femeie bătrână, şi tu, Robin, de asemenea. Părul ți-a încărunțit şi, deşi ochii îți sunt ageri şi cred că ai multă forță, nu-ți doreşti un loc unde să trăieşti în pace şi să te odihneşti departe de tumultul şi pericolele pe care ți le aduce viața de aici? N-ai putea să le dai drumul oamenilor, să pleci de

aici şi să vii să locuieşti cu mine la Havelond? Nimeni nu te-ar supăra acolo, şi ai putea trăi în tihnă şi pace tot restul zilelor tale.

Robin nu întârzie cu răspunsul.

- Nu, dragă verişoară, zise el, trăiesc de prea mult timp în Pădurea Verde ca să mai doresc un alt adăpost. Vreau să mor aici, şi când îmi va veni sfârşitul, vreau să fiu îngropat într-o poiană, sub umbrarul fermecător, unde am colindat în voie, alături de tovarăşii mei, cât timp am fost în viață.

- Atunci, răspunse doamna, dacă nu vrei să primeşti adăpostul pe care ți-l ofer în amintirea generozității tale față de defunctul meu soț, mă voi retrage la Kirklees şi îmi voi petrece ultimii ani ai vieții în mânăstirea de maici de acolo, unde mătuşa noastră, doamna Ursula, este stareță, după cum ştii. Aş vrea să vii să mă vezi, Robin, oricând vei dori, fiindcă bătrânețea te face să-ți iubeşti mai mult rudele şi aş vrea să te văd mai des. Sunt convinsă că doamna Ursula, deşi te condamnă pentru faptele tale, te va socoti binevenit aşa cum se cuvine fiului surorii sale.

Robin promise că nu va uita să treacă pe la Kirklees şi s-o vadă pe doamna Alice. Se ducea pe acolo o dată la şase luni, ca să-şi vadă verişoara şi ca să primească din mâinile ei leacuri de sănătate de care, din cauza vârstei, avea din ce în ce mai multă nevoie. În zilele acelea, femeile cunoşteau taina ierburilor tămăduitoare şi, în loc să se ducă la doctor când se simțeau rău, oamenii se duceau la femeile vestite pentru ştiința lor şi le cereau leacuri. Bărbații credeau că dacă îşi crestau o venă de la braț pe unde să se scurgă o cantitate de sânge, se vor vindeca de unele boli. În acest scop venea şi Robin la mânăstirea Kirklees şi stătea acolo câteva zile până când i se vindeca tăietura de la braț.

În timpul acestor vizite, o vedea adesea pe mătuşa lui, doamna Ursula, stareța. Era o femeie brunetă, slabă şi cu

ochi şireți dar întotdeauna îi vorbea frumos. Adesea, îl întreba când avea de gând să-şi cumpere iertarea şi să părăsească viața de hoinar, să înzestreze o mânăstire cu averea sa ca să-şi poată mântui sufletul.

- Averea mea e mică, răspunse Robin, şi nici nu vreau să mi-o risipesc pe călugării graşi şi călugărițele leneşe. Cât timp frații mei vor sta cu mine, şi cât timp voi putea să-mi folosesc mădularele pe care mi le-a dat Dumnezeu, voi locui în Pădurea Verde.

- Oricum, repetă ea, să nu le uiți pe mătuşa ta şi pe vara ta de aici, de la Kirklees, şi să vii să le vezi când vei dori.

Într-o zi de vară târzie, Robin se simți rău şi se hotărî să plece la Kirklees ca să fie îngrijit de verişoara sa.

- Vino cu mine, John, zise Robin, mă simt slăbit şi am mintea amețită.

- Desigur, dragă Robin, vin cu tine, spuse Micul John, şi sunt sigur că răul are să-ți treacă. Aş vrea să nu te mai duci la mânăstirea aia de maici, fiindcă, de câte ori am fost acolo şi te aşteptam afară, sub copaci, mă întrebam dacă mi-era dat să te mai văd vreodată la față sau dacă nu ți se va juca vreo festă urâtă.

- Nu, John, spuse Robin, n-o să mi se joace nici o festă. Femeile sunt rudele mele, şi ce duşmani mai am eu acum?

- Nu ştiu, răspunse John cu îndoială, scărpinându-şi capul cărunt; dar Hob din Deal a auzit că Sir Roger de Doncaster este prieten cu maicile din Kirklees.

- E şi el un om bătrân acum, ca şi noi, spuse Robin, şi nu cred că-mi mai poartă pică după atâția ani.

- Nu ştiu, răspunse John, dar vipera muşcă şi atunci când nu mai are venin.

Se pregătiră să plece la Kirklees, Robin şi John călări, iar restul cetei pe jos. Când ajunseră la marginea pădurii de lângă mânăstire, Micul John şi Robin descălecară,

lăsând caii în grija oamenilor care urmau să rămână ascunşi în pădure până la întoarcerea lui Robin. Apoi, sprijinit de braţul lui John, Robin veni până la poarta mânăstirii, unde John îl lăsă singur.

- Dumnezeu să te apere, dragul meu Robin, spuse el, şi să te întorci repede la noi. Am o teamă în suflet azi, că ţi se va întâmpla ceva care ne va întrista.

- Nu, nu, John, zise Robin, nu te teme. Rămâi printre tufişuri şi dacă voi avea nevoie de tine voi suna din corn. Am arcul şi sabia la mine, nu mi-ar face nici un rău aceste femei.

Cei doi vechi camarazi de arme se despărţiră strângându-şi mâinile cu căldură, iar Robin ciocăni în poarta mare de fier a mânăstirii. Peste foarte puţin timp, chiar mătuşa lui îi deschise poarta, căci îl văzuse de la o fereastră când se apropia.

- Vino înăuntru, Robin, îi spuse ea cu o voce mieroasă, în timp ce ochii ei şireţi îi cercetau faţa pe furiş. Văzu că era bolnav şi un zâmbet îi apăru pe buzele-i subţiri. Vino înăuntru şi bea o cană cu bere că trebuie să fii obosit după călătorie.

- Îţi mulţumesc, maică, spuse Robin şi intră cu paşi obosiţi înăuntru. Dar nu voi mânca şi nu voi bea până nu mi se va lua sânge. Spune-i verişoarei Alice că am venit, rogu-te.

- Vai, Robin, spuse mătuşa, n-ai mai fost de mult pe la noi şi văd că nu ştii. Verişoara ta a murit în somn, astă-primăvară şi acum zace sub iarba cimitirului.

- Îmi pare rău să aud aşa ceva, răspunse Robin şi tulburat de vestea pe care o primise se clătină şi s-ar fi prăbuşit dacă mătuşa lui nu l-ar fi susţinut. Îmi pare rău, repetă el, că nu am venit mai des. Biata Alice! Mi-e rău, maică; creteazăă-mi braţul şi scoate-mi sânge, am să mă fac bine şi n-am să te mai supăr.

- Dar nu e nici o supărare, bunule Robin, spuse starețа şi-l conduse într-o cameră retrasă, departe de sălile de primire ale mânăstirii. Îl aşeză pe un pat scund, aflat într-un colț şi Robin se întinse cu un oftat adânc de uşurare. Apoi îşi dezveli încet brațul iar starețа luă un cuțitaş dintr-o pungă care-i atârna la cingătoare. Apucă brațul bronzat, mult mai subțire acum decât altă dată şi cu vârful cuțitaşului tăie adânc într-o venă groasă, albăstruie. Apoi îi legă brațul ca să nu-l poată mişca şi aşeză un vas sub brațul crestat care atârna în afara patului.

După aceea, ieşi din cameră şi se întoarse cu o cupă în care se afla o băutură.

- Bea asta, bunule Robin, zise ea. Are să te uşureze de apăsarea pe care o simți în tine.

Îi săltă capul şi Robin bău licoarea până la fund. Cu un suspin se lăsă înapoi pe pernă şi spuse zâmbind:

- Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult, mătuşă bună. Te porți frumos cu un om fără lege.

Vorbea ca un om cuprins de somnolență; capul îi căzu pe pernă şi începu să respire greu. Drogul pus de starețе în cupă lucra repede. Femeia zâmbi cu răutate, se duse la uşa camerei şi chemă pe cineva de afară. Un bărbat se strecură înăuntru - era bătrân şi slab, cu părul alb, avea ochi şireți, prefăcuți şi buza de jos răsfrântă. Starețа îşi îndreptă un deget subțire spre figura lui Robin Hood, iar ochii bătrânului străluciră când îl văzu. Privirea lui urmărea picăturile de sânge care se scurgeau din vena tăiată şi cădeau în vasul de dedesubt.

- Dacă ai fi cunoscut vreodată ce înseamnă bărbăția, îi spuse ea cu dispreț, ai scoate pumnalul şi l-ai omorî tu însuți - nu-l lăsa pe mâna mea să-i iau zilele picătură cu picătură.

Robin tresări la sunetul vocii şi bărbatul se întoarse şi țâşni afară speriat. Starețа îl urmă şi ochii ei ca două

mărgele negre se plecară în fața privirii lui viclene. Scoase o cheie din pungă şi încuie uşa camerei în care zăcea Robin.

- Când va muri? întrebă bătrânul în şoaptă.

- Dacă sângele va curge fără să se oprească, va muri la noapte, răspunse starețа.

- Dar dacă sângele se opreşte şi nu mai moare? întrebă bătrânul.

- Atunci, eu şi mânăstirea Kirklees ne vom îmbogăți cu treizeci de acri din cel mai bun pământ, răspunse starețа cu batjocură, darul bunului Sir Roger de Doncaster; şi tu, Sir Roger, va trebui să găseşti alt mijloc de a scăpa de vulpe. De ce nu te duci înăuntru să termini singur, acum?

Îi întinse cheia, dar el se trase înapoi, tremurând şi privind cu ochi siniştri la figura batjocoritoare a starețеi.

Sir Roger de Doncaster, fricos şi laş, n-avea curaj să omoare un om bolnav, aşa că îi întoarse spatele şi se strecură afară. Ieşi din mânăstire şi porni călare, cu bărbia în piept, furios la gândul că starețа îl disprețuise şi se dovedise mai vicleană decât el, deşi complotaseră împreună să-l omoare pe Robin Hood.

Micul John rămase răbdător, în umbra copacilor, toată după-amiaza. Când umbrele serii începură să se furişeze peste câmpuri, se întrebă de ce nu apărea Robin la uşă, aşa cum spusese. Neliniştit, se ridică şi începu să se plimbe nemulțumit în sus şi în jos.

- Dar ce-a fost asta?

Slab, din direcția mânăstirii se auziră trei sunete de corn - chemarea lui Robin!

Urlând ca un taur furios, Micul John îşi chemă oamenii ascunşi în tufişuri.

- Haideți, băieți! Ați auzit cele trei sunete slabe? Bietul nostru stăpân a fost trădat!

Apucând repede armele, toți oamenii porniră în fugă după Micul John, care alerga cât îl țineau picioarele spre poarta mânăstirii. Bătură în poartă cu un par de gard şi apoi sparseră poarta pătrunzând în mijlocul strigătelor şi rugăciunilor călugărițelor înspăimântate.

Micul John se opri în fața adunării de femei speriate.

- Istrăviți cu țipetele! strigă el. Aduceți pe stareță.

Dar stareța nu era de găsit.

- Atunci, duceți-mă repede acolo unde e stăpânul meu, Robin Hood.

Dar nici una nu ştia de venirea lui la mânăstire. Speriat şi plin de mânie, John era gata să ordone o percheziție, când Hob din Deal țâşni printre proscrişi şi spuse:

- L-am găsit pe stăpânul nostru.

Ca o vijelie, toți se avântară pe scări după Hob şi ajungând la uşă, sparseră uşa şi intrară. Dar ce le văzură ochii! Stăpânul lor zăcea acolo, palid şi tras la față, cu ochii sticloşi, întins pe pat şi atât de slăbit încât abia putea să-şi ridice capul spre ei.

Micul John se aruncă în genunchi lângă Robin, izbucnind în lacrimi.

- Stăpâne, stăpâne! strigă el.

- Ce este, John? îl întrebă Robin cu un zâmbet slab şi trist şi ridicându-şi cu greu mâna o aşează pe capul încărunțit al bătrânului său prieten.

- Lasă-ne să ardem casa asta şi să le omorâm pe cele ce te-au ucis!

Robin clătină din cap obosit.

- Nu, nu, spuse el, nu vă fac o astfel de favoare. Niciodată în viața mea nu am rănit o femeie şi n-am s-o fac acum, când mă sfârşesc. M-a lăsat aici să mi se scurgă sângele din mine, şi mi-a luat viața, dar îți poruncesc să nu-i faci rău. Acum, John, eu nu mai am mult de trăit. Deschide fereastra de colo şi dă-mi arcul şi o săgeată.

Deschiseră larg fereastra şi Robin privi afară cu ochii înceţoşaţi, de muribund, la câmpurile umbrite de înserare şi la pădurea foşnitoare din depărtare.

- Sprijină-mă, John, ca să pot să trag, zise Robin, şi acolo unde va cădea săgeata, să-mi săpaţi mormântul şi să mă lăsaţi acolo.

Oamenii plângeau privindu-l cum luă în mâna-i slăbită arcul acela mare şi cum întinse coarda ţinând între degete pana săgeţii. Odinioară, numai el putea să întindă acel arc, dar acum, când viaţa pierea din el, nu-l mai întinse decât pe jumătate. Cu un suspin dădu drumul săgeţii prin fereastră şi oamenii urmăriră întunecaţi zborul ei peste câmpie până când se înfipse în pământ lângă o potecă ce străbătea peste câmpie şi intra în pădure.

Robin se lăsă pe spate sleit de puteri, iar Micul John îl sprijini cu blândeţe.

- Du-mă acolo, John, spuse el, cu arcul lângă mine, fiindcă el mi-a fost cel mai drag cântec cât am trăit, şi vreau să-l am lângă mine şi după moarte. Pune-mi un braţ de iarbă verde sub cap şi altul la picioare, căci mi-a plăcut atât de mult să dorm pe patul verde al ierbii din pădure cât am trăit, şi tot pe ea vreau să-mi dorm ultimul somn. Vei face asta pentru mine, John?

- Desigur, stăpâne, spuse John cu un hohot de durere.

- Acum, sărută-mă, John ... şi ... şi ... rămas-bun!

Ultima suflare îi mai flutura pe buze când John, cu capul descoperit se aplecă şi-l sărută pe frunte. Toţi îngenunchează şi se rugară pentru sufletul care îşi luase zborul. Cu lacrimi în ochi se rugară pentru iertarea celui ce le fusese conducător curajos şi generos.

Nu mai putură îndura să-i mai lase corpul încă o noapte între zidurile mânăstirii şi-l duseră în pădure unde îl vegheară în întuneric. Apoi, în zori, îi pregătiră groapa şi când spre prânz sosi părintele Tuck, albit şi încovoiat, cu

toţii purtară trupul stăpânului lor iubit spre ultimul lui loc de odihnă.

După aceea, proscrişii aflară despre vizita lui Sir Roger de Doncaster la mânăstire, în timp ce Robin era pe moarte şi îl căutară în lung şi în lat prin tot ţinutul. Ca să scape de Hob din Deal şi de fratele său Ket, care-l urmăreau peste tot, acesta fugi la Grimsby şi izbuti să scape cu pielea întreagă şi să se suie pe o corabie care îl duse în Franţa. Acolo muri, după scurt timp, singur şi părăsit.

După ce muri Robin, ceata lui de proscrişi se risipi repede. Unii plecară peste mări şi ţări, alţii se stabiliră în oraşele mari şi deveniră cetăţeni onorabili. Alţii se angajară pe la domeniile senioriale mai îndepărtate şi începură să respecte legile atunci când lorzii lor se purtau cum se cuvine.

Cât despre Micul John şi Scarlet, ei primiră pământ la Cromwell, unde Alan-a-Dale era lordul pământurilor doamnei Alice; iar Much ajunse logofăt la Warisdale, care aparţinea tot lui Alan-a-Dale, după ce tatăl lui, Sir Herbrand, murise.

Gilbert Mână Albă îşi găsi şi el rostul lui. Deveni vestit în Scoţia ca luptător cu arcul şi cu sabia, iar faptele lui se cântară mulţi ani, pe la focurile de tabără în ţinuturile de graniţă.

Dar ce s-a întâmplat cu Hob din Deal şi cu fratele său, Ket Piticul, nimeni n-ar putea spune cu exactitate. Aceşti oameni mărunţei nu iubeau viaţa aşezată, şi, deşi Alan-a-Dale le oferise pământ, ei preferară să colinde pădurile întunecate şi câmpurile sălbatice. Mormântul lui Robin Hood era tot timpul îngrijit, deşi nimeni nu ştia ale cui erau mâinile care îngrijeau. Mai târziu, se răspândi zvonul că doi oameni mărunţei ieşeau noaptea din pădure, puneau flori proaspete pe pământ şi tăiau iarba. Nimeni nu se îndoia că cei doi erau Ket şi Hob, fiindcă ei îl

iubiseseră mult pe Robin în timpul vieții sale şi nici acum nu puteau să stea departe de mormântul său.

SFÂRȘIT